ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย • พฤศจิกายน 2015

เลียโฮนา

คำปราศรัยในการประชุมใหญ่สามัญ

เอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์, เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน, และเอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์ได้รับการสนับสนุนสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง

โควรัมอัครสาวกสิบสอง

นั่งจากซ้าย: ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, เอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, เอ็ลเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, เอ็ลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์, เอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
ยืนจากซ้าย: เอ็ลเดอร์เดวิด เอ. เบดนาร์, เอ็ลเดอร์เควนทิน แอล. คุก, เอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น,
เอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์, เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน, เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์

สารบัญ พฤศจิกายน 2015

ปีที่ 21 • เล่มที่ 11

ภาคการประชุมใหญ่สตรี

6 ค้นพบความเป็นพระเจ้าในตัวท่าน
โรสแมรี่ เอ็ม. วิกซอม

9 มีค่าควรต่อพรที่สัญญาไว้ของเรา
ลินดา เอส. รีฟส์

12 อยู่ที่นี่เพื่อรับใช้อุดมการณ์อันชอบธรรม
แครอล เอฟ. แมคคองกี

15 ฤดูร้อนกับคุณยายโรส
ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ

ภาคเช้าวันเสาร์

20 มีผลดีมากทีเดียว!
ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ

24 พระผู้เป็นเจ้าทรงกุมหางเสือ
เอ็ลเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด

27 ปีติของการดำเนินชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง
เอ็ลเดอร์ริชาร์ด เจ. เมนส์

30 การยอมถวายใจของเราต่อพระผู้เป็นเจ้า
นีลล์ เอฟ. แมร์ริออตต์

33 ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง?
เอ็ลเดอร์แลร์รี่ อาร์. ลอว์เร็นซ์

36 พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้า
เอ็ลเดอร์ฟรานซิสโก เจ. วินญัส

39 ระเบียบเรียบร้อยแบบบริสตอล: จงมีค่าควรสู่พระวิหาร—ไม่ว่ายามดีหรือลำบาก
เอ็ลเดอร์เควนทิน แอล. คุก

ภาคบ่ายวันเสาร์

43 การสนับสนุนเจ้าหน้าที่ศาสนจักร
ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์

44 เผชิญความท้าทายของโลกทุกวันนี้
เอ็ลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์

47 นี่คือมารดาของท่าน
เอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

50 ไม่เป็นการเร็วเกินไปและไม่สายเกินไป
เอ็ลเดอร์แบรดลีย์ ดี. ฟอสเตอร์

53 ถูกทดสอบและถูกล่อลวง—แต่ได้รับความช่วยเหลือ
เอ็ลเดอร์ฮิวโก มอนโทยา

55 เลือกความสว่าง
เอ็ลเดอร์เวิร์น พี. สแตนฟิลล์

58 หันไปหาพระองค์แล้วคำตอบจะมา
เอ็ลเดอร์เจมส์ บี. มาร์ติโน

61 จงเสริมสร้างความเข้มแข็งด้วยการชดใช้ของพระเยซูคริสต์
เอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์

ภาคการประชุมใหญ่ฐานะปุโรหิต

65 ศรัทธาไม่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่โดยการเลือก
เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น

69 ก้าวต่อไปของท่าน
เอ็ลเดอร์แรนดัลล์ เค. เบนเนตต์

76 อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้น
ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ

80 ท่านไม่ได้อยู่ในงานตามลำพัง
ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์

83 รักษาพระบัญญัติ
ประธานโธมัส เอส. มอนสัน

ภาคเช้าวันอาทิตย์

86 จงเป็นแบบอย่างและแสงสว่าง
ประธานโธมัส เอส. มอนสัน

89 ฉันเฝ้าพิศวง
เอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์

91 ความจริงอันเรียบง่ายและล้ำค่า
เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน

93 ผ่านพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า
เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์

95 คำวิงวอนต่อพี่น้องสตรีของข้าพเจ้า
ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน

98 จงให้เสียงแตรดังก้อง
เอ็ลเดอร์เกรกอรีย์ เอ. ชไวทเซอร์

101 ว่าพวกเขาระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา
เอ็ลเดอร์คลอดิโอ อาร์. เอ็ม. คอสตา

104 พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนของท่าน
ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์

ภาคบ่ายวันอาทิตย์

108 เหตุใดจึงต้องมีศาสนจักร
เอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์คริสทอฟเฟอร์สัน

112 ใจข้าพเจ้าไตร่ตรองอยู่ตลอดเวลา
เดวิน จี. เดอร์แรนท์

115 บรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าได้รับพรและเป็นสุข
เอ็ลเดอร์ว็อลน จี. คิทช์

118 “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา”
แคโรล เอ็ม. สตีเฟนส์

121 จงจำไว้ว่าเราได้วางใจผู้ใด
เอ็ลเดอร์อัลเลน ดี. เฮย์นี

124 ตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน
เอ็ลเดอร์คิม บี. คลาร์ก

126 จงยึดมั่นวิถีทางของเจ้า
เอ็ลเดอร์โคอิชิ อาโอยากิ

128 “เลือกให้แสดงประจักษ์พยานถึงนามของเรา”
เอ็ลเดอร์เดวิด เอ. เบดนาร์

72 เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่และเจ้าหน้าที่ระดับสามัญของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

132 ท่านกล่าวกับเรา: ทำให้การประชุมใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา

134 ดัชนีเรื่องเล่าในการประชุมใหญ่

135 ข่าวศาสนจักร

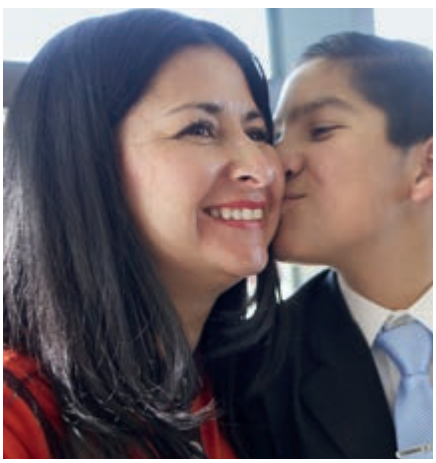

การประชุมใหญ่สามัญกึ่งปีครั้งที่ 185

ค่ำวันเสาร์ 26 กันยายน 2015
การประชุมใหญ่สตรี

ผู้ควบคุมการประชุม: ประธานโธมัส เอส. มอนส์น ผู้ดำเนินการประชุม: บอนนี่ แอล. ออสคาร์สัน ผู้สวดอ้อนวอนเปิด: แอบบีย์ มอร์แกน ผู้สวดอ้อนวอนปิด: เกรซ เทห์ ดนตรีโดยคณะนักร้องประสานเสียงรวมปฐมวัย เยาวชนหญิง และสมาคมสงเคราะห์จากสเตคทางตอนใต้ของแคชีแวลลีย์ ยูทาห์; คลอเดีย บิเกลอร์, ผู้อำนวยเพลง; บอนนี่ กู๊ดลิฟฟ์, ผู้เล่นออร์แกน; ซาราห์ จอห์นสัน, ผู้เป่าฟลูต: "มาเถิดท่านลูกหลานพระเจ้า," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 20; เมดเลย์, เรียบเรียงโดย มอห์ลแมน, ไม่ตีพิมพ์: "ฉันจะทำตามแผนของพระเจ้า," *หนังสือเพลงสำหรับเด็ก,* 86, และ "Faith in Every Footstep," เดย์ลีย์, ดนตรีประกอบโดยฟลูตและออร์แกน; "As Zion's Youth in Latter Days," *Hymns,* no. 256, เรียบเรียงโดย เคเซ็น, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน; "เด็กที่รัก พระเจ้าอยู่ใกล้เจ้า," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 41, เรียบเรียงโดย วัทคินส์, ไม่ตีพิมพ์; "ออกไปด้วยศรัทธา," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 134, ท่อนประสาน เรียบเรียงโดย บิเกลอร์, ไม่ตีพิมพ์

เช้าวันเสาร์ 3 ตุลาคม 2015 ภาคทั่วไป

ผู้ควบคุมการประชุม: ประธานโธมัส เอส. มอนส์น ผู้ดำเนินการประชุม: ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ ผู้สวดอ้อนวอนเปิด: แมรีย์ อาร์. เดอร์แฮม ผู้สวดอ้อนวอนปิด: เอ็ลเดอร์เอเดรียน โอชวา ดนตรีโดยคณะนักร้องประสานเสียงแทเบอร์นาเคิล; แมค วิลเบิร์ก และไรอัน เมอร์ฟีย์, ผู้อำนวยเพลง; เคลย์ คริสเตียนเซ็น, ผู้เล่นออร์แกน: "รีบรุดสิทธิชน," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 32; "พระเยโฮวาห์โปรดทรงนำเรา," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 35; "ฉันรู้พระผู้ช่วยทรงรักฉัน," ครีเมอร์, เรียบเรียงโดย เมอร์ฟีย์, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน; "เราขอบพระทัยสำหรับศาสดา," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 10; "Precious Savior, Dear Redeemer," *Hymns,* no. 103, เรียบเรียงโดย มานูคิน, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน; "สิทธิชนมา," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 17, เรียบเรียงโดย วิลเบิร์ก, ตีพิมพ์โดย อ็อกซ์ฟอร์ด

บ่ายวันเสาร์ 3 ตุลาคม 2015 ภาคทั่วไป

ผู้ควบคุมการประชุม: ประธานโธมัส เอส. มอนส์น ผู้ดำเนินการประชุม: ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ ผู้สวดอ้อนวอนเปิด: เอ็ลเดอร์เทอเรนซ์ เอ็ม. วินส์น ผู้สวดอ้อนวอนปิด: เอ็ลเดอร์คาซูฮิโกะ ยามาชิตะ ดนตรีโดยคณะนักร้องประสานเสียงปฐมวัยจากสเตคในริเวอร์ตัน, ยูทาห์; เอมิลี่ แวดลีย์, ผู้อำนวยเพลง; ลินดา มาร์เก็ตส์ และบอนนี่ กู๊ดลิฟฟ์, ผู้เล่นออร์แกน: "Beautiful Savior," *Children's Songbook,* 62, เรียบเรียงโดย เคเซ็น, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน; เมดเลย์เรียบเรียงโดย ดีฟอร์ด, ไม่ตีพิมพ์: "ค้นหาไตร่ตรองและสวด," *หนังสือเพลงสำหรับเด็ก,* 66, และ "ฉันคิดถึงยามอ่านเรื่องแสนหวาน," *หนังสือเพลงสำหรับเด็ก,* 35; "จงตามเรามา," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 48; "ฉันรู้สึกถึงความรักของพระผู้ช่วย," *หนังสือเพลงสำหรับเด็ก,* 42, เรียบเรียงโดย คาร์ดอน, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน

ค่ำวันเสาร์ 3 ตุลาคม 2015
ภาคการประชุมใหญ่ฐานะปุโรหิต

ผู้ควบคุมการประชุม: ประธานโธมัส เอส. มอนส์น ผู้ดำเนินการประชุม: ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ ผู้สวดอ้อนวอนเปิด: เอ็ลเดอร์แลร์รีย์ เอส. เคเชอร์ ผู้สวดอ้อนวอนปิด: สตีเฟน ดับเบิลยู. โอเวน ดนตรีโดยคณะนักร้องประสานเสียงบิดากับบุตรชายจากสเตคในโอเรม, ยูทาห์; คอรีย์ เมนเดนฮอลล์, ผู้อำนวยเพลง; แอนดรูว์ อันสเวิร์ธ และเคลย์ คริสเตียนเซ็น, ผู้เล่นออร์แกน: "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns,* no. 41, เรียบเรียงโดย แม็คดาวิตต์, ตีพิมพ์โดย แม็คดาวิตต์; "เมื่อข้านึกถึงพระเยซูท่าน," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 62, เรียบเรียงโดยแม็คดาวิตต์, ตีพิมพ์โดย แม็คดาวิตต์; "สรรเสริญพระเจ้า," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 30; "พระเจ้าขอข้าตามพระองค์," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 106; "เราจะนำความจริงไปทั่วหล้า," *หนังสือเพลงสำหรับเด็ก,* 92, เรียบเรียงโดย แม็คดาวิตต์, ตีพิมพ์โดย แม็คดาวิตต์

เช้าวันอาทิตย์ 4 ตุลาคม 2015 ภาคทั่วไป

ผู้ควบคุมการประชุม: ประธานโธมัส เอส. มอนส์น ผู้ดำเนินการประชุม: ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ ผู้สวดอ้อนวอนเปิด: เอ็ลเดอร์ชี ฮอง (แซม) วอง ผู้สวดอ้อนวอนปิด: เชอริล เอ. เอสพลิน ดนตรีโดยคณะนักร้องประสานเสียงแทเบอร์นาเคิล; แมค วิลเบิร์ก, ผู้อำนวยเพลง; ริชาร์ด เอลเลียตต์ และแอนดรูว์ อันสเวิร์ธ, ผู้เล่นออร์แกน: "Arise, O God, and Shine," *Hymns,* no. 265; "พระผู้ไถ่แห่งอิสราเอล," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 5, เรียบเรียงโดย วิลเบิร์ก, ตีพิมพ์โดย, ฮินชอร์; "ถ้าพระผู้ช่วยยืนเคียงข้างฉัน," ดีฟอร์ด, เรียบเรียงโดย คาร์ดอน/เอลเลียตต์, ไม่ตีพิมพ์; "ฐานมั่นคงหนักหนา," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 33; "มีแสงสว่างในใจข้าวันนี้," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 120, เรียบเรียงโดย วิลเบิร์ก, ไม่ตีพิมพ์; "พระวิญญาณพระเจ้า," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 2, เรียบเรียงโดย วิลเบิร์ก, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน

บ่ายวันอาทิตย์ 4 ตุลาคม 2015 ภาคทั่วไป

ผู้ควบคุมการประชุม: ประธานโธมัส เอส. มอนส์น ผู้ดำเนินการประชุม: ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ ผู้สวดอ้อนวอนเปิด: เอ็ลเดอร์ยอร์ก เคลบิงกอต ผู้สวดอ้อนวอนปิด: เอ็ลเดอร์สก็อตต์ ดี. ไวทิงก์ ดนตรีโดยคณะนักร้องประสานเสียงแทเบอร์นาเคิล; แมค วิลเบิร์ก และไรอัน เมอร์ฟีย์, ผู้อำนวยเพลง; บอนนี่ กู๊ดลิฟฟ์ และลินดา มาร์เก็ตส์, ผู้เล่นออร์แกน: "Praise the Lord with Heart and Voice," *Hymns,* no. 73, เรียบเรียงโดย เมอร์ฟีย์, ไม่ตีพิมพ์; "Our God Is a God of Love," คันดิค, ตีพิมพ์โดย แจ็คแมน; "จงยินดีพระเจ้าทรงเป็นราชัน!," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 27; "มาช่วยให้ไหล่หนุนล้อเดิน," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 130, เรียบเรียงโดย วิลเบิร์ก, ไม่ตีพิมพ์; "จงรักกันและกัน," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 155, เรียบเรียงโดย วิลเบิร์ก, ไม่ตีพิมพ์

ข่าวสารการสอนประจำบ้านและข่าวเยี่ยมสอน

โปรดเลือกคำปราศรัยหนึ่งเรื่องซึ่งตอบรับความต้องการของผู้ที่ท่านเยี่ยมได้ดีที่สุด สำหรับข่าวสารการสอนประจำบ้านและข่าวเยี่ยมสอน

ภาพปก

ปกหน้า: ภาพถ่ายโดย เวลเด็น ซี. แอนเดอร์เซ็น
ปกหลัง: ภาพถ่ายโดยคริสตินา สมิธ

ภาพถ่ายการประชุมใหญ่

ภาพการประชุมใหญ่สามัญในซอลท์เลคซิตี้ถ่ายภาพโดยเวลเด็น ซี. แอนเดอร์เซ็น, คาร์ลี เบลล์, โคดี เบลล์, เจเน บิงก์แฮม, อาเล บอร์เฮส, แรนดีย์ โคลิเออร์, มาร์ค เดวิส, เนท เอ็ดเวิร์ดส์, ไบรอัน นิโคลสัน, เลสลีย์ นิลส์สัน, แมทท์ ไรเออร์, แบรดลีย์ สเลด, และคริสตินา สมิธ; ภาพครอบครัวกาวาลกานเต, ได้รับความเอื้อเฟื้อจากอารอล์โด กาวาลกานเต; ใน เอเธนส์ จอร์เจีย, สหรัฐอเมริกา, โดย วิทนีย์ กอสสลิงก์; ใน ออเรนจ์เคาน์ตี้, แคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา, โดย อีริค ไอแซคสัน; ภาพสมาชิกครอบครัวโอเพ่นชอว์, ได้รับความเอื้อเฟื้อจากครอบครัวโอเพ่นชอว์; ใน มุมไบ, อินเดีย, โดย เวนดี้ กิบส์ คีเลอร์; ใน ดรัมเมน และออสโล, นอร์เวย์, โดย แอชลี ลาร์เซ็น; ใน ไคอิฟ, ยูเครน, โดย มารินา ลูกาช; ใน ซานเปโดร, เบลีซ, โดย โฮซเว เปนญา; ใน อริกา, ชิลี, โดย เชลบีย์ จีนน์ แรนดัลล์; ใน เบอร์เมฮิโย, ดูรังโก, เม็กซิโก, โดย อันเฮลิกา คัสตานเญดา เรย์ส; ใน กาวิเตซิตี้, กาวิเต, ฟิลิปปินส์, โดย แดนนีย์ โซเลตา

คำปราศรัยการประชุมใหญ่ในสื่อต่าง ๆ
เข้าไปดูคำปราศรัยการประชุมใหญ่ทางอินเทอร์เน็ตได้หลายภาษาที่ conference.lds.org
จากนั้นเลือกภาษา คำปราศรัยมีในแอพมือถือ Gospel Library ด้วยเช่นกัน

พฤศจิกายน 2015 ปีที่ 21 เล่มที่ 11
เลียโฮนา 12571 425
นิตยสารนานาชาติของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย ฉบับพิมพ์ภาษาไทย
ฝ่ายประธานสูงสุด:โธมัส เอส.มอนสัน,เฮนรีย์ บี.อายริงก์,ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
โควรัมอัครสาวกสิบสอง:รัสเซลล์ เอ็ม.เนลสัน,ดัลลิน เอช.โอ๊คส์,เอ็ม. รัสเซลล์บัลลาร์ด,ริชาร์ด จี.สก็อตต์,โรเบิร์ต ดี.เฮลส์,เจฟฟรีย์ อาร์.ฮอลแลนด์, เดวิด เอ.เบดนาร์,เควนทิน แอล.คุก,ดี. ทอดด์คริสทอฟ-เฟอร์สัน,นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น,โรนัลด์เอ.ราสแบนด์,แกรีย์อี.สตีเวนสัน,เดลจี.เรนลันด์
บรรณาธิการ: โจเซฟ ดับเบิลยู. ซิตาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ: เจมส์ บี. มาร์ตีโน, แครอล เอฟ. แมคคองกี
ที่ปรึกษา: ไบรอัน เค. แอชตัน, แรนดัลล์ เค. เบนเนตต์, เครก เอ. คาร์ดอน, แมรีย์ อาร์. เดอร์แฮม, คริสตอฟเฟล โกลเด้น, ดักลาส ดี. โฮล์มส์, แลร์รีย์ อาร์. ลอว์เร็นซ์, แคโรล เอ็ม. สตีเฟนส์
ผู้อำนวยการบริหาร: เดวิด ที. วอร์เนอร์
ผู้อำนวยการฝ่ายดำเนินการ: วินเซนต์ เอ. วอห์น
ผู้อำนวยการฝ่ายนิตยสารศาสนจักร: อัลเลน อาร์. ลอยบอร์ก
ผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ: การ์ฟ แคนนอน
บรรณาธิการบริหาร: อาร์. วัล จอห์นสัน
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร: ไรอัน คารร์
ผู้ช่วยฝ่ายพิมพ์เผยแพร่: เมแกน เวอร์ฮอฟ
งานเขียนและงานบรรณาธิการ: บริททานี บีตที, เดวิด ดิกสัน, เดวิด เอ. เอ็ดเวิร์ดส์,แมทธิว ดี.ฟลิตตัน,ลอรีฟูลเลอร์,การ์เรตต์ เอช.การ์ฟ,ลารีน พอร์เทอร์กอนต์,จิลล์คริสตีนแฮคกิงก์,ชาร์ลอตต์ลาร์คาบาล,มินดีแอนน์ ลิฟวิทท์,ไมเคิล อาร์.มอร์ริส,แซลลีจอห์นสันโอดีเคิร์ก,โจชัว เจ.เพอร์กีย์, แจนพินโบโรห์,ริชาร์ด เอ็ม.รอมนีย์,พอลแวนเดนเบิร์ก,มาริสซาวิดดิสัน
นักศึกษาฝึกงานบรรณาธิการ: อลิเซีย สแตนตัน
ผู้อำนวยการบริหารฝ่ายศิลป์: เจ. สก็อตต์ คนูดเซ็น
ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์: แทดด์ อาร์. พีเตอร์สัน
งานออกแบบ:จีนเนตต์แอนดรูวส์,เฟย์ พี.แอนดรัส,แมนดี เบนท์ลีย์,ซี. คิม บัลล์บอตต์,โธมัส ไชลด์,เนทไกนส์,คอลลีนฮิงค์ลีย์,เอริค พี.จอห์นเซ็น, ซูซานลอฟเกร็น,สก็อตต์ เอ็ม.มอย,มาร์ค ดับเบิลยู.โรบิสัน,แบรดเทียร์, เค. นิโคล วอลเคนฮอร์สต์
นักศึกษาฝึกงานออกแบบ: เคล์ลี จอลลีย์
ผู้ประสานงานทรัพย์สินทางปัญญา: โคลเลตต์ เนเบเกอร์ อูนี
ผู้จัดการฝ่ายผลิต: เจน แอนน์ ปีเตอร์ส
งานผลิต:คอนนีโบว์ธอร์พบริดจ์,จูลีเบอร์เดตต์,เคทีดันแคน,ไบรอัน ดับเบิลยู. กีกิ, เดนิส เคอร์บี, จินนี เจ. นิลสัน, กายล์ เทต แรฟเฟอร์ที
งานก่อนพิมพ์: เจฟฟ์ แอล. มาร์ติน
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดพิมพ์: เครก เค. เซดจ์วิค
ผู้อำนวยการจัดจำหน่าย: สตีเฟน อาร์. คริสเตียนเซ็น
งานแปล: ศศิธร กฤษณะโลม
เลียโฮนา (ISSN 0853-2513) นิตยสารรายเดือน จัดพิมพ์โดยศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย อัตราค่าสมาชิกในประเทศไทย 70 บาทต่อปี หรือฉบับละ 10 บาท สมัครสมาชิกผ่านตัวแทนนิตยสารเลียโฮนาของวอร์ด/สาขา หรือส่งใบสมัครไปที่: ศูนย์หนังสือ 1645/6 ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2652-7722 ต่อ 101 ในกรณีเปลี่ยนแปลงที่อยู่กรุณาแจ้งล่วงหน้าสามสิบวัน
ส่งต้นฉบับและข้อซักถาม ทางออนไลน์ที่ liahona.lds.org; ทางอีเมลที่ liahona@ldschurch.org; หรือทางไปรษณีย์ที่ *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.
เลียโฮนา (คำศัพท์ในพระคัมภีร์มอรมอน หมายถึง “เข็มทิศ” หรือ “เครื่องชี้ทาง”) จัดพิมพ์ในภาษาแอลเบเนีย อาร์เมเนีย บิสลามา บัลแกเรีย กัมพูชา เซบู จีน จีนกลาง (ตัวอักษรเข้าใจง่าย) โครเอเชีย เช็ก เดนมาร์ก ดัทช์ อังกฤษ เอสโตเนีย ฟีจิ ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน กรีก ฮังการี ไอซ์แลนด์ อินโดนีเซีย อิตาลี ญี่ปุ่น คิริบาตี เกาหลี ลัตเวีย ลิทัวเนีย มาลากาซี มาร์แชล มองโกเลีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รัสเซีย ซามัว สโลเวเนีย สเปน สวาฮีลี สวีเดน ตา-กาล็อก ตาฮีตี ไทย ตองกา ยูเครน อูรดู และเวียดนาม (จำนวนฉบับต่อปีต่างกันไปตามภาษาที่จัดพิมพ์)
© 2015 โดย Intellectual Reserve, Inc. สงวนสิทธิ์ทุกประการ พิมพ์ในสหรัฐอเมริกา
ท่านอาจทำสำเนาข้อความและภาพใน เลียโฮนา ไว้ใช้ที่โบสถ์หรือที่บ้านได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์ ไม่อนุญาตให้ทำสำเนาภาพที่ระบุข้อห้ามไว้ตรงขอบภาพ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวลิขสิทธิ์ กรุณาติดต่อที่ Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.
For Readers in the United States and Canada:
November 2015 Vol. 21 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Thai (ISSN 0853-2513) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ดัชนีผู้พูด

คริสทอฟเฟอร์สัน, ดี. ทอดด์, 108
คลาร์ก, คิม บี., 124
คอสตา, คลอดิโอ อาร์. เอ็ม., 101
คีทช์, วอน จี., 115
คุก, เควนทิน แอล., 39
ชไวทเซอร์, เกรกอรีย์ เอ., 98
เดอร์แรนท์, เดวิน จี., 112
เนลสัน, รัสเซลล์ เอ็ม., 95
บัลลาร์ด, เอ็ม. รัสเซลล์, 24
เบดนาร์, เดวิด เอ., 128
เบนเนตต์, แรนดัลล์ เค., 69
ฟอสเตอร์, แบรดลีย์ ดี., 50
มอนโทยา, ฮิวโก, 53
มอนสัน, โธมัส เอส., 83, 86
มาร์ติโน, เจมส์ บี., 58
เมนส์, ริชาร์ด เจ., 27
แมคคองกี, แครอล เอฟ., 12
แมร์ริออตต์, นีลล์ เอฟ., 30
ราสแบนด์, โรนัลด์ เอ., 89
รีฟส์, ลินดา เอส., 9
เรนลันด์, เดล จี., 93
ลอว์เรนซ์, แลร์รีย์ อาร์., 33
วิกซอม, โรสแมรี เอ็ม., 6
วินญัส, ฟรานซิสโก เจ., 36
สตีเฟนส์, แคโรล เอ็ม., 118
สตีเวนสัน, แกรีย์ อี., 91
สแตนฟิลล์, เวิร์น พี., 55
อายริงก์, เฮนรีย์ บี., 43, 80, 104
อาโอยากิ, โคอิชิ, 126
อุคท์ดอร์ฟ, ดีเทอร์ เอฟ., 15, 20, 76
แอนเดอร์เซ็น, นีล แอล., 65
โอ๊คส์, ดัลลิน เอช., 61
ฮอลแลนด์, เจฟฟรีย์ อาร์., 47
เฮย์นี, อัลเลน ดี., 121
เฮลส์, โรเบิร์ต ดี., 44

ดัชนีหัวข้อ

กลับใจ (การ), 9, 12, 36, 69, 83, 121
กล้าหาญ (ความ), 76, 80, 83, 98
การเงิน, 44, 112
การประชุมศีลระลึก, 24
การเรียกในศาสนจักร, 89, 91, 93
แข็งขัน (การทำให้), 80
ครอบครัว, 12, 24, 47, 89, 91
ควบคุมตนเอง (การ), 39
ความจริง, 20, 24, 76, 104
ความตาย, 24, 30, 104
ความรัก, 6, 15, 47, 89, 118
ความสุข, 39, 83
ค่าควร (ความมี), 39, 44
คุณลักษณะแห่งสวรรค์, 6, 12, 20, 50, 93
งานพระวิหาร, 53
โจเซฟ สมิธ, 24, 36, 65, 108
ชดใช้ (การ), 24, 33, 36, 53, 61, 69, 83, 121
ชอบธรรม (ความ), 39, 65, 83, 95
เชื่อฟัง (การ), 58, 65, 83, 115, 118, 124
ซาตาน, 8, 83
ฐานะปุโรหิต, 65, 80, 83, 108
ฐานะปุโรหิตแห่งอาโรน, 76, 80
ดลใจ (การ), 80
เด็ก, 9, 50
แต่งงาน (การ), 44, 95
บิดามารดา (การเป็น), 50
แบบอย่าง, 80, 86
ประจักษ์พยาน, 24, 89, 91, 93
ประชุมศาสนจักร (การ), 108
ปีติ, 15, 27, 39
เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ), 27, 30, 50, 58, 80, 95, 115
เปิดเผย (การ), 58, 101, 104
ผู้นำศาสนจักร, 24, 128
แผนแห่งความรอด, 9, 12, 20, 24, 30, 118, 121, 126
พร, 83, 118
พระคัมภีร์, 58, 86, 112
พระคัมภีร์มอรมอน, 27, 58, 65, 98
พระคุณ, 20
พระบัญญัติ, 24, 83, 115, 118
พระบิดาบนสวรรค์, 80, 118
พระเยซูคริสต์, 24, 27, 30, 39, 47, 55, 61, 69, 83, 86, 89, 91, 93, 98, 101, 115, 118, 121, 124
พระวิญญาณบริสุทธิ์, 15, 33, 36, 39, 65, 104, 118, 124
พันธสัญญา, 9, 12, 24
ฟื้นฟู (การ), 65
มารดา (ความเป็น), 47
ยากลำบาก (ความ), 9, 15, 27, 30, 36, 44, 53, 58, 124, 126
รักษา (การ), 30, 61
รับใช้ (การ), 6, 12, 53, 80, 93
ล่อลวง (การ), 39, 53
วางระเบียบศาสนจักร (การ), 108, 128
ไว้วางใจ (ความ), 118, 121
ศรัทธา, 15, 55, 58, 65, 69, 76, 86, 91, 126
ศาสดาพยากรณ์, 24, 36, 65, 118, 124, 128
ศีลธรรม, 9, 86
ศีลระลึก, 30, 69, 101, 104, 118
ศึกษา (การ), 6, 44
ศึกษาพระคัมภีร์ (การ), 112
สตรี, 95
สมาชิกภาพในศาสนจักร, 20
สวดอ้อนวอน (การ), 30, 58
สะบาโต, 24, 36, 39, 69, 101
สันติสุข, 83
สานุศิษย์ (การเป็น), 20, 33, 86, 98
สิทธิ์เสรี, 39, 83
เสพติด (การ), 61, 83
แสงสว่าง, 55, 86
อดทน (ความ), 126
อดอาหาร (การ), 58
ออกเดท (การ), 44
อัครสาวก, 24, 65, 128
อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า, 108

เรื่องเด่นจากการประชุมใหญ่สามัญกึ่งปีครั้งที่ 185 ของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

"ท่านเป็นบุตรหรือธิดาของพระบิดาบนสวรรค์" ประธานโธมัส เอส. มอนสันกล่าวในการประชุมใหญ่สามัญภาคเช้าวันอาทิตย์ "ท่านจากที่ประทับของพระองค์มาอยู่บนโลกนี้ช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อสะท้อนความรักและคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอด และเพื่อให้แสงสว่างของท่านส่องให้ทุกคนเห็น เมื่อช่วงเวลานั้นบนโลกสิ้นสุดลง ถ้าท่านทำส่วนของท่าน ท่านจะได้รับพรประเสริฐของการกลับไปอยู่กับพระองค์ตลอดกาล" (หน้า 88)

การประชุมใหญ่สามัญครั้งนี้แจ้งถึงการจากไปไม่นานมานี้ของประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์, เอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รีย์, และเอ็ลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง สมาชิกศาสนจักรสนับสนุนสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองใหม่สามท่าน: เอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์, เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน, และเอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์

เรื่องเด่นอื่นๆ:

- คำปราศรัยของเอ็ลเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, เอ็ลเดอร์เดวิด เอ. เบดนาร์, และเอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สันแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองเน้นย้ำถึงเหตุผลที่พระเจ้าทรงจัดตั้งศาสนจักรของพระองค์โดยมีศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกเป็นรากฐาน ที่จะทำงานของพระองค์และทำให้เรากลับไปหาพระองค์ได้ (ดูหน้า 24, 128, และ 108)
- คำปราศรัยของประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันและเอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองอธิบายถึงบทบาทสำคัญของสตรี ประธานเนลสันกล่าวว่า "อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่และไม่สามารถสมบูรณ์ได้โดยปราศจากสตรีผู้ทำพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์และจากนั้นรักษาพันธสัญญานั้น สตรีผู้ที่สามารถพูดด้วยพลังและสิทธิอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า!" (หน้า 96)

- เอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองยืนยันว่า "พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสบและทนต่อความท้าทายแบบมรรตัยทั้งหมดอย่างครบถ้วน . . . และเพราะสิ่งนี้การชดใช้ให้ฤทธานุภาพแด่พระองค์ที่จะช่วยเหลือเรา—ให้พละกำลังเราในการอดทนต่อทุกสิ่ง" (หน้า 61–62)

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS CONFERENCE CENTER

โดย โรสแมรี เอ็ม. วิกซอม
ประธานปฐมวัยสามัญ

ค้นพบความเป็นพระเจ้าในตัวท่าน

เรามายังโลกนี้เพื่อบำรุงเลี้ยงและค้นพบเมล็ดของลักษณะแห่งสวรรค์ที่อยู่ในตัวเรา

สตรีทั้งหลาย เรารักท่าน! ดิฉันเป็นพยานว่าชีวิตเป็นของขวัญ พระผู้เป็นเจ้าทรงมีแผนให้เราแต่ละคน และจุดประสงค์ของเราเริ่มต้นนานแล้วก่อนมายังโลกนี้

เมื่อไม่นานมานี้ดิฉันตระหนักว่าปาฏิหาริย์เรื่องการเกิดของทารกในความเป็นมรรตัยเป็นแผนส่วนหนึ่งของพระเจ้า เราแต่ละคนพัฒนาทางกายในครรภ์มารดาขณะอาศัยร่างกายเธอค้ำจุนร่างกายเรานานหลายเดือน แต่สุดท้ายกระบวนการเกิด—น่าตื่นเต้นทั้งต่อมารดาและบุตร—ก็แยกเราจากกัน

เมื่อทารกเข้ามาในโลก การเปลี่ยนอุณหภูมิและแสงสว่าง กับการปล่อยแรงกดฉับพลันบนหน้าอกทำให้ทารกหายใจเฮือกแรก ปอดเล็กๆ เต็มไปด้วยอากาศอย่างรวดเร็วเป็นครั้งแรก อวัยวะเริ่มทำงาน และทารกเริ่มหายใจ เมื่อหนึบสายสะดือ เส้นชีวิตระหว่างมารดากับทารกถูกตัดตลอดกาลและชีวิตทารกบนแผ่นดินโลกเริ่มต้น

โยบกล่าวว่า “พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมหายใจขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า”[1]

เรามายังโลกนี้ “มีร่องรอยเมฆหมอกสิริวิไล”[2] “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก” สอนว่าเราแต่ละคน “เป็นปิยบุตรหรือปิยธิดาทางวิญญาณของพระบิดาพระมารดาบนสวรรค์” และ “แต่ละคนจึงมีลักษณะและจุดหมายปลายทางแห่งสวรรค์”[3] พระบิดาบนสวรรค์ทรงแบ่งความเป็นพระเจ้าส่วนหนึ่งไว้ในตัวเรา ลักษณะแห่งสวรรค์นั้นเป็นของขวัญด้วยรักจากพระองค์ที่บิดามารดาเท่านั้นจะรู้สึกได้

เรามายังโลกนี้เพื่อบำรุงเลี้ยงและค้นพบเมล็ดของลักษณะแห่งสวรรค์ที่อยู่ในตัวเรา

เรารู้ว่าทำไม

อีเลน แคนนอน อดีตประธานเยาวชนหญิงสามัญกล่าวว่า “มีวันสำคัญสองวันในชีวิตสตรี วันที่เธอเกิดกับวันที่เธอทราบว่าเกิดมาทำไม”[4]

เรารู้ว่าทำไม เรามาบนโลกนี้เพื่อช่วยสร้างอาณาจักรของพระองค์และเตรียมรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระบุตรพระองค์ พระเยซูคริสต์ เราพยายามทำตามพระองค์ทุกลมหายใจ การที่เราพยายามเข้าใกล้พระบิดาและพระบุตรของพระองค์มากขึ้นจะขัดเกลาและขยายลักษณะแห่งสวรรค์ในเราแต่ละคน

ลักษณะแห่งสวรรค์ของเราไม่เกี่ยวกับความสำเร็จของตัวเรา สถานภาพที่เราได้รับ จำนวนมาราธอนที่เราวิ่ง หรือความนิยมและความนับถือตนเอง ลักษณะแห่งสวรรค์ของเรามาจากพระผู้เป็นเจ้าสร้างไว้ในการดำรงอยู่ก่อนที่เราจะเกิดมาและจะดำเนินต่อไปในนิรันดร

เราเป็นที่รัก

เราประพฤติตนสอดคล้องกับลักษณะแห่งสวรรค์เมื่อเรารู้สึกถึงความรักของพระบิดาในสวรรค์และให้ความรักนั้น

กาวีเตซิตี้, กาวีเต, ฟิลิปปินส์

เรามีสิทธิ์เสรีที่จะบำรุงเลี้ยง พัฒนา และทำให้ลักษณะดังกล่าวเติบโต เปโตรกล่าวว่าเราได้รับ “พระสัญญาอันล้ำค่า” ว่าเรา “จะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า”[5] เมื่อเราเข้าใจว่าเรา—เป็นธิดาของพระผู้เป็นเจ้า—เราจะเริ่มรู้สึกถึงพระสัญญาอันล้ำค่าเหล่านั้น

การมองลอดหน้าต่างไม่ใช่แค่ส่องกระจก ช่วยให้เราเห็นว่าเราเป็นธิดาของพระองค์ เราหันไปพึ่งพระองค์ในการสวดอ้อนวอน เราอยากจะอ่านพระวจนะและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เราสามารถรับการยืนยันความมีค่าควรจากพระองค์ผู้อยู่เบื้องบน ไม่ใช่จากโลก

รอบตัวเราเบื้องล่างหรือจากคนในเฟซบุคหรืออินสตาแกรม

ถ้าท่านสงสัยความเป็นพระเจ้าในตัวท่าน จงคุกเข่าสวดอ้อนวอนทูลถามพระบิดาบนสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์เป็นธิดาของพระองค์จริงหรือ และพระองค์ทรงรักข้าพระองค์หรือ” เอ็ลเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ดกล่าวว่า “ข่าวสารที่น่ายินดีที่สุดอย่างหนึ่งซึ่งพระวิญญาณจะบอกกล่าวคือพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรต่อท่าน”[6]

เราเป็นของพระองค์ เปาโลกล่าวว่า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า”[7] บ่อยครั้งเพลงปฐมวัยเพลงแรกที่เราเรียนรู้คือ “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า”[8] บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะเข้าใจถ้อยคำที่เรารัก “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า” และเพิ่มถ้อยคำที่ว่า “แล้วฉันควรทำอะไร” เราอาจจะถามคำถามเช่น “ฉันจะทำอะไรเพื่อดำเนินชีวิตในฐานะลูกของพระผู้เป็นเจ้า” “ฉันจะพัฒนาลักษณะแห่งสวรรค์ที่อยู่ในตัวฉันได้อย่างไร”

ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟกล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งท่านมาที่นี่เพื่อเตรียมรับอนาคตที่ดีเกินกว่าจะจินตนาการได้”[9] อนาคตนั้น ทีละวัน มีจริงเมื่อท่านทำมากกว่าแค่อยู่เฉยๆ มีจริงเมื่อท่านดำเนินชีวิตให้เต็มระดับการสร้างของท่าน สิ่งนี้เชื้อเชิญพระเจ้าเข้ามาในชีวิตท่าน และท่านเริ่มให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นความประสงค์ของท่าน

เราเรียนรู้เพราะลักษณะแห่งสวรรค์ของเรา

ลักษณะแห่งสวรรค์ทำให้เราปรารถนาจะรู้ความจริงนิรันดร์เหล่านี้ด้วยตัวเราเอง

เยาวชนหญิงคนหนึ่งชื่อเอมีเพิ่งสอนบทเรียนนี้แก่ดิฉันเมื่อเธอเขียนว่า “การเป็นวัยรุ่นสมัยนี้ยาก เส้นทางแคบลงเรื่อยๆ ซาตานพยายามมาก ทุกอย่างถ้าไม่ถูกก็ผิด ไม่มีตรงกลาง”

เธอกล่าวต่อไปว่า “บางครั้งเพื่อนดีหายาก แม้เมื่อท่านคิดว่าท่านมีเพื่อนดีที่สุดผู้จะไม่มีวันจากไป แต่นั่นเปลี่ยนได้เพราะเหตุผลบางอย่าง นั่นคือสาเหตุที่ดิฉันดีใจที่มีครอบครัว พระบิดาบนสวรรค์ พระเยซูคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เป็นมิตรแท้ของดิฉันได้เมื่อผิดพลาดเรื่องเพื่อน”

เอมีกล่าวต่อไปว่า “คืนหนึ่งดิฉันทุกข์ใจดิฉันบอกพี่สาวว่าไม่ทราบจะทำอย่างไรดี”

ดึกคืนนั้นพี่สาวส่งข้อความมาให้และอ้างอิงคำพูดของเอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์เมื่อท่านกล่าวว่า “อย่ายอมแพ้ . . . อย่าหยุด เดินต่อไป พยายามต่อไป มีความช่วยเหลือและความสุขอยู่เบื้องหน้า . . . ในที่สุดทุกอย่างจะดี จงวางใจพระผู้เป็นเจ้าและเชื่อในสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึง”[10]

เอมือธิบายว่า “ดิฉันจำได้ว่าอ่านข้อความนั้นและสวดอ้อนวอนขอให้รู้สึกถึงความรักของพระผู้เป็นเจ้าถ้าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นจริง”

เธอกล่าวว่า “ทันทีที่ทูลขอและเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น ดิฉันรู้สึกมีความสุขอย่างประหลาด รู้สึกอบอุ่น คำพูดไม่อาจบรรยายได้ ดิฉันรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นและทรงรักดิฉัน”

เพราะท่านเป็นลูกของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าท่านจะเป็นใคร ทรงทราบความกลัวและความใฝ่ฝันของท่าน ทรงชื่นชมศักยภาพของท่าน ทรงรอให้ท่านมาหาพระองค์ในการสวดอ้อนวอน เพราะท่านเป็นลูกของพระองค์ ท่านไม่เพียงต้องมีพระองค์ แต่พระองค์ต้องมีท่านด้วยเช่นกัน คนที่นั่งข้างๆ ท่านในการประชุมนี้ต้องมีท่าน โลกต้องมีท่าน และลักษณะแห่งสวรรค์ของท่านจะช่วยให้ท่านเป็นสานุศิษย์ที่วางใจได้ของบุตรธิดาทุกคนของพระองค์ ทันทีที่เราเริ่มเห็นความเป็นพระเจ้าในตัวเรา เราจะเห็นสิ่งนี้ในตัวผู้อื่น

เรารับใช้เพราะลักษณะแห่งสวรรค์ของเรา

ลักษณะแห่งสวรรค์ทำให้เราปรารถนาจะรับใช้ผู้อื่น

เมื่อไม่นานมานี้ชารอน ยูแบ็งค์ ผู้อำนวยการฝ่ายบำเพ็ญประโยชน์เพื่อมนุษยธรรมและองค์กรการกุศลแอลดีเอส เล่าประสบการณ์ที่เอ็ลเดอร์เกลนน์ แอล. เพซแบ่งปัน มีความแห้งแล้งและความอดอยากรุนแรงทั่วเอธิโอเปียกลางทศวรรษ 1980 ในการบรรเทาทุกข์ครั้งนี้ มีการสร้างโรงอาหารที่มีน้ำและอาหารให้คนอดอยาก ชายชราที่หิวโหยคนหนึ่งเดินไกลมากมาที่โรงอาหาร เขาเดินผ่านหมู่บ้านที่เขาได้ยินเสียงเด็กร้อง เขาหาจนพบว่าเด็กนั่งอยู่บนพื้นใกล้กับแม่ที่เสียชีวิตแล้ว เขาอุ้มเด็กขึ้นมาและเดินต่ออีก 25 ไมล์ (40 กิโลเมตร) ไปจนถึงโรงอาหาร เมื่อมาถึง คำพูดคำแรกของเขาไม่ใช่ “ผมหิว” หรือ “ช่วยผมด้วย” แต่เขาพูดว่า “จะทำอะไรให้เด็กน้อยคนนี้ได้บ้าง”[11]

ลักษณะแห่งสวรรค์ในตัวเราก่อให้เกิดความปรารถนาจะยื่นมือช่วยเหลือผู้อื่นและกระตุ้นให้เราลงมือทำ พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์ทรงสามารถช่วยให้เราพบพลังในการทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงถามเราได้ไหมว่า “เราจะทำอะไรให้ลูกสาวคนนี้ น้องชายคนนี้ บิดาคนนี้ หรือเพื่อนคนนี้ได้บ้าง”

โดยผ่านสุรเสียงกระซิบของพระวิญญาณ ลักษณะแห่งสวรรค์ของคนช่างสงสัย หลังจากลมหายใจเฮือกแรกของศรัทธา เขาจะพบความสงบมากพอที่จะมีศรัทธาอีกครั้ง

เมื่อศาสดาพยากรณ์กล่าว คำพูดของท่านก้องกังวานด้วยลักษณะแห่งสวรรค์ของเราและให้พลังเราทำตาม

การรับส่วนศีลระลึกทุกสัปดาห์ให้ความหวังแก่ความเป็นพระเจ้าในตัวเรา และเราระลึกถึงพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์

ดิฉันสัญญาว่าเมื่อท่านพยายามค้นหาลักษณะแห่งสวรรค์ที่อยู่ลึกในตัวท่าน ท่านจะเริ่มขยายของประทานอันล้ำค่าของท่าน จงให้สิ่งนั้นนำทางท่านให้เป็นธิดาของพระองค์ เดินตามทางกลับไปหาพระองค์— ที่ซึ่ง “จะทรงนำ [เรา] กลับคืนมายังพระผู้เป็นเจ้าผู้ประทานลมหายใจให้ [เรา]”[12] ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. โยบ 33:4.
2. “Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,” *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
3. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2010, 165.
4. อีเลน แคนนอน, “‘Let Me Soar,’ Women Counseled,” *Church News,* Oct. 17, 1981, 3.
5. 2 เปโตร 1:4.
6. เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, “สตรีแห่งความชอบธรรม,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2002, 34.
7. โรม 8:16.
8. ดู “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า,” *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 149.
9. ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “การดำเนินชีวิตอย่างเบิกบานในพระกิตติคุณ,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2014, 121.
10. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, “มหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึง,” *เลียโฮนา,* ม.ค. 2000, 45.
11. ดู เกลนน์ แอล. เพซ, “Infinite Needs and Finite Resources,” *Ensign,* June 1993, 52; *Tambuli,* Mar. 1995, 18–19.
12. 2 นีไฟ 9:26

โดย ลินดา เอส. รีฟส์
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสมาคมสงเคราะห์สามัญ

มีค่าควรต่อพรที่สัญญาไว้ของเรา

การมองเห็นพรอันเหลือเชื่อที่พระบิดาทรงสัญญาไว้จะต้องเป็นเป้าหมายสำคัญตรงหน้าเราทุกวัน

ท่านไม่รักสตรีในวีดิทัศน์ท่านนี้หรือเรารู้ว่าหลายท่านที่ไม่มีโอกาสให้กำเนิดบุตรได้ใช้ชีวิตของท่านรักสอน และเป็นพรแก่เด็กๆ และโอ พระบิดาบนสวรรค์ เรา และพี่น้องสตรีของท่าน รักท่านเพราะเหตุนี้!

เราทุกคน รวมทั้งท่าน สตรีเยาว์วัยที่รักในปฐมวัยและเยาวชนหญิง เคยมีโอกาสอุ้มทารกแรกเกิดไว้ในอ้อมแขน และให้เขามองตาเราไหม เราเคยสัมผัสความรู้สึกศักดิ์สิทธิ์รอบๆ ดวงวิญญาณซีเลสเชียลนี้ที่พระบิดาในสวรรค์เพิ่งส่งมาอยู่ในร่างเล็กๆ ที่บริสุทธิ์และเพิ่งสร้างใหม่ไหม น้อยครั้งที่ดิฉันมีประสบการณ์ของความรู้สึกทางวิญญาณ อ่อนหวาน และนุ่มนวลอย่างมากมาย

ร่างกายของเราเป็นของประทานศักดิ์สิทธิ์จากพระบิดาบนสวรรค์ ร่างกายของเราเป็นวิหารส่วนตัว เมื่อเรารักษาให้สะอาดบริสุทธิ์ เราย่อมมีค่าควรช่วยพระบิดาบนสวรรค์สร้างร่างกายให้ลูกทางวิญญาณผู้เป็นที่รักของพระองค์

ในคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญครั้งสุดท้ายของประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ ซึ่งท่านคงจำเรื่อง “คุกกี้กับจุมพิต” ได้ ประธานแพคเกอร์เป็นพยานว่า “พระบัญญัติให้ขยายเผ่าพันธุ์และเพิ่มพูนให้เต็มแผ่นดินโลก . . . สำคัญยิ่ง . . . และเป็นบ่อเกิดความสุขของมนุษย์โดยผ่านการใช้อำนาจนี้อย่างชอบธรรมเราจะเข้าใกล้พระบิดาในสวรรค์และประสบความบริบูรณ์แห่งปีติ แม้การเป็นพระเจ้าอำนาจแห่งการให้กำเนิดไม่ใช่ส่วนเสริมของแผน แต่เป็นแผนแห่งความสุข”

ท่านกล่าวต่อไปว่า

“รักแท้เรียกร้องให้ยับยั้งการแบ่งปันความรักใคร่ซึ่งไขอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นไว้ในแหล่งกำเนิดชีวิตจนหลังจากแต่งงาน . . . [โดย] หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ต้องควบคุมความปรารถนาทางกาย . . .

“. . . ความสุขของเราในชีวิตมรรตัย ปีติและความสูงส่งของเราขึ้นอยู่กับวิธีที่เราตอบสนองความปรารถนาทางกายที่มีอยู่ตลอดเวลาและยากจะขัดขืนเหล่านี้”[1]

พี่น้องที่รัก ทั้งอายุยังน้อยและไม่น้อย ดิฉันรู้สึกกังวลมากขณะเตรียมพูดเรื่องนี้ ดังแอลมาผู้บุตรกล่าว “ข้าพเจ้าปรารถนาจากในส่วนลึกที่สุดของใจข้าพเจ้า . . . ให้ท่าน . . .เรียกหาพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์, และเฝ้าดูและสวดอ้อนวอนเสมอ, เพื่อท่านจะไม่ถูกล่อลวงจนเกิดขนาดที่ท่านจะทนได้, . . . เพื่อพระองค์จะทรงยกท่านขึ้นในวันสุดท้าย”[2]

ต่อมา มอรมอนเป็นพยานเช่นกันว่าในสมัยของแอลมา คอริฮอร์ผู้ต่อต้านพระคริสต์ “สั่งสอน . . . , ชักนำใจ . . . ผู้หญิงไปเป็นอันมาก”[3]

พี่น้องทั้งหลาย ซาตานมีอิทธิพลเหมือนคอริฮอร์ในสมัยของเราเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เครื่องมือของเขามีอะไรบ้าง นิยายรักยวนใจ ละครน้ำเน่าทางทีวี หญิงที่แต่งงานแล้วกับแฟนเก่าติดต่อทางสื่อสังคม และสื่อลามก เราต้องระวังมากพี่น้องที่รัก! เราจะเล่นกับลูกดอกไฟของซาตานโดยไม่ถูกเผาไม่ได้ ดิฉันทราบว่าไม่มีอะไรจะทำให้เราคู่ควรกับความเป็นเพื่อนอันยั่งยืนของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากเท่าความบริสุทธิ์!

ผู้คนมากมายในโลกทุกวันนี้กำลังมองหาความพอใจฉับพลันและความรู้ฉับพลันทางอินเทอร์เน็ต ในทางกลับกันเราจะได้รับพรอย่างยิ่งถ้าเราใช้ศรัทธา ความอดทน และไปหาพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเป็นแหล่งความจริงทั้งมวล พร้อมกับข้อกังวลของเรา มีคำตอบและการยืนยันมากมายที่มาผ่านทางการค้นคว้าและการศึกษาพระคัมภีร์ทุกวันควบคู่กับการสวดวิงวอนอย่างจริงใจ แต่ไม่มีสัญญาเช่นนั้นในอินเทอร์เน็ต ศาสดาพยากรณ์เจคอบเป็นพยานว่า “เพราะพระวิญญาณรับสั่งความจริงและไม่รับสั่งเท็จ. ดังนั้น, พระองค์รับสั่งถึงเรื่องดังที่มันเป็นจริง, และถึงเรื่องดังที่มันจะเป็นจริง”[4]

เมื่อเรามีส่วนในการดู อ่าน หรือประสบสิ่งใดที่ต่ำกว่ามาตรฐานของพระบิดาบนสวรรค์ นั่นทำให้เราอ่อนแอ ไม่ว่าเราอายุเท่าไร ถ้าสิ่งที่เราดู อ่าน ฟัง หรือเลือกทำไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของพระเจ้าใน *เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน* ให้ปิด ฉีกทิ้ง โยนทิ้ง และปิดประตู

ไม่มีใครดีพร้อม แต่เมื่อเราทำบาป ประธานแพคเกอร์เตือนเราว่า

“คำสัญญาคือ ‘ดูเถิด, คนที่กลับใจจากบาปของเขา, คนคนนั้นได้รับการให้อภัย, และเรา, พระเจ้า, ไม่จำมันอีก’ (คพ. 58:42). . . .

“. . . การชดใช้ซึ่งเรียกเราแต่ละคนกลับคืนได้นั้นไม่ทิ้งรอยแผลไว้ หมายความว่าไม่ว่าเราทำอะไรลงไปหรือเคยไปอยู่ที่ไหนหรือบางสิ่งเกิดขึ้นอย่างไร หากเรากลับใจอย่างแท้จริง พระองค์ทรงสัญญาว่าจะชดใช้ให้ และเมื่อพระองค์ทรงชดใช้ ทุกอย่างจะหายไป มีพวกเราหลายคนที่ซัดเซไปมาด้วยความรู้สึกผิด ไม่รู้จะหนีออกมาได้อย่างไร ท่านหนีออกมาได้โดยการยอมรับการชดใช้ของพระคริสต์ และทุกสิ่งซึ่งทำให้จิตใจปวดร้าวจะเปลี่ยนเป็นความสวยงาม ความรัก และนิรันดร”[5]

นอกจากการกลับใจ พระเจ้าประทานความช่วยเหลือหรือเครื่องมืออะไรไว้ช่วยให้เราอยู่อย่างสะอาดบริสุทธิ์ เด็กปฐมวัยและเยาวชนหญิงของเราทุกคนรู้จักและร้องเพลง “พลังพระคัมภีร์”[6] เราจะขยายไปถึง “พลังการสวดอ้อนวอน” “พลังพระวิหาร” “พลังพันธสัญญา” “พลังวันสะบาโต” “พลังศาสดาพยากรณ์” และ

“พลังความบริสุทธิ์” ได้หรือไม่

มีพรยิ่งใหญ่และสัญญาความคุ้มครองเกี่ยวกับการสวมการ์เม้นท์พระวิหารอย่างถูกต้องเช่นกัน ดิฉันรู้สึกเหมือนกำลังสวมชุดครุยที่พระบิดาบนสวรรค์ประทานให้ พี่น้องสตรีทั้งหลาย ดิฉันเป็นพยานว่าเมื่อเราพยายามสวมการ์เมนท์อย่างถูกต้อง พระบิดาทรงถือว่านั่นเป็นเครื่องหมายแสดงความรักและความภักดีต่อพระองค์ เป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาที่เราทำไว้กับพระองค์ และพระองค์ทรงสัญญาว่า “เรา, พระเจ้า, ถูกผูกมัดเมื่อเจ้าทำสิ่งที่เรากล่าว; แต่เมื่อเจ้าไม่ทำสิ่งที่เรากล่าว, เจ้าย่อมไม่มี *สัญญา* ”[7]

เมื่อเร็วๆ นี้ดิฉันคุยกับเพื่อนเก่าคนหนึ่งที่ผ่านการหย่าร้างสองครั้งเนื่องด้วยการเสพติดและความไม่ซื่อสัตย์ของสามี เธอกับลูกสามคนมีความทุกข์มาก เธอวิงวอนว่า “ฉันพยายามมากเพื่อดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ทำไมฉันถึงมีการทดลองมากมายขนาดนี้ ฉันทำอะไรผิด พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการให้ฉันทำอะไร ฉันสวดอ้อนวอน อ่านพระคัมภีร์ ช่วยลูกๆ และไปพระวิหารบ่อยๆ”

ขณะฟังสตรีผู้นี้ ดิฉันรู้สึกอยากจะตะโกนออกมาว่า “คุณทำอยู่! คุณกำลังทำทั้งหมดที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการและหวังให้คุณทำ!”

พอจะเข้าใจได้เมื่อหลายคนพูดว่าพรที่พระบิดาทรงสัญญาอยู่ “ไกลเกินไป” โดยเฉพาะเมื่อชีวิตเราเต็มไปด้วยการท้าทาย แต่อมิวเล็คสอนว่า “ชีวิตนี้เป็นเวลา . . .เตรียมพบพระผู้เป็นเจ้า,”[8] ไม่ใช่เวลารับพรทั้งหมดของเรา ประธานแพคเกอร์อธิบายว่า “‘และพวกเขาทุกคนอยู่อย่างมีความสุขตลอดไปหลังจากนั้น’ ไม่เคยเขียนไว้ในฉากที่สอง บรรทัดนั้นเป็นของฉากที่สามเมื่อไขความลี้ลับและทุกอย่างถูกต้อง”[9] อย่างไรก็ดี การมองเห็นพรอันเหลือเชื่อที่พระบิดาทรงสัญญาไว้จะต้องเป็นเป้าหมายสำคัญตรงหน้าเราทุกวัน—รวมถึงการตระหนักใน “ความอเนกอนันต์แห่งพระเมตตาอันละเอียดอ่อนของพระองค์”[10] ที่เราประสบทุกวัน

พี่น้องสตรีทั้งหลาย ดิฉันไม่ทราบว่าเหตุใดจึงมีการทดลองมากมายเช่นนี้ แต่

พี่น้องทั้งหลาย ความรู้สึกส่วนตัวของดิฉันคือรางวัลนั้นยิ่งใหญ่ เป็นนิรันดร์และยั่งยืน เปี่ยมปีติ และอยู่เหนือความเข้าใจของเราถึงขนาดว่าในวันรับรางวัลเราจะรู้สึกอยากทูลพระบิดาผู้ทรงเปี่ยมด้วยรักและเมตตาว่า “นั่นคือ *ทั้งหมด* ที่ทรงเรียกร้องหรือ!” ดิฉันเชื่อว่าถ้าเราจดจำและตระหนักทุกวันถึงความรักอันลึกซึ้งนั้นที่พระบิดาบนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดทรงมีต่อเรา เราจะเต็มใจทำทุกอย่างเพื่อกลับไปที่ประทับของพระองค์อีกครั้ง รายล้อมด้วยความรักของพระองค์ตลอดกาล พี่น้องที่รัก สิ่งที่เราทนทุกข์ที่นี่จะสำคัญอะไรถ้าสุดท้ายแล้วการทดลองเหล่านั้นคือสิ่งซึ่งทำให้เราคู่ควรกับชีวิตนิรันดร์และความสูงส่งในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้ากับพระบิดาและพระผู้ช่วยให้รอด

ดิฉันเป็นพยานว่าร่างกายของเราเป็นของประทานศักดิ์สิทธิ์จากพระบิดาบนสวรรค์และเมื่อเรารักษาชีวิตให้บริสุทธิ์สะอาดผ่านการพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และมองเห็นรางวัลที่พระบิดาทรงสัญญาไว้ทุกวันตรงหน้าเรา สักวันหนึ่งเราจะได้รับ “ทุกสิ่งที่พระบิดาของเรามี”[11] ในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “แผนแห่งความสุข,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 26–27.
2. แอลมา 13:27–29.
3. แอลมา 30:18.
4. เจคอบ 4:13.
5. บอยด์ เค. แพคเกอร์, *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 28.
6. ไคลฟ์ รอมนีย์, “พลังพระคัมภีร์,” lds.org/callings/primary/sharing-time-music
7. หลักคำสอนและพันธสัญญา 82:10; เน้นตัวเอน.
8. แอลมา 34:32.
9. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “The Play and the Plan” (ไฟร์ไซด์ระบบการศึกษาของศาสนจักรสำหรับคนหนุ่มสาว, 7 พฤษภาคม, 1995), 2, si.lds.org.
10. อีเธอร์ 6:12.
11. หลักคำสอนและพันธสัญญา 84:38.

โดย แครอล เอฟ. แมคคองกี
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานเยาวชนหญิงสามัญ

อยู่ที่นี่เพื่อรับใช้อุดมการณ์อันชอบธรรม

ขอให้เราเลือกรับใช้อุดมการณ์อันชอบธรรมในฐานะทูตผู้องอาจของพระเจ้า พระเยซูคริสต์

ดิฉันปลื้มปีติที่เราได้มาร่วมชุมนุมกับสตรีที่ซื่อสัตย์อย่างเช่นลิซา—สตรีในวีดิทัศน์—ผู้มีใจบริสุทธิ์ รักพระเจ้าและรับใช้พระองค์แม้ท่ามกลางการทดลองของพวกเธอ เรื่องราวของลิซาเตือนดิฉันว่าเราต้องรักกันและมองเห็นความงามในจิตวิญญาณของกันและกัน พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนว่า “จำไว้ว่าค่าของจิตวิญญาณยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า”[1] ไม่ว่าเราอายุ 8 ขวบ หรือ 108 ปี เราแต่ละคน “มีค่าในสายตา [ของพระองค์]”[2] พระองค์ทรงรักเรา เราเป็นธิดาของพระผู้เป็นเจ้า เราเป็นพี่น้องแห่งไซอัน เรามีลักษณะแห่งสวรรค์ และเราแต่ละคนมีงานอันทรงเกียรติต้องทำ

ฤดูร้อนที่ผ่านมาดิฉันได้พูดคุยกับมารดาสาวที่น่ารักของลูกสาวหลายคน เธอบอกความรู้สึกกับดิฉันว่าเยาวชนหญิงของเราต้องมีอุดมการณ์ บางอย่างที่จะช่วยให้พวกเธอรู้สึกมีค่า เธอรู้ว่าเราค้นพบคุณค่านิรันดร์ของตัวเราได้โดยทำตามจุดประสงค์อันสูงส่งของเราในความเป็นมรรตัย ค่ำคืนนี้ คณะนักร้องที่ไพเราะและยอดเยี่ยมนี้ ร้องเพลงที่สอนจุดประสงค์ของเรา โดยผ่านการทดสอบและการทดลอง แม้กระทั่งความกลัวและท่ามกลางความสิ้นหวัง ทำให้เรามีใจกล้า เราตั้งใจว่าจะทำส่วนของเรา เราอยู่ที่นี่เพื่อรับใช้อุดมการณ์อันชอบธรรม[3] พี่น้องสตรีทั้งหลาย อุดมการณ์นี้ต้องการเราทุกคน เราทุกคนมีค่า

อุดมการณ์อันชอบธรรมที่เรารับใช้คืออุดมการณ์ของพระคริสต์ คืองานแห่งความรอด[4] พระเจ้าทรงสอนว่า “นี่คืองานของเราและรัศมีภาพของเรา—คือการทำให้เกิดความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์ของมนุษย์”[5] เราเป็นเหตุให้พระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ หลั่งพระโลหิตจากทุกขุมขน และทรงสละพระชนม์ชีพในความรักอันสมบูรณ์ อุดมการณ์ของพระองค์เป็นข่าวประเสริฐ “ข่าวอันน่ายินดี . . . ว่าพระองค์เสด็จมาในโลก, แม้พระเยซู, เพื่อถูกตรึงกางเขนเพื่อโลก, และเพื่อแบกรับบาปของโลก, และเพื่อชำระโลกให้บริสุทธิ์, และเพื่อทำให้สะอาดจากความไม่ชอบธรรมทั้งปวง; ว่าโดยผ่านพระองค์คนทั้งปวงจะได้รับการช่วยให้รอด”[6] พระผู้ช่วยให้รอดทรง “บอกทางเดินนำทางนั้น”[7] ดิฉันเป็นพยานว่าเมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระองค์ รักพระผู้เป็นเจ้า และรับใช้กันด้วยความเมตตาและความเห็นใจ เราจะยืนในความบริสุทธิ์“ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าในวันสุดท้าย”[8] เราเลือกรับใช้พระเจ้าในอุดมการณ์อันชอบธรรมเพื่อเราจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาและกับพระบุตร[9]

ศาสดาพยากรณ์มอรมอนประกาศอย่างองอาจว่า “เพราะเรามีงานที่จะต้องทำขณะเมื่อเราอยู่ในร่างแห่งดินเหนียวนี้, เพื่อเราจะชนะศัตรูของความชอบธรรมทั้งปวง, และพักจิตวิญญาณเราในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า”[10] ผู้นำศาสนจักรยุคแรกและผู้บุกเบิกในอดีตมุ่งหน้าด้วยความกล้าหาญเยี่ยงวีรชนและความซื่อสัตย์แน่วแน่เพื่อสถาปนาพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูและสร้างพระวิหารซึ่งจะประกอบศาสนพิธีแห่งความสูงส่งในนั้นได้ ผู้บุกเบิกในปัจจุบัน หมายถึงท่านและดิฉัน ต่างมุ่งหน้าในศรัทธา “เพื่อทำงานในสวนองุ่นของ [พระเจ้า] เพื่อความรอดของจิตวิญญาณมนุษย์”[11] และดังที่ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์สอน “อนาคตจะงดงามเพียงใดเมื่อพระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงผลักดันงานอันทรงเกียรติของพระองค์ออกไป . . . ผ่าน [การรับใช้] ที่ไม่เห็นแก่ตัวของผู้มีใจเปี่ยมด้วยความรักต่อพระผู้ไถ่ของโลก”[12] เราร่วมมือกับพี่น้องสตรีที่ซื่อสัตย์ในอดีต ปัจจุบัน และในอนุชนรุ่นหลังเมื่อเราร่วม

มือกันในงานแห่งความรอด!

ก่อนเราเกิด เรายอมรับแผนของพระบิดาบนสวรรค์ “ซึ่งตามแผนนั้น [เรา] จะได้รับร่างกายอันเป็นเนื้อหนัง และได้รับประสบการณ์ทางโลกเพื่อพัฒนาไปสู่ความดีพร้อม และในที่สุดจะบรรลุจุดหมายปลายทางแห่งสวรรค์ [ของเรา] เป็นทายาทแห่งชีวิตนิรันดร์”[13] เกี่ยวกับพันธสัญญาก่อนเกิดนี้ เอ็ลเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซอธิบายว่า “เราตกลง ตอนนั้นและที่นั่น ว่าจะไม่เพียงเป็นผู้ช่วยตัวเราให้รอดเท่านั้น แต่ . . . เป็นผู้ช่วยให้ครอบครัวทั้งหมดของมนุษย์รอดด้วย เราเข้าเป็นหุ้นส่วนกับพระเจ้า การทำตามแผนไม่เพียงเป็นงานของพระบิดาและงานของพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น แต่เป็นงานของเราด้วย คนต่ำต้อยที่สุดของเราอยู่ในการเป็นหุ้นส่วนกับพระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในการทำให้จุดประสงค์ของแผนนิรันดร์แห่งความรอดบรรลุผล”[14]

ที่นี่ในความเป็นมรรตัยเราทำพันธสัญญาอีกครั้งว่าจะรับใช้พระผู้ช่วยให้รอดในงานแห่งความรอด โดยมีส่วนร่วมในศาสนพิธีฐานะปุโรหิตศักดิ์สิทธิ์ เราให้สัญญาว่าจะเริ่มในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจ พลัง ความนึกคิด และพละกำลัง[15] เรารับพระวิญญาณบริสุทธิ์และแสวงหาการกระตุ้นเตือนของพระองค์ชี้นำความพยายามของเรา ความชอบธรรมกระจายออกไปในโลกเมื่อเราเข้าใจสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้เราทำแล้วลงมือทำ

ดิฉันรู้จักเด็กปฐมวัยคนหนึ่งที่พูดกับเพื่อนขณะยืนอยู่ที่ป้ายรถเมล์ว่า “นี่ เธอน่าจะมาโบสถ์กับฉันและเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูนะ!”

ดิฉันเห็นเด็กผู้หญิงในชั้นเรียนเยาวชนหญิงคล้องแขนกันและให้คำมั่นสัญญาว่าจะดูแลกัน แล้ววางแผนอย่างเหมาะสมเพื่อช่วยเยาวชนหญิงคนหนึ่งที่กำลังเสพติดบางอย่าง

ดิฉันเคยเห็นมารดาสาวสละเวลาพรสวรรค์ และพลังงานของเธอเพื่อสอนและเป็นแบบอย่างของหลักธรรมพระกิตติคุณทั้งนี้เพื่อลูกๆ ของพวกเธอจะยืนอย่างกล้าหาญและซื่อสัตย์ผ่านการทดลอง การล่อลวง และความยากลำบากเฉกเช่นพวกบุตรของฮีลามัน

แต่สิ่งที่น่าจะทำให้ดิฉันปลื้มปีติที่สุดคือเมื่อได้ยินสตรีโสดคนหนึ่งประกาศด้วยไฟแห่งประจักษ์พยานอันบริสุทธิ์ว่างานสำคัญที่สุดที่เราทำได้คือเตรียมตัวแต่งงานและมีครอบครัว ถึงแม้นี่ไม่ใช่ประสบการณ์ของเธอ แต่เธอรู้ว่าครอบครัวเป็นหัวใจของงานแห่งความรอด “แผนแห่งความสุขอันศักดิ์สิทธิ์ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวดำเนินต่อไปได้หลังความตาย”[16] เราให้เกียรติแผนของพระบิดาและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเรายกย่องและกระชับความสัมพันธ์เหล่านั้นในพันธสัญญาใหม่และเป็นนิจของการแต่งงาน เราเลือกดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์มีคุณธรรมเผื่อว่าเมื่อมีโอกาส เราจะพร้อมทำพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์นั้นในพระนิเวศน์ของพระเจ้าและรักษาพันธสัญญาดังกล่าวชั่วนิรันดร์

เราทุกคนประสบเวลาและวาระต่างๆ ในชีวิต แต่ไม่ว่าจะอยู่ที่โรงเรียน ที่ทำงาน ในชุมชน หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบ้าน เราเป็นตัวแทนของพระเจ้าและเราอยู่กับธุระของพระองค์

ในงานแห่งความรอดไม่มีช่องว่างสำหรับการเปรียบเทียบ การวิพากษ์วิจารณ์ หรือการกล่าวโทษไม่เกี่ยวกับวัย ประสบการณ์ หรือเสียงแซ่ซ้อง งานศักดิ์สิทธิ์นี้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาใจที่ชอกช้ำ วิญญาณที่สำนึกผิด และ

ซิสเตอร์เอลลาฮอสคินส์กับเยาวชนหญิงสองคนจากวอร์ดของเธอ

เต็มใจใช้ของประทานและพรสวรรค์ของเราทำงานของพระเจ้าในวิธีของพระองค์ งานนี้คือการมีความอ่อนน้อมจนยอมคุกเข่าและทูลว่า “โอพระบิดาของข้าพระองค์ . . . อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”[17]

ในพละกำลังของพระเจ้าเรา “ทำได้ทุกสิ่ง”[18] เราแสวงหาการนำทางตลอดเวลาในการสวดอ้อนวอน ในพระคัมภีร์ และในสุรเสียงกระซิบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พี่น้องสตรีคนหนึ่งที่ต้องทำงานมอบหมายล้นมือเขียนว่า “บางครั้งดิฉันสงสัยว่าสตรีในประวัติศาสตร์ยุคแรกของ

ศาสนจักรไม่วางศีรษะบนหมอนตอนกลางคืนและสวดอ้อนวอนเหมือนเราหรอกหรือว่า ‘ไม่ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น พระองค์จะทรงช่วยให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไหม’” เธอเขียนต่อจากนั้นว่า “พรประการหนึ่งคือเรามีกันและกัน เราอยู่ในงานนี้ด้วยกัน!”[19] ไม่ว่าสภาพการณ์ของเราเป็นเช่นไร ไม่ว่าเราอยู่ที่ใดระหว่างทางสู่ความรอด เราเป็นหนึ่งเดียวกันในคำมั่นสัญญาต่อพระผู้ช่วยให้รอด เราสนับสนุนกันในการรับใช้พระองค์

ไม่นานมานี้ท่านคงได้อ่านเรื่องซิสเตอร์เอลลา ฮอสคินส์ เธออายุ 100 ปี และได้รับเรียกให้ช่วยเยาวชนหญิงในวอร์ดทำความก้าวหน้าส่วนบุคคล[20] สองปีต่อมา ซิสเตอร์ฮอสคินส์อายุ 102 ปี เธอได้รับรางวัลรับรองความเป็นเยาวชนหญิงของเธอ เยาวชนหญิง ฝ่ายประธานของสมาคมสงเคราะห์ เยาวชนหญิงวอร์ด และสเตค ตลอดจนสมาชิกครอบครัวพากันมาร่วมฉลองความสำเร็จของเธอ พรมแดนเรื่องอายุ องค์การ และสถานะสมรสเลือนหายไปในการรับใช้ด้วยศรัทธา เยาวชนหญิงแสดงความขอบคุณซิสเตอร์ฮอสคินส์สำหรับการสอนและแบบอย่างอันชอบธรรมของเธอ พวกเธออยากเป็นเหมือนซิสเตอร์ฮอสคินส์ หลังจากนั้นดิฉันถามซิสเตอร์ฮอสคินส์ว่า “คุณทำได้อย่างไร”

เธอตอบทันทีว่า “ดิฉันกลับใจทุกวัน”

สตรีที่อ่อนโยนผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้ามากจนฉายแสงอันบริสุทธิ์ออกมาได้เตือนดิฉันว่าเพื่อจะส่องสว่างด้วยความงามของความบริสุทธิ์ เพื่อยืนกับพระผู้ช่วยให้รอดและเป็นพรแก่ผู้อื่น เราต้องสะอาด ความบริสุทธิ์เกิดขึ้นได้ผ่านพระคุณของพระคริสต์เมื่อเราปฏิเสธความไม่เป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้าและเลือกรักพระผู้เป็นเจ้าด้วยพลังความนึกคิด และพละกำลัง[21] อัครสาวกเปาโลสอนว่า” จงหลีกหนีจากตัณหาของคนหนุ่ม . . . มุ่งมั่นในความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุขร่วมกับพวกที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์”[22] ไม่มีใครดีพร้อม เราล้วนทำผิดพลาด แต่เรากลับใจเพื่อเราจะเป็นคนดีขึ้นและ “จารึกพระนาม [ของพระคริสต์] อยู่ในใจ [เรา] เสมอไป”[23] เมื่อเรารับใช้ในพระนามของพระเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ใจ เรายอมสะท้อนความรักของพระผู้ช่วยให้รอดและทำให้ผู้อื่นเห็นว่าสวรรค์นั้นเป็นเช่นไร

ขอให้เราเลือกรับใช้อุดมการณ์อันชอบธรรมในฐานะทูตผู้องอาจของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ขอให้เรายืนด้วยกันและ “ก้าวไปข้างหน้าด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความสุข ดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณ รักพระเจ้า และสร้างอาณาจักร [ของพระองค์]”[24] ดิฉันเป็นพยานว่าในงานอันทรงเกียรตินี้ เราจะรู้จักความรักอันบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า เราจะได้รับปีติที่แท้จริงและได้รับรัศมีภาพทั้งหมดของนิรันดร ในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. หลักคำสอนและพันธสัญญา 18:10.
2. อิสยาห์ 43:4.
3. ดู “As Zion’s Youth in Latter Days,” *Hymns,* no. 256.
4. “งานแห่งความรอดนี้ได้แก่งานเผยแผ่ศาสนาของสมาชิก การรักษาผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสให้คงอยู่ การทำให้สมาชิกแข็งขัน น้อยกลับมาแข็งขัน งานพระวิหารและประวัติครอบครัว และการสอนพระกิตติคุณ” (*คู่มือเล่ม 2: การบริหารงานศาสนจักร* [2010], คำนำบทที่ 5).
5. โมเสส 1:39.
6. หลักคำสอนและพันธสัญญา 76:40–42.
7. “ปีญญาและความรักยิ่งใหญ่,” *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 88.
8. หลักคำสอนและพันธสัญญา 4:2.
9. ดู ยอห์น 17:20–23; 4 นีไฟ 1:15–17; หลักคำสอนและพันธสัญญา 35:2; 38:27; โมเสส 6:68.
10. โมโรไน 9:6.
11. หลักคำสอนและพันธสัญญา 138:56.
12. กอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์, “จงอยู่ในวิถีทาง—รักษาศรัทธา,” *เลียโฮนา,* ม.ค. 1996, 77.
13. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2010, 165.
14. จอห์น เอ. วิดท์โซ, “The Worth of Souls,” *Utah Genealogical and Historical Magazine,* Oct. 1934, 189.
15. หลักคำสอนและพันธสัญญา 4:2.
16. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” 165.
17. มัทธิว 26:39.
18. แอลมา 26:12.
19. จดหมายส่วนตัว.
20. ดู Marianne Holman Prescott, “She Just Doesn’t Quit,” *Church News,* Sept. 6, 2015, 15.
21. ดู โมโรไน 10:32.
22. 2 ทิโมธี 2:22.
23. โมไซยาห์ 5:12.
24. กอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์, *เลียโฮนา,* ม.ค. 1996, 77.

โดยประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

ฤดูร้อนกับคุณยายโรส

ขณะที่ท่านเดินตามเส้นทางอันสดใสแห่งการเป็นสานุศิษย์ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าศรัทธาจะเสริมกำลังทุกย่างก้าวของท่านตลอดทาง

พี่น้องและเพื่อนๆ สตรีที่รัก ข้าพเจ้ายินดีที่ได้อยู่กับท่านวันนี้ และซาบซึ้งใจที่ได้อยู่ต่อหน้าศาสดาพยากรณ์ที่รักของเรา ประธานโธมัส เอส. มอนสัน ประธานครับ เรารักท่าน เราเสียใจที่ได้สูญเสียเพื่อนล้ำค่าและอัครสาวกที่แท้จริงของพระเจ้าไปสามคน เราคิดถึงประธานแพคเกอร์ เอ็ลเดอร์เพอร์รีย์ และเอ็ลเดอร์สก็อตต์ เรารักพวกท่าน เราสวดอ้อนวอนให้ครอบครัวและเพื่อนๆ ของพวกท่าน

ข้าพเจ้าตั้งใจรอคอยการประชุมใหญ่ภาคนี้เสมอ—ดนตรีที่ไพเราะและคำแนะนำจากบรรดาสตรีที่ได้รับการดลใจนำมาซึ่งพระวิญญาณเปี่ยมล้น ข้าพเจ้าเป็นคนดีขึ้นหลังจากได้อยู่กับพวกท่าน

ขณะกำลังไตร่ตรองว่าจะพูดอะไรกับท่านวันนี้ ความคิดข้าพเจ้าหันไปหาวิธีที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอน เป็นเรื่องน่าสนใจที่พระองค์ทรงสามารถสอนความจริงที่สูงส่งที่สุดโดยใช้เรื่องราวเรียบง่ายอุปมาของพระองค์เชื้อเชิญสานุศิษย์ของพระองค์ให้น้อมรับความจริงไม่เพียงความคิดของพวกเขาเท่านั้นแต่ด้วยใจของพวกเขาด้วย และเพื่อเชื่อมโยงหลักธรรมนิรันดร์กับชีวิตประจำวัน[1] ประธานมอนสันที่รักของเราเป็นผู้เชี่ยวชาญการสอนด้วยประสบการณ์ส่วนตัวซึ่งสัมผัสใจเช่นกัน[2]

วันนี้ ข้าพเจ้าจะให้ข่าวสารของข้าพเจ้าโดยการแสดงความคิดและความรู้สึกในรูปแบบของเรื่องราว ขอให้ท่านฟังด้วยพระวิญญาณ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะช่วยให้ท่านพบข่าวสาร *ที่มีความหมายต่อท่าน* ในอุปมาเรื่องนี้

คุณยายโรส

เรื่องราวนี้เกี่ยวกับเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อเอวา มีสิ่งสำคัญสองอย่างที่ท่านควรรู้เกี่ยวกับเอวา อย่างหนึ่งคือเธออายุ 11 ขวบในเรื่องนี้ และอีกอย่างหนึ่งคือเธอตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าเธอ *ไม่* ต้องการไปอยู่กับคุณยายโรสของเธอ ไม่เลย ไม่มีทาง

แต่แม่ของเอวาจะรับการผ่าตัดที่ต้องใช้เวลานานในการฟื้นตัว ดังนั้นพ่อแม่ของเอวาจึงส่งเธอไปใช้เวลาช่วงฤดูร้อนกับคุณยายโรส

ในความคิดของเอวา มีเหตุผลนับพันว่าทำไมสิ่งนี้จึงเป็นความคิดที่ไม่ดี อย่างหนึ่งคือ นั่นหมายความว่าต้องอยู่ห่างจากแม่ของเธอ และยังหมายความว่าต้องทิ้งครอบครัวและเพื่อนๆ ของเธอด้วย นอกจากนั้น เธอไม่เคยแม้แต่จะรู้จักคุณยายโรสเลย ไม่ค่ะขอบคุณมาก เธอสะดวกสบายที่เดียวในที่ซึ่งเธออยู่ตอนนี้

แต่ไม่ว่าจะเถียงหรือกลอกตามากแค่ไหนก็ไม่สามารถเปลี่ยนการตัดสินใจนี้ได้ เอวาจึงจัดกระเป๋าและนั่งรถยาวนานกับพ่อของเธอไปยังบ้านคุณยายโรส

นับจากวินาทีที่เอวาก้าวเข้าไปในบ้านหลังนั้น เธอเกลียดมัน

ทุกอย่างโบราณไปหมด! ทุกตารางนิ้วมีแต่หนังสือเก่าๆ ขวดสีแปลกๆ และถังขยะพลาสติกที่มีลูกปัด โบว์ และกระดุมล้นออกมา

คุณยายโรสอาศัยอยู่ที่นั่นคนเดียว เธอไม่เคยแต่งงาน มีผู้อยู่อาศัยอีกตัวหนึ่งคือแมวสีเทาที่ชอบหาจุดที่สูงที่สุดของห้องทุกห้องและนอนเกาะอยู่บนนั้น จ้องมองทุกสิ่งข้างล่างราวกับเสือผู้หิวโหย

แม้แต่ตัวบ้านเองก็ดูเดียวดาย ตั้งอยู่ในชนบท ซึ่งบ้านแต่ละหลังอยู่ห่างไกลกันมาก ไม่มีคนรุ่นราวคราวเดียวกันกับเอวาอาศัยอยู่ภายในครึ่งไมล์ นั่นทำให้เอวารู้สึกเหงาเช่นกัน

ที่แรกเธอไม่ค่อยสนใจคุณยายโรสเท่าไรนัก ส่วนใหญ่เธอคิดถึงแม่ บางครั้งเธอนอนไม่หลับตอนกลางคืน เธอสวด

อ้อนวอนด้วยสุดจิตวิญญาณขอให้แม่ของเธอหายดี และเอวาเริ่มรู้สึกว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูแม่ของเธออยู่ แม้ความรู้สึกนี้จะไม่ได้เกิดขึ้นทันที

ในที่สุดเธอก็ได้ข่าวว่าการผ่าตัดประสบความสำเร็จ และสิ่งที่เหลือให้เอวาทำเวลานี้คืออดทนจนกว่าฤดูร้อนจะสิ้นสุด แต่โอ้ เธอช่างเกลียดการอดทน!

เมื่อเธอสบายใจกับเรื่องแม่ของเธอแล้ว เอวาเริ่มสังเกตคุณยายโรสมากขึ้น นิดหน่อย เธอเป็นหญิงร่างใหญ่—ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเธอใหญ่หมด ไม่ว่าจะเป็นเสียงของเธอ รอยยิ้มของเธอ บุคลิกของเธอ เธอเดินเหินไม่คล่องนัก แต่เธอร้องเพลงและหัวเราะเสมอขณะทำงาน เสียงหัวเราะของเธอดังทั่วบ้าน ทุกๆ คืนเธอนั่งลงบนโซฟาที่เต็มไปด้วยสิ่งของ หยิบพระคัมภีร์ออกมาอ่านออกเสียง ขณะที่เธออ่าน บางครั้งเธอก็ให้ความเห็นเช่น “โอ้ เขาไม่ควรทำอย่างนั้น!” หรือ “ฉันอยากจะไปอยู่ที่นั่นจัง!” หรือ “นี่เป็นสิ่งที่ไพเราะที่สุดที่เธอเคยได้ยินใช่ไหม!” และทุกค่ำคืนเมื่อเธอทั้งสองคุกเข่าสวดอ้อนวอนข้างเตียงของเอวา คุณยายโรสจะกล่าวคำสวดอ้อนวอนที่ไพเราะที่สุด ขอบพระทัยพระบิดาบนสวรรค์สำหรับนกตะขาบทุ่งกับต้นสนสปรูซ ตะวันลับฟ้ากับหมู่ดาว และ “ความอัศจรรย์ของการมีชีวิตอยู่” เอวาฟังดูเหมือนว่าคุณยายโรสรู้จักพระผู้เป็นเจ้าราวกับเป็นเพื่อน

เมื่อเวลาผ่านไป เอวาค้นพบบางสิ่งที่น่าประหลาดใจ คุณยายโรสน่าจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุดเท่าที่เธอเคยรู้จักมา!

แต่นั่นเป็นไปได้อย่างไร

อะไรที่ทำให้เธอต้องมีความสุข

เธอไม่เคยแต่งงาน เธอไม่มีลูก เธอไม่มีใครอยู่เป็นเพื่อนนอกจากแมวน่ากลัวตัวนั้น และเป็นเรื่องยากสำหรับเธอในการทำสิ่งเรียบง่ายเช่นผูกเชือกรองเท้าและเดินขึ้นบันได

เมื่อเธอเข้าไปในเมือง เธอสวมหมวกสีสันสดใสใบใหญ่น่าเคอะเขิน แต่ผู้คนไม่หัวเราะเธอ พวกเขากลับเข้าไปห้อมล้อมเธอ อยากจะคุยกับเธอ โรสเคยเป็นครู และเป็นเรื่องปกติที่อดีตนักเรียน—ซึ่งตอนนี้โตแล้วและมีลูกเป็นของตนเองแล้ว—จะหยุดทักทายและพูดคุย พวกเขาขอบคุณเธอสำหรับการเป็นอิทธิพลที่ดีในชีวิตพวกเขา บ่อยครั้งพวกเขาหัวเราะ บางครั้งถึงกับร้องไห้

เมื่อฤดูร้อนดำเนินต่อไป เอวาใช้เวลากับโรสมากขึ้น พวกเธอออกไปเดินเล่นไกลๆ เอวาเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างนกกระจิบกับนกกระจอก เธอเก็บผลเอ็ลเดอร์เบอร์รี่ป่าและทำแยมจากส้ม เธอเรียนรู้เกี่ยวกับคุณยายทวดของเธอ ผู้ที่จากบ้านเกิดอันเป็นที่รัก นั่งเรือข้ามมหาสมุทร และเดินข้ามทุ่งราบเพื่อจะได้อยู่กับวิสุทธิชน

ไม่นานเอวาค้นพบอีกสิ่งหนึ่งที่น่าตกใจ คุณยายโรสไม่เพียงเป็นคนที่มีความสุขที่สุดที่เธอรู้จักเท่านั้น แต่เอวาเองก็มีความสุขมากขึ้นทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้เธอ

คราวนี้วันเวลาของฤดูร้อนผ่านไปอย่างรวดเร็วขึ้น ก่อนเอวาจะรู้ตัวอีกที

คุณยายโรสบอกว่าอีกไม่นานจะถึงเวลาที่เอวาต้องกลับบ้านแล้ว แม้ว่าเอวาจะเฝ้ารอคอยวันนั้นตั้งแต่วินาทีแรกที่เธอมาถึง แต่ตอนนี้เธอชักไม่แน่ใจแล้วว่าเธอรู้สึกอย่างไร เธอตระหนักว่าเธอจะคิดถึงบ้านเก่าๆ แปลกๆ หลังนี้กับแมวที่คอยจับจ้องและคุณยายโรสผู้เป็นที่รักของเธอจริงๆ

วันก่อนที่พ่อของเธอจะมารับ เอวาถามคำถามที่เธอสงสัยมานานหลายสัปดาห์“คุณยายโรสคะ ทำไมคุณยายมีความสุขจัง”

คุณยายโรสมองเธออย่างพินิจพิจารณาแล้วพาเธอไปที่ภาพวาดซึ่งแขวนอยู่ในห้องรับแขก ภาพดังกล่าวเป็นของขวัญจากเพื่อนรักผู้มีพรสวรรค์

“หลานมองเห็นอะไร” เธอถาม

เอวาเคยสังเกตภาพวาดมาก่อนแล้ว แต่ไม่เคยตั้งใจเข้าไปมองใกล้ๆ เด็กผู้หญิงในชุดผู้บุกเบิกกำลังก้าวกระโดดตามเส้นทางสีฟ้าสดใส ต้นหญ้าและต้นไม้มีสีเขียวเจิดจ้า เอวากล่าวว่า “เป็นภาพวาดของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ดูเหมือนเธอกำลังก้าวกระโดด”

“ใช่แล้ว นี่คือเด็กหญิง *ผู้บุกเบิก* ที่กำลังก้าวกระโดดอย่างมีความสุข” คุณยายโรสกล่าว “ยายนึกภาพว่ามีวันเวลาที่มืดมนและเศร้าซึมมากมายสำหรับผู้บุกเบิก ชีวิตพวกเขายากลำบากมาก—เราไม่อาจรู้ได้ แต่ในภาพนี้ ทุกอย่างสว่างสดใสและเปี่ยมด้วยความหวัง เด็กหญิงคนนี้ก้าวเดินอย่างสนุกสนาน เธอกำลังเคลื่อนไปข้างหน้าและข้างบน”

เอวาเงียบ คุณยายโรสจึงพูดต่อ “ในชีวิตมีสิ่งที่ไม่ได้อย่างใจมากพอแล้ว ดังนั้นใครก็ตามอาจนำตนเองไปสู่หล่มของการมองโลกในแง่ร้ายและความเศร้าหมอง แต่ยายรู้จักผู้คนซึ่งมุ่งเน้นที่สิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ของชีวิตแม้เมื่อสิ่งต่างๆ ไม่เป็นไปอย่างที่ใจต้องการ คนเหล่านี้เป็นคนที่มีความสุขที่สุดที่ยายรู้จัก”

เอวากล่าว “แต่เราไม่สามารถเปิดปิดความเศร้าความสุขได้ในพริบตา”

“ใช่ อาจจะไม่ได้” คุณยายโรสยิ้มอย่างอ่อนโยน “แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงออกแบบให้เราเป็นคนโศกเศร้า พระองค์ทรงสร้างเราเพื่อให้เรามีปีติ![3] ดังนั้น ถ้าเราวางใจพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยให้เราสังเกตเห็นสิ่งต่างๆ ของชีวิตที่ดีงามสดใส และปี่ยมด้วยความหวัง แน่นอนว่าโลกจะสดใสยิ่งขึ้น แต่ไม่ได้เกิดขึ้นในทันที พูดกันตามตรงก็คือ มีสิ่งดีๆ อะไรบ้างที่เกิดขึ้นในทันที สำหรับยายดูเหมือนว่าสิ่งดีที่สุด อย่างเช่นขนมปังโฮมเมดหรือแยมรสส้ม ต้องใช้ความอดทนและการทำงาน”

เอวาหยุดคิดเรื่องนี้ชั่วครู่และบอกว่า “บางทีอาจไม่เรียบง่ายสำหรับคนที่ไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์แบบในชีวิต”

“เอวาหลานรัก หลานคิดว่าชีวิตยายสมบูรณ์แบบหรือ” คุณยายโรสนั่งลงกับเอวาบนโซฟาที่เต็มไปด้วยสิ่งของ “มีบางเวลาที่ยายรู้สึกท้อแท้จนไม่อยากดำเนินชีวิตต่อไป”

“คุณยายน่ะหรือ” เอวาถาม

คุณยายโรสพยักหน้า “มีหลายสิ่งหลาย

อย่างที่ยายปรารถนาในชีวิต” ขณะที่เธอพูด น้ำเสียงของเธอเจือด้วยความเศร้าซึ่งเอวาไม่เคยได้ยินมาก่อน “แต่ส่วนใหญ่ไม่เคยเกิดขึ้นเลย หัวใจแตกสลายครั้งแล้วครั้งเล่า วันหนึ่งยายตระหนักว่าชีวิตยายจะไม่มีวันเป็นอย่างที่ยายหวังไว้ นั่นเป็นวันที่หดหู่มาก ยายพร้อมจะยอมแพ้และทุกข์ระทม”

“แล้วคุณยายทำอย่างไรคะ”

“ยายไม่ได้ทำอะไรไปพักหนึ่ง ยายแค่โกรธ ไม่มีใครอยากมาคุยด้วยเลย” จากนั้นเธอหัวเราะเบาๆ ไม่ใช่เสียงหัวเราะคับบ้านเหมือนที่เธอทำเป็นปกติ “‘มันไม่ยุติธรรม’ เป็นเพลงที่ยายร้องซ้ำๆ อยู่ในสมอง แต่ในที่สุดยายก็ค้นพบบางสิ่งที่เปลี่ยนชีวิตทั้งหมดของยาย”

“อะไรหรือคะ”

“ศรัทธา” คุณยายโรสยิ้ม “ยายค้นพบศรัทธา และศรัทธานำไปสู่ความหวัง และศรัทธากับความหวังให้ความมั่นใจกับยายว่าวันหนึ่งทุกอย่างจะสมเหตุสมผล เพราะพระผู้ช่วยให้รอด สิ่งผิดทั้งปวงจะได้รับการทำให้ถูกต้อง หลังจากนั้น ยายเห็นหนทางข้างหน้าซึ่งไม่มืดมนและฝุ่นเขรอะดังที่ยายเคยคิด ยายเริ่มสังเกตเห็นสีฟ้าสดใส สีเขียวขจี สีแดงเร่าร้อน และยายตัดสินใจว่ายายมีทางเลือก—ยายอาจจะคอตกและเดินลากเท้าบนถนนฝุ่นเขรอะของความสมเพชตัวเอง หรือยายอาจจะมีศรัทธาสักหน่อย สวมชุดสดใส สวมรองเท้าเต้นรำ และก้าวกระโดดไปตามเส้นทางของชีวิต พร้อมกับร้องเพลงไปด้วย” ขณะนี้เสียงของเธอร่าเริงมีความสุขเหมือนเด็กหญิงก้าวกระโดดในภาพวาด

คุณยายโรสเอื้อมไปที่โต๊ะข้างๆ และหยิบพระคัมภีร์เล่มเก่าคร่ำคร่ามาวางบนตักเธอ “ยายไม่คิดว่าตัวเองเป็นโรคซึมเศร้า—ยายไม่แน่ใจว่าเราจะบอกตัวเองให้หยุดซึมเศร้าได้ แต่แน่นอนว่ายายเคยบอกตัวเองให้ทุกข์ระทม! ใช่แล้ว ยายเคยมีวันที่มืดมน อาการครุ่นคิดวิตกกังวลของยายจะไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งนั้น—มีแต่จะทำให้ทุกอย่างแย่ลง ศรัทธาในพระผู้ช่วยให้รอดสอนยายว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอดีต เรื่องราวของยายสามารถจบอย่างมีความสุขได้”

“คุณยายทราบได้อย่างไรคะ” เอวาถาม

คุณยายโรสเปิดพระคัมภีร์ไบเบิลและบอกว่า “พระคัมภีร์กล่าวไว้ตรงนี้

“‘พระเจ้า. . .จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์

ปีศีรินภาพเดินทาง โดย ซิดนาคอร์ อัตวาทร

ดังเช่นเด็กหญิงผู้บุกเบิกในภาพวาดนี้ ขณะที่ท่านเดินตามเส้นทางอันสดใสแห่งการเป็นสานุศิษย์ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าศรัทธาจะเสริมกำลังทุกย่างก้าวของท่านตลอดทาง

พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา

“‘พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว’”[4]

คุณยายโรสมองไปที่เอวา เธอยิ้มกว้างขณะกระซิบด้วยเสียงสั่นเครือเบาๆ ว่า “นั่นเป็นสิ่งที่ไพเราะที่สุดที่เธอเคยได้ยินใช่ไหม”

เอวาคิดว่าเป็นถ้อยคำที่ไพเราะจริงๆ

คุณยายโรสเปิดไปอีกสองสามหน้าและชี้ไปที่ข้อหนึ่งให้เอวาอ่าน “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์”[5]

“ด้วยอนาคตที่เรืองโรจน์เช่นนั้น” คุณยายโรสกล่าว “ทำไมจึงหมกมุ่นอยู่กับเรื่องในอดีตหรือในปัจจุบันที่ไม่ได้เป็นอย่างที่เราวางแผนไว้”

เอวาขมวดคิ้ว “แต่เดี๋ยวก่อน” เธอบอก “คุณยายกำลังบอกว่าการมีความสุขหมายความว่าแค่ตั้งใจเฝ้ารอความสุขในอนาคต ความสุขของเราทั้งหมดมีอยู่ในนิรันดรเท่านั้นหรือ ความสุขบางอย่างเกิดขึ้นตอนนี้ได้ไหมคะ”

“โอ้ แน่นอนเกิดขึ้นได้!” คุณยายโรสร้องอุทาน “เด็กเอ๋ย ตอนนี้เป็น *ส่วนหนึ่ง* ของนิรันดร ความสุขไม่ได้แค่เริ่มต้นหลังจากเราตาย! ศรัทธาและความหวังจะเปิดตาเปิดใจเราเพื่อรับความสุขที่อยู่เบื้องหน้าเรา

“ยายรู้จักบทกวีบทหนึ่งที่บอกว่า ‘ชั่วนิรันดร์ประกอบด้วยตอนนี้หลายๆ ตอน’[6] ยายไม่อยากให้ชั่วนิรันดร์ของยายประกอบด้วย ‘ตอนนี้’ ที่มืดมนและน่าหวาดกลัว ยายไม่อยากใช้ชีวิตในหลุมกำบังที่หม่นมัว กัดฟันทน ปิดหูปิดตา และอดทนอย่างขุ่นเคืองใจจนถึงที่สุดแห่งความขมขื่น ศรัทธา ให้ความหวัง ที่ยายต้องการในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขในตอนนี้!”

“แล้วตอนนั้นคุณยายทำอย่างไรคะ” เอวาถาม

“ยายใช้ศรัทธาในคำสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าโดยการเติมเต็มชีวิตด้วยสิ่งต่างๆ ที่มีความหมาย ยายไปโรงเรียน ศึกษาหาความรู้ซึ่งนำไปสู่งานอาชีพที่ยายรักมาก”

เอวาครุ่นคิดเรื่องนี้ครู่หนึ่งและบอกว่า “แต่แน่นอนว่าการมีงานรัดตัวทำให้คุณยายมีความสุข มีผู้คนมากมายที่ทำงานจนไม่มีเวลาว่างแต่ไม่มีความสุข”

“ทำไมหลานถึงฉลาดจังสำหรับเด็กอายุเพียงเท่านี้” คุณยายโรสถาม “หลานพูดถูกจริงๆ และคนส่วนใหญ่ที่วุ่นอยู่กับงานและไม่มีความสุขได้หลงลืมสิ่งหนึ่งซึ่งสำคัญที่สุดในโลก—สิ่งที่พระเยซูตรัสว่าเป็นหัวใจของพระกิตติคุณของพระองค์”

“อะไรหรือคะ” เอวาถาม

“สิ่งนั้นคือความรัก—ความรักอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์” คุณยายโรสตอบ “หลานเห็นไหมว่าทุกสิ่งในพระกิตติคุณ—ทุกสิ่งที่ *ควร* ทุกสิ่งที่ *ต้อง* และทุกสิ่งที่บอกว่า *เจ้าจง* —ล้วนนำไปสู่ความรัก เมื่อเรารักพระผู้เป็นเจ้า เราต้องการรับใช้พระองค์ เราต้องการเป็นเหมือนพระองค์ เมื่อเรารักเพื่อนบ้าน เราหยุดนึกถึงปัญหาของเรามากเกินไปและช่วยพวกเขาแก้ปัญหา”[7]

“และสิ่งนั้นทำให้คุณยายมีความสุขหรือคะ” เอวาถาม

คุณยายโรสพยักหน้าและยิ้ม น้ำตาคลอหน่วย “ใช่แล้วหลานรัก *สิ่งนั้น* ทำให้เรามีความสุข”

ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

วันรุ่งขึ้นเอวากอดคุณยายโรสของเธอและขอบคุณสำหรับทุกสิ่งที่เธอทำ เธอกลับบ้านไปหาครอบครัวและเพื่อนของเธอ บ้านและเพื่อนบ้านของเธอ

แต่เธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เมื่อเอวาเติบโตขึ้น เธอมักจะนึกถึงถ้อยคำของคุณยายโรส ในที่สุดเอวาก็แต่งงาน เลี้ยงลูก และดำเนินชีวิตที่ยืนยาวและยอดเยี่ยม

วันหนึ่ง ขณะที่เธอยืนอยู่ในบ้านของเธอ ชื่นชมกับภาพวาดของเด็กหญิงในชุดผู้บุกเบิกที่กำลังก้าวกระโดดไปตามเส้นทางสีฟ้าสดใส เธอตระหนักได้ว่าเธอมีอายุเท่ากับคุณยายโรสของเธอในช่วงฤดูร้อนอันแสนพิเศษนั้น

เมื่อเธอตระหนักเช่นนี้ เธอรู้สึกถึงคำสวดอ้อนวอนพิเศษที่เต็มตื้นอยู่ในใจเธอ และเอวารู้สึกขอบพระทัยสำหรับชีวิตของเธอ ครอบครัวของเธอ สำหรับพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์ และฤดูร้อนเมื่อนานมาแล้วนั้นที่คุณยายโรส[8] สอนเธอเรื่อง ศรัทธา ความหวัง และความรัก[9]

พร

พี่น้องสตรีที่รัก มิตรสหายในพระคริสต์ที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหวังและสวดอ้อนวอนว่าบางสิ่งบางอย่างในเรื่องนี้ได้สัมผัสใจท่านและสร้างแรงบันดาลใจแก่จิตวิญญาณท่าน ข้าพเจ้ารู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์อยู่และทรงรักท่านทุกคน

ขณะที่ท่านเดินตามเส้นทางอันสดใสแห่งการเป็นสานุศิษย์ ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าศรัทธาจะเสริมกำลังทุกย่างก้าวของท่านตลอดทาง ว่าความหวังจะเปิดตาเปิดใจท่านต่อความเรืองโรจน์ที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงเตรียมไว้ให้ท่าน และใจท่านจะเปี่ยมด้วยความรักพระผู้เป็นเจ้าและบุตรธิดาทุกคนของพระองค์ในฐานะอัครสาวกของพระเจ้า ข้าพเจ้าฝากประจักษ์พยานและพรนี้ไว้ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู ตัวอย่างเช่น, มัทธิว 13:24–30; 18:23–35; 20:1–16; 22:1–14; 25; ลูกา 10:25–37; 15:11–32.
2. ดู ตัวอย่างเช่น,โธมัส เอส. มอนสัน, “นำทางกลับบ้านอย่างปลอดภัย,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2014, 67–69; “ความรัก—แก่นแท้ของพระกิตติคุณ,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2014, 91–94; “เราไม่มีวันเดินตามลำพัง,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2013, 121–124; “การเชื่อฟังนำมาซึ่งพร,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2013, 89–92.
3. ดู 2 นีไฟ 2:25.
4. วิวรณ์ 21:3–4.
5. 1 โครินธ์ 2:9.
6. “Forever—is composed of Nows,” ใน *Final Harvest: Emily Dickinson’s Poems,* sel. Thomas H. Johnson (1961), 158; ดู poetryfoundation.org/poem/182912 ด้วย.
7. ดู ลูกา 9:24.
8. “Often the prickly thorn produces tender roses” (Ovid, *Epistulae ex ponto,* เล่ม 2, หมวด 2, บรรทัดที่ 34; “Saepe creat molles aspera spina rosas”).
9. ดู โมโรไน 7:42.

โดย ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

มีผลดีมากทีเดียว!

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้เรามุ่งเน้น “ความเรียบง่ายที่อยู่ในพระคริสต์” และยอมให้พระคุณของพระองค์พยุงเรา

พี่น้องที่รัก และมิตรสหายที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าดีใจที่ได้อยู่กับท่านวันนี้ เราเสียใจที่เห็นที่ว่างสามที่บนยกพื้นที่นี่ เราคิดถึงประธานแพคเกอร์ เอ็ลเดอร์เพอร์รีย์ และเอ็ลเดอร์สก็อตต์ เรารักพวกท่าน และเราจะสวดอ้อนวอนเพื่อความผาสุกของครอบครัวพวกท่าน

ในการประชุมใหญ่ช่วงสุดสัปดาห์นี้ เราจะมีโอกาสสนับสนุนบุคคลสามท่านผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกให้ดำรงตำแหน่งแทนพวกท่านในโควรัมอัครสาวกสิบสอง

คำสวดอ้อนวอนของเราจะเพิ่มพลังให้ทั้งสามท่านนั้นขณะรับบทบาทอันศักดิ์สิทธิ์ของการเป็นอัครสาวก

พระกิตติคุณมีผลดีต่อท่านหรือไม่

ไม่นานมานี้ข้าพเจ้าเห็นข้อความที่ทำให้ต้องฉุกคิด ข้อความนั้นเขียนว่า “บอกคนๆ หนึ่งสิว่ามีดาวหลายล้านล้านดวงในจักรวาล และเขาจะเชื่อคุณ บอกเขาว่าสีบนผนังเปียก และเขาจะแตะผนังเพื่อให้แน่ใจว่าเปียกจริง”

เราทุกคนเป็นแบบนี้บ้างหรือไม่ หลังจากขั้นตอนการรักษาเมื่อเร็วๆ นี้ คณะแพทย์ที่เก่งมากอธิบายว่าข้าพเจ้าต้องทำอะไรบ้างจึงจะหายเป็นปกติ แต่ก่อนอื่นข้าพเจ้าต้องเรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับตนเองอีกครั้งซึ่งข้าพเจ้าควรรู้มานานแล้วนั่นคือ ข้าพเจ้าเป็นคนไข้ที่ไม่อดทนเลย

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเร่งขั้นตอนการรักษาโดยค้นหาทางอินเทอร์เน็ต ข้าพเจ้าคาดหวังว่าจะค้นพบความจริงที่แพทย์ไม่ทราบหรือพยายามปกปิดข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าใช้เวลาครู่เดียวก็รู้ว่าข้าพเจ้ากำลังทำสิ่งที่น่าหัวเราะเยาะ แน่นอนว่าการค้นคว้าด้วยตนเองใช่ว่าไม่ดี แต่ข้าพเจ้ากำลังมองข้ามความจริงที่พึงได้และยอมให้ตนเองถูกดึงเข้าไปในคำกล่าวอ้างที่มักจะแปลกๆ ของข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

บางครั้ง ความจริงอาจดูเหมือนแค่ตรงไปตรงมามากไป ธรรมดาเกินไป และเรียบง่ายเกินกว่าเราจะสำนึกอย่างเต็มที่ในคุณค่าของความจริง ด้วยเหตุนี้เราจึงเมินเฉยสิ่งที่เราเคยประสบและรู้ว่าจริงโดยหาข้อมูลที่ลึกลับซับซ้อนมากกว่าหวังว่าเราจะเรียนรู้ว่าเมื่อเราไล่ตามเงาเรากำลังไล่ล่าสิ่งที่มีความสำคัญและมีค่าเพียงน้อยนิด

เมื่อมาถึงความจริงทางวิญญาณ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเราอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้อง

วิธีหนึ่งคือถามคำถามที่ถูกต้อง—คำถามที่ช่วยให้เราไตร่ตรองความก้าวหน้าของเราและประเมินว่าสิ่งนั้นมีผลดีต่อเราอย่างไร คำถามอย่างเช่น

“ชีวิตฉันมีความหมายหรือไม่”

“ฉันเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าไหม”

“ฉันเชื่อหรือไม่ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักและทรงรักฉัน”

“ฉันเชื่อหรือไม่ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงได้ยินและทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของฉัน”

“ฉันมีความสุขจริงหรือ”

“ความพยายามของฉันกำลังนำฉันไปสู่เป้าหมายทางวิญญาณและคุณค่าสูงสุดในชีวิตหรือไม่”

คำถามที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับจุดประสงค์

ของชีวิตนำหลายคนหลายครอบครัวทั่วโลกให้ค้นหาความจริง บ่อยครั้งที่การค้นหาเช่นนั้นนำพวกเขามาสู่ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายและสู่พระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู

ข้าพเจ้าสงสัยว่าสมาชิกศาสนจักรอย่างพวกเราจะได้ประโยชน์จากการถามตัวเราครั้งแล้วครั้งเล่าหรือไม่ว่า “ประสบการณ์ของฉันในศาสนจักรมีผลดีต่อฉันหรือไม่ ทำให้ฉันใกล้ชิดพระคริสต์ไหม ทำให้ฉันและครอบครัวได้รับสันติสุขและปีติที่สัญญาไว้ในพระกิตติคุณหรือไม่”

แอลมาตั้งคำถามคล้ายกันกับสมาชิกศาสนจักรในเซราเฮ็มลาเมื่อท่านถามว่า “ท่านประสบกับการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งในใจท่านแล้วหรือ? . . . [และ] ท่านรู้สึกเช่นนั้นขณะนี้ได้หรือไม่?”[1] การตรึกตรองเช่นนั้นอาจช่วยให้เรามุ่งเน้นหรือปรับความพยายามประจำวันของเราให้สอดคล้องกับแผนแห่งความรอดอีกครั้ง

สมาชิกจำนวนมากจะตอบด้วยความอบอุ่นมากว่าประสบการณ์การเป็นสมาชิกของศาสนจักรมีผลดีต่อพวกเขาอย่างยิ่ง พวกเขาจะเป็นพยานว่าไม่ว่าในยามยากจนหรือรุ่งเรือง ไม่ว่าสถานการณ์น่าพอใจหรือเจ็บปวด พวกเขาพบความหมาย สันติสุข และปีติมากมายเพราะคำมั่นสัญญาต่อพระเจ้าและการทุ่มเทรับใช้ของพวกเขาในศาสนจักร ทุกวันข้าพเจ้าพบสมาชิกศาสนจักรผู้เปี่ยมด้วยปีติอันเจิดจ้าและแสดงให้เห็นทั้งในคำพูดและการกระทำว่าชีวิตพวกเขาดีขึ้นอย่างมิอาจประมาณได้เพราะพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์

แต่ข้าพเจ้าตระหนักเช่นกันว่ามีบางคนที่บรรลุผลสำเร็จน้อยกว่า—ผู้รู้สึกว่าบางครั้งการเป็นสมาชิกในศาสนจักรไม่ใช่อย่างที่พวกเขาหวังไว้

นี่ทำให้ข้าพเจ้าเศร้าใจ เพราะข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่าพระกิตติคุณสามารถเติมพลังและฟื้นฟูวิญญาณของเราอย่างไร—สามารถทำให้ใจเราเปี่ยมด้วยความหวังและความคิดของเราสว่างได้อย่างไร ข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่าผลจากพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์สามารถเปลี่ยนชีวิตจากคนธรรมดาและน่าเบื่อให้เป็นคนพิเศษและน่าชื่นชมได้

แต่เหตุใดจึงดูเหมือนมีผลดีต่อบางคนมากกว่าคนอื่นๆ อะไรคือความแตกต่างระหว่างคนที่ประสบการณ์ในศาสนจักรทำให้จิตวิญญาณพวกเขาเต็มไปด้วยเพลงรักที่ไถ่[2] กับคนที่รู้สึกว่ามีบางอย่างขาดหายไป

ขณะข้าพเจ้าไตร่ตรองคำถามเหล่านี้ ความคิดมากมายเข้ามาในใจ วันนี้ข้าพเจ้าจะแบ่งปันสักสองข้อ

ทำให้เรียบง่าย

หนึ่ง: เรากำลังทำให้การเป็นสานุศิษย์ของเราซับซ้อนเกินไปหรือไม่

พระกิตติคุณที่สวยงามนี้เรียบง่ายมากแม้แต่เด็กก็เข้าใจได้ ทว่าลึกซึ้งและซับซ้อนมากจนต้องใช้เวลาชั่วชีวิต—แม้นิรันดร—ของการศึกษาและค้นพบจึงจะเข้าใจอย่างถ่องแท้

แต่บางครั้งเรารับดอกลิลลี่ที่สวยงามของความจริงของพระผู้เป็นเจ้าแล้วเอาความคาดหวัง โปรแกรม และความคิดดีๆของมนุษย์คลุมทับหลายชั้น แต่ละชั้นอาจเป็นประโยชน์ เหมาะกับเวลาและสภาพการณ์บางอย่าง แต่เมื่อนำมาวางทับซ้อนกัน ก็สามารถสร้างตะกอน

กองโตที่หนาและหนักจนเราเสี่ยงมองไม่เห็นดอกไม้ล้ำค่าดอกนั้นที่เราเคยรักอย่างสุดซึ้ง

เพราะฉะนั้น ในฐานะผู้นำเราต้องปกป้องศาสนจักรและพระกิตติคุณไว้ในความบริสุทธิ์และความชัดเจน ไม่วางภาระที่ไม่จำเป็นให้แก่สมาชิก

ในฐานะสมาชิกของศาสนจักร เรา ทุกคนจำเป็นต้องพยายามทุ่มเทพลังงานและเวลาอย่างจริงจังให้แก่สิ่งที่สำคัญจริงๆ ขณะเดียวกันยกระดับจิตวิญญาณพี่น้องและสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า

ครูสมาคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งเล่าเรื่องชื่อเรื่องเตรียมบทเรียนแบบไร้ที่ติ ครั้งหนึ่งเธอตัดสินใจจะทำผ้านวมสวยๆ ผืนหนึ่งไว้ใช้เป็นฉากหลังให้หัวข้อบทเรียนของเธอ แต่ชีวิตยุ่งมาก—มีลูกต้องไปรับที่โรงเรียน เพื่อนบ้านที่ต้องช่วยย้ายบ้าน สามีที่ป่วยเป็นไข้ และเพื่อนคนหนึ่งที่รู้สึกเหงา เมื่อใกล้ถึงวันสอนบทเรียน ผ้านวมยังไม่เสร็จ ด้วยเหตุนี้ในคืนก่อนสอน เธอจึงนอนหลับไม่พอเพราะทำผ้านวมตลอดคืน

วันรุ่งขึ้น เธอหมดแรงและแทบจะจัดระเบียบความคิดไม่ได้ แต่เธอยืนสอนบทเรียนอย่างกล้าหาญ

ผ้านวมสวยจนตะลึง—ตะเข็บเรียบร้อยมาก สีสดใส และลวดลายประณีต และตรงกลางผ้านวมปักคำๆ หนึ่งที่สะท้อนหัวข้อบทเรียนของเธอได้อย่างดีเยี่ยม คำนั้นคือ “เรียบง่าย”

พี่น้องทั้งหลาย การดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณไม่จำเป็นต้องซับซ้อน

มันตรงไปตรงมามาก และสามารถอธิบายได้ดังนี้

- การฟังพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเจตนาแท้จริงนำเราให้เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าและวางใจคำสัญญาของพระองค์[3]
- ยิ่งเราวางใจพระผู้เป็นเจ้า ใจเราจะยิ่งเปี่ยมด้วยความรักต่อพระองค์และความรักต่อกัน
- เพราะเรารักพระผู้เป็นเจ้า เราจึงปรารถนาจะติดตามพระองค์และทำให้การกระทำของเราสอดคล้องกับพระวจนะของพระองค์
- เพราะเรารักพระผู้เป็นเจ้า เราต้องการรับใช้พระองค์ เราต้องการเป็นพรให้ชีวิตผู้อื่นและช่วยเหลือผู้ที่ยากจนและขัดสน
- ยิ่งเราเดินในเส้นทางของการเป็นสานุศิษย์มากขึ้นเท่าไร เรายิ่งปรารถนาจะเรียนรู้พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้แต่ละก้าวจึงนำเราให้ก้าวต่อไปและทำให้เราเปี่ยมด้วยศรัทธา ความหวัง และจิตกุศลเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เส้นทางนี้เรียบง่ายสวยงาม และมีผลดีอย่างยิ่ง

พี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านเคยคิดว่าพระกิตติคุณไม่มีผลดีต่อท่าน ข้าพเจ้าเชื้อเชิญให้ท่านถอยกลับไปมองดูชีวิตท่านจากมุมมองที่สูงกว่าและทำให้วิธีของท่านเรียบง่ายสู่การเป็นสานุศิษย์ เน้นหลักคำสอนพื้นฐาน หลักธรรม และการประยุกต์ใช้พระกิตติคุณ ข้าพเจ้าสัญญาว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำทางและทรงอวยพรท่านบนเส้นทางสู่ชีวิตที่บรรลุผลสำเร็จ และพระกิตติคุณจะมีผลดีต่อท่านมากขึ้น

ท่านอยู่ตรงไหนจงเริ่มตรงนั้น

ข้อสองที่ข้าพเจ้าเสนอคือ ท่านอยู่ตรงไหนจงเริ่มตรงนั้น

บางครั้งเรารู้สึกผิดหวังเพราะเราไม่มี “มากขึ้น” ในบางสิ่ง—วิญญาณเข้มแข็งขึ้น น่าเคารพมากขึ้น ฉลาดขึ้น สุขภาพดีขึ้น รวยขึ้น เป็นมิตรมากขึ้น หรือเก่งขึ้น โดยธรรมชาติแล้วไม่มีอะไรผิดถ้าเราต้องการปรับปรุง พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างเราให้เติบโตและก้าวหน้า แต่พึงจำไว้ว่าความอ่อนแอของเราสามารถช่วยให้เราอ่อนน้อมถ่อมตนและหันเราไปพึ่งพระคริสต์ผู้จะทรง “ทำให้สิ่งที่อ่อนแอกลับเข้มแข็ง”[4] แต่ซาตานกลับใช้ความอ่อนแอของเราเป็นจุดที่ทำให้เราท้อแท้จนไม่แม้แต่จะลองทำ

ข้าพเจ้าเรียนรู้จากชีวิตของข้าพเจ้าเองว่าเราไม่จำเป็นต้องมีสิ่งใด “มากขึ้น”

จึงจะเริ่มเป็นคนที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้เราเป็น

ตรงจุดที่ท่านอยู่ ณ เวลานี้พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพาท่านไปและเริ่มทำงานกับท่าน ทั้งหมดที่ท่านต้องมีคือความเต็มใจ ความปรารถนาจะเชื่อ และความวางใจในพระเจ้า

กิเดโอนเห็นตนเองเป็นชาวนายากจนอย่างน้อยก็ในบ้านของบิดาเขา แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นเขาเป็นนักรบผู้กล้า[5]

เมื่อซามูเอลเลือกซาอูลเป็นกษัตริย์ ซาอูลพยายามพูดบ่ายเบี่ยง ซาอูลมาจากเผ่าเล็กที่สุดเผ่าหนึ่งของเชื้อสายอิสราเอล เขาจะเป็นกษัตริย์ได้อย่างไร[6] แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นเขาเป็น “หนุ่มใหญ่รูปงาม”[7]

แม้แต่ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างโมเสสยังรู้สึกหนักใจและท้อจนถึงจุดที่เขาอยากยอมแพ้และตาย[8] แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเลิกหวังในโมเสส

พี่น้องที่รักทั้งหลาย ถ้าเรามองตัวเราผ่านดวงตามนุษย์เท่านั้น เราอาจไม่เห็นว่าตัวเราดีพอ แต่พระบิดาบนสวรรค์ทรงเห็นอย่างที่เราเป็นจริงๆและอย่างที่เราจะเป็นได้ ทรงเห็นเราเป็นบุตรและธิดาของพระองค์ เป็นสัตภาวะที่มีความสว่างนิรันดร์พร้อมด้วยศักยภาพอันเป็นนิจและจุดหมายอันสูงส่ง[9]

การพลีพระชนม์ชีพของพระผู้ช่วยให้รอดเปิดประตูแห่งความรอดให้ทุกคนกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้า “พระคุณ [ของพระองค์] เพียงพอสำหรับคนทั้งปวงที่นอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์ [พระผู้เป็นเจ้า]”[10] พระคุณของพระองค์คือเดชานุภาพที่สามารถทำให้เราเข้าไปในอาณาจักรแห่งความรอดของพระผู้เป็นเจ้าได้ เพราะพระคุณของพระองค์ เราทุกคนจึงจะฟื้นคืนชีวิตและรอดในอาณาจักรแห่งรัศมีภาพ

แม้แต่อาณาจักรแห่งรัศมีภาพต่ำสุดอาณาจักรทีเลสเชียล ก็ “เกินกว่าความเข้าใจทั้งปวง”[11] และคนนับไม่ถ้วนจะได้ความรอดนี้เป็นมรดก[12]

แต่พระคุณของพระผู้ช่วยให้รอดทำให้เราได้ยิ่งกว่านั้น ในฐานะสมาชิกศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เราปรารถนาสิ่งที่ยิ่งใหญ่

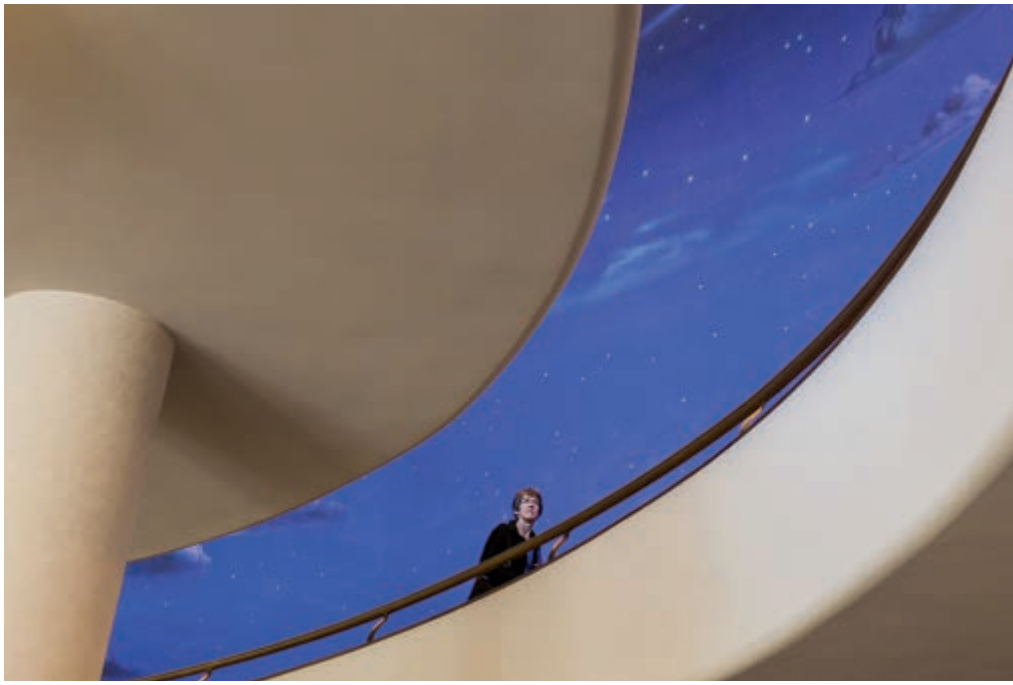

กว่าอย่างมิอาจจินตนาการได้ นั่นคือความสูงส่งในอาณาจักรซีเลสเชียล คือชีวิตนิรันดร์ในที่ประทับของพระบิดาในสวรรค์ คือของประทานอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า[13] ในอาณาจักรซีเลสเชียล เราได้รับ “ความสมบูรณ์แห่งพระองค์, และรัศมีภาพแห่งพระองค์”[14] โดยแท้แล้ว ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีย่อมจะประทานแก่เรา[15]

ความสูงส่งเป็นเป้าหมายของเรา การเป็นสานุศิษย์เป็นการเดินทางของเรา

เมื่อท่านใช้ศรัทธาเล็กน้อยและเริ่มเดินในฐานะสานุศิษย์ที่รักสันติสุขของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ใจท่านจะเปลี่ยน[16] ทั้งตัวท่านจะเต็มไปด้วยความสว่าง[17]

พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยท่านยิ่งใหญ่กว่าที่ท่านคิดว่าจะเป็นได้ ท่านจะค้นพบว่าพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์มีผลดีในชีวิตท่านอย่างแท้จริง มีผลดี

มีผลดี!

พี่น้อง มิตรสหายที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้เรามุ่งเน้น “ความเรียบง่ายที่อยู่ในพระคริสต์”[18] และยอมให้พระคุณของพระองค์พยุงเราระหว่างการเดินทางจากจุดที่เราอยู่ตอนนี้ไปสู่จุดหมายอันเรืองโรจน์ในที่ประทับของพระบิดาเรา

ขณะที่เราทำเช่นนั้นและมีคนถามเราว่า “การเป็นสมาชิกศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมีผลดีต่อท่านอย่างไร” ท่านจะสามารถพูดได้ด้วยความภาคภูมิใจ อย่างอ่อนน้อมถ่อมตน และปีติใหญ่หลวงว่า “มีผลดีมากทีเดียว! ขอบคุณที่ถาม! คุณอยากจะรู้มากขึ้นไหม”

นี่คือความหวัง คำสวดอ้อนวอน ประจักษ์พยาน และคำอวยพรของข้าพเจ้า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. แอลมา 5:14, 26.
2. ดู แอลมา 5:26.
3. ดู โรม 10:17.
4. อีเธอร์ 12:27.
5. ดู ผู้วินิจฉัย 6:12–15.
6. ดู 1 ซามูเอล 9:21.
7. 1 ซามูเอล 9:2.
8. ดู กันดารวิถี 11:14–15.
9. ดู 1 ยอห์น 3:1–3.
10. อีเธอร์ 12:27.
11. หลักคำสอนและพันธสัญญา 76:89.
12. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 76:109.
13. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 14:7.
14. หลักคำสอนและพันธสัญญา 76:56.
15. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 84:38.
16. ดู 1 ซามูเอล 10:9.
17. ดู มัทธิว 6:22.
18. 2 โครินธ์ 11:3.

โดยเอ็ลเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

พระผู้เป็นเจ้าทรงกุมหางเสือ

พระบัญญัติและพันธสัญญาคือความจริงและหลักคำสอนอันประมาณค่ามิได้ที่พบในเรือเดินสมุทรไซอัน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงกุมหางเสือ

ในการประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ข้าพเจ้าเชื้อเชิญผู้ฟังให้ทำตามคำแนะนำของบริคัม ยังก์ที่จะอยู่ในเรือเดินสมุทรไซอัน ซึ่งคือศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย และจับให้แน่นทั้งสองมือ[1] นับแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้ามีความสุขที่ทราบว่าสมาชิกครอบครัวข้าพเจ้าบางคนและคนอื่นๆ ได้ฟังและถามคำถามนี้กับข้าพเจ้าว่า “มีอะไรในเรือเดินสมุทรไซอันที่เราควรยึดจับให้แน่น” ข้าพเจ้าเตือนพวกเขาถึงสิ่งที่ประธานบริคัม ยังก์กล่าว “เราอยู่บนเรือเดินสมุทรไซอัน . . . [พระผู้เป็นเจ้า] ทรงกุมหางเสือ และจะประทับที่นั่น . . . พระองค์ทรงสั่งการ ทรงนำทางและกำกับดูแล ถ้าผู้คนจะเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้า ไม่ทิ้งพันธสัญญาทั้งไม่ทิ้งพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พระองค์จะทรงนำทางเราอย่างราบรื่น”[2]

เห็นได้ชัดว่าพระบิดาบนสวรรค์และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงจัดเตรียมความจริงนิรันดร์อันชัดเจนและเรียบง่ายไว้บนเรือเดินสมุทรไซอันซึ่งจะช่วยให้เราอยู่ในเส้นทางตลอดน่านน้ำอันตรายของชีวิตมรรตัย ความจริงดังกล่าวจะนำมาพูดเพียงสองสามเรื่องดังนี้

ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ได้รับการนำโดยศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกที่มีชีวิตอยู่ตลอดมา แม้พวกท่านจะเป็นมรรตัยและมีความบกพร่องของมนุษย์ แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้รับการดลใจให้ช่วยเราหลีกเลี่ยงอุปสรรคที่เป็นภัยต่อชีวิตทางวิญญาณและช่วยให้เราผ่านพ้นความเป็นมรรตัยไปสู่จุดหมายสูงสุดแห่งสุดท้ายบนสวรรค์ได้อย่างปลอดภัย

ในช่วงเกือบ 40 ปีที่ข้าพเจ้าอยู่ใกล้ชิดท่านเหล่านั้น ข้าพเจ้าเป็นพยานส่วนตัวเมื่อศาสดาพยากรณ์และอัครสาวก

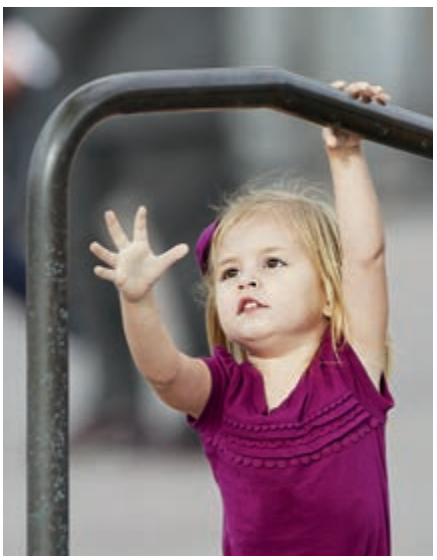

เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ท่านอื่นๆ และผู้นำองค์การช่วยนำทั้งการดลใจเงียบๆ และการเปิดเผยที่ลึกซึ้งมาปฏิบัติ แม้จะไม่ดีพร้อมหรือมีผิดพลาดบ้าง แต่ชายและหญิงที่ดีงามเหล่านี้ได้อุทิศตนอย่างสมบูรณ์ที่จะนำงานของพระเจ้าไปข้างหน้าดังที่พระองค์ทรงกำกับดูแล

ขอให้เชื่อเถิดว่าพระเจ้าทรงกำกับดูแลศาสนจักรของพระองค์ผ่านศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกที่มีชีวิต นี่เป็นวิธีที่พระองค์ทรงทำงานของพระองค์เสมอ โดยแท้แล้ว พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ใครรับคนที่เราใช้ไป คนนั้นก็รับเราด้วย”[3] เราไม่สามารถแยกพระคริสต์ออกจากผู้รับใช้ของพระองค์ได้ หากไม่มีอัครสาวกกลุ่มแรก เราก็จะไม่มีเรื่องราวจากประจักษ์พยานถึงคำสอนและการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ การทนทุกข์ในสวนเกทเสมนีและการสิ้นพระชนม์บนกางเขนของพระองค์ หากไม่มีประจักษ์พยานของท่านเหล่านั้น เราก็จะไม่มีพยานอัครสาวกถึงอุโมงค์ที่ว่างเปล่าและการฟื้นคืนพระชนม์

พระองค์ทรงบัญชาอัครสาวกกลุ่มแรกเหล่านั้นว่า

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

“สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้”[4]

หน้าที่สำคัญนี้ดำเนินต่อไปใหม่ในสมัยของเราเมื่อพระเจ้าทรงเรียกโจเซฟ สมิธให้ฟื้นฟูศาสนจักร พร้อมกับอัครสาวกที่ได้รับแต่งตั้งให้ประกาศพระกิตติคุณของพระองค์เป็นครั้งสุดท้ายก่อนพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้ง

เป็นความท้าทายสำหรับโลกเสมอที่จะยอมรับศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกที่มีชีวิตอยู่ แต่จำเป็นต้องทำเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างสมบูรณ์ถึงการชดใช้และคำสอนของพระเยซูคริสต์และเพื่อรับความสมบูรณ์แห่งพรของฐานะปุโรหิตที่ให้ไว้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเรียก

มีคนมากมายที่คิดว่าผู้นำและสมาชิกศาสนจักรควรดีพร้อมหรือเกือบจะดี

พร้อม พวกเขาลืมไปว่าพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะทำให้งานของพระองค์สำเร็จได้โดยผ่านมนุษย์ ผู้นำของเรามีเจตนาดีที่สุด แต่บางครั้งเราก็ทำผิดพลาด สภาพการณ์เช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับความสัมพันธ์ในศาสนจักรเท่านั้น เพราะสิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับมิตรสหาย เพื่อนบ้าน ตลอดจนผู้ร่วมงาน และแม้ระหว่างคู่ครองกับคนในครอบครัว

การมองหาความอ่อนแอแบบมนุษย์ในตัวผู้อื่นเป็นเรื่องค่อนข้างง่าย อย่างไรก็ตาม เราทำผิดพลาดอย่างยิ่งโดยการสังเกตเห็นแค่ธรรมชาติของมนุษย์และไม่เห็นพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าที่ทำงานผ่านผู้ที่พระองค์ทรงเรียก

การมุ่งเน้นวิธีที่พระเจ้าทรงดลใจผู้นำที่ได้รับเลือกของพระองค์ วิธีที่พระองค์ทรงกระตุ้นให้วิสุทธิชนทำสิ่งที่น่าทึ่งและไม่ธรรมดาแม้ในความเป็นมนุษย์ของพวกเขาคือวิธีหนึ่งที่เรายึดพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ไว้แน่นและอยู่บนเรือเดินสมุทรไซอันอย่างปลอดภัย

ความจริงเรื่องที่สองคือหลักคำสอนของแผนแห่งความรอด โดยผ่านศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ พระผู้เป็นเจ้าประทานพระคัมภีร์มอรมอน หลักคำสอนและพันธสัญญา และคำสอนเพิ่มเติมอีกมากมายแก่ศาสนจักร สิ่งเหล่านี้รวมถึงความรู้เรื่องแผนแห่งความรอด ซึ่งเป็นแผนที่ที่บอกว่าเรามาจากไหน จุดประสงค์ของเราที่นี่บนแผ่นดินโลก และเราจะไปไหนเมื่อเราตาย แผนดังกล่าวยังให้ทัศนคตินิรันดร์ที่พิเศษสุดแก่เราว่าเราเป็นบุตรธิดาทางวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า โดยความเข้าใจว่าพระบิดาบนสวรรค์เป็นใครและความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์และพระบุตรที่รักของพระองค์ พระเยซูคริสต์ เราจะยอมรับพระบัญญัติของพระองค์และทำพันธสัญญากับพระองค์ซึ่งจะนำเรากลับไปสู่ที่ประทับนิรันดร์ของพระองค์

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าอุ้มทารกแรกเกิด ข้าพเจ้ารู้สึกพิศวงว่า “เด็กน้อยเอ๋ย เจ้าเป็นใคร เจ้าจะเป็นอะไรผ่านการชดใช้ของพระคริสต์”

เราถามคำถามชวนคิดแบบเดียวกันนี้เมื่อคนที่เรารักบางคนตายจากไป “พวกเขาไปไหน พวกเขากำลังเห็นอะไรและประสบอะไร ชีวิตดำเนินต่อไปไหม สภาวะของความสัมพันธ์ที่เราทะนุถนอมที่สุดจะเป็นอย่างไรในโลกแห่งวิญญาณของคนตาย”

ในโลกนั้น ครอบครัวเรามีหลานสาวสองคน ซารากับเอมิลี และนาธานหลานชายทุกครั้งที่หลานเราล่วงลับไป ครอบครัวเรายึดความจริงแห่งพระกิตติคุณไว้แน่นทั้งสองมือ คำถามของเราได้รับคำตอบด้วยการปลอบโยนและความเชื่อมั่นผ่านการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด แม้เราจะคิดถึงหลานของเรา แต่เรารู้ว่าพวกเขายังอยู่ และเรารู้ว่าเราจะพบกับพวกเขาอีก เราสำนึกคุณต่อความเข้าใจทางวิญญาณนี้ในช่วงเวลาที่เกิดความปั่นป่วนของชีวิตส่วนตัวและครอบครัว

ความจริงสำคัญอีกเรื่องหนึ่งในศาสนจักรคือพระบิดาบนสวรรค์ทรงสร้างอาดัมกับเอวาด้วยจุดประสงค์อันสูงส่งเป็นหน้าที่ของพวกเขา—และหน้าที่ลูกหลานของพวกเขา—ที่จะสร้างร่างกายมรรตัยสำหรับบุตรธิดาทางวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อพวกเขาเหล่านั้นจะได้มีประสบการณ์ในความเป็นมรรตัย โดยกระบวนการนี้ พระบิดาบนสวรรค์ทรงส่งบุตรธิดาทางวิญญาณของพระองค์มายังแผ่นดินโลกเพื่อเรียนรู้และเติบโตผ่านประสบการณ์ชีวิตบนแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ทรงรักบุตรธิดาของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์และอัครสาวกมาสอนพวกเขาเหล่านั้นเกี่ยวกับบทบาทสำคัญของพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ตลอดหลายศตวรรษ ศาสดาพยากรณ์มีส้มฤทธิผลในหน้าที่ของพวกท่านเมื่อได้เตือนผู้คนถึงอันตรายที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา อัครสาวกของพระเจ้ามีหน้าที่ต้องเฝ้าดู เตือน และเอื้อมออกไปช่วยผู้ที่แสวงหาคำตอบให้คำถามของชีวิต

ยี่สิบปีมาแล้ว ฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสองได้จัดพิมพ์ “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก” ในบทความที่ได้รับการดลใจนั้น เราสรุปได้ดังนี้ “เราขอเตือนว่าผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนพันธสัญญาแห่งความบริสุทธิ์ทางเพศ ผู้ที่ทำร้ายคู่ครองหรือบุตรธิดา หรือผู้ที่ล้ม

เหลวต่อสัมฤทธิผลของความรับผิดชอบในครอบครัว วันหนึ่งเขาจะยืนชี้แจงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ เราเตือนว่าการแตกสลายของครอบครัวจะนำภัยพิบัติมาสู่ตัวบุคคล ประชาคม และประชาชาติดังที่ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณและปัจจุบันพยากรณ์ไว้”[5]

ในฐานะอัครสาวก เรายืนยันคำเตือนอย่างเป็นทางการนี้อีกครั้งในวันนี้ โปรดจำไว้ว่าพระบัญญัติและพันธสัญญาคือความจริงและหลักคำสอนอันประมาณค่ามิได้ที่พบในเรือเดินสมุทรไซอัน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงกุมหางเสือ

หลักคำสอนสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่เรายึดมั่นได้คือการถือรักษาวันสะบาโต สิ่งนี้ช่วยให้เราสะอาดหมดจดจากโลก ให้เราพักผ่อนทางร่างกาย และให้เราแต่ละคนได้รับความสดชื่นทางวิญญาณของการนมัสการพระบิดาและพระบุตรทุกวันอาทิตย์[6] เมื่อเราปีติยินดีในวันสะบาโต นั่นเป็นเครื่องหมายถึงความรักที่เรามีต่อพระองค์[7]

ในฐานะส่วนหนึ่งของความพยายามที่เราจะทำให้สะบาโตเป็นวันปีติยินดี เราขอให้ผู้นำท้องที่และสมาชิกศาสนจักรพึงระลึกว่าการประชุมศีลระลึกเป็นของพระเจ้า การประชุมนี้ควรมีรากฐานและตั้งอยู่บนคำสอนของพระองค์ การนำเสนอของศาสนพิธีศีลระลึกคือเมื่อเราต่อพันธสัญญาและยืนยันความรักที่เรามีต่อพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง และระลึกถึงการพลีพระชนม์ชีพและการชดใช้ของพระองค์

วิญญาณแห่งการนมัสการเดียวกันนี้ควรซึมซาบอยู่ในการประชุมอดอาหารและแสดงประจักษ์พยานของเราทุกเดือน การประชุมศีลระลึกนี้มีไว้เพื่อให้สมาชิกกล่าวสั้นๆ แสดงความขอบพระทัย ความรัก และความซาบซึ้งใจต่อพระบิดาบนสวรรค์ พระเยซูคริสต์ และพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูและเพื่อกล่าวคำพยานส่วนตัวถึงเรื่องเหล่านี้ การประชุมอดอาหารและแสดงประจักษ์พยานคือเวลาที่แบ่งปันความนึกคิดที่ได้รับการดลใจและแสดงประจักษ์พยานอย่างเป็นทางการพอสังเขป ไม่ใช่เวลาสำหรับกล่าวคำปราศรัย

เด็กเล็กๆ ควรฝึกฝนการแบ่งปันประจักษ์พยานของพวกเขาในชั้นเรียนปฐมวัย และกับพ่อแม่ในการสังสรรค์ครอบครัวจนกว่าพวกเขาจะเข้าใจถึงความหมายสำคัญของประจักษ์พยาน

การเน้นเมื่อไม่นานมานี้เรื่องการทำให้สะบาโตเป็นวันปีติยินดีเป็นผลโดยตรงอันเนื่องด้วยการดลใจจากพระเจ้าผ่านผู้นำของศาสนจักร สมาชิกสภาอร์ดควรช่วยฝ่ายอธิการเป็นเวลาหลายสัปดาห์ล่วงหน้าโดยการทบทวนชื่อเพลงและหัวข้อที่ได้รับคำแนะนำให้ใช้สำหรับการประชุมศีลระลึกแต่ละครั้ง

เราทุกคนได้รับพรเมื่อวันสะบาโตเต็มไปด้วยความรักพระเจ้าที่บ้านและที่โบสถ์ เมื่อลูกๆ ของเราได้รับการสอนในวิธีของพระเจ้า พวกเขาเรียนรู้ที่จะสัมผัสและตอบสนองพระวิญญาณของพระองค์ เราทุกคนจะปรารถนา เข้าร่วมรับส่วนศีลระลึกทุกวันอาทิตย์เมื่อเราสัมผัสถึงพระวิญญาณของพระเจ้า และทุกคนไม่ว่าคนหนุ่มสาวหรือสูงวัย ผู้ที่แบกรับภาระหนักจะรู้สึกถึงการยกระดับทางวิญญาณและการปลอบโยนซึ่งมาจากวันสะบาโตแห่งการใคร่ครวญด้วยความภักดีถึงพระ-บิดาบนสวรรค์และพระเจ้าพระเยซูคริสต์

ขอบพระทัยที่พระคริสต์ทรงอยู่ใกล้เสมอ ทรงเฝ้ารอและเต็มพระทัยจะช่วยเราเมื่อเราสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือและยินดีกลับใจและมาหาพระองค์

บัดนี้ ขณะที่เราไตร่ตรองความจริงเพียงสองสามเรื่องนี้ ที่มีอยู่บนเรือเดินสมุทรไซอัน ขอให้เราอยู่บนเรือและจำไว้ว่า ตามคำนิยาม เรือเป็นยานพาหนะ และจุดประสงค์ของยานพาหนะคือเพื่อพาเราไปสู่จุดหมายปลายทาง

จุดหมายปลายทางของเรือเราคือพรอันบริบูรณ์ของพระกิตติคุณ อาณาจักรแห่งสวรรค์ รัศมีภาพซีเลสเชียล และที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า!

แผนของพระผู้เป็นเจ้าทรงสถาปนา

ไว้แล้ว พระองค์ทรงกุมหางเสือ เรือลำใหญ่และทรงพลังของพระองค์ล่องไปข้างหน้าสู่ความรอดและความสูงส่ง จงจำไว้ว่าเราไม่สามารถกระโดดออกจากเรือและพยายามว่ายไปที่นั่นด้วยตนเอง

ความสูงส่งเป็นเป้าหมายของการเดินทางในความเป็นมรรตัยนี้ และไม่มีใครไปถึงที่นั่นได้โดยไม่มีเครื่องมือในพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์: การชดใช้ของพระองค์ ศาสนพิธี และหลักคำสอนและหลักธรรมนำทางที่พบได้ในศาสนจักร

นี่คือศาสนจักรที่เราเรียนรู้เรื่องงานของพระผู้เป็นเจ้าและยอมรับพระคุณของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ที่ช่วยชีวิตเรา ภายในศาสนจักรนี้ที่เราให้คำมั่นสัญญาและทำพันธสัญญาแห่งครอบครัวนิรันดร์ซึ่งกลายเป็นหนังสือเดินทางของเราไปสู่ความสูงส่ง นี่คือศาสนจักรที่ได้รับพลังอำนาจโดยฐานะปุโรหิตในการขับเคลื่อนเราผ่านน่านน้ำที่ไม่แน่นอนของความเป็นมรรตัย

ขอให้เราสำนึกคุณสำหรับเรือเดินสมุทรไซอันที่สวยงาม ซึ่งหากไม่มีเรือลำนี้เราจะล่องลอยไป เดียวดายและไร้พลัง ลอยไปตามเกลียวคลื่นโดยไม่มีหางเสือหรือไม้พาย หมุนวนไปตามกระแสน้ำเชี่ยวแห่งลมและคลื่นของปฏิปักษ์

พี่น้องทั้งหลาย จงยึดไว้ให้แน่นและ แล่นต่อไปภายในเรืออันเรืองโรจน์ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย และเราจะไปถึงจุดหมายปลายทางนิรันดร์ นี่คือประจักษ์พยานและคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าสำหรับเราทุกคนในพระนามของพระองค์ผู้ที่เราขานนามเรือเดินสมุทรไซอัน แม้พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, “อยู่ในเรือและจับให้แน่น!” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2014, 89–92.
2. “Brigham Young, “Remarks,” *Deseret News,* Nov. 18, 1857, 291.
3. ยอห์น 13:20.
4. มัทธิว 28:19–20.
5. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2010, 165.
6. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 59:9–23.
7. ดู อิสยาห์ 58:13–14.

โดย เอ็ลเดอร์ริชาร์ด เจ. เมนส์
แห่งฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบ

ปีติของการดำเนินชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

ชีวิตเราต้องมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางถ้าเราอยากพบปีติแท้จริงและสันติสุขในชีวิตนี้

โลกที่เราอยู่กำลังกดดันคนดีทุกแห่งหนให้ลดหรือแม้กระทั่งทิ้งมาตรฐานการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ความชั่วร้ายและการล่อลวงอยู่รายรอบเราทุกวัน เราสามารถและจะพบปีติแท้จริงวันนี้ได้ในการดำเนินชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

การทำให้ชีวิตเรามีพระเยซูคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์จะนำเสถียรภาพและความสุขมาสู่ชีวิตเราตามที่เห็นในตัวอย่างต่อไปนี้

เอ็ลเดอร์ตาอีชิ อาโอบะแห่งสาวกเจ็ดสิบผู้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านภูเขาเล็กๆ ในเมืองชิโกะกุ ญี่ปุ่น ได้รับการขอให้สอนชั้นเรียนในการประชุมใหญ่เยาวชน หัวข้อการประชุมที่เลือกไว้คือ “เจ้าจงยืนอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์” หลังจากพิจารณาหัวข้อและสิ่งที่ต้องสอนแล้ว เอ็ลเดอร์อาโอบะก็ตัดสินใจใช้อาชีพของเขาเป็นเครื่องมือการสอน งานของเขาคือทำเครื่องปั้นดินเผา

เอ็ลเดอร์อาโอบะเล่าว่าชั้นเรียนเยาวชนของเขาตื่นเต้นมากเมื่อเห็นว่าเขาสามารถขึ้นรูปดินเหนียวในมือให้เป็นถ้วยโถโอชามได้เกือบเหมือนเนรมิต หลังจากเขาสาธิต เขาถามนักเรียนว่าใครอยากลองบ้าง ทุกคนยกมือ

เอ็ลเดอร์อาโอบะให้เยาวชนหลายคนออกมาลองทำสิ่งใหม่ที่ตนเองสนใจ พวกเขาคิดว่าหลังจากดูแล้วคงจะทำได้ง่ายๆ

แต่ไม่มีใครทำสำเร็จแม้จะพยายามขึ้นรูปชามเรียบๆ ธรรมดาก็ตาม พวกเขาประกาศว่า “ฉันทำไม่ได้!” “ทำไมถึงยากขนาดนี้” “ยากมากเลยนะนี่” ความเห็นเหล่านี้เกิดขึ้นขณะเศษดินเหนียวกระจายไปทั่วห้อง

เขาถามเยาวชนว่าทำไมพวกเขาจึงปั้นไม่ได้ พวกเขาให้คำตอบต่างกันไปว่า “ผมไม่มีประสบการณ์” “ผมไม่เคยฝึกทำมาก่อน” หรือ “ผมไม่มีพรสวรรค์” จากคำตอบที่ได้ สิ่งที่ทุกคนพูดเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม เหตุผลสำคัญที่สุดที่เขาทำไม่ได้เพราะดินเหนียวไม่อยู่กลางแป้นหมุน เยาวชนคิดว่าพวกเขาวางดินเหนียวไว้ตรงกลางแล้ว แต่จากมุมมองของมืออาชีพ นั่นยังไม่ใช่ตรงกลาง เขาบอกนักเรียนต่อจากนั้น “เรามาลองอีกครั้งนะ”

คราวนี้เอ็ลเดอร์อาโอบะวางดินเหนียว

เหมือนดินเหนียวบนแป้นหมุนของเอ็ลเดอร์ตาอีชิ อาโอบะ ชีวิตเราต้องมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางถ้าเราอยากพบปีติแท้จริงและสันติสุขในชีวิตนี้

ไว้กลางแป้นหมุนพอดิบพอดีแล้วเริ่มหมุน ทำให้เกิดหลุมกลางดินเหนียว เยาวชนหลายคนลองอีกครั้ง คราวนี้ทุกคนเริ่มปรบมือเมื่อพูดว่า “ว้าว เครื่องไม่สะบัดแล้ว” “ฉันทำได้แล้ว” หรือ “ฉันทำเอง!” แน่นอนว่ารูปทรงไม่สมบูรณ์ แต่ผลออกมาต่างจากความพยายามครั้งแรกโดยสิ้นเชิง เหตุผลที่พวกเขาประสบความสำเร็จเพราะดินเหนียวอยู่กลางแป้นหมุนพอดี

โลกที่เราอยู่คล้ายกับแป้นหมุนของช่างปั้น และความเร็วของแป้นหมุนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เหมือนดินเหนียวบนแป้นหมุน เราต้องอยู่ตรงกลางพอดีเช่นกัน แกนของเรา ศูนย์กลางของชีวิตเรา จะต้องเป็นพระเยซูคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์ การดำเนินชีวิตที่ให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางหมายถึงเราเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์และพระกิตติคุณ จากนั้นก็ทำตามแบบอย่างของพระองค์และรักษาพระบัญญัติอย่างเคร่งครัด

อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณกล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ บัดนี้พระองค์ยังเป็นพระบิดาของพวกข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลงานของพระหัตถ์พระองค์”[1]

ถ้าชีวิตเรามีพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางพระองค์ทรงสามารถปั้นเราให้เป็นคนที่เราต้องเป็นได้สำเร็จเพื่อกลับไปยังที่ประทับของพระองค์และพระบิดาบนสวรรค์ในอาณาจักรซีเลสเชียล ปีติที่เราประสบในชีวิตนี้จะขึ้นอยู่กับว่าเราให้คำสอน แบบอย่าง และการพลีพระชนม์ชีพเพื่อชดใช้ของพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางของชีวิตเราดีเพียงใด

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกิดในครอบครัวที่เป็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายหลายชั่วอายุคน ด้วยเหตุนี้พรและปีติของการมีพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เป็นฐานของวัฒนธรรมครอบครัวเราจึงถูกถักทอในชีวิตประจำวันของเรา จนกระทั่งข้าพเจ้าทำงานเผยแผ่เต็มเวลาสมัยหนุ่มถึงได้รู้ว่าความสมบูรณ์ของพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์มีผลดีอย่างเหลือเชื่อต่อคนที่ไม่เคยประสบพรนั้นมาก่อนในชีวิตพวกเขา ข้อนี้ในมัทธิวสะท้อนขั้นตอนที่ผู้คนเปลี่ยนใจเลื่อมในพระกิตติคุณประสบ “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขามีอยู่แล้วไปซื้อนานั้น”[2]

ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างจากพระคัมภีร์มอรมอนที่อธิบายถึงสิ่งที่ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสคนหนึ่งยินดีจ่ายเพื่อให้ได้รับปีติอันเนื่องจากพบขุมทรัพย์ที่พระเยซูตรัสไว้ในอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา

คงจำได้ในหนังสือของแอลมา บทที่ 20 แอมันกับลาโมไนเดินทางไปเมืองมิดโดไนเพื่อหาและปล่อยแอรันพี่ชายของแอมันออกจากเรือนจำ ระหว่างเดินทางพวกเขาพบบิดาของลาโมไนผู้เป็นกษัตริย์ชาวเลมันปกครองทั่วแผ่นดิน

กษัตริย์ไม่พอใจมากที่ลาโมไนบุตรชายเดินทางมากับแอมันผู้สอนศาสนาชาวนีไฟคนที่เขาถือเป็นศัตรู เขารู้สึกว่าบุตรชายควรไปร่วมงานฉลองครั้งใหญ่ที่เขาจัดให้บรรดาลูกชายและผู้คนของเขา กษัตริย์ลาโมไนไม่พอใจมากถึงกับสั่งให้ลาโมไนบุตรชายสังหารแอมันด้วยดาบ เมื่อลาโมไนไม่ยอมทำ กษัตริย์จึงชักดาบของตนออกมาจะสังหารบุตรชายเพราะไม่เชื่อฟัง แต่แอมันขอให้ไว้ชีวิตลาโมไน ในที่สุดแอมันก็มีอำนาจเหนือกษัตริย์และจะฆ่าเขาก็ได้

นี่คือสิ่งที่กษัตริย์พูดกับแอมันหลังจากพบตนเองอยู่ในสถานการณ์ระหว่างความเป็นความตาย “หากท่านจะละเว้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่านไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะขอ, แม้ถึงครึ่งหนึ่งของอาณาจักร”[3]

ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงยอมยกอาณาจักรครึ่งหนึ่งให้เพื่อละเว้นชีวิตตน กษัตริย์ต้องแปลกใจเป็นแน่เมื่อแอมันขอเพียงอย่างเดียวคือให้เขาปล่อยแอรันพี่ชายกับผู้ร่วมงานออกจากเรือนจำและให้ลาโมไนบุตรชายของกษัตริย์เป็นผู้ปกครองอาณาจักรของเขาต่อไป

ต่อมา เนื่องด้วยการพบกันครั้งนี้ แอรันพี่ชายของแอมันจึงถูกปล่อยจากเรือนจำที่มิดโดไน หลังจากนั้นเขาได้รับการดลใจให้เดินทางไปแผ่นดินที่กษัตริย์ลาโมไนปกครอง แอรันได้รู้จักกษัตริย์และมีโอกาสสอนหลักธรรมพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่เขา รวมทั้งแผนอันสำคัญยิ่งแห่งการไถ่ คำสอนของแอรันทำให้กษัตริย์ประทับใจอย่างสุดซึ้ง

การตอบสนองของกษัตริย์ต่อคำสอนของแอรันอยู่ใน ข้อ 15 ของแอลมา บทที่ 22: “และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากแอรันได้อรรถาธิบายเรื่องเหล่านี้ต่อเขา, กษัตริย์กล่าว: ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรจึงจะมีชีวิตนิรันดร์ซึ่งท่านพูดถึงนี้? แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรเพื่อจะเกิดจากพระผู้เป็นเจ้า, โดยขุดเอารากของวิญญาณชั่วร้ายนี้ออกจากอกข้าพเจ้า, และได้รับพระวิญญาณของพระองค์, เพื่อข้าพเจ้าจะเปี่ยมด้วยปีติ, เพื่อจะไม่ถูกขับออกในวันสุดท้าย? ดูเถิด, ท่านกล่าว, ข้าพเจ้าจะสละสิ่งทั้งปวงที่ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของ, แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะละทิ้งอาณาจักรของข้าพเจ้า, เพื่อจะรับความปรีดียิ่งนี้.”

น่าประหลาดใจพอกันเมื่อเทียบกับการยกอาณาจักรให้ครึ่งหนึ่งเพื่อละเว้นชีวิตเขา ตอนนี้กษัตริย์ลาโมไนยอมยกให้ทั้งอาณาจักรเพื่อเขาจะได้รับปีติที่มาจากการเข้าใจ ยอมรับ และดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

แนนซีภรรยาข้าพเจ้าเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสสู่ศาสนจักรเช่นกัน เธอพูดกับข้าพเจ้าหลายครั้งตลอดหลายปีมานี้เกี่ยวกับปีติที่เธอรู้สึกในชีวิตตั้งแต่พบ ยอมรับ และดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ต่อไปนี้เป็นภาพสะท้อนจากซิสเตอร์เมนส์เกี่ยวกับประสบการณ์ของเธอ:

“สมัยเป็นสาวอายุ 20 ต้นๆ ดิฉันมาถึงจุดหนึ่งในชีวิตที่รู้ว่าต้องเปลี่ยนบางอย่างเพื่อจะเป็นคนมีความสุขมากขึ้น ดิฉันรู้สึกเหมือนเคว้งคว้างไร้จุดหมายและทิศทางที่แน่นอน และไม่ทราบจะไปหาที่ใด ดิฉันรู้มาตลอดว่าพระบิดาบนสวรรค์ทรงดำรงอยู่และกล่าวคำสวดอ้อนวอนเป็นครั้งคราวมาตลอดชีวิตโดยรู้สึกว่าพระองค์ทรงฟัง

“เมื่อดิฉันเริ่มค้นหา ดิฉันไปโบสถ์หลายแห่งแต่มักจะกลับมารู้สึกเหมือนเดิมและหมดกำลังใจ ดิฉันรู้สึกได้รับพรมากเพราะในที่สุดก็ได้รับคำตอบสำหรับการสวดอ้อนวอนขอการนำทางและจุดประสงค์ในชีวิต และความบริบูรณ์ของพระกิตติคุณถูกนำเข้ามาในชีวิตดิฉัน เป็นครั้งแรกที่ดิฉันรู้สึกเหมือนตนเองมีจุดประสงค์ และแผนแห่งความสุขทำให้เกิดปีติแท้จริงในชีวิตดิฉัน”

อีกประสบการณ์หนึ่งจากพระคัมภีร์มอรมอนอธิบายชัดเจนว่าการดำเนินชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางจะทำให้เราเต็มไปด้วยความสุขใหญ่หลวงได้อย่างไรในเมื่อเราถูกรายล้อมไปด้วยความทุกข์ยากอย่างไม่น่าเชื่อ

หลังจากศาสดาพยากรณ์ลีไฮกับครอบครัวออกจากเยรูซาเล็ม 600 ปี ก่อน ค.ศ. พวกเขาระหกระเหินราวแปดปีในแดนทุรกันดารจนมาถึงแผ่นดินที่พวกเขา

เรียกว่าอุดมมั่งคั่ง ซึ่งอยู่ใกล้ฝั่งทะเล นีไฟบรรยายชีวิตที่ยากลำบากของพวกเขาในแดนทุรกันดารว่า “เราทนรับความทุกข์และความลำบากมามาก, . . .แม้มากจนกระทั่งเราเขียนเรื่องเหล่านั้นได้ไม่ครบถ้วน”[4]

ขณะอยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง พระเจ้าทรงมอบหน้าที่ให้นีไฟต่อเรือเพื่อพาพวกเขาข้ามทะเลไปแผ่นดินที่สัญญาไว้ หลังจากพวกเขามาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้ ความขัดแย้งใหญ่หลวงยังคงเกิดขึ้นระหว่างคนที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางในชีวิตกับคนไม่เชื่อผู้ทำตามตัวอย่างของเลมันกับเลมิวเอล ในที่สุด ความรุนแรงระหว่างคนสองกลุ่มมีแนวโน้มจะหนักข้อขึ้นจนนีไฟกับคนที่ทำตามคำสอนของพระเจ้าต้องแยกตัวและหนีไปในแดนทุรกันดารเพื่อความปลอดภัย มาถึงจุดนี้ ประมาณ 30 ปีหลังจากลีไฮและครอบครัวออกจากเยรูซาเล็ม นีไฟกล่าวถ้อยคำที่น่าคิดและใช้ยืนยันได้ดี โดยเฉพาะหลังจากบันทึกความทุกข์และความลำบากมากมายที่พวกเขาประสบมานานไว้ในพระคัมภีร์ว่า “และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เรามีชีวิตอยู่ตามทางแห่งความสุข”[5] แม้จะมีความยากลำบาก แต่พวกเขาสามารถดำเนินชีวิตตามทางแห่งความสุขเพราะมีพระคริสต์และพระกิตติคุณเป็นศูนย์กลาง

พี่น้องทั้งหลาย ดังเช่นดินเหนียวบนแป้นหมุนของช่างปั้น ชีวิตเราต้องมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางถ้าเราอยากพบปีติแท้จริงและสันติสุขในชีวิตนี้ แบบอย่างของกษัตริย์ชาวเลมัน แนนซีภรรยาข้าพเจ้า และชาวนีไฟล้วนสนับสนุนหลักธรรมแท้จริงดังกล่าว

ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานวันนี้ว่าเราจะพบสันติสุข ความสุข และปีติแท้จริงนั้นถ้าเราเลือกดำเนินชีวิตโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. อิสยาห์ 64:8.
2. มัทธิว 13:44.
3. แอลมา 20:23.
4. 1 นีไฟ 17:6.
5. 2 นีไฟ 5:27.

โดย นีลส์ เอฟ. แมร์ริออตต์
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานเยาวชนหญิงสามัญ

การยอมถวายใจของเราต่อพระผู้เป็นเจ้า

เมื่อเราเปิดตนเอง ต่อพระวิญญาณเราเรียนรู้วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าและรู้สึกถึงพระประสงค์ของพระองค์

เอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊ค กล่าวในการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายนถึงความจำเป็น“เพื่อปรับปรุงชีวิตส่วนตัวของเรา”[1] ดิฉันเสนอว่าการปรับปรุงชีวิตส่วนตัวนั้นเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงในใจ—ไม่ว่าประสบการณ์ชีวิตของท่านหรือสถานที่เกิดของท่านเป็นอย่างไร

ดิฉันมาจากภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาและในช่วงวัยรุ่น ถ้อยคำจากบทเพลงสวดเก่าแก่ของนิกายโปรเตสแตนต์สอนดิฉันเกี่ยวกับจิตใจของสานุศิษย์ที่แท้จริง—ที่เปลี่ยนแปลงแล้ว ขอให้พิจารณาเนื้อเพลงต่อไปนี้ ซึ่งเป็นที่รักยิ่งต่อดิฉัน:

ขอให้เป็นไปตามทางของพระองค์เถิด
พระเจ้า!
ขอให้เป็นไปตามทางของพระองค์เถิด!
พระองค์ทรงเป็นช่างปั้น
ข้าพระองค์เป็นดินเหนียว
ปั้นข้าพระองค์และสรรสร้างข้าพระองค์
ตามพระประสงค์ของพระองค์
ขณะข้าพระองค์รอคอย
ยินยอมและสงบนิ่ง[2]

เราซึ่งเป็นคนสมัยใหม่ ยุ่ง และเต็มไปด้วยการแข่งขัน ยินยอมและสงบนิ่งได้อย่างไร เราทำให้วิถีทางของพระเจ้าเป็นวิถีทางของเราอย่างไร ดิฉันเชื่อว่าเราเริ่มได้โดยการเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์และโดยการสวดอ้อนวอนเพื่อความเข้าใจ เมื่อความวางใจของเราในพระองค์เติบโต เราเปิดใจของเรา แสวงหาเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และรอคำตอบที่ช่วยให้เราเข้าใจ

การเปลี่ยนแปลงในใจของดิฉันเริ่มต้นเมื่ออายุ 12 ปี ดิฉันเริ่มค้นหาพระ-ผู้เป็นเจ้า นอกจากการกล่าวตามคำสวดอ้อนวอนของพระเจ้าซ้ำๆ[3] ดิฉันไม่รู้วิธีการสวดอ้อนวอน ดิฉันจำได้ว่าคุกเข่า หวังว่าดิฉันจะรู้สึกถึงความรักของพระองค์ และทูลถาม “พระองค์อยู่ที่ไหน พระบิดาบนสวรรค์ หนูรู้ว่าพระองค์ต้องอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่ว่าที่ไหน” ตลอดช่วงเวลาของการเป็นวัยรุ่น ดิฉันถาม ดิฉันรู้ความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ช่วงเวลาสั้นๆ แต่โดยพระปรีชาญาณของพระบิดาบนสวรรค์ทรงให้ดิฉันค้นหาและรอเป็นเวลา 10 ปี

ในปี 1970 เมื่อผู้สอนศาสนาสอนดิฉันเกี่ยวกับแผนแห่งความรอดของพระบิดาและการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด การรอคอยของดิฉันสิ้นสุดลง ดิฉันน้อมรับในความจริงเหล่านี้และรับบัพติศมา

โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับพระเมตตาและอำนาจของพระเจ้า สามีของดิฉันลูกๆและดิฉันเลือกคติพจน์ของครอบครัวที่ว่า “ทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี” แต่เราจะพูดคำเหล่านั้นกับคนอื่นอย่างไรเมื่อความยากลำบากมาถึงและยังไม่มีคำตอบ

เมื่อจอร์เจีย ลูกสาวที่ร่าเริงและมีค่าควรวัย 21 ปีของเราเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลด้วยอาการขั้นวิกฤติหลังจากอุบัติเหตุรถจักรยาน ครอบครัวของเรากล่าวว่า “ ทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี” ขณะที่ดิฉันเดินทางโดยเครื่องบินทันทีจากคณะเผยแผ่ของเราในประเทศบราซิลไปยังเมืองอินเดียนาโปลิส รัฐอินเดียนา สหรัฐอเมริกา เพื่ออยู่กับเธอ ดิฉันเชื่อในคติพจน์ของครอบครัว อย่างไรก็ตาม ลูกสาวที่น่ารักของเราได้เสียชีวิตไปยังโลกวิญญาณเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนเครื่องบินของดิฉันลงจอด ด้วยความโศกเศร้าและความสะเทือนใจที่ถาโถมเข้ามาในครอบครัวของเรา เราจะมองหน้ากันและ *ยังคง* กล่าว “ ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี” ได้อย่างไร

หลังจากความตายทางมรรตัยของจอร์เจีย ความรู้สึกของเราเจ็บปวด เราพยายามอย่างหนัก และทุกวันนี้เรายังคงมีช่วงเวลาของความโศกเศร้า แต่เราเชื่อมั่นในความเข้าใจที่ว่าไม่มีใครเสียชีวิต

จริงๆ แม้มีความเจ็บปวดเมื่อร่างกายทางเนื้อหนังของจอร์เจียหยุดทำงาน แต่เรามีศรัทธาว่าเธอมีชีวิตต่อไปในทางวิญญาณ และเราเชื่อว่าเราจะอยู่กับเธอชั่วนิรันดร์ หากเรามีศรัทธาในพันธสัญญาพระวิหารของเรา ศรัทธาในพระผู้ไถ่ของเราและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ศรัทธาในอำนาจฐานะปุโรหิตของพระองค์ และศรัทธาในการผนึกเพื่อนิรันดร์ทำให้เน้นถึงคติพจน์ของเราเองด้วยความแน่วแน่

ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ กล่าวว่า “ ถ้าท่านทำดีที่สุด ทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี จงวางใจในพระผู้เป็นเจ้า . . .พระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งเรา”[4]

คติพจน์ของครอบครัวของเราไม่ได้กล่าวว่า “ทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี *เดี๋ยวนี้*” นี่พูดถึงความหวังของเราในผลนิรันดร์—ไม่จำเป็นต้องมีผลในปัจจุบัน พระคัมภีร์กล่าว “ จงค้นหาอย่างขยันหมั่นเพียร, สวดอ้อนวอนเสมอ, และจงเชื่อ, และสิ่งทั้งปวงจะร่วมกันส่งผลเพื่อความดีของเจ้า”[5] นี่ไม่ได้หมายความว่าทุกสิ่ง ดี แต่สำหรับผู้อ่อนน้อมถ่อมตนและมีศรัทธา ทุกสิ่ง—ทั้งบวกและลบ—ทำงาน *ด้วยกัน* เพื่อความดี และในเวลาของพระเจ้า เรารอคอยพระองค์ บางครั้งเช่นเดียวกับโยบในความทุกข์ยากของเขา รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้า “ทรงให้บาดเจ็บแต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์ทรงโบยตี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็รักษา”[6] ใจที่นอบน้อมยอมรับความยากลำบากและการรอคอยเวลาของการเยียวยาและความบริบูรณ์ที่จะมาถึง

เมื่อเราเปิดตนเอง ต่อพระวิญญาณ เราเรียนรู้วิถีทางของพระผู้เป็นเจ้าและรู้สึกถึงพระประสงค์ของพระองค์ ช่วงศีลระลึกซึ่งดิฉันเรียกว่าหัวใจของสะบาโต ดิฉันพบว่าหลังจากดิฉันสวดอ้อนวอนสำหรับการให้อภัยบาป เป็นสิ่งสมควรสำหรับดิฉันที่จะถามพระบิดาบนสวรรค์ “พระบิดา มีมากกว่านี้ไหมที่ลูกควรทำ” เมื่อเรายอมถวายตนเอง และสงบนิ่ง จิตใจของเราสามารถรับการนำทางถึง *บางสิ่งมากกว่า* ที่เราอาจต้องเปลี่ยนแปลง—บางสิ่งที่กำลังจำกัดความสามารถของเราที่จะได้รับการนำทางทางวิญญาณหรือแม้แต่การเยียวยาและความช่วยเหลือ

ตัวอย่างเช่น ดิฉันอาจซ่อนความขุ่นเคืองใจต่อใครบางคน เมื่อดิฉันทูลถามว่ามีอะไรอีกไหมที่ต้องสารภาพ “ความลับ” นั้นปรากฏชัดเจนในความทรงจำของดิฉัน ในสาระสำคัญ พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังกระซิบว่า “ท่านถามอย่างจริงใจว่ามีอีกไหม และยังมีอีก ความขุ่นเคืองของท่านทำให้ความก้าวหน้าของท่านลดลงและทำลายความสามารถของท่านที่จะมีสัมพันธภาพที่ดี ท่านสามารถละทิ้งมัน” โอ มันยากเหลือเกิน—เราอาจมีข้อแก้ตัวในความเกลียดชังของเรา—แต่การยอมตนต่อวิถีทางของพระเจ้าเป็นทางเดียวสู่

ความสุขที่ยั่งยืน

เราได้รับพละกำลังที่นุ่มนวลและการนำทางของพระองค์ ทันเวลาและตามความจำเป็น—บางทีอาจนำเราสู่การไปพระวิหารบ่อยๆ หรือศึกษาอย่างลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด หรือการปรึกษากับเพื่อน อธิการ นักบำบัดผู้เชี่ยวชาญ หรือแม้แต่แพทย์ การเยียวยาจิตใจของเราเริ่มต้นเมื่อเรายอมรับและนมัสการพระผู้เป็นเจ้า

การนมัสการที่แท้จริงเริ่มต้นเมื่อจิตใจเราซื่อตรงต่อพระบิดาและพระบุตร วันนี้สภาพจิตใจของเราเป็นอย่างไร หากเกิดสิ่งผิดปกติ เพื่อมีจิตใจที่ได้รับการเยียวยาและมีศรัทธา อย่างแรก เราต้องยอมละทิ้งสิ่งนั้นต่อพระพักตร์พระเจ้า “ เจ้าจะถวายใจที่ชอกช้ำและวิญญาณที่สำนึกผิด”[7] พระเจ้าตรัส ผลของการเสียสละใจเรา หรือความสมัครใจของเราต่อพระเจ้าคือเราได้รับการนำทางทางวิญญาณที่เราต้องการ

ด้วยความเข้าใจที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้า เราจะพบว่าความต้องการของใจเราเริ่มอ่อนลงสู่ความสำนึกคุณ แล้วเราเอื้อมไปหาพระองค์ ด้วยความปรารถนาที่จะเทียมแอกของเราเข้ากับพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยใจที่ชอกช้ำที่เอื้อมออกไปและการเทียมแอกของเรา เราได้รับความหวังใหม่และการนำทางผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดิฉันพยายามกำจัดความปรารถนาทางมรรตัยที่อยากให้ทุกอย่างเป็นไปตามวิถีทาง *ของดิฉัน* ในที่สุดดิฉันตระหนักว่าวิถีทางของดิฉันไม่เพียงพอ จำกัด และด้อยกว่าวิถีทางของพระเยซูคริสต์ “ วิถีทาง *ของพระองค์* คือทางที่นำไปสู่ความสุขในชีวิตนี้และชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึง”[8] เราสามารถรักพระเยซูคริสต์และวิถีทางของพระองค์มากกว่ารักตนเองและกำหนดการของเราเองได้ไหม

บางคนอาจคิดกว่าพวกเขาล้มเหลวหลายต่อหลายครั้งและรู้สึกอ่อนแรงเกินกว่าจะเปลี่ยนแปลงการกระทำที่เป็นบาปหรือความปรารถนาฝ่ายโลกในจิตใจ อย่างไรก็ตาม ดังพันธสัญญาอิสราเอล เราไม่ได้พยายามแล้วพยายามอีกตามลำพังที่จะเปลี่ยนแปลง หากเราวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจัง พระองค์ทรงรับเราอย่างที่เราเป็น— และทรงทำให้เราเป็นมากกว่าเราคิด โรเบิร์ต แอล. มิลเลต นักศาสนศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงเขียนเกี่ยวกับ“ความปรารถนาจะปรับปรุงตนเอง” สมดุลทางวิญญาณกับ “เป็นหลักประกันว่าโดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ เราจะทำได้”[9] ด้วยความเข้าใจเช่นนั้น เราสามารถกล่าวอย่างจริงใจต่อพระบิดาบนสวรรค์:

ข้าวางใจในการทรงอารักขา
รู้ว่าพระองค์ทรงรักษา
ข้าจะทำตามน้ำพระทัยอย่างจริงจัง:
ข้าจะเป็นดังพระองค์บัญชา[10]

เมื่อเราถวายใจที่ชอกช้ำของเราต่อพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงยอมรับในการถวายนั้น พระองค์ทรงรับเรากลับไป ไม่ว่าจะสูญเสียสิ่งใด ได้รับบาดเจ็บ หรือการปฏิเสธสิ่งที่ทำให้เราเจ็บปวด พระคุณและการรักษาของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง เทียมแอกของเราเข้ากับพระผู้ช่วยให้รอด เราสามารถกล่าวว่าด้วยความเชื่อมั่น “ทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี” ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดัลลิน เอช. โอ๊คส์, “อุปมาเรื่องผู้หว่านพืช,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 32.
2. “Have Thine Own Way, Lord,” *The Cokesbury Worship Hymnal,* no. 72.
3. ดู มัทธิว 6:9–13.
4. กอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์, Jordan Utah South regional conference, priesthood session, Mar. 1, 1997; see also “Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign,* Oct. 2000, 73.
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 90:24.
6. โยบ 5:18.
7. 3 นีไฟ 9:20.
8. “พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์: ประจักษ์พยานของอัครสาวก” ,” *เลียโฮนา* เม.ย. 2000, 2; เน้นตัวเอน.
9. ดู Robert L. Millet, *After All We Can Do: Grace Works* (2003), 133.
10. “ข้าจะไปที่พระองค์บัญชา,” *เพลงสวด* บทเพลงที่ 36.

โดยแลร์รีย์ อาร์. ลอว์เร็นซ์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง?

หากเราอ่อนน้อมถ่อมตนและว่าง่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระตุ้น เตือนให้เราพัฒนาและนำเรากลับบ้านแต่เราต้องขอการนำทางจากพระเจ้าตลอดทาง

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นหนุ่ม ข้าพเจ้าเริ่มสนใจศาสนจักร ในตอนแรกข้าพเจ้าสนใจพระกิตติคุณจากแบบอย่างของเพื่อนวิสุทธิชนยุคสุดท้าย แต่ในที่สุดข้าพเจ้าก็สนใจหลักคำสอนที่ไม่เหมือนใคร เมื่อข้าพเจ้าเรียนรู้ว่าบรรดาชายหญิงที่ซื่อสัตย์จะยังคงก้าวหน้าต่อไปและท้ายที่สุด จะเป็นเหมือนพระบิดามารดาบนสวรรค์ ของพวกเรา ข้าพเจ้าประหลาดใจจริงๆ ข้าพเจ้าชอบแนวคิดนี้ ฟังดูจริงสำหรับข้าพเจ้า

หลังจากข้าพเจ้ารับบัพติศมาได้ไม่นาน ข้าพเจ้ากำลังศึกษาเทศนาบนภูเขา ข้าพเจ้าจำได้ว่าพระเยซูทรงสอนความจริงนี้เกี่ยวกับความก้าวหน้านิรันดร์ในพระคัมภีร์ไบเบิล พระองค์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม”[1]

ปัจจุบันข้าพเจ้าเป็นสมาชิกของศาสนจักรมากว่า 40 ปีแล้ว และเมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้ ข้าพเจ้าจะนึกถึงจุดประสงค์ของเราที่นี่บนแผ่นดินโลก เรามาเรียนรู้และพัฒนาจนเราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์หรือการทำให้ดีพร้อมในพระคริสต์

หนทางแห่งการเป็นสานุศิษย์ไม่ง่าย หนทางนี้เรียกว่า “วิถีของการมุ่งมั่นพัฒนา”[2] ขณะที่เราเดินทางไปตามทางคับแคบและแคบนั้น พระวิญญาณจะทรงท้าทายให้เราเก่งขึ้นและปีนให้สูงขึ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนเดินทางในอุดมคติ หากเราอ่อนน้อมถ่อมตนและว่าง่าย พระองค์จะทรงจูงมือเราและนำเรากลับบ้าน

อย่างไรก็ตาม เราต้องทูลขอการนำทางจากพระเจ้าตลอดทาง เราต้องทูลถามคำถามยากๆ บ้าง เช่น “ข้าพระองค์ต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง” “ข้าพระองค์จะดีขึ้นได้อย่างไร” “มีความอ่อนแออะไรบ้างที่ต้องทำให้เข้มแข็ง”

ขอให้เราพิจารณาเรื่องเศรษฐีหนุ่มจากภาคพันธสัญญาใหม่ เขาเป็นชายหนุ่มที่ชอบธรรมและรักษาพระบัญญัติสิบประการอยู่แล้ว แต่เขาต้องการเป็นคนดีขึ้น เป้าหมายของเขาคือชีวิตนิรันดร์

เมื่อเขาพบกับพระผู้ช่วยให้รอด เขาทูลถามว่า “ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง?”[3]

พระเยซูตรัสตอบทันที โดยประทานคำแนะนำที่เจาะจงให้เศรษฐีหนุ่มคนนี้โดยเฉพาะ “พระเยซูตรัสกับเขาว่า ถ้าท่านต้องการจะเป็นคนดีพร้อม จงไปขายทรัพย์สิ่งของที่ท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน . . .และจงตามเรามา”[4]

ชายหนุ่มคนนั้นอึ้ง เขาไม่เคยนึกถึงการเสียสละเช่นนั้น เขาอ่อนน้อมถ่อมตนพอที่จะทูลถามพระเจ้าแต่ไม่มีศรัทธาแรงกล้าพอที่จะทำตามคำแนะนำจากสวรรค์ที่ให้เขา เราต้องเต็มใจทำเมื่อเราได้รับคำตอบ

ประธานฮาโรลด์ บี. ลีสอนว่า “เราทุกคนต้องถามคำถามนี้กับตนเองสักครั้ง หากเราจะไปถึงความดีพร้อม ’ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง’”[5]

ข้าพเจ้ารู้จักคุณแม่ที่ซื่อสัตย์ท่านหนึ่ง

ที่อ่อนน้อมถ่อมตนและทูลถามว่า “อะไรทำให้ข้าพระองค์ไม่ก้าวหน้า” ในกรณีของเธอ คำตอบมาจากพระวิญญาณโดยฉับพลันว่า “หยุดบ่นว่า” คำตอบนี้ทำให้เธอประหลาดใจ เธอไม่เคยคิดว่าเธอเป็นคนช่างบ่น อย่างไรก็ตามข่าวสารจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ชัดเจนมาก ในหลายวันและหลายสัปดาห์ต่อมา เธอเริ่มสำนึกว่าเธอมีนิสัยชอบบ่น เนื่องจากสำนึกคุณต่อการกระตุ้นเตือนให้ปรับปรุงตนเอง เธอมุ่งมั่นนับพรของเธอแทนการนับปัญหาของเธอ ภายในไม่กี่วัน เธอรู้สึกถึงการยอมรับอันอบอุ่นจากพระวิญญาณ

ชายหนุ่มที่อ่อนน้อมถ่อมตนคนหนึ่งที่ดูเหมือนจะหาหญิงสาว ที่เหมาะสมไม่ได้สักที ไปทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า “อะไรที่ทำให้ข้าพระองค์ไม่เป็นผู้ชายที่ถูกต้อง” เขาทูลถาม คำตอบนี้มาสู่ความคิดและใจเขา “เลิกพูดจาหยาบคาย” ในตอนนั้น เขาตระหนักว่าคำพูดหยาบคายเป็นส่วนหนึ่งของคำศัพท์ที่เขาใช้ และเขาให้คำมั่นว่าจะเปลี่ยน

พี่น้องสตรีโสดคนหนึ่งทูลถามอย่างกล้าหาญ “ข้าพระองค์ต้องเปลี่ยนอะไรบ้าง” และพระวิญญาณกระซิบบอกเธอว่า “อย่าขัดจังหวะคนอื่นเมื่อเขาพูด” พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้คำแนะนำที่เจาะจง พระองค์ทรงเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์อย่างแท้จริงและจะบอกเราถึงสิ่งที่คนอื่นไม่รู้หรือไม่กล้าบอกเรา

อดีตผู้สอนศาสนาคนหนึ่งพบว่าตนเองเครียดเนื่องจากตารางเวลาที่ยุ่งมาก เขาพยายามหาเวลาทำงาน เรียน มีเวลาให้ครอบครัว และการเรียกของศาสนจักร เขาทูลขอคำแนะนำจากพระเจ้า “ข้าพระองค์จะรู้สึกถึงสันติสุขได้อย่างไรกับทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ต้องทำ” คำตอบไม่ได้เป็นไปตามที่เขาคาดหวัง; เขาเกิดความรู้สึกว่าเขาต้องรักษาวันสะบาโตอย่างเคร่งครัดกว่านี้และรักษาให้ศักดิ์สิทธิ์ เขาตัดสินใจอุทิศตนรับใช้พระผู้เป็นเจ้าในวันอาทิตย์—เก็บเรื่องเรียนไว้ก่อนในวันนั้นและศึกษาพระกิตติคุณแทน การเปลี่ยนแปลงอันเล็กน้อยนี้ทำให้เกิดสันติสุขและความสมดุลที่เขาแสวงหา

หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าอ่านนิตยสารของศาสนจักรเกี่ยวกับเด็กสาวที่อยู่ห่างจากบ้านและกำลังเรียนวิทยาลัย เธอเรียนไม่ทันเพื่อน ชีวิตสังคมของเธอไม่เป็นอย่างที่เธอหวังไว้ และเธอไม่มีความสุข ในที่สุดวันหนึ่งเธอคุกเข่าลงและร้องทูลว่า “ข้าพระองค์ต้องทำอะไรเพื่อพัฒนาชีวิตของข้าพระองค์” พระวิญญาณบริสุทธิ์กระซิบว่า “ลุกขึ้นทำความสะอาดห้องของเจ้า” การกระตุ้นเตือนนี้ทำให้เธอประหลาดใจที่สุด แต่นั่นเป็นเพียงการเริ่มต้นที่เธอต้องการ หลังจากใช้เวลาจัดข้าวของทุกอย่างให้เป็นระเบียบเรียบร้อย เธอรู้สึกว่าพระวิญญาณอยู่ในห้องเธอและทำให้เธอเบิกบานใจ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงบอกให้เราพัฒนาทุกอย่างในครั้งเดียว หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น เราจะท้อและยอมแพ้ พระวิญญาณทำงานกับเราตามความเร็วของเราเอง ทีละขั้น หรืออย่างที่พระเจ้าทรงสอนว่า “บรรทัดมาเติมบรรทัด, กฎเกณฑ์มาเติมกฎเกณฑ์, . . . และคนที่เงี่ยหูฟังคำแนะนำของเราย่อมเป็นสุข . . .เพราะแก่เขาที่รับไว้เราจะให้อีก”[6] ตัวอย่างเช่น หากพระวิญญาณบริสุทธิ์กระตุ้นให้เราพูดคำว่า “ขอบคุณ” บ่อยขึ้น และท่านตอบรับการกระตุ้นนั้น พระองค์จึงจะทรงรู้สึกว่าถึงเวลาที่ท่านจะก้าวไปหาบางสิ่งที่ท้าทายมากขึ้น—เช่นการเรียนรู้ที่จะพูดว่า “ฉันขอโทษ ฉันผิดเอง”

เวลาอันเหมาะสมที่สุดที่จะทูลถามว่า “ข้าพระองค์ยังขาดอะไรอีกบ้าง” คือเมื่อเรารับศีลระลึก อัครสาวกเปาโลสอนว่านี่เป็นเวลาที่เราแต่ละคนจะตรวจสอบตัวเราเอง[7] ในบรรยากาศของความคารวะ

นี้ เมื่อความคิดของเราหันไปสู่สวรรค์ พระเจ้าจะทรงบอกเราอย่างนุ่มนวลว่าเราต้องทำอะไรในลำดับต่อไป

เช่นเดียวกันกับท่าน ข้าพเจ้าได้รับข่าวสารมากมายจากพระวิญญาณตลอดหลายปีที่ผ่านมาเพื่อแสดงให้ข้าพเจ้ารู้ว่าจะพัฒนาได้อย่างไร ข้าพเจ้าขอแบ่งปันตัวอย่างส่วนตัวบางเรื่องเกี่ยวกับข่าวสารที่ข้าพเจ้ายอมรับด้วยใจ การกระตุ้นเตือนเหล่านี้ได้แก่:

- อย่าขึ้นเสียง
- จัดระเบียบตนเอง จดรายการสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวัน
- ดูแลร่างกายของท่านให้ดีขึ้นโดยรับประทานผักและผลไม้มากขึ้น
- เข้าพระวิหารบ่อยขึ้น
- มีเวลาไตร่ตรองก่อนสวดอ้อนวอน
- ขอคำแนะนำจากภรรยาของท่าน
- และอดทนมากขึ้นเมื่อขับรถ อย่าขับเกินความเร็วที่กำหนด (ข้าพเจ้ายังคงพยายามทำเรื่องสุดท้ายนี้ให้สำเร็จ)

การพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดเป็นสิ่งที่ทำให้ความดีพร้อมหรือการชำระให้บริสุทธิ์อยู่ในวิสัยที่ทำได้ เราจะไม่มีวันทำสิ่งนั้นได้ด้วยตัวเราเอง แต่พระคุณของพระผู้เป็นเจ้าเพียงพอที่จะช่วยเรา ดังที่เอ็ลเดอร์เดวิด เอ. เบดนาร์เคยตั้งข้อสังเกตว่า “พวกเราส่วนมากเข้าใจชัดเจนว่าการชดใช้มีไว้สำหรับคนบาป อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าเรารู้และเข้าใจว่าการชดใช้มีไว้เพื่อวิสุทธิชนเช่นกัน—เพื่อชายหญิงที่ดี ผู้เชื่อฟัง มีค่าควร และรอบคอบ ตลอดจนผู้ที่กำลังพยายามเป็นคนดีขึ้น”[8]

ข้าพเจ้าอยากแนะนำให้แต่ละท่านมีส่วนร่วมฝึกฝนทางวิญญาณเร็วๆ นี้ อาจจะทำในคืนนี้เลยก็ได้ขณะที่ท่านกล่าวคำสวดอ้อนวอน ทูลถามพระเจ้าอย่างนอบน้อมด้วยคำถามต่อไปนี้ “อะไรที่ทำให้ข้าพระองค์ไม่ก้าวหน้า” หรืออีกนัยหนึ่ง “ข้าพระองค์ยังขาดอะไรอีกบ้าง” จากนั้นรอคำตอบเงียบๆ หากท่านจริงใจ คำตอบจะมาอย่างชัดเจนในไม่ช้า จะเป็นการเปิดเผยที่มีให้ท่านเท่านั้น

บางทีพระวิญญาณอาจจะบอกท่านว่าท่านต้องให้อภัยใครบางคน หรือท่านอาจจะได้รับข่าวสารว่าท่านต้องเลือกภาพยนตร์ที่ท่านดูหรือเพลงที่ท่านฟังให้มากกว่านี้ ท่านอาจรู้สึกดีในการเป็นคนซื่อสัตย์มากขึ้นในการดำเนินธุรกิจของท่านหรือเผื่อแผ่มากขึ้นในการบริจาคอดอาหาร ทุกอย่างอยู่ในวิสัยที่ทำได้ไม่สิ้นสุด

พระวิญญาณจะแสดงให้เราเห็นความอ่อนแอของเรา แต่พระองค์จะทรงสามารถแสดงให้เราเห็นความเข้มแข็งของเราด้วย บางครั้งเราต้องทูลถามว่าอะไรที่เรากำลังทำได้อย่างถูกต้องเพื่อว่าพระเจ้าจะทรงหนุนใจและกระตุ้นเรา เมื่อเราอ่านปีตุพรของเรา เราจะจำได้ว่าพระบิดาบนสวรรค์ ทรงทราบศักยภาพแห่งสวรรค์ของเรา พระองค์ทรงชื่นชมยินดีทุกครั้งที่เราก้าวไปข้างหน้า สำหรับพระองค์ ทิศทางของเราสำคัญกว่าความเร็วของเราเสมอ

พี่น้องทั้งหลาย จงยืนหยัด แต่อย่าท้อแท้ เราจะต้องไปไกลกว่าความตายก่อนที่เราจะถึงซึ่งความดีพร้อมจริงๆ แต่ที่นี่ในความเป็นมรรตัยนี้เราวางรากฐานได้ “เป็นหน้าที่ของเราที่วันนี้เราจะดีกว่าเมื่อวาน และวันพรุ่งนี้เราจะดีกว่าวันนี้”[9]

หากการเติบโตทางวิญญาณไม่ได้เป็นความสำคัญอันดับแรกในชีวิตเรา หากเราไม่ได้อยู่ในวิถีของการมุ่งมั่นพัฒนา เราจะพลาดประสบการณ์สำคัญที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์จะประทานแก่เรา

หลายปีที่ผ่านมาข้าพเจ้าอ่านคำพูดเหล่านี้ของประธานสเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ ซึ่งส่งผลต่อข้าพเจ้าตลอดมา ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้ว่าที่ใดที่มีใจสวดอ้อนวอน การหิวโหยความชอบธรรม การละทิ้งบาป และการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจะทรงเทความสว่างของพระองค์มากขึ้นมากขึ้นจนในที่สุดมีพลังที่จะแหวกม่านสวรรค์ . . .คนที่ชอบธรรมเช่นนั้นจะมีคำสัญญาอันประมาณค่ามิได้ว่าวันหนึ่งเขาจะเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าและรู้ว่าพระองค์ทรงพระชนม์”[10]

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าประสบการณ์อันสูงส่งนี้จะเป็นของเราสักวัน เมื่อเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำเรากลับบ้าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. มัทธิว 5:48.
2. นีล เอ. แม็กซ์เวลล์, “การเป็นพยานถึงการชดใช้อันยิ่งใหญ่และทรงรัศมีภาพ,” *เลียโฮนา,* เม.ย. 2002, 9.
3. มัทธิว 19:20.
4. มัทธิว 19:21.
5. *คำสอนของประธานศาสนจักร: ฮาโรลด์ บี. ลี* (2000), 197.
6. 2 นีไฟ 28:30.
7. ดู 1 โครินธ์ 11:28.
8. เดวิด เอ. เบดนาร์, “การชดใช้และการเดินทางของ ความเป็นมรรตัย,” *เลียโฮนา,* เม.ย. 2012, 14.
9. โจเซฟ ฟิงดิงก์ สมิธ, *Doctrines of Salvation*, comp. บรูซ อาร์. แมคคองกี, 3 vols. (1954–56), 2:18.
10. สเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์, “Give the Lord Your Loyalty,” *Tambuli,* ก.พ. 1981, 47.

โดย เอ็ลเดอร์ฟรานซิสโก เจ. วินญัส
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้า

พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้าแสดงให้เราเห็นถึงความจำเป็นในการกลับใจอย่างต่อเนื่องในชีวิตเพื่อเราจะรักษาอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเรามากมายที่มารวมกันเพื่อเข้าร่วมการประชุมใหญ่นี้มา “เพื่อฟังพระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, พระวจนะซึ่งรักษาจิตวิญญาณที่บาดเจ็บ” (เจคอบ 2:8) เราพบพระวจนะนั้นในพระคัมภีร์และในข่าวสารจากผู้นำของเรา ซึ่งนำความหวังและการปลอบประโลมมาสู่เราในความมืดมิดแห่งความทุกข์

โดยผ่านประสบการณ์ในชีวิตของเรา เราเรียนรู้ว่าในโลกนี้ปีติของเราไม่บริบูรณ์ แต่ในพระเยซูคริสต์ปีติของเราบริบูรณ์ (ดู คพ. 101:36) พระองค์จะประทานกำลังให้เราเพื่อว่าเราจะไม่ต้องรับความทุกข์ใดๆ เลย นอกจากการถูกกลืนไปในปีติของพระองค์ (ดู แอลมา 31:38)

หัวใจของเราจะเต็มไปด้วยความระทมทุกข์เมื่อเราเห็นคนที่เรารักรับความเจ็บปวดจากโรคร้าย

ความตายของคนที่เรารักอาจทำให้เราเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อลูกของเราบางคนออกไปจากเส้นทางพระกิตติคุณ เราอาจรู้สึกผิดและไม่มั่นใจเกี่ยวกับจุดหมายนิรันดร์ของพวกเขา

ความหวังว่าจะบรรลุถึงการแต่งงานซีเลสเชียลและสร้างครอบครัวในชีวิตนี้อาจเริ่มเลือนลางเมื่อเวลายิ่งผ่านไป

การข่มเหงจากคนที่ควรจะรักเราอาจทิ้งร่องรอยความเจ็บปวดอันลึกซึ้งในจิตวิญญาณของเรา

การนอกใจของคู่สมรสอาจจะทำลายความสัมพันธ์ที่เราหวังว่าจะเป็นนิรันดร์

สิ่งเหล่านี้และความทุกข์อื่นๆ มีอยู่ในสภาพแห่งการทดลองนี้ บางครั้งทำให้เราถามตนเองด้วยคำถามเดียวกับศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธได้ถามว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พระองค์ประทับอยู่ที่ใดเล่า?” (คพ. 121:1)

ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบากเหล่านั้นในชีวิตของเรา พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งรักษาจิตวิญญาณที่บาดเจ็บนำข่าวสารแห่งการปลอบประโลมต่อไปนี้มาสู่หัวใจและความคิดของเรา:

“สันติสุขจงมีแก่จิตวิญญาณเจ้า; ความยากลำบากของเจ้าและความทุกข์ของเจ้าจะอยู่เพียงชั่วครู่;

“และจากนั้น, หากเจ้าอดทนมันด้วยดี, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกเจ้าให้สูงส่งสู่เบื้องบน” (คพ. 121:7–8)

พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้าเติมความหวังให้เรา เพราะเรารู้ว่าคนเหล่านั้นที่ซื่อสัตย์ในความยากลำบากจะได้รางวัลที่ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์และว่า “หลังจากความยากลำบากมากมาย จึงบังเกิดพร” (ดู คพ. 58:3–4)

พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งกล่าวผ่านศาสดาพยากรณ์

มอบความมั่นใจแก่เราว่าการผนึกนิรันดร์ของเรา สนับสนุนโดยความซื่อสัตย์ของเราต่อคำสัญญาแห่งสวรรค์ที่เราได้รับเนื่องจากการรับใช้อย่างองอาจในอุดมการณ์แห่งความจริง จะเป็นพรแก่เราและลูกหลานของเรา (ดู ออร์สัน เอฟ. วิทนีย์, ใน Conference Report, เม.ย. 1929, 110)

นั่นมอบความมั่นใจแก่เราด้วยว่า หลังจากเราดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์ เราจะไม่สูญเสียพรใดๆ เนื่องจากไม่ได้ทำบางอย่างหากเราไม่ได้รับโอกาสที่จะทำ หากเราดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์จนถึงอายุขัยของเรา เรา "จะมีพรทั้งปวง ความสูงส่งและรัศมีภาพที่ชายหรือหญิงใด [ที่มีโอกาสนั้น] จะมี" (ดู *The Teachings of Lorenzo Snow*, ed. Clyde J. Williams [1984], 138)

บัดนี้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะเข้าใจว่าความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานบางอย่างจะเข้ามาสู่ชีวิตของเราด้วยหากเราล้มเหลวที่จะกลับใจจากบาปทั้งหลายของเราอย่างแท้จริง ประธานแมเรียน จี. รอมนีย์สอนว่า "ความทุกข์และความเศร้าโศกที่คนในโลกนี้ต้องทนรับเป็นผลมาจากบาปที่ไม่ได้กลับใจและยังไม่ได้รับการให้อภัย . . . ความทุกข์และความเศร้าเสียใจเป็นผลจากบาปฉันใด ความสุขและปีติก็เป็นผลจากการให้อภัยบาปฉันนั้น" (ใน Conference Report, เม.ย. 1959, 11)

เหตุใดการไม่กลับใจทำให้เกิดความทุกข์และความเจ็บปวด

คำตอบที่เป็นไปได้อย่างหนึ่งคือการลงโทษ[ถูก]ตั้งไว้, และให้กฎที่เที่ยงธรรมไว้ซึ่งนำ [มา] ซึ่งความสำนึกผิดจากมโนธรรม (แอลมา 42: 18; ดู ข้อ 16 ด้วย) ศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธสอนว่าเราเป็นคนที่ตำหนิตนเอง และความทรมานที่เกิดจากความผิดหวังในใจเราซึ่งทำให้มันรุนแรงประหนึ่งทะเลไฟและเพลิงกำมะถันที่กำลังโหมไหม้ (ดู *คำสอนของประธานศาสนาจักร: โจเซฟ สมิธ* [2007], 241)

หากเราพยายามระงับมโนธรรมของเราโดยพยายาม "แก้ตัว [ของเรา] แม้แต่น้อยเพราะบาปของ [เรา] (แอลมา 42:30) หรือโดยพยายามซ่อนบาป สิ่งเดียวที่เราจะบรรลุคือการทำให้พระวิญญาณขุ่นเคือง(ดู คพ. 121:37) และทำให้การกลับใจของเราช้าออกไป การบรรเทาทุกข์แบบนี้ นอกจากจะอยู่เพียงชั่วคราว ในที่สุดจะนำความเจ็บปวดและความเศร้าโศกที่มากขึ้นมาสู่ชีวิตของเรา และจะลดความเป็นไปได้ในการรับการปลดบาปของเรา

สำหรับความทุกข์ประเภทนี้ พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้านำการปลอบประโลมและความหวังมาให้ นี่บอกเราว่ามีการบรรเทาความเจ็บปวดที่เกิดโดยผลกระทบของบาป การปลดเปลื้องนี้มาจากการพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระเยซูคริสต์และจะส่งผลหากเราใช้ศรัทธาในพระองค์ กลับใจและเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์

เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะตระหนักว่าเช่นเดียวกับการปลดบาป การกลับใจเป็นกระบวนการและไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นในทันทีทันใด สิ่งนี้ต้องการความสม่ำเสมอในแต่ละขั้นตอน

ตัวอย่างเช่น เมื่อเรารับศีลระลึก เราแสดงให้พระเจ้าเห็นว่าเราจะระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลาและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ นั่นเป็นการแสดงออกถึงความตั้งใจที่จริงใจของเรา

เมื่อเราเริ่มระลึกถึงพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ทุกวัน—และไม่ใช่แต่เพียงวันสะบาโต—เมื่อนั้นการปลดบาปของเราเริ่มส่งผลทีละน้อยและคำสัญญาของพระองค์ถึงการมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับเราจะเกิดสัมฤทธิผล

หากปราศจากการเชื่อฟังอย่างถูกต้องที่พึงมาพร้อมกับความตั้งใจของเรา ผลของการปลดบาปอาจหายไปหลังจากนั้นไม่นาน และการมีพระวิญญาณอยู่เป็นเพื่อนจะเริ่มถอนตัวออกไป เราจะเสี่ยงต่อการให้เกียรติพระองค์ด้วยริมฝีปากของเรา แต่เอาใจเราออกห่างจากพระองค์ (ดู 2 นีไฟ 27:25)

นอกจากการปลอบประโลมเรา พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้าเตือนเราว่ากระบวนการแห่งการได้รับการปลดบาปของเราจะถูกขัดจังหวะเมื่อเราพัวพัน "กับเรื่องเหลวไหลของโลก" และจะกลับคืนมาผ่านทางศรัทธาหากเรากลับใจและถ่อมตนอย่างจริงใจ (ดู คพ. 20:5–6)

มีการกระทำที่ไม่ดีอะไรบ้างที่จะแทรกแซงกระบวนการแห่งการได้รับการปลดบาปของเราและที่เกี่ยวข้องกับการรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์

ตัวอย่างบางประการรวมถึงการเข้าประชุมศีลระลึกสายโดยไม่มีเหตุอันควร การเข้าประชุมโดยที่ไม่ได้สำรวจตัวเองล่วง

ซานเปโดร, เบลีซ

หน้าเพื่อรับขนมปังและดื่มจากถ้วยอย่างมีค่าควร (ดู 1 โครินธ์ 11:28); และการเข้าประชุมโดยไม่ได้สารภาพบาปของเราและทูลขอพระผู้เป็นเจ้าให้อภัยบาปเหล่านั้น

ตัวอย่างอื่นๆ คือ การไม่คารวะโดยแลกเปลี่ยนข้อความผ่านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ของเรา ออกจากการประชุมหลังจากรับส่วนศีลระลึก และทำกิจกรรมในบ้านของเราที่ไม่เหมาะสมสำหรับวันศักดิ์สิทธิ์นั้น

เหตุผลประการหนึ่งที่เราล้มเหลวในการรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ โดยที่รู้สิ่งทั้งหมดนี้แล้วคืออะไร

ในหนังสืออิสยาห์ เราจะพบคำตอบว่า แม้จะเกี่ยวข้องกับวันสะบาโต แต่ก็นำไปใช้กับพระบัญญัติอื่นๆ ที่เราต้องรักษาด้วย: “ หันเท้าจากการเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา” (อิสยาห์ 58:13)

คำสำคัญคือ “หันไป. . .จากการกระทำที่พอพระทัย” หรืออีกนัยหนึ่งคือทำตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า บ่อยครั้งความประสงค์ของเรา—ก่อร่างจากความปรารถนา ความอยาก และความลุ่มหลงของมนุษย์ปุถุชน—ขัดแย้งกับพระประสงค์ของพระเจ้า ศาสดาพยากรณ์บริคัม ยังก์สอนว่า “เมื่อความประสงค์ ความลุ่มหลง และความรู้สึกของคนหนึ่งยอมต่อพระผู้เป็นเจ้าและข้อกำหนดของพระองค์โดยสมบูรณ์ คนนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์—กล่าวคือ เพื่อความประสงค์ของข้าพเจ้าจะถูกกลืนไปในพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า นั่นจะนำข้าพเจ้าเข้าสู่ความดีทั้งมวล และสวมมงกุฎให้ข้าพเจ้าด้วยความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์ในที่สุด” (*Deseret News,* Sept. 7, 1854, 1)

พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้าเชื้อเชิญเราให้ใช้พลังของการชดใช้ของพระคริสต์เพื่อประยุกต์ใช้กับเราและคืนดีกับพระประสงค์ของพระองค์—และมิใช่กับความประสงค์ของมารและเนื้อหนัง—เพื่อว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านพระคุณของพระองค์ (ดู 2 นีไฟ 10:24–25)

พระวจนะที่น่าพึงพอใจของพระผู้เป็นเจ้าที่เราแบ่งปันในวันนี้แสดงให้เราเห็นถึงความจำเป็นในการกลับใจอย่างต่อเนื่องในชีวิตเพื่อเราจะรักษาอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้อยู่กับเรานานเท่าที่เป็นไปได้

การมีพระวิญญาณเป็นเพื่อนจะช่วยให้เราเป็นคนที่ดีขึ้น “พระวิญญาณจะกระซิบสันติสุขและความปีติยินดีแก่จิตวิญญาณ[ของเรา]. . . จะนำความเคียดแค้น ความเกลียดชัง ความอิจฉาริษยา การทะเลาะวิวาท และความชั่วร้ายทั้งหมดออกไปจากใจ [ของเรา] และความปรารถนาทั้งหมด [ของเรา] คือจะต้องทำความดี นำความชอบธรรมออกมา และเสริมสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า (ดู *คำสอนของประธานศาสนาจักร: โจเซฟ สมิธ* 105)

ด้วยอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะไม่ขุ่นเคืองหรือจะไม่ทำให้คนอื่นขุ่นเคือง เราจะรู้สึกมีความสุขมากขึ้น และความคิดของเราจะสะอาดมากขึ้น ความรักของเราสำหรับคนอื่นจะเพิ่มขึ้น เราจะเต็มใจให้อภัยมากขึ้นและกระจายความสุขสู่คนที่อยู่รอบๆ ตัวเรา

เราจะรู้สึกสำนึกคุณที่ได้เห็นว่าคนอื่นก้าวหน้าเพียงใด และเราจะแสวงหาความดีในคนอื่น

นี่เป็นคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าว่าเราจะพบกับปีติที่มาจากความพยายามในการดำเนินชีวิตในความชอบธรรมและเราจะคงไว้ในการมีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนในชีวิตของเราผ่านทางการกลับใจอย่างจริงใจและต่อเนื่อง เราจะเป็นคนที่ดีขึ้น และครอบครัวของเราจะได้รับพร ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงหลักธรรมเหล่านี้ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โดย เอ็ลเดอร์เควนทิน แอล. คุก
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ระเบียบเรียบร้อยแบบบริส-ตอล: จงมีค่าควรสู่พระวิหาร—ไม่ว่ายามดีหรือลำบาก

การปฏิบัติหลักธรรมพระกิตติคุณอันศักดิ์สิทธิ์จะช่วยให้เรามีค่าควรเข้าพระวิหารทำให้เราสามารถพบความสุขในชีวิตนี้และนำเรากลับไปบ้านบนสวรรค์ของเรา

ศาสดาพยากรณ์ลีไฮประกาศว่า “หากไม่มีความชอบธรรมก็ไม่มีความสุข”[1]

ปฏิปักษ์ประสบความสำเร็จในการใส่เรื่องโกหกไว้ในความคิดคนจำนวนมาก เขากับทูตของเขาประกาศว่าการเลือกจริงๆ ที่เรามีคือเลือกระหว่างความสุขกับความพอใจ *ตอนนี้ในชีวิตนี้* กับความสุขใน *ชีวิตที่จะมาถึง* (ซึ่งปฏิปักษ์ยืนยันว่าไม่มีจริง) เรื่องโกหกดังกล่าวเป็นทางเลือกที่ผิด แต่ดึงดูดใจมาก[2]

จุดประสงค์สูงส่งที่สุดในแผนแห่งความสุขของพระผู้เป็นเจ้าคือเพื่อให้สานุศิษย์ที่ชอบธรรมและครอบครัวแห่งพันธสัญญาเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก ความปรองดอง และสันติสุขในชีวิตนี้[3] และได้รับรัศมีภาพซีเลสเชียลในนิรันดรกับพระผู้เป็นเจ้าพระบิดา พระผู้สร้างของเรา และพระบุตรที่รักของพระองค์ พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา[4]

สมัยข้าพเจ้าเป็นผู้สอนศาสนาวัยหนุ่ม ได้รับมอบหมายให้ไปคณะเผยแผ่บริติชเขตแรกที่ทำงานอยู่ในบริสตอลดิสตริกต์ สมัยนั้น ผู้นำศาสนจักรในท้องที่คนหนึ่งเน้นว่าผู้สอนศาสนาที่รับใช้ในเขตนั้นต้องเป็น “ระเบียบเรียบร้อยแบบบริสตอล”

ตอนแรกข้าพเจ้าไม่เข้าใจประเด็นที่เขาพูด แต่ไม่นานก็รู้ประวัติและความหมายของวลี “ระเบียบเรียบร้อยแบบบริสตอล” ครั้งหนึ่งบริสตอลเคยเป็นท่าเรือคึกคักที่สุดอันดับสองในสหราชอาณาจักร มีคลื่นสูงมากคือ 43 ฟุต (13 เมตร) สูงเป็นอันดับสองของโลก เมื่อน้ำลด เรือสมัยเก่าจะกระแทกพื้นใต้น้ำและตะแคงข้าง ถ้าต่อเรือไม่ดี เรือจะเสียหาย ยิ่งไปกว่านั้น ทุกอย่างที่ไม่เก็บหรือผูกไว้ให้ดีจะถูกเหวี่ยงไปมาจนพังยับเยิน[5] หลังจากข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของวลีนั้น จึงรู้ว่าผู้นำคนนี้กำลังบอกพวกเราว่า ในฐานะผู้สอนศาสนา เราต้องเป็นคนชอบธรรม ทำตามกฎ และพร้อมรับสถานการณ์ยุ่งยากต่างๆ นานา

คำท้าทายเดียวกันนี้ใช้ได้กับเราแต่ละคน ข้าพเจ้าจะเรียกความเป็น “ระเบียบเรียบร้อยแบบบริสตอล” ว่าความมีค่าควรเข้าพระวิหาร—ในยามดีและในยามร้าย

ขณะที่การขึ้นลงของกระแสน้ำในช่องแคบบริสตอลค่อนข้างทำนายได้และเตรียมรับได้ แต่พายุและการล่อลวงของชีวิตนี้มักจะทำนายไม่ได้ แต่เรารู้ว่าจะมาแน่นอน! เพื่อเอาชนะความท้าทายและการล่อลวงที่เราแต่ละคนต้องเผชิญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงต้องมีการเตรียมที่ชอบธรรมและใช้เครื่องป้องกันที่เบื้องบนจัดหาไว้ให้ เราต้องตั้งใจว่าจะมีค่าควรเข้าพระวิหารไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรา ถ้าเราพร้อม เราจะไม่กลัว[6]

ความสุขในชีวิตนี้และความสุขในชีวิตที่จะมาถึงมีความชอบธรรมเป็นตัวเชื่อมโยง แม้ในช่วงระหว่างความตายกับการฟื้นคืนชีวิต “วิญญาณคน *ชอบธรรม* เข้าในสภาพแห่งความสุข, ซึ่งเรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม, *สภาพ*ของการพักผ่อน, *สภาพ*ของความสงบสุข”[7]

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงเริ่มปฏิบัติศาสนกิจบนแผ่นดินโลกในอิสราเอลและต่อมาในบรรดาชาวนีไฟ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสเรื่องความสุขทั้งในชีวิตนี้และในนิรันดร พระองค์ทรงเน้นศาสนพิธี แต่ทรงเน้นมากเช่นกันในเรื่องพฤติกรรมทางศีลธรรม ตัวอย่างเช่น เหล่าสานุศิษย์จะได้รับพรถ้าพวกเขาจะหิวกระหาย

บน:เหมือนเรือสมัยเก่าในอ่าวบริสตอลจะมีเวลาที่น้ำแห้งและทุกอย่างที่ทำให้เราลอยอยู่ในโลกนี้หายไปท่ามกลางการทดลองเช่นนั้นการดำเนินชีวิตให้มีค่าควรเข้าพระวิหารอยู่เสมอจะผูกทุกอย่างที่สำคัญจริงๆ ไว้ด้วยกัน ขวา: การฝึกควบคุมตนเองและการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมจะเพิ่มพลังความสามารถให้เราต้านทานการล่อลวง

ความชอบธรรม มีเมตตา ใจบริสุทธิ์ สร้างสันติ และทำตามหลักศีลธรรมพื้นฐานอื่นๆ ข่าวสารเกี่ยวกับหลักคำสอนพื้นฐานบอกชัดเจนว่าพระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงเน้นทั้งเจตคติและความประพฤติที่ชอบธรรมในการดำเนินชีวิตประจำวัน คำสอนของพระองค์ไม่เพียงแทนที่และอยู่เหนือองค์ประกอบในกฎของโมเสสเท่านั้น[8] แต่เป็นการปฏิเสธหลักปรัชญาผิดๆ ของมนุษย์ด้วย

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์มีความเชื่อที่ได้รับการดลใจและมาตรฐานความประพฤติที่กำหนดไว้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ชอบธรรม พึงปรารถนา ถูกศีลธรรม และส่งผลให้เกิดความสุข ความอิ่มเอมใจ และปีติ อย่างไรก็ดี หลักธรรมและศีลธรรมขั้นพื้นฐานที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนกำลังถูกโจมตีอย่างหนักในโลกทุกวันนี้ ศาสนาคริสต์กำลังถูกโจมตี หลายคนเชื่อว่าโดยทั่วไปศีลธรรมเปลี่ยนไปแล้ว[9]

เราอยู่ในยุคสมัยที่ยาก มีแนวโน้มจะ “เรียกความชั่วว่าดี, และความดีว่าชั่ว” มากขึ้น[10] โลกที่เน้นการมุ่งแสวงหาเพื่อตนเองและการต่อต้านอนุรักษ์นิยมทางศาสนาเป็นที่น่าวิตกมาก นักเขียนผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งที่ไม่ใช่สมาชิกของเราเขียนว่า “น่าเสียดายที่ผมเห็นหลักฐานเพียงน้อยนิดยืนยันว่าผู้คนมีความสุขมากขึ้นจริงๆ ในสมัยนี้ หรือลูกๆ ของพวกเขามีสภาพเศรษฐกิจดีขึ้น หรือมีความยุติธรรมทางสังคมพอสมควร หรืออัตราการแต่งงานลดลงและขนาดครอบครัวเล็กลง . . . สัญญาทุกอย่างยกเว้นคนส่วนใหญ่เหงามากขึ้นและทุกอย่างหยุดก้าวหน้า”[11]

ในฐานะสานุศิษย์ของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงคาดหวังให้เราวางแผนและเตรียมในแผนแห่งความสุข สิทธิ์เสรีทางศีลธรรมเป็นหลักธรรมที่สร้างระเบียบและการเลือกของเราสำคัญ[12] พระผู้ช่วยให้รอดทรงเน้นเรื่องนี้ตลอดการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ รวมถึงอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีโง่และเงินตะลันต์[13] ในอุปมาสองเรื่องนี้ พระเจ้าทรงยกย่องการเตรียมพร้อมและการปฏิบัติ พระองค์ทรงกล่าวโทษการผัดวันประกันพรุ่งและความเกียจคร้าน

ข้าพเจ้าตระหนักว่า แม้มีความสุขท่วมท้นในแผนอันสูงส่งของพระผู้เป็นเจ้า แต่บางครั้งรู้สึกได้ว่าความสุขนั้นห่างไกลและถูกแยกออกจากสภาวการณ์ปัจจุบันของเรา เราอาจรู้สึกไกลเกินเอื้อมขณะพยายามเป็นสานุศิษย์ จากมุมมองอันจำกัดของเรา การล่อลวงและสิ่งล่อใจในปัจจุบันดูเหมือนน่าสนใจ ในทางกลับกัน เรารู้สึกได้ว่ารางวัลจากการต้านทานการล่อลวงเหล่านั้นห่างไกลและไม่อาจได้มา แต่การเข้าใจแผนของพระบิดาอย่างแท้จริงเปิดเผยว่ารางวัลของความชอบธรรมมีให้ตอนนี้ ความชั่วร้ายอย่างเช่นการประพฤติผิดศีลธรรมไม่ใช่ส่วนหนึ่งของคำตอบ แอลมากล่าวไว้ชัดเจนกับโคริแอนทอนบุตรชายของท่านว่า “ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ความชั่วร้ายไม่เคยเป็น

ความสุขเลย”[14]

อมิวเล็คกล่าวหลักคำสอนของเราอย่างชัดเจนใน แอลมา 34:32 ว่า “ดูเถิด, ชีวิตนี้เป็นเวลาสำหรับมนุษย์ที่จะเตรียมพบพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ดูเถิด วันแห่งชีวิตนี้เป็นวันสำหรับมนุษย์ที่จะทำงานของพวกเขา”

แล้วเราจะเตรียมอย่างไรในเวลายากเช่นนี้ นอกเหนือจากจะมีค่าควรเข้าพระวิหารแล้ว ยังมีหลักธรรมอีกมากมายที่เอื้อต่อความชอบธรรม ข้าพเจ้าจะเน้นหลักธรรมสามข้อ

หนึ่ง: การควบคุมตนเองและความประพฤติที่ชอบธรรม

ข้าพเจ้าเชื่อว่าบางครั้งพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงรักเราต้องทรงมองเราด้วยความขบขันเหมือนเรารู้สึกขณะเฝ้ามองลูกเล็กๆ ของเราเรียนรู้และเติบโต เราทุกคนสะดุดล้มขณะที่เรารับประสบการณ์

ข้าพเจ้าชื่นชอบคำปราศรัยการประชุมใหญ่ของประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟในปี 2010[15] เกี่ยวกับการทดสอบมาร์ชเมลโลอันเลื่องชื่อที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดในทศวรรษ 1960 ท่านคงจำได้ว่าเด็กอายุสี่ขวบได้มาร์ชเมลโลชิ้นเดียว ถ้าพวกเขารอ 15 ถึง 20 นาทีโดยไม่กินชิ้นนั้น พวกเขาจะได้ชิ้นที่สอง วีดิทัศน์ที่ผลิตออกมาแสดงให้เห็นสีหน้าท่าทางที่เด็กหลายคนใช้หลีกเลี่ยงการกินมาร์ชเมลโล[16] บางคนไม่สำเร็จ

ปีที่แล้วศาสตราจารย์ที่ทำการทดสอบคนแรกชื่อดร. วอลเตอร์ มิสเชล เขียนหนังสือซึ่งเขาบอกไว้ในนั้นว่าเหตุผลส่วนหนึ่งของการศึกษาเรื่องนี้คือความวิตกกังวลของเขาเกี่ยวกับการควบคุมตนเองและการติดบุหรี่ของเขาเอง เขากังวลเป็นพิเศษหลังจากรายงานของกระทรวงสาธารณสุขสหรัฐในปี 1964 สรุปว่าการสูบบุหรี่ทำให้เกิดมะเร็งปอด[17] หลังจากการศึกษาหลายปี เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของเขารายงานว่า “การควบคุมตนเองเปรียบเสมือนกล้ามเนื้อ ยิ่งใช้ ยิ่งแข็งแรง การหลีกเลี่ยงสิ่งล่อใจหนึ่งครั้งจะช่วยให้ท่านสามารถต้านทานการล่อลวงอื่นๆ ในอนาคต”[18]

หลักธรรมแห่งความก้าวหน้านิรันดร์คือการฝึกควบคุมตนเองและการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมจะเพิ่มพลังความสามารถให้เราต้านทานการล่อลวง สิ่งนี้เป็นจริงทั้งในขอบเขตทางวิญญาณและในเรื่องทางโลก

ผู้สอนศาสนาของเราเป็นแบบอย่างที่ดีเยี่ยม พวกเขาพัฒนาคุณลักษณะเหมือนพระคริสต์ เน้นการเชื่อฟังและความเข้มแข็งทางวิญญาณ เราคาดหวังให้พวกเขาทำตามตารางเวลาอย่างเคร่งครัดและใช้วันเวลาของพวกเขารับใช้ผู้อื่น รูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขาสุภาพเรียบร้อย แทนที่จะสวมชุดลำลองหรือชุดไม่สุภาพตามที่แพร่หลายในปัจจุบัน ความประพฤติและรูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขาถ่ายทอดข่าวสารที่จริงจังทางศีลธรรม[19]

ปัจจุบันเรามีคนหนุ่มสาวประมาณ 230,000 คนกำลังรับใช้เป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลาหรือกลับจากการรับใช้ในห้าปีที่ผ่านมา พวกเขาพัฒนาความเข้มแข็งทางวิญญาณและวินัยในตนเองซึ่งต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง หาไม่แล้วคุณสมบัติเหล่านี้จะลีบเหมือนกล้ามเนื้อที่ไม่ได้ใช้งาน เราทุกคนต้องพัฒนาและแสดงให้เห็นความประพฤติและรูปลักษณ์ภายนอกที่ประกาศว่าเราเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระคริสต์ คนที่ละทิ้งความประพฤติอันชอบธรรมหรือรูปลักษณ์ภายนอกที่สุภาพดีงามย่อมเปิดรับวิถีชีวิตที่ไม่ได้ก่อเกิดปีติหรือความสุข

พระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูให้พิมพ์เขียวของแผนแห่งความสุขและตัวกระตุ้นให้เข้าใจ ให้เราฝึกควบคุมตนเองและหลีกเลี่ยงการล่อลวง อีกทั้งสอนให้เรารู้วิธีกลับใจเมื่อมีการละเมิดเกิดขึ้น

สอง: การให้เกียรติวันสะบาโตจะเพิ่มความชอบธรรมและเป็นเครื่องคุ้มครองครอบครัว

ศาสนจักรของชาวคริสต์ยุคแรกเปลี่ยนการถือปฏิบัติวันสะบาโตจากวันเสาร์เป็นวันอาทิตย์เพื่อเฉลิมฉลองการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเจ้า จุดประสงค์ศักดิ์สิทธิ์ขั้นพื้นฐานอื่นๆ ของสะบาโตยังไม่เปลี่ยน สำหรับชาวยิวและชาวคริสต์ วันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ของงานที่ยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า[20]

ข้าพเจ้ากับภรรยา และเพื่อนร่วมงานสองคนกับภรรยาของพวกเขา เพิ่งเข้าร่วมพิธีชาบัท (สะบาโต) ของชาวยิวตามคำเชิญของเพื่อนรักชื่อโรเบิร์ต อับรามส์กับไดแอนภรรยาของเขาในบ้านที่นิวยอร์ก[21] พิธีนี้เริ่มตั้งแต่วันสะบาโตของชาวยิวคือเย็นวันศุกร์ โดยมุ่งถวายเกียรติพระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง เริ่มด้วยการให้พรครอบครัวและร้องเพลงสวดสะบาโต[22] เราเข้าร่วมพิธีล้างมือ การให้พรขนมปัง สวดอ้อนวอน รับประทานอาหารโคเชอร์ ท่องพระคัมภีร์ และร้องเพลงสะบาโตในบรรยากาศของการเฉลิมฉลอง เราฟังคำพูดภาษาฮีบรู ตามด้วยคำแปลภาษาอังกฤษ ข้อพระคัมภีร์ที่กินใจที่สุดอ่านจากพันธสัญญาเดิม ซึ่งเรารักข้อนี้เช่นกัน จากอิสยาห์ ประกาศว่าสะบาโตเป็นวันปีติยินดี[23] และจากเอเสเคียล ที่ว่าวันสะบาโต “จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเราคือยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย”[24]

ความประทับใจท่วมท้นจากค่ำวันนั้นเกี่ยวข้องกับความรักครอบครัว ความภักดี และภาระรับผิดชอบต่อพระผู้เป็นเจ้า เมื่อนึกถึงเหตุการณ์นี้ ข้าพเจ้านึกถึงการข่มเหงรุนแรงที่ชาวยิวประสบหลายศตวรรษที่ผ่านมา เห็นได้ชัดว่าการให้เกียรติวันสะบาโตเป็น “พันธสัญญาต่อเนื่อง” ซึ่งปกปักรักษาและเป็นพรแก่ชาวยิวตามสัมฤทธิผลในพระคัมภีร์[25] อีกทั้งเอื้อประโยชน์ต่อชีวิตครอบครัวที่น่าทึ่งและความสุขซึ่งประจักษ์ชัดในชีวิตชาวยิวจำนวนมาก[26]

สำหรับสมาชิกศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย การให้เกียรติวันสะบาโตเป็นรูปแบบหนึ่งของความชอบธรรมซึ่งจะเป็นพรและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ครอบครัว เชื่อมโยงเรากับพระผู้สร้าง และเพิ่มความสุข วันสะบาโตจะช่วยแยกเราจากสิ่งไม่สำคัญ ไม่เหมาะสม หรือผิดศีลธรรม ช่วยให้เราอยู่ในโลก แต่ไม่เป็นของโลก

ในหกเดือนที่ผ่านมา เกิดการเปลี่ยนแปลงที่น่าสังเกตที่สุดในศาสนจักร นี่เพราะสมาชิกขานรับการเน้นเรื่องสะบาโตอีกครั้งของฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสอง และ

ขานรับคำท้าของประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันเรื่องการทำให้สะบาโตเป็นวันปีติยินดี[27] สมาชิกจำนวนมากเข้าใจว่าการรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริงนั้นเป็นที่หลบภัยจากมรสุมของชีวิตนี้ อีกทั้งเป็นเครื่องหมายของความภักดีต่อพระบิดาในสวรรค์และความเข้าใจที่เพิ่มขึ้นในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของการประชุมศีลระลึก เรายังต้องไปอีกไกล แต่เรามีจุดเริ่มต้นที่ยอดเยี่ยม ข้าพเจ้าท้าทายให้เราทุกคนน้อมรับคำแนะนำนี้ต่อไปและปรับปรุงการนมัสการในวันสะบาโตของเรา

สาม: ความคุ้มครองจากสวรรค์มีให้เมื่อเราชอบธรรม

แผนส่วนหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าเป็นพรแก่เราด้วยของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ของประทานดังกล่าว “คือสิทธิ์ที่จะมีความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อใดก็ตามที่เรามีค่าควร”[28] สมาชิกองค์นี้ของพระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์ทรงเป็นตัวแทนชำระเราให้สะอาดถ้าพระกิตติคุณเป็นที่หนึ่งในชีวิตเรา พระองค์ทรงเป็นเสียงเตือนให้ระวังความชั่วและเสียงป้องกันอันตรายเช่นกัน ขณะที่เราล่องเรือในทะเลชีวิต เราจำเป็นต้องทำตามการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณจะทรงช่วยเราหลีกเลี่ยงการล่อลวงและอันตราย ทรงปลอบโยนและนำเราผ่านพ้นความท้าทาย “ผลของพระวิญญาณนั้น คือ ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์”[29]

การปฏิบัติหลักธรรมพระกิตติคุณอันศักดิ์สิทธิ์จะช่วยให้เรามีค่าควรเข้าพระวิหาร ทำให้เราสามารถพบความสุขในชีวิตนี้ และนำเรากลับไปบ้านบนสวรรค์ของเรา

พี่น้องที่รัก ชีวิตไม่ง่าย ทั้งไม่มุ่งหมายจะให้เป็นเช่นนั้น ชีวิตเป็นเวลาของการทดสอบและการทดลอง เหมือนเรือสมัยเก่าในอ่าวบริสตอล จะมีเวลาที่น้ำแห้งและดูประหนึ่งทุกอย่างที่ทำให้เราลอยอยู่ในโลกนี้หายไป เราอาจกระแทกพื้นใต้น้ำแม้ถึงกับตะแคงข้าง ท่ามกลางการทดลองเช่นนั้น ข้าพเจ้าสัญญากับท่านว่าการดำเนินชีวิตให้มีค่าควรเข้าพระวิหารอยู่เสมอจะผูกทุกอย่างที่สำคัญจริงๆ ไว้ด้วยกัน พรอันหอมหวานของสันติ ความสุข และปีติ ตามด้วยพรแห่งชีวิตนิรันดร์และรัศมีภาพซีเลสเชียลกับพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์จะเป็นจริง ข้าพเจ้าเป็นพยานในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. 2 นีไฟ 2:13. พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเทียบเคียงในพระคัมภีร์มอรมอนน่าสนใจตรงที่ศาสดาพยากรณ์หลายท่านซึ่งงานเขียนและโอวาทของพวกท่านอยู่ในพระคัมภีร์มอรมอนใช้วิธีนี้เน้นแนวคิดสำคัญๆ เกี่ยวกับหลักคำสอน ดูตัวอย่างใน 2 นีไฟ 9:25 (เจคอบ) และ 2 นีไฟ 11:7 (นีไฟ)
2. ดู 2 นีไฟ 28.
3. ดู 4 นีไฟ 1:15–17.
4. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 59:23.
5. ดู Wiktionary, “shipshape and Bristol fashion.” wiktionary.org.
6. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 38:30.
7. แอลมา 40:12; เพิ่มตัวเอน.
8. ดู มัทธิว 5, บทสรุป.
9. ดู คาร์ล ซีเดอร์สตรอม, “The Dangers of Happiness,” *New York Times,* July 19, 2015, Sunday Review section, 8.
10. 2 นีไฟ 15:20.
11. รอสซ์ ดูแธท, “Gay Conservatism and Straight Liberation,” *New York Times,* June 28, 2015, Sunday Review section, 11.
12. ดู 2 นีไฟ 2.
13. ดู มัทธิว 25:2–3, 14–30.
14. แอลมา 41:10.
15. ดู ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “จงอดทนต่อไป,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2010, 70.
16. ดู วอลเตอร์ มิสเชล, *The Marshmallow Test: Mastering Self-Control* (2014); see also Jacoba Urist, “What the Marshmallow Test Really Teaches about Self-Control,” *Atlantic,* Sept. 24, 2014, theatlantic.com ด้วย.
17. ดู มิสเชล, *The Marshmallow Test,* 136–38.
18. มาเรียน คอนนิโควา, “The Struggles of a Psychologist Studying Self-Control,” *New Yorker,* Oct. 9, newyorker.com, 2014, อ้าง รอย บูมีสเตอร์ ศาสตราจารย์ภาควิชาจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยฟลอริดาสเตท ผู้ศึกษาเรื่องอำนาจจิตและการควบคุมตนเอง.
19. ดู มาเลีย วอลลัน, , “How to Proselytize,” *New York Times Magazine,* July 19, 2015, 21 เธออ้างอิงคำพูดของมาริโอ ไดแอซจากศูยน์อบรมผู้สอนศาสนา บราซิล.
20. ดู Bible Dictionary, “Sabbath.”
21. เอ็ลเดอร์วอน จี. คิ้ทช์กับเบอร์นิซภรรยา และจอห์น เทย์เลอร์กับภรรยา มาสมทบกับข้าพเจ้าและภรรยาไปเข้าร่วมพิธีชาบัทกับโรเบิร์ต อับรามส์และไดแอนภรรยาของเขา เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2015 คุณ อับรามส์ดำรงตำแหน่งอัยการสูงสุดรัฐนิวยอร์กสี่สมัย และเป็นเพื่อนของศาสนจักรมานานหลายปี คุณ อับรามส์เชิญเพื่อนชาวยิวอีกสองคนกับภรรยามาด้วย
22. เพลงสวดที่ร้องในวันสะบาโตชื่อว่า *Shalom Aleichem* (“สันติสุขอยู่กับท่าน”)
23. ดู อิสยาห์ 58:13–14.
24. เอเสเคียล 20:20.
25. ดู อพยพ 31:16–17.
26. ดู โจเซฟ ไลเบอร์แมน, *The Gift of Rest: Rediscovering the Beauty of the Sabbath* (2011). หนังสือน่าอ่านของวุฒิสมาชิกไลเบอร์แมนพูดถึงพิธีชาบัทของชาวยิวและให้ข้อคิดที่สร้างแรงบันดาล
27. ดู อิสยาห์ 58:13–14; ดู รัสเซลล์ เอ็ม, เนลสัน, “สะบาโตคือวันปีติยินดี,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 129–132 ด้วย.

ภาคบ่ายวันเสาร์ | 3 ตุลาคม 2015

นำเสนอโดยประธานเฮนรีย์ บี.อายริงก์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด

การสนับสนุนเจ้าหน้าที่ศาสนจักร

พี่น้องทั้งหลาย ประธานมอนสัน ขอให้ข้าพเจ้าเสนอต่อเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ สาวกเจ็ดสิบภาค และฝ่ายประธานองค์การช่วยสามัญของศาสนจักรเพื่อการออกเสียงสนับสนุนของท่าน

ขอเสนอว่าเราสนับสนุนโธมัส สเป็นเซอร์ มอนสัน ในฐานะศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ ผู้เปิดเผย และประธานศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เฮนรีย์ เบนเนียน อายริงก์ ในฐานะที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด และดีเทอร์ ฟรีดริก อุคท์ดอร์ฟ ในฐานะที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

ผู้ที่เห็นชอบโปรดยกมือ

ผู้คัดค้าน หากมี โปรดยกมือ

ผลการออกเสียงเป็นที่ประจักษ์

ขอเสนอว่าเราสนับสนุนรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันเป็นประธานโควรัมอัครสาวกสิบสองและต่อไปนี้ในฐานะสมาชิกโควรัม: รัสเซลล์ เอ็ม.เนลสัน ดัลลิน เอช. โอ๊คส์ เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด โรเบิร์ต ดี. เฮลส์ เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ เดวิด เอ. เบดนาร์ เควนทิน แอล. คุก ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น และ ในฐานะสมาชิกใหม่ของโควรัมอัครสาวกสิบสอง โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์ แกรีย์ อี. สตีเวนสัน และเดล จี. เรนลันด์

ผู้ที่เห็นชอบโปรดยกมือ

ผู้คัดค้านโปรดทำเช่นเดียวกัน

ผลการออกเสียงเป็นที่ประจักษ์

ขอเสนอว่าเราสนับสนุนที่ปรึกษาในฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสองเป็นศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผย

ผู้ที่เห็นชอบโปรดยกมือ

ผู้ที่เห็นตรงข้าม หากมี โปรดทำเช่นเดียวกัน

ผลการออกเสียงเป็นที่ประจักษ์

จากการเรียกสู่สมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสอง เราขอเสนอปลดโรนัลด์ เอ. ราสแบนด์ จากสมาชิกฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบ และเอ็ลเดอร์ราสแบนด์และเอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์ จากสมาชิกโควรัมที่หนึ่งแห่งสาวกเจ็ดสิบ

ผู้ที่ปรารถนาจะร่วมแสดงความขอบคุณโปรดแสดงให้ประจักษ์

ขอเสนอปลดพร้อมแสดงความขอบคุณสำหรับการรับใช้ที่อุทิศตนเอ็ลเดอร์ดอน อาร์.คลาร์ก สมาชิกโควรัมที่หนึ่งแห่งสาวกเจ็ดสิบ และเอ็ลเดอร์โคอิชิ อาโอยากิ และบรูซ เอ. คาร์ลสันใน

ฐานะสมาชิกโควรัมที่สองของสาวกเจ็ดสิบ และแต่งตั้งพวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เกียรติคุณ

ผู้ที่ปรารถนาจะร่วมแสดงความขอบคุณสำหรับการรับใช้ที่ยอดเยี่ยมของพวกท่าน โปรดยกมือ

และขอเสนอปลด เซอร์ฮี เอ.โควาลอฟ ในฐานะเป็นสาวกเจ็ดสิบภาคเช่นกัน

ผู้ที่ปรารถนาจะร่วมแสดงความขอบคุณสำหรับการรับใช้ของพวกท่าน โปรดยกมือ

ณ เวลานี้เราทราบการปลดของ บราเดอร์จอห์น เอส. แทนเนอร์ จากที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญ และบราเดอร์เดวิน จี. เดอร์แรนท์ จากที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญ ดังที่ประกาศไว้ก่อนหน้านี้ บราเดอร์แทนเนอร์ได้รับแต่งตั้งให้รับใช้เป็นอธิการบดีของบีวายยู–ฮาวาย

ทุกท่านที่ปรารถนาจะร่วมแสดงความขอบคุณพี่น้องเหล่านี้ในการรับใช้และอุทิศตน โปรดยกมือ

ต่อไปนี้บราเดอร์เดวิน จี. เดอร์แรนท์ ได้รับเรียกให้รับใช้เป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญ และบราเดอร์ไบรอัน เค. แอชตันให้รับใช้เป็นที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญ

ผู้ที่เห็นชอบโปรดยกมือ

ผู้คัดค้าน หากมี

ขอเสนอว่าเราสนับสนุนเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ สาวกเจ็ดสิบภาค และฝ่ายประธานองค์การช่วยสามัญที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน

ผู้ที่เห็นชอบโปรดยกมือ

ผู้คัดค้าน หากมี

ผลการออกเสียงเป็นที่ประจักษ์ เราเชื้อเชิญให้ท่านที่คัดค้านข้อเสนอใดๆ ให้ติดต่อประธานสเตคของท่าน

พี่น้องทั้งหลาย เราชื่นชมศรัทธาและคำสวดอ้อนวอนของท่านเพื่อผู้นำของศาสนจักร

บัดนี้เราขอให้สมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองคนใหม่ขึ้นมานั่งบนยกพื้น พวกท่านจะมีโอกาสให้คำปราศรัยกับเราเช้าวันพรุ่งนี้ ■

โดย เอ็ลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

เผชิญความท้าทายของโลกทุกวันนี้

การเลือกที่ท่านทำ—งานเผยแผ่การศึกษาการแต่งงานอาชีพและการรับใช้ในศาสนจักร—จะมีผลต่อจุดหมายนิรันดร์ของท่าน

มีคนเขียนและกล่าวไว้มากมายเกี่ยวกับหนุ่มสาวรุ่นปัจจุบัน งานวิจัยแสดงให้เห็นว่าหลายคนต่อต้านองค์กรทางศาสนา หลายคนเป็นหนี้และไม่มีงานทำ คนส่วนใหญ่ชอบ *แนวคิด* เรื่องการแต่งงาน แต่หลายคนลังเลที่จะทำตาม จำนวนคนไม่ต้องการบุตรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หลายคนระหกระเหินไปในถนนสายแปลกๆ และหลงทางโดยปราศจากพระกิตติคุณและการนำทางที่มาจากการดลใจ

โชคดีที่สมาชิกหนุ่มสาวของศาสนจักรล้าหลังในเรื่องแนวโน้มที่น่ากลัวเหล่านี้ ส่วนหนึ่งเพราะพวกเขาได้รับพรด้วยแผนพระกิตติคุณ แผนนิรันดร์นั้นรวมถึงการยึดราวเหล็กให้แน่น—แนบสนิทอยู่กับพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าและถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ เราต้องจับราวเหล็กที่นำเรากลับไปหาพระองค์ให้มั่น เวลานี้เป็น “วันแห่งการเลือก”[1] สำหรับเราทุกคน

สมัยข้าพเจ้ายังเด็ก เมื่อจะเลือกสิ่งที่คิดว่าไม่ดี บางครั้งคุณพ่อจะพูดว่า “โรเบิร์ต ตั้งลำแล้วบินให้ถูกทาง!” ท่านเคยเจอมาแล้วเช่นกัน ข้าพเจ้าประสงค์จะพูดด้วยคำพูดที่เรียบง่ายแบบเดียวกัน โดยเฉพาะกับเยาวชน—เยาวชนที่น่ายกย่อง—และคนหนุ่มสาวที่น่ายกย่อง เพราะ “จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในความแจ้งชัด . . . เพื่อ [พวกเรา] จะเรียนรู้”[2]

ท่านมีชีวิตอยู่ในช่วงวิกฤตของชีวิตท่าน การเลือกที่ท่านทำ—งานเผยแผ่ การศึกษา การแต่งงาน อาชีพ และการรับใช้ในศาสนจักร—จะมีผลต่อจุดหมายนิรันดร์ของท่าน นี่หมายความว่าท่านจะมองไปข้างหน้าเสมอ—มองไปที่อนาคตเสมอ

สมัยเป็นนักบินในกองทัพอากาศ ข้าพเจ้าเรียนรู้หลักธรรมนี้ อย่าจงใจบินเข้าไปในพายุฝนฟ้าคะนอง (ข้าพเจ้าจะไม่บอกท่านว่าข้าพเจ้ารู้ด้วยวิธีใด) แต่บินวนไปอีกทางหนึ่งหรือไม่ก็รอให้พายุสงบก่อนค่อยลงจอด

พี่น้องหนุ่มสาวที่รัก ข้าพเจ้าต้องการช่วยท่าน “บินให้ถูกทาง” ในพายุรุนแรงของวันเวลาสุดท้าย พวกท่านเป็นนักบิน ความรับผิดชอบของท่านคือนึกถึงผลของการเลือกทุกอย่างของท่าน ถามตัว

ท่านว่า “ถ้าฉันเลือกแบบนี้ เรื่องเลวร้ายที่สุดที่จะเกิดขึ้นได้คืออะไร” การเลือกที่ชอบธรรมของท่านจะปกป้องท่านไม่ให้ออกนอกเส้นทาง

ลองคิดดู ถ้าท่านเลือกไม่ดื่มสุรา ท่านจะไม่ติดสุราแน่นอน! ถ้าท่านไม่มีวันเลือกเป็นหนี้ ท่านจะหลีกเลี่ยงความเป็นไปได้ของการล้มละลาย!

จุดประสงค์ประการหนึ่งของพระคัมภีร์คือแสดงให้เราเห็นว่าคนชอบธรรมตอบสนองการล่อลวงและความชั่วร้ายอย่างไร กล่าวสั้นๆ คือ พวกเขาหลีกเลี่ยง! โยเซฟวิ่งหนีจากภรรยาของโปทิฟาร์[3] ลีไฮพาครอบครัวออกจากเยรูซาเล็ม[4] มารีย์กับโยเซฟหนีไปในอียิปต์ให้พ้นแผนชั่วของเฮโรด[5] ในทุกกรณี พระบิดาบนสวรรค์ทรงเตือนผู้เชื่อเหล่านี้ ทำนองเดียวกันพระองค์จะทรงช่วยให้เรารู้ว่าจะสู้ จะหนี หรือยอมรับสภาวการณ์ที่เปลี่ยนไป พระองค์จะตรัสกับเราผ่านการสวดอ้อนวอน และเมื่อเราสวดอ้อนวอน เราจะมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้จะทรงนำเรา เรามีพระคัมภีร์ คำสอนของศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิต ปีตุพร คำแนะนำของบิดามารดา ผู้นำฐานะปุโรหิตและผู้นำองค์การช่วยที่ได้รับการดลใจ และเหนือสิ่งอื่นใด สุรเสียงสงบแผ่วเบาของพระวิญญาณ

ดรัมเมน, นอร์เวย์

พระเจ้าจะทรงรักษาสัญญาของพระองค์เสมอว่า “เราจะนำทางเจ้าไป”[6] คำถามเดียวคือเราจะยอมให้พระองค์นำทางหรือไม่ เราจะฟังสุรเสียงของพระองค์และเสียงผู้รับใช้ของพระองค์หรือไม่

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าถ้าท่านอยู่เพื่อพระเจ้า พระองค์จะทรงอยู่เพื่อท่าน[7] ถ้าท่านรักพระองค์และรักษาพระบัญญัติ ท่านจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับท่านและนำทางท่าน “จงวางใจในพระวิญญาณองค์นั้นซึ่งนำให้ทำดี . . . โดยสิ่งนี้เจ้าจะรู้, สิ่งทั้งปวง . . . เกี่ยวกับเรื่องของความชอบธรรม”[8]

ข้าพเจ้าจะขอให้คำแนะนำท่านบางประการโดยใช้หลักธรรมเหล่านั้นเป็นพื้นฐาน

คนรุ่นท่านจำนวนมากกำลังเป็นหนี้ก้อนโต สมัยข้าพเจ้าเป็นหนุ่ม ประธานสเตคเป็นวาณิชธนากรบนวอลล์สตรีท เขาสอนข้าพเจ้าว่า “คุณร่ำรวยถ้าคุณสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามรายได้ของคุณ” ท่านทำได้อย่างไร จ่ายส่วนสิบแล้วประหยัดอดออม! เมื่อท่านมีรายได้มากขึ้น ให้ประหยัดอดออมมากขึ้น อย่าแข่งกับคนอื่นเพื่อให้มีของเล่นราคาแพง อย่าซื้อสิ่งที่ท่านจ่ายไม่ไหว

หนุ่มสาวจำนวนมากในโลกเป็นหนี้เพื่อรับการศึกษา แต่แล้วก็พบว่าค่าเรียนมากเกินกว่าจะจ่ายคืนไหว จงแสวงหาทุนการศึกษาและเงินสนับสนุน ทำงานพิเศษหากเป็นไปได้ เพื่อช่วยจ่ายส่วนของท่าน การทำเช่นนี้จะต้องเสียสละพอสมควร แต่จะช่วยให้ท่านประสบความสำเร็จ

การศึกษาช่วยให้ท่านมีโอกาสได้งานอาชีพที่ดี มีฐานะดีขึ้นเพื่อท่านจะรับใช้และเป็นพรแก่คนรอบข้าง การศึกษาจะวางท่านไว้บนเส้นทางของการเรียนรู้ชั่วชีวิต จะทำให้ท่านมีพลังต่อสู้กับความเขลาและความผิดพลาด ดังที่โจเซฟ สมิธสอนว่า “ความรู้กำจัดความมืด ความไม่แน่ใจ และความสงสัย เพราะสิ่งเหล่านี้ดำรงอยู่ไม่ได้ถ้ามีความรู้ . . . ในความรู้มีพลัง”[9] “การเป็นผู้คงแก่เรียนย่อมดีหากพวกเขาสดับฟังคำแนะนำของพระผู้เป็นเจ้า”[10] การศึกษาจะเตรียมท่านให้พร้อมรับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า รวมทั้งการแต่งงาน

ข้าพเจ้าขอพูดตรงไปตรงมาอีกครั้ง ทางเดินไปสู่การแต่งงานจะผ่านบริเวณที่เรียกว่าการออกเดท! การออกเดทเป็นโอกาสให้ได้สนทนากันยาวขึ้น เมื่อท่านออกเดท จงเรียนรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับอีกฝ่ายให้มาก ทำความรู้จักกับครอบครัวของอีกฝ่ายหากเป็นไปได้ เป้าหมายของท่านเข้ากันได้ไหม ท่านมีความรู้สึกเหมือนกันเกี่ยวกับพระบัญญัติ พระผู้ช่วยให้รอด ฐานะปุโรหิต พระวิหาร การเป็นบิดามารดา การเรียกในศาสนจักร และการรับใช้ผู้อื่นหรือไม่ ท่านเคยสังเกตกันภายใต้

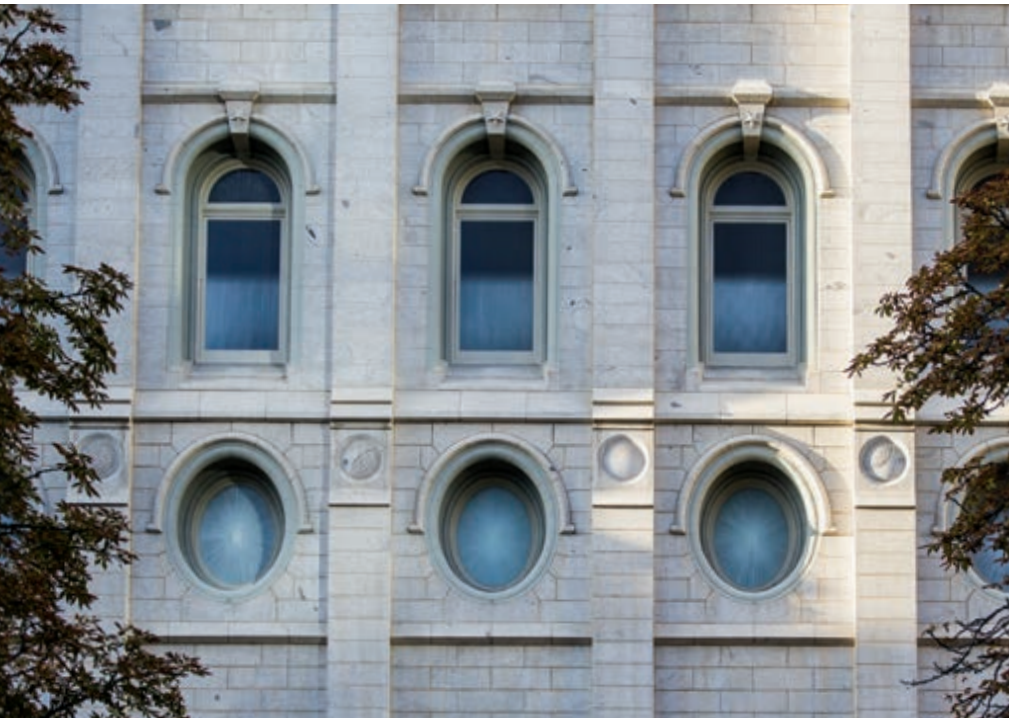

ความเครียด การตอบสนองความสำเร็จและความล้มเหลว ด้านความโกรธ และรับมือกับอุปสรรคทั้งหลายหรือไม่ คนที่ท่านออกเดทด้วยดูถูกผู้อื่นหรือให้เกียรติพวกเขา เจตคติ และภาษาที่ใช้ และความประพฤติของเขาเป็นอย่างที่ท่านประสงค์จะอยู่ด้วยทุกวันหรือไม่

กล่าวคือ ไม่มีใครแต่งงานกับ *คนดีพร้อม* เราแต่งงานกับ *คนมีศักยภาพ* การแต่งงานที่ถูกต้องไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการเท่านั้น แต่เกี่ยวกับสิ่งที่เธอ—ผู้จะเป็นคู่ของข้าพเจ้า—ต้องการและต้องให้ข้าพเจ้าเป็นด้วย

พูดอย่างชัดเจนคือ โปรดอย่าออกเดทในช่วงอายุ 20 เพียงเพื่อ “รู้สึกสนุก” เพราะความสนใจและกิจกรรมอื่นทำให้การแต่งงานล่าช้า เพราะอะไรหรือเพราะการออกเดทและการแต่งงานไม่ใช่จุดหมายสุดท้าย แต่เป็นทางผ่านไปสู่จุดหมายที่ท่านต้องการไป “เพราะเหตุฉะนั้นผู้ชายจะละจากบิดามารดาของเขาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน”[11]

ความรับผิดชอบของท่านเวลานี้คือมีค่าควรกับคนที่ท่านต้องการแต่งงานด้วย ถ้าท่านต้องการแต่งงานกับคนที่จิตวิญญาณดี ขยันขันแข็ง มีความสุข ซื่อสัตย์ มีเสน่ห์ และดีงาม จง *เป็น* คนแบบนั้น ถ้าท่าน *เป็น* คนแบบนั้นและท่านไม่ได้แต่งงาน จงอดทน รอคอยพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงทราบความปรารถนาของท่านและทรงรักท่านเพราะความซื่อสัตย์ภักดีที่ท่านมีต่อพระองค์ พระองค์ทรงมีแผนสำหรับท่าน ไม่ว่าจะเป็นในชีวิตนี้หรือชีวิตหลังจากนี้ จงฟังพระวิญญาณ “อย่าพยายามให้คำปรึกษาพระเจ้า, แต่จงรับคำปรึกษาจากพระหัตถ์ของพระองค์”[12] ในชีวิตนี้หรือชีวิตหน้า คำสัญญาของพระองค์จะเกิดสัมฤทธิผล “หากเจ้าพร้อมเจ้าจะไม่กลัว”[13]

ถ้าท่านมีทรัพย์สินเงินทองไม่มาก อย่าวิตก สมาชิกศาสนจักรที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งบอกข้าพเจ้าเมื่อเร็วๆ นี้ว่า “ผมไม่ได้เลี้ยงลูกด้วยเงิน ผมเลี้ยงพวกเขาด้วยศรัทธา” มีความจริงที่ยิ่งใหญ่อยู่ในนั้น จงเริ่มใช้ศรัทธาของท่านในชีวิตทุกด้าน ถ้าท่านไม่ใช้ ท่านจะต้องทนรับสิ่งที่ข้าพเจ้าจะเรียกว่า “ศรัทธาเสื่อม” พลังที่จำเป็นต่อการใช้ศรัทธาจะลดลง ดังนั้นจงใช้ศรัทธาทุกวัน และท่านจะ “เข้มแข็งยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้น . . . และมั่นคงยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในศรัทธาแห่งพระคริสต์”[14]

เพื่อให้พร้อมแต่งงาน จงแน่ใจว่าท่านมีค่าควรรับศีลระลึกและถือใบรับรองพระวิหาร ไปพระวิหารเป็นประจำ รับใช้ในศาสนจักร นอกจากการรับใช้ในการเรียกของศาสนจักรแล้ว จงทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ “เสด็จไปทำคุณประโยชน์”[15]

ตอนนี้ ท่านอาจมีคำถามจริงจังเกี่ยวกับการเลือกข้างหน้า สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นหนุ่ม ข้าพเจ้าขอคำแนะนำจากพ่อแม่และผู้ให้คำปรึกษาที่ซื่อสัตย์ไว้ใจได้ คนหนึ่งคือผู้นำฐานะปุโรหิต อีกคนคือครูที่เชื่อใจข้าพเจ้า ทั้งสองคนพูดกับข้าพเจ้าว่า “ถ้าคุณต้องการคำแนะนำของผม คุณต้องพร้อมรับ” ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายนั้น จงสวดอ้อนวอนเลือกที่ปรึกษาผู้ใส่ใจความผาสุกทางวิญญาณของท่าน จงระวังเรื่องการรับคำแนะนำจากเพื่อนวัยเดียวกัน ถ้าท่านต้องการมากกว่าที่มีอยู่เวลานี้ จงขอคำแนะนำจาก *คนที่อายุมากกว่าและมีปัญญามากกว่า* ไม่ใช่คนวัยเดียวกัน![16]

พึงจำไว้ว่าไม่มีใครทำแทนท่านได้ ศรัทธาและคำสวดอ้อนวอน *ของท่าน* เท่านั้นที่ยกท่านขึ้นได้และจะทำให้และมีการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งในใจ ความตั้งใจจะเชื่อฟัง *ของท่าน* สามารถเปลี่ยนชีวิตท่านได้ เพราะการพลีพระชนม์ชีพของพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อชดใช้ให้ท่าน พลังจึงอยู่ในท่าน[17] ท่านมีสิทธิ์เสรี ท่านมีจะประจักษ์พยานที่แข็งแกร่งหากท่านเชื่อฟัง และท่านสามารถทำตามพระวิญญาณซึ่งนำทางท่าน

เมื่อไม่นานมานี้ผู้ผลิตภาพยนตร์วัยหนุ่มคนหนึ่งกล่าวว่าเขารู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของ “คนเสเพลรุ่นหนึ่ง“—รุ่นที่ “มองหาความหวัง ปีติ และสัมฤทธิ์ผล แต่มองหาผิดที่และผิดทาง”[18]

ในอุปมาของพระผู้ช่วยให้รอดเรื่องบุตรที่หายไป บุตรมีพรมากมายรออยู่ แต่ก่อนจะรับพรนั้นได้ เขาต้องกลับไปมองชีวิตตนเอง การเลือก และสภาพการณ์ของตนเอง สิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นพระคัมภีร์อธิบายไว้ด้วยวลีเรียบง่ายว่า “เขาสำนึกตัวได้”[19] ข้าพเจ้าขอกระตุ้นให้ท่านสำนึกตัว ในศาสนจักรเมื่อต้องตัดสินใจเรื่องสำคัญๆ เรามักจะจัดการประชุมสภา สภาครอบครัวมีจุดประสงค์

คล้ายกัน ท่านอาจต้องดำเนินสิ่งที่ข้าพเจ้าจะเรียกว่า “สภาส่วนตัว” หลังจากสวดอ้อนวอน ใช้เวลาอยู่ตามลำพังนึกถึงสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ถามตัวท่านเองว่า “ฉันต้องเพิ่มพลังชีวิตด้านใดจึงจะเพิ่มพลังให้คนอื่นได้ ฉันต้องการไปที่ใดนับจากนี้อีกหนึ่งปี หรือสองปี ฉันต้องเลือกอะไรจึงจะไปถึงที่นั่นได้” ขอแค่จำไว้ว่าท่านคือนักบิน และท่านเป็นคนตัดสินใจ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเมื่อท่านสำนึกตัว พระบิดาบนสวรรค์จะทรงมาหาท่าน พระองค์จะทรงช่วยท่านตลอดทางโดยพระหัตถ์ที่คอยปลอบโยนของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ข้าพเจ้าแสดงประจักษ์พยานว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์ ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานพิเศษว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงรักท่าน “เราจะไม่ก้าวต่อไปในอุดมการณ์อันสำคัญยิ่ง [ของพระองค์] หรือ? จงก้าวไปข้างหน้าและอย่าถอยกลับ”[20] เมื่อท่านติดตามพระองค์ พระองค์จะทรงเพิ่มพลังและค้ำจุนท่าน พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่บ้านที่สูงส่งที่สุด ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. หลักคำสอนและพันธสัญญา 105:35.
2. 2 นีไฟ 25:4.
3. ดู ปฐมกาล 39.
4. ดู 1 นีไฟ 2.
5. ดู มัทธิว 2.
6. หลักคำสอนและพันธสัญญา 78:18.
7. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 88:63.
8. หลักคำสอนและพันธสัญญา 11:12, 14.
9. *คำสอนของประธานศาสนาจักร: โจเซฟ สมิธ* (2007), 286.
10. 2 นีไฟ 9:29.
11. ปฐมกาล 2:24.
12. เจคอบ 4:10.
13. หลักคำสอนและพันธสัญญา 38:30.
14. ฮีลามัน 3:35.
15. กิจการ 10:38.
16. ดู บอยด์ เค. แพคเกอร์, *Teach Ye Diligently* (1975), 145.
17. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 58:28.
18. นาธาน คลาร์กสัน, ในเอ็มมา คูนส์,, “‘Confessions of a Prodigal Son’ Writer Says ‘We Are All Prodigals,’ Modern Retelling of Story Aimed at Millennials,” *Christian Post*, Jan. 26, 2015, christianpost.com.
19. ดู ลูกา 15:17.
20. หลักคำสอนและพันธสัญญา 128:22.

โดย เอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

นี่คือมารดาของท่าน

ไม่มีรักใดในความเป็นมรรตัยใกล้เคียงกับความรักอันบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์มากไปกว่าความรักอันไม่เห็นแก่ตนเองที่มารดาผู้อุทิศตนมีต่อลูกของเธอ

ข้าพเจ้าขอร่วมกับทุกท่านในการต้อนรับเอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์ เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน และเอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์กับภรรยาของพวกท่านเข้าสู่ความสัมพันธ์อันหอมหวานที่สุดที่ท่านเหล่านั้นจะจินตนาการได้

อิสยาห์เขียนคำพยากรณ์ถึงการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดว่า “ท่านแบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป”[1] นิมิตอันสง่างามในยุคสุดท้ายเน้นว่า “[พระเยซู] เสด็จมาในโลก . . . เพื่อแบกรับบาปของโลก.”[2] ทั้งพระคัมภีร์ในสมัยโบราณและยุคปัจจุบันเป็นพยานว่า “พระองค์ทรงไถ่พวกเขา, และทรงแบกพวกเขา, และทรงอุ้มพวกเขามาตลอดทุกยุคทุกสมัยแต่โบราณ.”[3] เพลงสวดที่โปรดปรานวิงวอนให้เรา “ฟังเสียงพระองค์ผู้ปลดปล่อย”[4]

แบกรับ, แบก, อุ้ม, ปลดปล่อย นี่คือถ้อยคำที่ทรงพลังและให้ความหวังซึ่งกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ ถ้อยคำเหล่านี้สื่อให้เห็นถึงความช่วยเหลือและความหวังสำหรับการเคลื่อนไหวที่ปลอดภัยจากที่ซึ่งเราอยู่ไปยังที่ซึ่งเราต้องไป—แต่ไม่สามารถไปได้โดยไม่มีความช่วยเหลือ คำพูดเหล่านี้มีความหมายว่าเป็นภาระและการดิ้นรน และความเหนื่อยล้าด้วย—คำเหล่านี้ เหมาะสมที่สุดในการอธิบายถึงพระพันธกิจของพระองค์ ซึ่งไม่อาจประเมินค่าเป็นคำพูดได้ พระองค์ทรงพยุงเราขึ้นมาเมื่อเราล้ม ทรงอุ้มเราไปเมื่อเราหมดกำลัง ทรงนำเรากลับบ้านด้วยความปลอดภัยเมื่อดูเหมือนว่าความปลอดภัยอยู่ไกลเกินเอื้อม “พระบิดาของเราทรงส่งเรามา” พระองค์ตรัส “เพื่อเราจะได้ถูกยกขึ้นบนกางเขน; . . . เพื่อดังที่เราถูกยกขึ้น . . .แม้ฉันนั้นมนุษย์จะถูกยกขึ้น . . .เพื่อ . . .เรา.”[5]

แต่ท่านได้ยินคำเหล่านี้มาก่อนแล้ว

ไหมในอีกรูปแบบหนึ่งเกี่ยวกับความบากบั่นของมนุษย์ซึ่งเราใช้คำเช่น *แบกรับ* กับ *แบก, อุ้ม* กับ *ยก, ทำงาน* กับ *ปลด ปล่อย* เมื่อพระเยซูตรัสกับยอห์นขณะที่ทรงกระทำการชดใช้ พระองค์ตรัสกับเราทุกคนเช่นกันว่า “นี่คือมารดาของท่าน”[6]

วันนี้ข้าพเจ้าประกาศจากแท่นพูดนี้ถึงสิ่งที่เคยพูดที่นี่มาก่อนว่า ไม่มีรักใดในความเป็นมรรตัยใกล้เคียงกับความรักอันบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์มากไปกว่าความรักอันไม่เห็นแก่ตนเองที่มารดาผู้อุทิศตนมีต่อลูกของเธอ เมื่ออิสยาห์อธิบายถึงพระเมสสิยาห์โดยต้องการสื่อถึงความรักของพระเยโฮวาห์ เขาใช้ภาพแห่งการอุทิศตนของมารดา “ผู้หญิงจะลืมบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่ได้หรือ” เขาถาม เขากล่าวเป็นนัยว่าน่าขบขันเพียงไร แต่ก็ยังไม่น่าขบขันเท่ากับการนึกถึงพระคริสต์ที่จะทรงลืมเรา[7]

ความรักอันยั่งยืนเช่นนี้ “อดทนนาน และมีใจปรานี . . . ไม่เห็นแก่ตัว . . . แต่ . . . ทนได้ทุกอย่าง เชื่ออยู่เสมอ มีความหวังและความทรหดอดทนอยู่เสมอ”[8] สิ่งที่ให้กำลังใจที่สุด ความภักดีเช่นนั้น “ไม่มีวันสูญสิ้น”[9] “เพราะภูเขาจะจากไป และเนินเขาจะถูกถอน,” พระเยโฮวาห์ตรัส “แต่ความกรุณาของเราจะไม่ไปจากเจ้า”[10] มารดาของเราพูดเช่นนั้นด้วย

ท่านรู้ว่ามารดาไม่เพียงต้องแบกเราเท่านั้น แต่พวกท่านยังต้องอดทน *กับ* เรานั่นไม่เพียงการอุ้มท้องขณะตั้งครรภ์ แต่เป็นการอุ้มตลอดชีวิตที่ทำให้การเป็นแม่เป็นงานหนักที่สุด แน่นอนว่ามีข้อยกเว้นที่น่าสลดใจ แต่มารดาส่วนใหญ่รู้โดยสัญชาติญาณว่านี่คือความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์จากพระบัญชาของพระผู้สูงสุด น้ำหนักจากความรู้นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีบนบ่าของมารดาอายุน้อยยังสามารถทำให้หวาดหวั่นมาก

เมื่อไม่นานมานี้มารดายังสาวที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งเขียนถึงข้าพเจ้าว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่มนุษย์คนหนึ่งสามารถรักลูกได้อย่างลึกซึ้งจนเต็มใจยกอิสรภาพเกือบทั้งหมดให้ลูก เป็นไปได้อย่างไรที่ความรักของมนุษย์นั้นมีมากจนทำให้ตนต้องยอมรับหน้าที่รับผิดชอบ ความอ่อนแอ ความวิตกกังวล และปวดร้าวใจและความรู้สึกเช่นนี้จะกลับมาเกิดขึ้นอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความรักของมนุษย์ทำให้คุณรู้สึกว่าเมื่อมีลูกแล้วชีวิตคุณจะไม่ใช่ของคุณอีกต่อไป ความรักของมารดา *ต้อง* สูงส่ง ไม่มีคำอธิบายถึงสิ่งนี้ สิ่งที่มารดาทำเป็นสิ่งหนึ่งในงานของพระคริสต์ การที่ได้รู้ถึงสิ่งนี้ก็เพียงพอที่จะบอกเราถึงอิทธิพลของความรักเช่นนั้นที่บางครั้งทำให้แทบจะทนไม่ไหวและบางครั้งก็ยอดเยี่ยมมากครั้งแล้วครั้งเล่า จนลูกคนสุดท้องของเราบนแผ่นดินโลกปลอดภัยและได้รับความรอด [เมื่อนั้น] เราสามารถกล่าวกับพระเยซูว่า ‘[พระบิดา!] ข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว’[11] ”

โดยที่เรานึกถึงจดหมายอันงดงามฉบับนั้น ข้าพเจ้าขอเล่าประสบการณ์สามเรื่องที่สะท้อนให้เห็นอิทธิพลอันสูงส่งของมารดาซึ่งข้าพเจ้าเห็นจากการปฏิบัติศาสนกิจของข้าพเจ้าเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา

เรื่องแรกของข้าพเจ้าคือเรื่องที่ใช้เตือนใจเรา ใช่ว่าความพยายามของมารดาจะจบลงอย่างในหนังสือทุกครั้ง อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในทันที เรื่องเตือนใจนั้นมาจากการสนทนาของข้าพเจ้ากับเพื่อนรักที่คบกันมามากกว่า 50 ปี ผู้ที่กำลังจะสิ้นใจอยู่นอกศาสนจักรที่เขารู้อยู่แก่ใจว่าเป็นความจริง ไม่ว่าข้าพเจ้าพยายามจะปลอบโยนเขาเพียงไร ข้าพเจ้าไม่สามารถทำให้ใจเขาสงบได้ ในตอนท้ายเขาพูดตรงๆ กับข้าพเจ้าว่า “เจฟ” เขากล่าว “ไม่ว่าการยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับผมจะเจ็บปวดเพียงใด ผมทนไม่ได้เมื่อนึกว่าจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าคุณแม่ของผม พระกิตติคุณและลูกๆ ของท่านมีความสำคัญต่อท่านมากที่สุด ผมรู้ว่าผมทำให้ใจท่านสลาย และนั่นทำให้ใจผมสลายด้วย”

บัดนี้ ข้าพเจ้ามั่นใจอย่างเต็มที่เมื่อเขาจากไป คุณแม่ของเขาจะอ้าแขนรับเขาด้วยความรัก นั่นคือสิ่งที่พ่อแม่ทำ แต่ส่วนที่เป็นเครื่องเตือนใจของเรื่องนี้คือ

ลูก *สามารถ* ทำให้ใจของแม่แหลกสลายได้ เรื่องนี้ก็เช่นกันที่เราเห็นถึงการเปรียบเทียบกับพระองค์ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องย้ำกับเราว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์ด้วยพระทัยที่แหลกสลายซึ่งเหนื่อยล้าและแตกสลายจากการแบกรับบาปของโลก ดังนั้นเมื่ออยู่ในการล่อลวง เขาให้เรานึกว่า “นี่คือมารดาของ [เรา]” และพระผู้ช่วยให้รอดของเราโดยไม่ทำให้พระองค์และคุณแม่นั้นเศร้าโศกจากบาปของเรา

เรื่องที่สอง ข้าพเจ้าพูดถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่เข้าสู่สนามเผยแผ่อย่างมีค่าควร แต่เขาเลือกเองที่จะกลับบ้านก่อน เนื่องจากความเสน่หาเพศเดียวกันและมีประสบการณ์เลวร้ายบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขายังคงมีค่าควรแต่ศรัทธาของเขาอยู่ในขั้นวิกฤติ ภาระทางอารมณ์ของเขาหนักขึ้นทุกที และความเจ็บปวดทางวิญญาณของเขารุนแรงขึ้นเรื่อยๆ อารมณ์ของเขาระคนไปด้วยความเจ็บปวด สับสน โกรธ และอ้างว้าง

ประธานคณะเผยแผ่ ประธานสเตคอธิการของเขาใช้เวลานับไม่ถ้วนในการค้นหา ร้องไห้ และให้พรเขาขณะที่พวกเขาพยามยึดเขาไว้ แต่ด้วยบาดแผลส่วนใหญ่ของเขาเป็นเรื่องส่วนตัวมากจนเขาเก็บบางส่วนไว้ลึกเกินกว่าคนเหล่านั้นจะเข้าถึง ในเรื่องนี้บิดาที่รักเขามากทุ่มเทจิตวิญญาณทั้งหมดเพื่อช่วยเหลือลูก แต่สภาพการณ์ของงานอาชีพที่เรียกร้องมากทำให้บ่อยครั้งในช่วงกลางคืนอันมืดมิดยาวนานของจิตวิญญาณชายหนุ่มอยู่กับแม่ของเขาเท่านั้น จากวันและคืนผ่านไปหลายสัปดาห์ หลายเดือน และกลายเป็นหลายปี พวกเขาแสวงหาการเยียวยาและรักษากัน ตลอดช่วงเวลาที่ขมขื่น (ของเขาส่วนใหญ่และของเธอบางครั้ง) และความกลัวอันไม่รู้จบ (ของเธอส่วนใหญ่และของเขาบางครั้ง) เธอแสดงประจักษ์พยานให้ลูกของเธอฟัง—ถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความหนักใจแต่ไพเราะ—เธอแสดงประจักษ์พยานถึงฤทธานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า ถึงศาสนจักรของพระองค์แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักที่พระองค์ทรงมีต่อลูกคนนี้ ในเวลาเดียวกันนั้น เธอแสดงประจักษ์พยานถึงความรักอันไม่ย่อท้อ และไม่มีวันสูญสิ้น

ที่เธอมีต่อเขาเช่นกัน เพื่อนำสองสิ่งที่สำคัญและจำเป็นที่สุดต่อเธอมาอยู่ด้วยกัน—ซึ่งได้แก่พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์และครอบครัวของเธอ—เธอทุ่มเทจิตวิญญาณในคำสวดอ้อนวอนของเธออย่างไม่หยุดยั้ง เธออดอาหารและร้องไห้ เธอร้องไห้และอดอาหาร และจากนั้นเธอฟังและฟังลูกชายคนนี้บอกเธอครั้งแล้วครั้งเล่าว่าใจของเขากำลังแหลกสลาย ดังนั้นเธอจึงอุ้มเขา—อีกครั้ง—เพียงแต่ว่าครั้งนี้ไม่ใช่แค่เก้าเดือน ครั้งนี้เธอคิดว่าการทุ่มเทช่วยให้เขาต่อสู้กับความท้อแท้จนผ่านพ้นไปได้นี้จะดำเนินไปตลอดกาล

แต่ด้วยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า ความมุมานะของเธอ และความช่วยเหลือจากผู้นำศาสนจักร มิตรสหาย สมาชิกครอบครัว และผู้เชี่ยวชาญหลายคน มารดาผู้พร่ำวอนได้เห็นลูกชายกลับบ้านสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้ น่าเศร้าที่เรารู้ว่าพรเช่นนั้นไม่ได้เกิดหรืออย่างน้อยก็ยังไม่เกิดแก่พ่อแม่ทุกคนที่ปวดร้าวกับสภาวการณ์อันหลากหลายของลูกๆ แต่ยังมีความหวัง และข้าพเจ้าขอบอกว่ารสนิยมทางเพศของลูกชายคนนี้ไม่ได้เปลี่ยนไปราวกับปาฏิหาริย์—ไม่มีใครคิดว่าจะเปลี่ยนได้ แต่ใจของเขาเปลี่ยนทีละเล็กละน้อย

เขาเริ่มกลับมาโบสถ์ เขาเลือกรับส่วนศีลระลึกอย่างเต็มใจและมีค่าควร เขามีใบรับรองพระวิหารอีกครั้งและยอมรับการเรียกเป็นครูเซมินารีเช้าตรู่ ซึ่งเขาประสบความสำเร็จอย่างมาก และตอนนี้หลังจาก *ห้าปี* เขาได้ยื่นคำขอไปสนามเผยแผ่อีกครั้งโดยได้รับความช่วยเหลือจากศาสนจักรเพื่อทำให้การรับใช้พระเจ้าของเขาเสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าหลั่งน้ำตาถึงความกล้าหาญ ความซื่อสัตย์สุจริต และความมุ่งมั่นของชายหนุ่มคนนี้และครอบครัวของเขาในการแก้ไขปัญหาและช่วยรักษาศรัทธาของเขา เขารู้ว่าเขาเป็นหนี้หลายคนแต่เขารู้ว่าเขาเป็นหนี้มากที่สุดกับคนสองคนที่เปรียบเสมือนพระเมสสิยาห์ในชีวิตเขา ผู้ที่แบกและอุ้มเขาทำงานหนักกับเขาและปลดปล่อยเขา—นั่นคือพระผู้ช่วยให้รอดพระเจ้าพระเยซูคริสต์ และมารดาผู้มุ่งมั่น ผู้ที่ไถ่เขา และเป็นวิสุทธิชนอย่างแท้จริง

เรื่องสุดท้าย เรื่องนี้มาจากการอุทิศซ้ำพระวิหารเม็กซิโกซิตี เม็กซิโกเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นกับประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์เมื่อเราเห็น ลิซา ทัทเทิล ไพเพอร์ เพื่อนรักของท่านยืนอยู่ในพิธีอุทิศที่น่าประทับใจ แต่เธอยืนด้วยความ

ยากลำบากเพราะเธอต้องพยุง โดรา ลูกสาวที่ร่างกายพิการด้วยแขนข้างหนึ่ง ขณะที่แขนอีกข้างหนึ่งของเธอพยายามควบคุมมือขวาที่แทบใช้การไม่ได้ของโดราซึ่งเป็นธิดาที่ล้ำค่านิรันดร์ของพระ-ผู้เป็นเจ้า ให้สามารถโบกผ้าเช็ดหน้าสีขาวและร้องเปล่งเสียงที่มีเพียงเธอและทวยเทพในสวรรค์เข้าใจว่า “โฮซันนา โฮซันนา โฮซันนาแด่พระผู้เป็นเจ้าและพระเมษโปดก”[12]

ถึงมารดาทุกคนในทุกหนแห่ง ในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ข้าพเจ้ากล่าว “ขอบคุณ ขอบคุณที่ท่านให้กำเนิดบุตร ได้หล่อหลอมจิตวิญญาณ ขัดเกลาอุปนิสัย และแสดงให้เห็นถึงความรักอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์” ถึงมารดาเอวา ซาราห์ เรเบคาห์ ราเชล ถึงมารีย์แห่งนาซาเร็ธ และถึงพระมารดาในสวรรค์ ข้าพเจ้ากล่าว “ขอบคุณท่านสำหรับบทบาทอันสำคัญยิ่งในการทำให้จุดประสงค์แห่งนิรันดรเกิดสัมฤทธิผล” ถึงมารดาทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในสภาวการณ์เช่นไร รวมถึงผู้ที่เผชิญกับปัญหา—ซึ่งทุกคนจะเผชิญ—ข้าพเจ้ากล่าวว่า “ขอให้ท่านเป็นสุข จงเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าและตนเอง ท่านกำลังทำดีกว่าที่ท่านคิด ที่จริงแล้ว ท่านคือผู้ช่วยให้รอดบนเขาไซอัน[13] และเฉกเช่นพระอาจารย์ที่ท่านติดตาม ความรักของท่าน ‘ไม่มีวันสูญสิ้น’[14] ” ข้าพเจ้าไม่อาจกล่าวสรรเสริญใครได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. อิสยาห์ 53:4.
2. หลักคำสอนและพันธสัญญา 76:41.
3. หลักคำสอนและพันธสัญญา 133:53; ดู อิสยาห์ 63:9 ด้วย.
4. “อิสเร็ล อิสเร็ล พระเป็นเจ้าเรียก,” *เพลงสวด*, บทเพลงที่ 7.
5. 3 นีไฟ 27:14.
6. ยอห์น 19:27.
7. ดู อิสยาห์ 49:15.
8. โมโรไน 7:45; ดู 1 โครินธ์ 13:4–7 ด้วย.
9. โมโรไน 7:46; ดู 1 โครินธ์ 13:8 ด้วย.
10. 3 นีไฟ 22:10; ดู อิสยาห์ 54:10 ด้วย.
11. ยอห์น 17:4.
12. ดู *History of the Church,* 2:427–428.
13. ดู โอบาดีห์ 1:21.
14. โมโรไน 7:46; ดู 1 โครินธ์ 13:8 ด้วย.

โดย เอ็ลเดอร์แบรดลีย์ ดี. ฟอสเตอร์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ไม่เป็นการเร็วเกินไปและไม่สายเกินไป

ไม่เป็นการเร็วเกินไปและไม่สายเกินไปที่จะนำพาและเดินเคียงข้างลูกของเรา เพราะครอบครัวเป็นนิรันดร์

พี่น้องทั้งหลาย เรามีส่วนในการต่อสู้กับโลก ในอดีตโลกนี้แข่งขันเพื่อพลังและเวลาของลูกหลานเรา ทุกวันนี้เป็นการต่อสู้เพื่อตัวตนและความคิดของพวกเขา เสียงที่ดังมาจากบุคคลผู้มีชื่อเสียงมากมายกำลังพยายามกำหนดว่าลูกหลานของเราเป็นใครและพวกเขาควรเชื่ออะไร เราไม่สามารถปล่อยให้สังคมมีอิทธิพลต่อครอบครัวเราในภาพลักษณ์ของโลก เราต้องชนะการต่อสู้นี้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสิ่งนี้

เด็กๆ ในศาสนจักรร้องเพลงที่สอนเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า. . .พระองค์ส่งฉันมานี่ ประทานให้มีบ้านในโลกนี้ มีพ่อแม่รักเมตตา” และสิ่งที่เด็กวิงวอนเราคือ “พาฉัน นำฉัน เดินเคียงข้างฉัน. . .ช่วยฉันเข้าใจพระคำความจริงก่อนทุกสิ่งสายเกินกาล”[1]

ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันสอนเราระหว่างการประชุมใหญ่สามัญครั้งที่ผ่านมาว่า จากนี้ต่อไป เราต้องเป็น “บิดามารดาที่ตั้งใจ”[2] นี่เป็นเวลาที่น่ากลัว แต่ข่าวดีคือพระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น และพระองค์ทรงจัดเตรียมคำแนะนำไว้ในพระคัมภีร์ เพื่อเราจะรู้วิธีช่วยลูกหลานของเรา

ในพระคัมภีร์มอรมอน พระผู้ช่วยให้รอดทรงปรากฏต่อชาวนีไฟ พระองค์ทรงพาเด็กเล็กๆ มาอยู่รายรอบพระองค์ พระองค์ประทานพรพวกเขา ทรงสวดอ้อนวอนเพื่อพวกเขา ทรงกันแสงท่ามกลางพวกเขา[3] และพระองค์ตรัสแก่บิดามารดาว่า “จงดูเด็กเล็กๆ ของเจ้า”[4]

คำว่า จงดู หมายถึงการมองและเห็น พระเยซูทรงประสงค์ให้บิดามารดาเห็นอะไรในตัวลูกๆ ของพวกเขา พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาสังเกตเห็นศักยภาพแห่งสวรรค์ในตัวลูกๆ ของพวกเขาหรือไม่

เมื่อเรามองไปยังลูกหลานของเราทุกวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสงค์ให้เรามองเห็นอะไรในตัวพวกเขา เราตระหนักว่าลูกหลานของเราคือผู้สนใจกลุ่มใหญ่ที่สุดในศาสนจักรหรือไม่ เราต้องทำอะไรเพื่อนำพวกเขาไปสู่การเปลี่ยนใจเลื่อมใสที่ยั่งยืน

ในหนังสือมัทธิว พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนเราเกี่ยวกับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสที่ยั่งยืน คนกลุ่มใหญ่มารวมตัวกันที่ริมฝั่งทะเลกาลิลีเพื่อฟังพระองค์สอน

ในครั้งนี้ พระเยซูทรงเล่าเรื่องการหว่านเมล็ดพืช—คำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช[5] ในการอธิบายแก่สานุศิษย์ของพระองค์ รวมทั้งเราด้วย พระองค์ตรัสว่า “เมื่อใครได้ยินคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแต่ *ไม่* เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาสิ่งที่หว่านในใจเขานั้นไปเสีย”[6] คำสอนที่ชัดเจนจากเรื่องนี้สำหรับบิดามารดาคือ มีความแตกต่างระหว่างการได้ยินกับความเข้าใจ ถ้าลูกของเราแค่ได้ยินแต่ไม่เข้าใจพระกิตติคุณ ประตูก็เปิดทิ้งไว้ให้ซาตานมาฉวยเอาความจริงจากใจพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ถ้าเราสามารถช่วยให้พวกเขาหยั่งรากลึกในการเปลี่ยนใจเลื่อมใส เมื่อถึงวันที่แสงแดดแผดเผาเมื่อชีวิตเริ่มยากลำบาก—ซึ่งจะเกิดขึ้นแน่นอน—พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์สามารถให้บางอย่างจากภายใน ที่สิ่งภายนอกไม่สามารถมีอิทธิพลได้ เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าความจริงอันทรงพลังนี้ไม่เพียงเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา แค่ได้ยินถ้อยคำอาจไม่เพียงพอ

เราต่างรู้ว่าภาษาเปลี่ยนแปลงเสมอ บางครั้งเมื่อเราใช้ภาษาในแบบของเรา พวกเขาอาจได้ยินภาษาในแบบของพวกเขา ท่านอาจพูดกับลูกเล็กๆ ของท่านว่า “ลูกเหมือนแผ่นเสียงตกร่อง” พวกเขาอาจตอบกลับมาว่า “คุณพ่อ แผ่นเสียงคืออะไร”

พระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงประสงค์ให้เราประสบความสำเร็จเพราะในความเป็นจริง พวกเขาคือบุตรธิดาของพระองค์ก่อนมาเป็นของเรา ในฐานะบิดามารดาแห่งไซอัน ท่านได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อท่านสวดอ้อนวอนขอการนำทาง “พระองค์จะทรงแสดงแก่ท่านถึงสิ่งทั้งปวงที่ท่านควรทำ[7] ในการสอนลูกๆ ของท่าน เมื่อท่านพัฒนากระบวนการเรียนรู้ “อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมนำถ้อยคำไปสู่ใจลูกหลานมนุษย์”[8]

ข้าพเจ้าไม่สามารถนึกถึงตัวอย่างของการช่วยใครสักคนให้เข้าใจได้ดีไปกว่าเรื่องราวของเฮเลน เคลเลอร์ เธอตาบอดและเป็นใบ้ ใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่มืดมนและเงียบสงัด คุณครูคนหนึ่งชื่อว่าแอนน์ ซัลลิแวนมาช่วยเธอ ท่านสอนเด็กคนหนึ่งที่ไม่สามารถแม้แต่จะมองเห็นหรือได้ยินท่านได้อย่างไร

แอนน์ใช้เวลานานในการพยายามสื่อสารกับเฮเลน วันหนึ่งประมาณตอนเที่ยง เธอพาเฮเลนไปยังปั๊มน้ำ และจับมือเฮเลนให้รองรับน้ำขณะเธอเริ่มปั๊ม จากนั้นแอนน์สะกดตัวอักษรคำว่า *น้ำ* ทีละตัวลงบนฝ่ามือของเฮเลน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอจึงลองสะกดทีละตัวอีกครั้ง *น้ำ* เฮเลนบีบมือแอนน์เพราะเธอเริ่มเข้าใจ ก่อนค่ำวันนั้น เธอเรียนรู้ 30 คำ ภายในหนึ่งเดือน เธอเรียนรู้ 600 คำและสามารถอ่านอักษรเบรลล์ได้ เฮเลน เคลเลอร์ศึกษาจนสำเร็จปริญญาจากวิทยาลัย และช่วยเปลี่ยนโลกของผู้ที่ไม่สามารถมองเห็นหรือได้ยิน[9] นี่คือปาฏิหาริย์ และคุณครูของเธอคือผู้ที่ทำให้ปาฏิหาริย์เกิดขึ้น เช่นเดียวกับที่ท่านจะทำในฐานะบิดามารดา

ข้าพเจ้าเห็นผลของคุณครูที่ยอดเยี่ยมอีกคนหนึ่งขณะรับใช้เป็นประธานสเตคหนุ่มสาวโสดที่บีวายยู-ไอดาโฮ ประสบการณ์นั้นเปลี่ยนชีวิตข้าพเจ้า เย็นวันอังคารวันหนึ่ง ข้าพเจ้าสัมภาษณ์เด็กหนุ่มชื่อ พาโบล มาจากเม็กซิโกซิตี้ เขาต้องการรับใช้งานเผยแผ่ ข้าพเจ้าถามเขาเกี่ยวกับประจักษ์พยานและความปรารถนาในการรับใช้ของเขา เขาตอบคำถามข้าพเจ้าได้ดีเยี่ยม ข้าพเจ้าจึงถามเขาเกี่ยวกับความมีค่าควร เขาตอบอย่างชัดเจน อันที่จริงเป็นคำตอบที่ดี ข้าพเจ้าสงสัยว่า “บางทีเขาอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าถาม” ข้าพเจ้าจึงถามอีกครั้ง และคาดหวังว่าเขาจะเข้าใจคำถามอย่างถูกต้องและตอบด้วยความซื่อสัตย์

ข้าพเจ้าประทับใจชายหนุ่มคนนี้ จึงถามเขาว่า “พาโบล อะไรช่วยให้คุณมาถึงจุดที่คุณยืนอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระเจ้า”

“คุณพ่อผมครับ” เขากล่าว

“พาโบล เล่าเรื่องของคุณให้ฟังหน่อย” ข้าพเจ้ากล่าว

พาโบลเล่าต่อไป “เมื่อผมอายุเก้าขวบ คุณพ่อดึงผมมาใกล้ๆ และกล่าวว่า ‘พาโบล ครั้งหนึ่งพ่อก็เคยอายุเก้าขวบเหมือนลูก’ นี่คือสิ่งที่ลูกอาจจะเผชิญ ลูกจะเห็นคนไม่ซื่อสัตย์ที่โรงเรียน ลูกอาจจะอยู่ท่ามกลางคนที่ใช้คำสบถ ลูกอาจมี

วันที่ลูกไม่อยากไปโบสถ์ แล้วเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น—หรือมีสิ่งใดกวนใจลูก พ่ออยากให้ลูกมาคุยกับพ่อ พ่อจะช่วยให้ลูกผ่านพ้นสิ่งนี้ไปได้ และพ่อจะบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป'"

"พาโบล แล้วคุณพ่อบอกอะไรเมื่อคุณอายุ 10 ขวบ"

"ท่านเตือนผมเกี่ยวกับสื่อลามกและตลกลามก"

"แล้วเมื่อคุณอายุ 11 ขวบล่ะ" ข้าพเจ้าถาม

"ท่านเตือนผมเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้เสพติด และกำชับผมเกี่ยวกับการใช้สิทธิ์เสรีของผม"

นี่คือคุณพ่อ ที่พร่ำสอนปีแล้วปีเล่า "เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี่นิด ที่นั่นหน่อย"[10] ผู้ซึ่งช่วยบุตรชายของเขาไม่เพียงได้ยินแต่เข้าใจด้วย คุณพ่อของพาโบลรู้ว่าลูกๆ ของเราเรียนรู้เมื่อพวกเขาพร้อมจะเรียน ไม่ใช่เมื่อเราพร้อมจะสอนพวกเขา ข้าพเจ้าภูมิใจในตัวพาโบลเมื่อเราส่งใบสมัครผู้สอนศาสนาของเขาในคืนนั้น แต่ข้าพเจ้าภูมิใจในตัวคุณพ่อของพาโบลมากกว่า

เมื่อข้าพเจ้าขับรถกลับบ้านคืนนั้น ข้าพเจ้าถามตนเองว่า "พาโบลจะเป็นคุณพ่อแบบไหน" คำตอบที่ชัดเจนคือเขาจะเป็นคุณพ่อเหมือนกับคุณพ่อของเขา พระเยซูตรัสว่า "พระบุตรจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทำ"[11] นี่คือรูปแบบที่พระบิดาบนสวรรค์ประทานพรบุตรธิดาของพระองค์จากรุ่นสู่รุ่น

เมื่อข้าพเจ้าคิดต่อไปเกี่ยวกับประสบการณ์ของข้าพเจ้ากับพาโบล ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเพราะลูกสาวสี่คนของข้าพเจ้าโตแล้วและหลานเก้าคนไม่ได้อยู่ใกล้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงคิดว่า "ข้าพเจ้าจะช่วยพวกเขาในวิธีที่คุณพ่อของพาโบลช่วยเขาได้อย่างไร" "ตอนนี้สายไปหรือยัง" เมื่อข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในใจ พระวิญญาณทรงกระซิบความจริงอันลึกซึ้งว่า "ไม่เป็นการเร็วเกินไปและไม่สายเกินไปที่จะเริ่มกระบวนการสำคัญนี้" ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่านี่หมายความว่าอย่างไร ข้าพเจ้าแทบรอเวลากลับถึงบ้านไม่ไหว ข้าพเจ้าขอให้ชารอล ภรรยาข้าพเจ้าโทรศัพท์หาลูกๆ ของเราทุกคนและบอกพวกเขาว่าเราต้องไปเยี่ยมพวกเขา ข้าพเจ้ามีสิ่งสำคัญบางอย่างจะบอกพวกเขา ความเร่งรีบของข้าพเจ้าทำให้พวกเขาสะดุ้งเล็กน้อย

เราเริ่มกับลูกสาวคนโตและสามีของเธอ ข้าพเจ้าพูดว่า "พ่อกับคุณแม่ของลูกอยากให้ลูกรู้ว่าครั้งหนึ่งเราเคยอายุเท่าลูก เราอายุ 31 ปี มีครอบครัวเล็กๆ เรารู้ว่าลูกอาจจะ เผชิญอะไร อาจเป็นปัญหาทางการเงินหรือปัญหาสุขภาพ อาจเป็นเวลาที่ลูกสงสัยในความเชื่อ ลูกอาจหนักใจกับชีวิต เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พ่ออยากให้ลูกมาคุยกับพ่อแม่ เราจะช่วยให้ลูกผ่านพ้นไปได้ เราไม่อยากก้าวก่ายชีวิตลูกตลอดเวลา แต่เราอยากให้ลูกรู้ว่าพ่อกับแม่อยู่เคียงข้างลูกเสมอ และขณะที่เราอยู่ด้วยกัน พ่ออยากเล่าให้ลูกฟังเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ของพ่อกับชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อพาโบล"

เมื่อเล่าจบ ข้าพเจ้ากล่าวว่า "เราไม่อยากให้ลูกละเลยการช่วยให้ลูกๆของลูกและหลานของพ่อกับแม่เข้าใจความจริงที่สำคัญนี้"

พี่น้องทั้งหลาย ตอนนี้ข้าพเจ้าตระหนักอย่างลึกซึ้งถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากข้าพเจ้าในฐานะคุณพ่อและในฐานะคุณตาในการจัดตั้งกระบวนการที่จะช่วยครอบครัวข้าพเจ้าไม่เพียงได้ยินเท่านั้นแต่เข้าใจด้วย

เมื่อข้าพเจ้าอายุมากขึ้น ข้าพเจ้าใคร่ครวญถ้อยคำเหล่านี้

โอ้ เวลา โอ้ เวลา หากย้อนกลับไปอีกครา
ขอเวลาให้ลูกๆ กลับเป็นเด็กน้อยอีกเพียงหนึ่งคืน![12]

ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้ แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้แล้ว—ว่าไม่เป็นการเร็วเกินไปหรือสายเกินไปที่จะนำ พา และเดินเคียงข้างลูกของเราเพราะครอบครัวเป็นนิรันดร์

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงรักเรามาก จึงทรงส่งพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระองค์ให้ดำเนินชีวิตมรรตัย เพื่อว่าพระเยซูจะตรัสกับเราได้ว่า "เราเคยอยู่ตรงจุดที่เจ้าอยู่ เรารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป และเราจะช่วยให้เจ้าผ่านพ้นไปได้" ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์จะทรงทำเช่นนั้น ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. "ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า," *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 149.
2. ดู รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, "สะบาโตคือวันปีติยินดี," *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 129.
3. ดู 3 นีไฟ 17:21.
4. 3 นีไฟ 17:23.
5. ดู มัทธิว 13:1–13.
6. มัทธิว 13:19; เน้นตัวเอน.
7. 2 นีไฟ 32:5.
8. 2 นีไฟ 33:1.
9. ดู "Anne Sullivan," biography.com/people/anne-sullivan-9498826; "Helen Keller," biography.com/people/helen-keller-9361967.
10. อิสยาห์ 28:10.
11. ยอห์น 5:19.
12. ดัดแปลงจากบทกวีของ Elizabeth Akers Allen, "Rock Me to Sleep," in William Cullen Bryant, ed., *The Family Library*

โดยเอ็ลเดอร์ฮิวโก มอนโทยา
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ถูกทดสอบและถูกล่อลวง—แต่ได้รับความช่วยเหลือ

เราสามารถช่วยกันในฐานะบุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ในการทดลองและการล่อลวงของเรา

ระหว่างเส้นทางชีวิต เราถูกทดสอบและถูกล่อลวง นอกจากนี้ เรายังมีโอกาสใช้สิทธิ์เสรีและช่วยเหลือกัน ความจริงเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนที่สมบูรณ์แบบและวิเศษยิ่งของพระบิดาบนสวรรค์

ประธานจอห์น เทย์เลอร์สอนว่า “ข้าพเจ้าได้ยินศาสดาพยากรณ์โจเซฟพูดกับอัครสาวกสิบสองครั้งหนึ่งว่า ‘ท่านจะต้องประสบการทดลองทุกรูปแบบ และท่านจำเป็นต้องได้รับการทดสอบเช่นเดียวกับอับราฮัมและคนของพระผู้เป็นเจ้า และ (ท่านกล่าวว่า) พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทดสอบท่าน พระองค์จะทรงจับท่านไว้และจะทรงทดสอบความรู้สึกและความปรารถนาในส่วนลึกที่สุดของท่าน’”[1]

เมื่อเราถึงวัยรับผิดชอบได้ การทดลองและการล่อลวงเป็นเรื่องปรกติมาก บางครั้งสิ่งเหล่านั้นจะเป็นภาระหนัก แต่จะทำให้เราเข้มแข็งและเติบโตเช่นกันเมื่อเราเอาชนะจนสำเร็จ

โชคดีที่เราไม่ต้องแบกภาระเหล่านี้เพียงลำพัง แอลมาสอนว่า “เมื่อท่านปรารถนาจะเข้ามาสู่คอกของพระผู้เป็นเจ้า, และเรียกว่าเป็นผู้คนของพระองค์, และเต็มใจจะแบกภาระของกันและกัน, เพื่อมันจะได้เบา”[2] ถ้อยคำเหล่านี้บ่งบอกว่า เรามีความรับผิดชอบที่ต้องช่วยเหลือกัน ความรับผิดชอบดังกล่าวจะมาจากการเรียกของศาสนจักร งานมอบหมาย หรือมิตรภาพหรือเป็นส่วนหนึ่งในหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของเราในฐานะบิดามารดา คู่สมรส หรือสมาชิกครอบครัว—หรือแม้กระทั่งการเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างสี่วิธีที่ภาระของเราจะเบาลงเมื่อเราช่วยเหลือกัน

1. พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ถ้าใครจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร”[3] ตัวอย่างในเรื่องนี้คือ เมื่อขอให้เราเข้าพระวิหารเป็นประจำ ตามสภาพการณ์ของแต่ละบุคคลจะเอื้ออำนวย การเข้าพระวิหารเรียกร้องการเสียสละเวลาและทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่ต้องเดินทางไกลมาก กระนั้นก็ตาม การเสียสละนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกิโลเมตรแรก

เราเริ่มเดินกิโลเมตรที่สองเมื่อเราเข้าใจคำว่า “หา ทำ สอน[4] เมื่อเราค้นหาและเตรียมรายชื่อบรรพชนของเราเพื่อประกอบศาสนพิธีพระวิหาร เมื่อเราช่วยทำดัชนีรายชื่อ เมื่อเรารับใช้เป็นเจ้าหน้าที่พระวิหาร และเมื่อเรามองหาวิธีช่วยให้ผู้อื่นได้รับประสบการณ์ที่มีความหมายจากพระวิหาร

ขณะข้าพเจ้ารับใช้เป็นสาวกเจ็ดสิบภาค มีสเตคหนึ่งในสภาประสานงานของข้าพเจ้าพร้อมใจกันไปพระวิหารเป็นกลุ่มใหญ่ พระวิหารที่สมาชิกเข้าร่วมนั้นเป็นพระวิหารขนาดเล็ก และน่าเสียดาย

ที่สมาชิกหลายคน แม้จะเดินทางนาน 12 ชั่วโมง แต่ไม่สามารถเข้าพระวิหารได้เพราะมีจำนวนเกินกว่าที่พระวิหารจะรองรับได้ในหนึ่งวัน

ไม่กี่วันหลังจากการเดินทางนี้ ข้าพเจ้าไปเยี่ยมสเตคดังกล่าวและถามประธานสเตคว่าข้าพเจ้าจะพูดกับสมาชิกบางคนที่ไม่สามารถเข้าพระวิหารในวันนั้นได้หรือไม่ พี่น้องชายคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมบอกข้าพเจ้าว่า “เอ็ลเดอร์อย่ากังวลเลยครับ ผมได้อยู่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้า ผมนั่งอยู่ที่ม้านั่งในสวน และไตร่ตรองในความนึกคิดของผม ถึงศาสนพิธี จากนั้น ผมได้รับโอกาสให้เข้าไป แต่ผมสละให้บราเดอร์อีกคนหนึ่งเข้าไปแทน เขามาพระวิหารเป็นครั้งแรกเพื่อรับการผนึกกับภรรยาของเขา พวกเขาจึงมีโอกาสเข้าร่วมสองภาคในวันนั้น พระเจ้าทรงรู้จักผม พระองค์ประทานพรแก่ผม และเราพอใจ”

2. ยิ้ม การกระทำเล็กๆ น้อยๆ นี้สามารถช่วยคนที่กำลังหนักใจหรือแบกภาระ ในช่วงภาคฐานะปุโรหิตการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายนที่ผ่านมา ข้าพเจ้านั่งอยู่บนยกพื้นในกลุ่มเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ห้าคนที่เพิ่งได้รับการเรียก เรานั่งอยู่ตรงที่พี่น้องสตรีของฝ่ายประธานองค์การช่วยนั่งอยู่เวลานี้ ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่ามากและหนักใจกับการเรียกใหม่ของข้าพเจ้า

เมื่อเรากำลังร้องเพลงสวดคั่นการประชุม ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่แรงกล้าว่าคนบางคนกำลังมองข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้านึกในใจว่า “มีคนมากกว่า 20,000 คนในอาคารนี้ และส่วนใหญ่พวกเขาหันมาทางนี้ แน่นอนว่า บางคนกำลังมองท่านอยู่”

ขณะที่เราร้องเพลงต่อไป ข้าพเจ้ามีความรู้สึกแรงกล้าอีกว่ามีคนกำลังมองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองไปยังแถวที่อัครสาวกสิบสองนั่งอยู่และเห็นว่าประธานรัสเซลล์ เอ็ม.เนลสันเหลียวมองมาจากที่นั่งของท่าน กำลังมองมายังบริเวณที่นั่งของเรา ข้าพเจ้าสบตาท่านและท่านยิ้มกลับมา รอยยิ้มนำความสงบสุขมาแทนที่ความหนักใจของข้าพเจ้า

หลังจากพระเยซูคริสต์ฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์เสด็จเยือนแกะอื่นของพระองค์ พระองค์ทรงเรียก และแต่งตั้งสานุศิษย์สิบสองคน และด้วยสิทธิอำนาจนั้น พวกเขาปฏิบัติศาสนกิจต่อผู้คน พระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระเจ้าทรงขอให้พวกเขาคุกเข่าและสวดอ้อนวอน ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าสานุศิษย์สิบสองคนที่เพิ่งได้รับเรียกและแต่งตั้งนั้นจะหนักใจกับการเรียกของพวกเขาหรือไม่ แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า “และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือพระเยซูประทานพรพวกท่านขณะที่พวกท่านสวดอ้อนวอนพระองค์; และสีพระพักตร์ทรง *ยิ้มแย้ม* กับพวกท่าน, และความสว่างของสีพระพักตร์ส่องมาที่พวกท่าน”[5] ในการประชุมใหญ่สามัญครั้งที่ผ่านมา รอยยิ้มทำให้ภาระของข้าพเจ้าเบาลงในทันทีและด้วยวิธีที่ไม่ธรรมดา

3. แสดงความรู้สึกเมตตาต่อผู้อื่น ถ้าท่านเป็นผู้ดำรงฐานะปุโรหิต ขอให้ใช้พลังอำนาจที่ท่านมีอยู่ช่วยเหลือบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้า ให้พรพวกเขา กล่าวถ้อยคำปลอบโยนและปลอบประโลมผู้ที่กำลังเดือดร้อนหรือประสบความทุกข์ยาก

4. ศิลามุมเอกของแผนของพระผู้เป็นเจ้าคือการชดใช้ของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง เราควรพินิจไตร่ตรองดังที่ประธานโจเซฟ เอฟ.สมิธทำใน “ความรักอันประเสริฐและน่าพิศวงที่พระบิดาและพระบุตรทรงแสดงให้ประจักษ์ในการเสด็จมาในโลกของพระผู้ไถ่”[6] การเชื้อเชิญให้ผู้อื่นมาโบสถ์และรับส่วนศีลระลึกอย่างมีค่าควรจะช่วยให้บุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ระลึกถึงการชดใช้มากขึ้น และหากเราไม่มีค่าควร เราสามารถกลับใจได้ พึงจำไว้ว่าพระบุตรของพระเจ้าสูงสุดเสด็จลงต่ำกว่าสิ่งทั้งปวง และพระองค์ทรงรับเอาความผิด บาป การล่วงละเมิด ความป่วยไข้ ความเจ็บปวด ความทุกข์ และความโดดเดี่ยวของเราไว้กับพระองค์เอง พระคัมภีร์สอนเราว่าพระคริสต์ “เสด็จขึ้นสูง, ดังที่พระองค์เสด็จลงต่ำกว่าสิ่งทั้งปวงด้วย, ในการนั้นพระองค์ทรงเข้าพระทัยสิ่งทั้งปวง”[7]

ไม่สำคัญว่าความยากลำบากส่วนตัวของเราคืออะไร—ไม่ว่าจะเป็นโรคภัยไข้เจ็บหรือความโดดเดี่ยวที่ยาวนาน หรือทนทุกข์กับการล่อลวงและการทดสอบของปฏิปักษ์—พระเมษบาลผู้ประเสริฐทรงอยู่ที่นั่น พระองค์ทรงเรียกชื่อเราและตรัสว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก”[8]

ข้าพเจ้าต้องการสรุปทั้งสี่ประเด็นดังนี้

หนึ่ง—ไปกิโลเมตรที่สอง

สอง—โปรดยิ้ม รอยยิ้มของท่านจะช่วยผู้อื่น

สาม—แสดงความเห็นใจ

สี่—เชิญผู้อื่นให้มาโบสถ์

ข้าพเจ้าแสดงประจักษ์พยานถึงพระผู้ช่วยให้รอด พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์และพระองค์ทรงพระชนม์ ข้าพเจ้าทราบว่าพระองค์ทรงสนับสนุนแผนของพระบิดา ด้วยกำลังและเดชานุภาพทั้งหมดของพระองค์ ข้าพเจ้าทราบว่า ประธาน โธมัส เอส. มอนสันเป็นศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตอยู่ ท่านถือกุญแจทั้งหมดในการดำเนินงานของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลกให้สำเร็จลุล่วง ข้าพเจ้าทราบว่า เราสามารถช่วยกันในฐานะบุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ในการทดลองและการล่อลวงของเรา ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. จอห์น เทย์เลอร์, ใน *คำสอนของประธานศาสนาจักร: โจเซฟ สมิธ* (2007), 248.
2. โมไซยาห์ 18:8.
3. มัทธิว 5:41.
4. ดู เควนทิน แอล.คุก “แผนของพระบิดาของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว” (คำปราศรัย ณ การประชุมใหญ่ประวัติครอบครัว RootsTech 2015, Feb. 14, 2015), lds.org/topics/family-history/fdd/plan-about-families-full ดู lds.org/media-library/video/2015–07–01-find-take-teach ด้วย.
5. 3 นีไฟ 19:25 เน้นตัวเอน.
6. หลักคำสอนและพันธสัญญา 138:3.
7. หลักคำสอนและพันธสัญญา 88:6.
8. มัทธิว 11:28.

โดยเอ็ลเดอร์เวิร์น พี. สแตนฟิลล์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

เลือกความสว่าง

เราต้องเลือกเอาใจใส่คำแนะนำของศาสดาพยากรณ์รับรู้และปฏิบัติตามการกระตุ้นเตือนทางวิญญาณเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าและแสวงหาการเปิดเผยส่วนตัว

ไม่นานมานี้ ข้าพเจ้ากับภรรยาตัดสินใจว่าเราควรสัมผัสมากขึ้นถึงความสวยงามของพื้นที่ใกล้บ้านเราในมอนแทนา ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ เราวางแผนนำจักรยานไปที่เส้นทางฮีอาวาทาเทรล รางรถไฟสายเก่าที่เปลี่ยนเป็นทางปั่นจักรยานข้ามภูเขาร็อคกี้อันสวยงามระหว่างรัฐมอนแทนากับไอดาโฮ เราคาดหวังว่าจะได้สนุกสนานกับเพื่อนๆ ที่ดี พร้อมกับชื่นชมความงามตามธรรมชาติในพื้นที่

เรารู้ว่าการขี่จักรยานตามเส้นทาง 15 ไมล์ (24 กม.) อันสวยงามมากนี้จะรวมถึงสะพานรถไฟข้ามหุบเหวลึกและอุโมงค์ยาวเหยียดลอดใต้ภูเขาขรุขระ ฉะนั้นเราจึงเตรียมพร้อมโดยติดไฟไว้ที่หมวกนิรภัยและจักรยานของเรา

คนที่เคยไปมาก่อนแล้วเตือนเราว่าอุโมงค์มืดมาก เราจึงต้องมีแสงไฟที่สว่างจ้าจริงๆ ขณะที่เรารวมกันอยู่หน้าทางเข้าอุโมงค์หินยักษ์แทฟท์ทันเนิล ผู้ดูแลสถานที่อธิบายถึงอันตรายบางอย่างของเส้นทาง รวมถึงร่องลึกข้างทาง กำแพงขรุขระ และความมืดสนิท เรามุ่งเข้าสู่อุโมงค์อย่างไม่รีรอ หลังจากขี่ไปได้ไม่กี่นาที เราก็ตกอยู่ในความมืดมิดที่คาดไว้ แสงไฟที่ข้าพเจ้านำมาพิสูจน์ว่ามีไม่เพียงพอ และไม่นานความมืดก็บดบังแสงสว่างทั้งหมด ทันใดนั้นข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกกังวล สับสน และพิศวงงงงวย

ข้าพเจ้าอายที่จะยอมรับกับเพื่อนๆ และครอบครัวว่าข้าพเจ้าวิตกกังวล แม้จะเป็นนักปั่นจักรยานที่มีประสบการณ์ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกราวกับว่าไม่เคยปั่นจักรยานมาก่อนเลย ข้าพเจ้าพยายามอย่างยิ่งที่จะนิ่งไว้ขณะที่ความสับสนเพิ่มขึ้น ในที่สุด

หลังจากข้าพเจ้าแสดงความไม่สบายใจแก่ผู้คนรอบข้าง ข้าพเจ้าสามารถเคลื่อนเข้าหาแสงไฟสว่างจ้ามากๆ ของเพื่อนคนหนึ่ง อันที่จริง ทุกคนในกลุ่มเริ่มปั่นเป็นวงรอบๆ เขา โดยการอยู่ใกล้เขาและพึ่งพาแสงไฟของเขาตลอดจนแสงไฟที่รวมกันของกลุ่ม เราปั่นลึกต่อไปอีกเข้าสู่ความมืดของอุโมงค์

หลังจากดูเหมือนหลายชั่วโมงผ่านไป ข้าพเจ้าเห็นแสงไฟจุดเล็กๆ ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกอุ่นใจว่าทุกอย่างจะดำเนินไปด้วยดี เกือบจะทันที ข้าพเจ้ารุดหน้าต่อไปโดยพึ่งพาแสงไฟของเพื่อนๆ และแสงไฟจุดเล็กๆ นั้นที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ความมั่นใจของข้าพเจ้าค่อยๆ กลับมาขณะที่แสงนั้นใหญ่ขึ้นและเจิดจ้ายิ่งขึ้น เป็นเวลานานก่อนที่จะถึงปลายอุโมงค์ ข้าพเจ้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ อีกต่อไป ความวิตกกังวลหายไปขณะที่เราปั่นอย่างรวดเร็วไปหาแสงนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกสงบและอุ่นใจแม้ก่อนที่เราจะปั่นไปสู่รุ่งอรุณที่เต็มไปด้วยความอบอุ่นและงดงาม

เราอาศัยอยู่ในโลกที่เราจะประสบกับความท้าทายต่อศรัทธาของเรา เราอาจรู้สึกมั่นใจว่าเราพร้อมจะเผชิญความท้าทายเหล่านี้—เพียงเพื่อพบว่าการเตรียมพร้อมของเรานั้นไม่เพียงพอ และเฉกเช่นเพื่อนข้าพเจ้าเตือนไว้เกี่ยวกับความมืด เราก็ได้รับการเตือนในทุกวันนี้ เสียงของอัครสาวกกระตุ้นให้เราเตรียมตนเองด้วยความสว่างเจิดจ้าของความเข้มแข็งทางวิญญาณ

ในทำนองเดียวกัน เราอาจรู้สึกอาย ไม่สบายใจ หรือสับสนทางวิญญาณเมื่อเราเผชิญปัญหาท้าทายศรัทธาของเรา โดยทั่วไปแล้ว ความแรงกล้าและระยะเวลาของความรู้สึกเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับการตอบสนองที่เรามีต่อความรู้สึกดังกล่าว หากเราไม่ทำอะไรเลย ความสงสัย ความจองหอง และในที่สุดการละทิ้งความเชื่อจะขับเราออกจากความสว่าง

ข้าพเจ้าเรียนรู้บทเรียนสำคัญบางอย่างจากประสบการณ์ในอุโมงค์ ข้าพเจ้าจะแบ่งปันเพียงสองสามข้อ

หนึ่ง ไม่ว่าความมืดอันเนื่องจากความสงสัยจะแรงกล้าเพียงใด เราเลือกเองว่าเราจะยอมให้สิ่งนี้มีอิทธิพลต่อเรามากแค่ไหนและนานเพียงใด เราต้องจำไว้ว่าพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์ทรงรักเรามากเพียงใด ทั้งสองพระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งเราและจะไม่ทรงปล่อยให้เราถูกครอบงำหาก เราแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ จงนึกถึงประสบการณ์ของเปโตรขณะคลื่นซัดกระหน่ำในทะเลกาลิลี เมื่อเปโตรรู้สึกว่าตนเองตกอยู่ในความมืดอันหนาวเย็น เขาตระหนักถึงภาวะวิกฤติของตนทันทีและเขาเลือกร้องขอความช่วยเหลือในวินาทีนั้น เขาไม่สงสัยฤทธานุภาพของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะช่วยชีวิตเขา เขาร้องเพียงว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”[1]

ในชีวิตเรา พระหัตถ์ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงยื่นมาอาจมาในรูปแบบของความช่วยเหลือจากเพื่อนที่ไว้ใจได้ จากผู้นำ หรือบิดามารดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก ขณะที่เราดิ้นรนอยู่ในความมืด ไม่ผิดที่จะพึ่งพาแสงสว่างเพียงชั่วคราวของผู้ที่รักเราและปรารถนาจะช่วยเราอย่างจริงใจ

เมื่อเราพิจารณาอย่างลึกซึ้ง เหตุใดเราจึงฟังเสียงเย้ยหยันไร้ใบหน้าของผู้ที่อยู่ในอาคารใหญ่และกว้างในสมัยของเราและเพิกเฉยคำวิงวอนของผู้ที่รักเราอย่างแท้จริง ผู้มีทัศนะเชิงลบตลอดเวลาเหล่านี้ต้องการทำลายแทนที่จะยกระดับและเย้ยหยันแทนที่จะอุ้มชู คำเยาะเย้ยของพวกเขาสามารถซอนไชเข้าไปในชีวิตเราได้ บ่อยครั้งผ่านการบิดเบือนทางอิเล็กทรอนิกส์แบบเสี้ยววินาทีซึ่งประกอบขึ้นอย่างพิถีพิถันและจงใจทำลายศรัทธาของเรา ท่านคิดว่าดีกว่าหรือที่จะวางความผาสุกนิรันดร์ของเราไว้ในมือคนแปลกหน้า ดีกว่าหรือที่จะรับเอาความรู้แจ้งจากคนที่ไม่มีความสว่างจะให้หรือมีวาระซ่อนเร้นที่ปิดบังไว้ไม่ให้เรารู้ บุคคลนิรนามเหล่านี้ ถ้ามานำเสนอกับเราต่อหน้า คงจะไม่ได้รับความสนใจจากเราแม้สักวินาที แต่เนื่องจากพวกเขาใช้จุดอ่อนของสื่อสังคมออนไลน์ ซ่อนตัวจากการตรวจสอบได้ พวกเขาจึงได้รับความน่าเชื่อถือที่ไม่สมควรจะได้รับ

การเลือกของเราที่จะเอาใจใส่ผู้เยาะเย้ยสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะทำให้เราออกห่างความสว่างของพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งช่วยและให้ชีวิต ยอห์นบันทึกว่า “พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า ‘เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต’”[2] พึงจำไว้ว่าผู้ที่รักเราอย่างแท้จริงจะช่วยเสริมสร้างศรัทธาของเราได้

เฉกเช่นข้าพเจ้ารู้สึกอายในอุโมงค์ เราอาจรู้สึกอายที่จะขอความช่วยเหลือเมื่อเราสงสัยเช่นกัน บางทีเราอาจจะเป็นคนที่ผู้อื่นพึ่งพาพละกำลัง และบัดนี้เราเองต้องการความช่วยเหลือ เมื่อใดที่เราตระหนักว่าความสว่างและการปลอบโยน

ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงเผื่อแผ่มาถึงเรา ได้นั้นมีค่าเกินกว่าจะสูญเสียให้แก่ความจองหอง เมื่อนั้นผู้นำศาสนจักรที่ได้รับการดลใจ บิดามารดา และเพื่อนที่เราไว้วางใจสามารถช่วยได้ พวกเขาพร้อมจะช่วยให้เราได้รับการรับรองทางวิญญาณที่จะเสริมความแข็งแกร่งให้เราต้านทานความท้าทายของศรัทธา

สอง เราต้องวางใจในพระเจ้าเพื่อจะพัฒนาความเข้มแข็งทางวิญญาณภายในตัวเรา เราไม่สามารถพึ่งพาความสว่างของผู้อื่นตลอดไป ข้าพเจ้าทราบว่าความมืดในอุโมงค์จะไม่ยาวนานหากข้าพเจ้าปั่นเคียงข้างเพื่อนต่อไปและเกาะกลุ่มเพื่อความความปลอดภัย แต่ข้าพเจ้ามีความคาดหวังที่จะปั่นต่อไปได้ด้วยตนเองเมื่อข้าพเจ้ามองเห็นแสงสว่าง พระเจ้าทรงสอนเราว่า “จงเข้ามาอยู่ใกล้เราและเราจะเข้ามาอยู่ใกล้เจ้า; จงแสวงหาเราอย่างขยันหมั่นเพียรและเจ้าจะได้พบเรา; ขอ, และเจ้าจะได้รับ; เคาะ, และจะเปิดมันให้เจ้า.”[3] เราต้องกระทำโดยคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงทำตามคำสัญญาของพระองค์ที่จะยกเราขึ้นจากความมืดหากเราเข้าใกล้พระองค์ อย่างไรก็ตาม ปฏิปักษ์จะพยายามทำให้เราเชื่อว่าเราไม่เคยสัมผัสถึงอิทธิพลของพระวิญญาณและเป็นการง่ายกว่าที่จะหยุดพยายาม

ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟให้คำแนะนำเราว่า “จงสงสัยความสงสัยของท่านก่อนที่ท่านจะสงสัยศรัทธาของท่านเอง”[4] ในวอร์ดบ้านของข้าพเจ้า ไม่นานมานี้มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งกล่าวว่า “มีบางอย่างที่ผมรู้สึกซึ่งไม่สามารถอธิบายได้เลย จนบอกได้แต่ว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระผู้เป็นเจ้า” นี่คือความซื่อสัตย์ทางวิญญาณ

เมื่อเผชิญกับคำถามหรือถูกล่อลวงให้สงสัย เราควรนึกถึงพรและความรู้สึกทางวิญญาณที่เข้ามาสู่ใจและชีวิตเราในอดีต ทำให้เรามีศรัทธาในพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้านึกถึงคำแนะนำที่ให้ไว้ในเพลงสวดที่คุ้นเคย “เราไม่สงสัยพระคุณและพระเจ้า [เพราะ] เราพิสูจน์พระองค์ในกาลผ่าน”[5] การมองข้ามและลดคุณค่าประสบการณ์ทางวิญญาณที่ผ่านมาจะ

ทำให้เราอยู่ห่างจากพระผู้เป็นเจ้า

การแสวงหาความสว่างของเราจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยความเต็มใจของเราที่จะรับรู้เมื่อความสว่างนั้นฉายส่องในชีวิตเรา พระคัมภีร์สมัยใหม่ให้คำนิยามถึงความสว่างและให้สัญญากับผู้ที่ยอมรับความสว่างนั้น “สิ่งซึ่งมาจากพระผู้เป็นเจ้าเป็นความสว่าง; และคนที่รับความสว่าง, และดำเนินอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าต่อไป, รับความสว่างมากขึ้น; และความสว่างนั้นเจิดจ้ายิ่งขึ้นๆ จนถึงวันที่สมบูรณ์.”[6] เช่นกันกับที่เราปั่นไปหาแสงสว่างต่อไป ยิ่งเรายึดมั่นมากขึ้นเท่าไร อิทธิพลของพระองค์ในชีวิตเรายิ่งสว่างมากขึ้นเท่านั้น ดังความสว่างที่ปลายอุโมงค์ อิทธิพลของพระองค์จะนำมาซึ่งความมั่นใจ ความตั้งใจ การปลอบโยน และ—ที่สำคัญที่สุด—พลังที่จะรู้ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่

สาม ไม่มีความมืดใดจะมืดสนิท มีอันตราย หรือยากลำบากเกินกว่าที่ความสว่างจะฝ่าฟันได้ เมื่อไม่นานมานี้เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็นสอนว่า “ขณะที่ความชั่วร้ายเพิ่มขึ้นในโลก มีพลังอำนาจทางวิญญาณสำหรับความชอบธรรมมาชดเชย ขณะที่โลกเลื่อนหลุดออกไปจากเครื่องยึดเหนี่ยวทางวิญญาณ พระเจ้าทรงเตรียมทางไว้ให้ผู้ที่แสวงหาพระองค์ พร้อมทั้งประทานการรับรอง การยืนยัน และความมั่นใจให้พวกเขามากยิ่งขึ้นในทิศทางทางวิญญาณที่พวกเขากำลังเดินทางไป ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์กลายเป็นแสงสว่างเจิดจ้ายิ่งขึ้นในยามสนธยาที่กำลังเริ่มต้น”[7]

พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้ถูกทอดทิ้งไว้เดียวดายให้ได้รับอิทธิพลจากทุกๆ เสียง และการเปลี่ยนแปลงในเจตคติของโลก แต่เรามีอำนาจที่จะเลือกความเชื่อเหนือความสงสัย เพื่อจะเข้าถึงพลังอำนาจทางวิญญาณที่ชดเชยซึ่งสัญญาไว้ เราต้องเลือกเอาใจใส่คำแนะนำของศาสดาพยากรณ์ รับรู้และปฏิบัติตามการกระตุ้นเตือนทางวิญญาณ เชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า และแสวงหาการเปิดเผยส่วนตัว เราต้องเลือก ขอให้เราเลือกความสว่างของพระผู้ช่วยให้รอด ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู มัทธิว 14:25–31.
2. ยอห์น 8:12.
3. หลักคำสอนและพันธสัญญา 88:63.
4. ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “เชิญมาร่วมกับเรา,” *เลียโฮนา*, พ.ย. 2013, 23.
5. “เราขอบพระทัยสำหรับศาสดา,” *เพลงสวด*, บทเพลงที่ 10.
6. หลักคำสอนและพันธสัญญา 50:24.
7. นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น, “A Compensatory Spiritual Power for the Righteous” (การให้ข้อคิดทางวิญญาณ Brigham Young University Education Week, Aug. 18, 2015), speeches.byu.edu.

โดยเอ็ลเดอร์ เจมส์ บี. มาร์ติโน
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

หันไปหาพระองค์ แล้วคำตอบจะมา

จงเชื่อฟัง จงนึกถึงเวลาที่ท่านรู้สึกถึงพระวิญญาณในอดีต และทูลขอด้วยศรัทธา คำตอบของท่านจะมา

สมัยข้าพเจ้ายังหนุ่ม บิดามารดาของข้าพเจ้าเข้าร่วมศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เรารู้ว่าผู้สอนศาสนาสอนพวกท่านอยู่ แต่พวกท่านไม่ได้ให้พวกเราเรียนด้วย

หลังจากประกาศอันน่าตื่นใจนี้ ข้าพเจ้าและบรรดาน้องชายเริ่มฟังผู้สอนศาสนาด้วยเช่นกัน และน้องชายแต่ละคนรับข่าวสารแห่งการฟื้นฟูด้วยความยินดี ถึงแม้ข้าพเจ้ารู้สึกอยากรู้ แต่ในใจข้าพเจ้ายังไม่มีความปรารถนาจะเปลี่ยนแปลงชีวิต ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็รับคำท้าทายให้สวดอ้อนวอนว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นพระคำของพระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำตอบ

ท่านอาจจะถามว่า เหตุใดพระบิดาบนสวรรค์ไม่ทรงตอบคำสวดอ้อนวอนนั้น ข้าพเจ้าก็สังสัยเช่นกัน ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ตั้งแต่นั้นมาว่าสัญญาที่โมโรไนทำไว้นั้นถูกต้อง พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของเราเกี่ยวกับความจริงของพระกิตติคุณ แต่พระองค์ทรงตอบเมื่อเรามี “ใจจริง” และ “เจตนาแท้จริง”[1] พระองค์ไม่ทรงตอบเพียงเพื่อตอบสนองความสนใจใคร่รู้ของเรา

บางทีอาจมีบางสิ่งบางอย่างในชีวิตท่านที่ท่านมีคำถาม บางทีอาจมีปัญหาที่ท่านไม่รู้จะตอบอย่างไร วันนี้ข้าพเจ้าประสงค์จะแบ่งปันข้อคิดบางอย่างที่อาจช่วยท่านได้รับคำตอบหรือความช่วยเหลือที่ท่านกำลังแสวงหาอยู่ กระบวนการเริ่มด้วยการเปลี่ยนใจเลื่อมใสสู่พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

การได้รับการเปิดเผยขึ้นอยู่กับสภาพและเจตนาของใจเรา

ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องราวของหลายคนในพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น เลมันกับเลมิวเอล เหมือนนีไฟ พวกเขา “เกิดจากบิดามารดาผู้ประเสริฐ” และรับการสอน “ในสิ่งเรียนรู้ทั้งหมดของบิดา [ของพวกเขา]”[2] แต่พวกเขายังพร่ำบ่นว่าบิดาของตนเป็นคนช่างเห็นนิมิต จากมุมมองของพวกเขา การตัดสินใจของบิดาไม่สมเหตุสมผล เพราะพวกเขาไม่รู้เรื่องของพระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้น พวกเขาจึงไม่เชื่อ[3]

เป็นข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า การเลือกของพวกเขานำพวกเขาไปสู่โอกาสในการสร้างศรัทธา พวกเขาออกจากบ้านและละทิ้งความมั่งคั่งของตน ทนทุกข์ทรมานตลอดการเดินทางในแดนทุรกันดาร ในที่สุดพวกเขาช่วยต่อเรือ และตกลงเดินทางไปยังดินแดนที่ไม่รู้จัก

นีไฟผ่านประสบการณ์เหล่านี้เช่นเดียวกัน แต่การกระทำเหล่านี้สร้างศรัทธาของพวกเขาหรือไม่ ศรัทธาของนีไฟเข้มแข็งขึ้น แต่เลมันกับเลมิวเอลกลับเยาะเย้ยและเกรี้ยวกราดมากขึ้น แม้พวกพี่ๆ ได้เห็นและได้ยินเทพ แต่น่าเศร้าที่พวกเขายังคงสงสัย[4]

ชีวิตมรรตัยไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเรา เรากำหนดให้อยู่บนแผ่นดินโลกเพื่อรับการทดลองและการทดสอบ การตอบสนองของเราต่อประสบการณ์ชีวิตมักจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อประจักษ์พยานของเรา ลองพิจารณาปฏิกิริยาของเลมันกับเลมิวเอล: พวกเขาพร่ำบ่นเมื่อบิดาขอให้พวกเขาทำเรื่องที่ยาก[5] พวกเขาพยายามนำแผ่นจารึกทองเหลืองกลับมา แต่เมื่อไม่ประสบความสำเร็จพวกเขายอมแพ้ เจตคติของพวกเขาคือ “เราพยายามแล้ว เราจะทำอะไรได้มากกว่านี้อีกเล่า”[6]

แต่กระนั้นยังมีครั้งที่พวกเขาโศกเศร้าเพราะกระทำผิดและขอการให้อภัย[7] พวกเขาสวดอ้อนวอนและได้รับการให้อภัย แต่พระคัมภีร์บันทึกว่าต่อมาพวกเขา

กลับมาพร่ำบ่นและไม่ยอมสวดอ้อนวอน พวกเขาไปหานีไฟและกล่าวว่าไม่ “เข้าใจถ้อยคำที่บิดา [ของพวกเขา] พูด”[8] นีไฟถามพวกเขาว่าได้ “ทูลถามพระเจ้า”[9] แล้วหรือ สังเกตคำตอบของพวกเขา: “เรามิได้ทูลถาม; เพราะพระเจ้ามิได้ทรงทำให้เรื่องเช่นนั้นเป็นที่รู้แก่เรา.”[10]

การเชื่อฟังอย่างต่อเนื่องช่วยให้เราได้รับคำตอบ

คำตอบของนีไฟต่อพี่ๆ เป็นกุญแจสำคัญให้เราถึงการได้รับคำตอบอย่างต่อเนื่องจากการสวดอ้อนวอน:

“เหตุใดพี่จึงไม่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า? เหตุใดพี่จึงยอมพินาศ, เพราะความแข็งกระด้างของใจพี่?

“พี่มิได้จำสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้หรือ? —หากเจ้าจะไม่ทำใจแข็งกระด้าง, และถามเราด้วยศรัทธา, โดยเชื่อว่าเจ้าจะได้รับ, ด้วยความขยันหมั่นเพียรในการรักษาบัญญัติของเรา, สิ่งเหล่านี้จะเป็นที่รู้แก่เจ้าโดยแน่แท้.”[11]

ข้าพเจ้ารู้จักอดีตผู้สอนศาสนาบางคนที่มีประสบการณ์ทางวิญญาณที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ แต่ด้วยการขาดนิสัยทางวิญญาณบางอย่างดูเหมือนจะทำให้พวกเขาลืมช่วงเวลาเมื่อพระผู้เป็นเจ้าตรัสกับพวกเขา ถึงอดีตผู้สอนศาสนาและทุกคน หากท่าน “รู้สึกอยากร้องเพลงสดุดีความรักที่ไถ่, ข้าพเจ้าจะถาม, ท่านรู้สึกเช่นนั้นขณะนี้ได้หรือไม่?”[12] หากท่านไม่รู้สึกในขณะนี้ ท่านจะรู้สึกได้อีก แต่จงพิจารณาคำแนะนำของนีไฟ จงเชื่อฟัง จงนึกถึงเวลาที่ท่านรู้สึกถึงพระวิญญาณในอดีต และทูลขอด้วยศรัทธา คำตอบของท่านจะมาและท่านจะรู้สึกถึงความรักและสันติสุขจากพระผู้ช่วยให้รอด คำตอบอาจจะไม่มาอย่างรวดเร็วหรือในรูปแบบที่ท่านปรารถนา แต่คำตอบจะมา อย่ายอมแพ้! ห้ามยอมแพ้!

ขอให้เราเปรียบเทียบเลมัน เลมิวเอลกับบรรดาบุตรของโมไซยาห์ คนทั้งสองกลุ่มนี้ได้รับการเลี้ยงดูในครอบครัวที่ชอบธรรม แต่ทั้งสองกลุ่มได้หลงไป ทั้งสองกลุ่มถูกเรียกให้กลับใจโดยทูตสวรรค์ แต่อะไรคือความแตกต่างจากประสบการณ์ของบุตรของโมไซยาห์

การทดลองจะเสริมสร้างศรัทธาของเรา

ความสำเร็จในงานเผยแผ่ของพวกเขาไม่อาจจะลืมได้ คนหลายพันคนเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่วิถีทางของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เรามักจะลืมไปว่าเมื่อพวกเขาเริ่มงานเผยแผ่ “ใจ [พวกเขา] หดหู่, และ [พวกเขา] เกือบจะกลับอยู่แล้ว, [แต่] พระเจ้าทรงปลอบโยน [พวกเขา]” พวกได้รับคำแนะนำจากพระเจ้าให้ “รับความทุกข์ของ [พวกเขา]ด้วยความอดทน”[13]

การศึกษาพระคัมภีร์บอกเราถึงพระ–ประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

เหตุใดการทดลองของบุตรของโมไซยาห์จึงเสริมสร้างศรัทธาและความมุ่งมั่นของพวกเขาแทนที่จะทำให้พวกเขาพร่ำบ่นหรือสงสัย กุญแจสำคัญคือ “พวกท่านมั่นคงขึ้นในความรู้เรื่องความจริง; และพวกท่านเป็นคนมีพื้นฐานความเข้าใจที่ถูกต้องและพวกท่านค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อพวกท่านจะรู้พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า.”[14] เราทุกคนจะเผชิญการทดลองและมีคำถาม แต่จำไว้ว่าเราต้อง “ยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลา”[15] “พระวจนะของพระคริสต์จะบอกท่านทุกสิ่งที่ท่านควรทำ”[16] เราต้องทำให้การศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา เพราะสิ่งนี้จะช่วยเปิดประตูแห่งการเปิดเผย

การสวดอ้อนวอนร่วมกับการอดอาหารเปิดทางสู่การเปิดเผย

สำหรับบรรดาบุตรของโมไซยาห์, “นี่ยังไม่หมด; พวกท่านยอมตนในการสวดอ้อนวอน, และการอดอาหารอย่างมาก; ฉะนั้นพวกท่านจึงมีวิญญาณแห่งการพยากรณ์, และวิญญาณแห่งการเปิดเผย.”[17] การสวดอ้อนวอนและการอดอาหารจะช่วยให้เราตระหนักถึงการกระตุ้นเตือนได้ง่ายขึ้น การสื่อสารกับพระบิดาบนสวรรค์ขณะละเว้นการกินและดื่มอย่างมีจุดประสงค์ทำให้เรา “แก้พันธนะอธรรม [และ]. . .แก้สายรัดของแอก”[18] การสวดอ้อนวอนร่วมกับการอดอาหารจะเตรียมเราเมื่อเรา “ทูล. . .พระยาห์เวห์จะทรงตอบ. . . [และเมื่อเรา] ร้องทูล พระองค์จะตรัสว่าเราอยู่นี่”[19]

หันไปหาพระองค์

ลักษณะนิสัยส่วนตัวทางวิญญาณเหล่านี้—การเชื่อฟัง การศึกษาพระคัมภีร์ สวดอ้อนวอน และอดอาหาร—ทำให้บรรดาบุตรของโมไซยาห์เข้มแข็ง การ

ขาดลักษณะนิสัยส่วนตัวทางวิญญาณเหล่านี้เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เลมันกับเลมิวเอลตกอยู่ในสภาพเสี่ยงต่อการล่อลวงให้พร่ำบ่นและสงสัย

หากท่านถูกล่อลวงให้พร่ำบ่น หากท่านมีข้อสงสัยที่นำไปสู่ความไม่เชื่อ หากการทดลองดูเหมือนจะหนักเกินกว่าที่ท่านจะทนไหว จงหันไปหาพระองค์ หากท่านเองเป็นผู้ที่หันออกไป หรือหาข้ออ้างให้แก่พฤติกรรมของท่าน จงหันไปหาพระองค์ ท่านจำได้ไหมเมื่อพระองค์ “พูดให้ความสงบแก่จิตใจ [ท่าน]. . . ? [ท่าน] จะมีพยานใดดีไปกว่าจากพระ-ผู้เป็นเจ้าเล่า?”[20] ถามตัวท่านเอง “ฉันดำเนินชีวิตใกล้เคียงพระคริสต์มากเท่าเมื่อก่อนหรือไม่” โปรดหันไปหาพระองค์

ข้าพเจ้าขอกลับไปสู่เรื่องราวของข้าพเจ้า ในที่สุดข้าพเจ้าก็เริ่มจริงใจ ข้าพเจ้าจำได้เมื่อผู้สอนศาสนาที่กำลังสอนข้าพเจ้าถามว่าข้าพเจ้าพร้อมรับบัพติศมาไหม ข้าพเจ้าตอบว่ายังมีคำถามบางอย่าง ผู้สอนศาสนาผู้เฉลียวฉลาดคนนี้บอกข้าพเจ้าว่าเขาจะตอบคำถามของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะต้องตอบคำถามของเขาก่อน เขาถามข้าพเจ้าว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นความจริงหรือไม่และโจเซฟ สมิธเป็นศาสดาพยากรณ์หรือไม่ ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าไม่รู้ แต่ข้าพเจ้าอยากรู้

คำถามของข้าพเจ้าช่วยเพิ่มศรัทธาสำหรับข้าพเจ้า คำตอบไม่ได้เป็นเหตุการณ์ แต่เป็นกระบวนการ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าขณะที่ข้าพเจ้า “ทดลองคำพูดข้าพเจ้า” และเริ่ม “ใช้อนุภาคหนึ่งของศรัทธา” พระคัมภีร์มอรมอนกลายเป็นสิ่ง “มีรสเลิศสำหรับข้าพเจ้า” และ “ให้ความสว่างแก่ความเข้าใจของข้าพเจ้า” และทำให้ “จิตวิญญาณข้าพเจ้าขยาย” อย่างแท้จริง ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้มีประสบการณ์นั้นที่พระคัมภีร์อธิบาย ว่าพองอยู่ในอกท่าน[21] ณ จุดนี้เองที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะรับบัพติศมาและใช้ชีวิตตามพระเยซูคริสต์

ข้าพเจ้ารู้อย่างแท้จริงว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นพระคำของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าโจเซฟสมิธคือศาสดาพยากรณ์ ข้าพเจ้ายังมีสิ่งที่ไม่เข้าใจ แต่ประจักษ์พยานแห่งความจริงนำข้าพเจ้าให้ใกล้ชิดกับพระผู้ช่วยให้รอด และเสริมสร้างศรัทธาของข้าพเจ้า

พี่น้องทั้งหลาย จงจดจำนีไฟและบุตรของโมไซยาห์ ผู้มีประสบการณ์ทางวิญญาณและจากนั้นกระทำด้วยศรัทธาเพื่อให้ได้คำตอบและความซื่อสัตย์ของพวกเขาเติบโต ต่างจากเลมันและเลมิวเอลที่สงสัยและพร่ำบ่น ถึงแม้บางครั้งพวกเขาจะอยู่ในทางที่ถูกต้อง แต่การกระทำที่ไร้ศรัทธาก็ไร้ผล เราต้องมีศรัทธาและการกระทำเพื่อให้ได้รับคำตอบ

ข้าพเจ้าหวังว่าขณะที่ท่านรับฟังในเช้าวันนี้พระวิญญาณจะสัมผัสใจและความคิดของท่านให้ท่านทำบางอย่างเพื่อตอบคำถามที่ท่านมีหรือดลใจให้พบวิธีแก้ปัญหาที่ท่านเผชิญ ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานศักดิ์สิทธิ์ว่าพระเยซูคือพระคริสต์ จงหันไปหาพระองค์และคำสวดอ้อนวอนของท่านจะได้รับคำตอบ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. โมโรไน 10:4.
2. 1 นีไฟ 1:1.
3. ดู 1 นีไฟ 2:11–12.
4. ดู 1 นีไฟ 4:3–4.
5. ดู 1 นีไฟ 3:5.
6. ดู 1 นีไฟ 3:14.
7. ดู 1 นีไฟ 7:20–21.
8. 1 นีไฟ 15:7.
9. 1 นีไฟ 15:8.
10. 1 นีไฟ 15:9.
11. 1 นีไฟ 15:10–11.
12. แอลมา 5:26.
13. แอลมา 26:27.
14. แอลมา 17:2.
15. 1 นีไฟ 8:30.
16. 2 นีไฟ 32:3.
17. แอลมา 17:3.
18. อิสยาห์ 58:6.
19. อิสยาห์ 58:9.
20. หลักคำสอนและพันธสัญญา 6:23.
21. ดู แอลมา 32:27–28.

โดยเอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

จงเสริมสร้างความเข้มแข็งด้วยการชดใช้ของพระเยซูคริสต์

เนื่องด้วยการชดใช้ของพระองค์พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีฤทธานุภาพที่จะช่วย—บรรเทา—ความเจ็ดปวดและความทุกข์ในมรรตัยทุกอย่าง

ในความเป็นมรรตัยเราต้องตายแน่นอนและมีบาปที่ต้องแบกรับ การชดใช้ของพระเยซูคริสต์ลบล้างความแน่นอนทั้งสองอย่างนี้ของชีวิตมรรตัย แต่นอกจากความตายและบาป เราอาจมีการท้าทายอื่นๆ มากมายขณะดิ้นรนต่อไปตลอดชีวิตมรรตัย เพราะการชดใช้เดียวกันนั้น พระผู้ช่วยให้รอดของเราสามารถประทานพลังที่เราต้องการเพื่อเอาชนะความท้าทายแบบมรรตัยเหล่านี้ นี่คือหัวข้อของข้าพเจ้าในวันนี้

I.

เรื่องราวการชดใช้ในพระคัมภีร์ส่วนมากจะเกี่ยวกับการที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาดและทรงทนทุกข์เพื่อบาปของเรา ในคำเทศนาของแอลมาที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์มอรมอน ท่านสอนหลักธรรมพื้นฐานเหล่านี้ แต่ท่านให้การรับรองทางพระคัมภีร์ที่ชัดเจนที่สุดแก่เราด้วยว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงประสบกับความเจ็บปวด ความป่วยไข้ และความทุพพลภาพของผู้คนของพระองค์เช่นกัน

แอลมาอธิบายส่วนนี้ของการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดว่า “และพระองค์จะเสด็จออกไป, ทรงทนความเจ็บปวดและความทุกข์และการล่อลวงทุกอย่าง; และนี่ก็เพื่อคำซึ่งกล่าวว่าพระองค์จะทรงรับความเจ็บปวดและความป่วยไข้ของผู้คนของพระองค์จะได้เกิดสัมฤทธิผล.” (แอลมา 7:11; ดู 2 นีไฟ 9:21 ด้วย)

ลองคิดดู! ในการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงทน “ความเจ็บปวดและความทุกข์และการล่อลวงทุกอย่าง” ดังที่ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์อธิบายไว้ “พระองค์ไม่มีหนี้ต้องชำระ พระองค์ไม่ได้ทำผิด แต่กระนั้น ความรู้สึกผิดทั้งหมด ความเศร้าโศก โทมนัส ความเจ็บปวด ความอัปยศอดสู ความทรมานทางใจ อารมณ์ และร่างกายทั้งหมดที่มนุษย์รู้จัก—พระองค์ประสบมาแล้วทั้งสิ้น”[1]

เหตุใดพระองค์จึงทรงทนทุกข์ในการท้าทายมรรตัย “ทุกอย่าง” เหล่านี้ แอลมาอธิบายว่า “และพระองค์จะทรงรับเอาความทุพพลภาพของพวกเขา, เพื่ออุทรของพระองค์จะเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา, ตามเนื้อหนัง, เพื่อพระองค์จะทรงรู้ตามเนื้อหนังว่าจะทรงช่วยผู้คนของพระองค์ตามความทุพพลภาพของพวกเขาได้อย่างไร” (แอลมา 7:12)

ตัวอย่างเช่น อัครสาวกเปาโลประกาศว่าเนื่องจากพระผู้ช่วยให้รอด “ทรงทนทุกข์และถูกทดลอง พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองได้” (ฮีบรู 2:18) เช่นเดียวกัน ประธานเจมส์ อี. เฟาสท์สอนว่า “เนื่องจากพระผู้ช่วยให้รอดทรงเคยทนทุกข์ในทุกเรื่องที่เรารู้สึกหรือประสบ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนอ่อนแอให้กลับเข้มแข็งได้”[2]

พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสบและทนต่อความท้าทายแบบมรรตัยทั้งหมดอย่างครบถ้วน “ตามเนื้อหนัง” เพื่อพระองค์จะทรงรู้ “ตามเนื้อหนัง” ว่าจะทรง “ช่วย [หมายถึงบรรเทาทุกข์หรือช่วยเหลือ] ผู้คนของพระองค์ตามความทุพพลภาพของพวกเขาได้อย่างไร” ดังนั้นพระองค์จึงทรงรู้จักความยากลำบาก ความปวดใจ การล่อลวง และการทนทุกข์ของเรา เพราะพระองค์ทรงเต็มพระทัยประสบกับทุกสิ่งในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญของการชดใช้ของพระองค์ และเพราะสิ่งนี้การชดใช้ให้ฤทธานุภาพแด่พระองค์ที่จะช่วยเหลือเรา—ให้พละกำลังเราในการอดทนต่อทุกสิ่ง

II.

ขณะคำสอนของแอลมาในบทที่เจ็ดเป็นพระคัมภีร์ที่ชัดเจนที่สุดในเรื่องของพลังที่สำคัญแห่งการชดใช้นี้ เรื่องนี้สอนไว้ตลอดพระคัมภีร์เช่นกัน

ในช่วงแรกเริ่มของการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ พระเยซูอธิบายว่าพระองค์ทรงถูกส่งมา “[เพื่อเยียวยาใจที่ชอกช้ำ]” (ดู ลูกา 4:18) พระคัมภีร์ไบเบิลบอกเราบ่อยครั้งถึงการรักษาผู้คน “จากโรคภัยต่างๆ” (ลูกา 5:15; 7:21) พระคัมภีร์มอรมอนบันทึกการเยียวยาของพระองค์ต่อผู้ “ที่มีทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่ง” (3 นีไฟ 17:9) กิตติคุณมัทธิวอธิบายว่า

พระเยซูทรงเยียวยาผู้คน “เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะที่ว่า ‘ท่านแบกความเจ็บไข้ของเรา และหอบโรคของเราไป” (มัทธิว 8:17)

อิสยาห์สอนว่าพระเมสสิยาห์จะทรงแบก “ความเจ็บไข้” และ “ความเจ็บปวด” ของเราไป (อิสยาห์ 53:4) อิสยาห์ยังสอนถึงการที่พระองค์ทรงเสริมกำลังเราด้วยว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้า” (อิสยาห์ 41:10)

ฉะนั้นเราจึงขับร้องว่า

“อย่ากลัวอะไรเลย เพราะเราจะอยู่กับเจ้า เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะค้ำจุน จะช่วยหนุนกำลัง จะช่วยตั้งเจ้าคงมั่น จะชูเจ้าด้วยหัตถ์อันชอบธรรมเรืองฤทธา[3]

อัครสาวกเปาโลพูดถึงความท้าทายในชีวิตมรรตัยบางอย่างของท่านเอง ท่านเขียนว่า “ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟีลิปปี 4:13)

และดังนั้นเราจึงเห็นว่าเนื่องด้วยการชดใช้ของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีฤทธานุภาพที่จะช่วย—บรรเทา—ความเจ็ดปวดและความทุกข์ในมรรตัยทุกอย่าง บางครั้งฤทธานุภาพของพระองค์เยียวยาความทุพพลภาพ แต่พระคัมภีร์และประสบการณ์ของเราสอนว่าบางครั้งพระองค์ทรงช่วยโดยประทานกำลังหรือความอดทนแก่เราเพื่อให้ทนต่อความทุพพลภาพของเรา[4]

III.

ความเจ็บปวด ความทุกข์ และความทุพพลภาพในมรรตัยเหล่านี้ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสบและทนทุกข์คืออะไร

เราทุกคนต่างมีความเจ็บปวด ความทุกข์ และความทุพพลภาพ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง นอกจากสิ่งที่เราประสบเพราะบาปของเราความเป็นมรรตัยมักจะเต็มไปด้วยความยากลำบาก ความปวดใจ และความทุกข์

เราและคนที่เรารักทนทุกข์ในความเจ็บป่วย ในบางครั้งเราแต่ละคนประสบความเจ็บปวดจากแผลบาดเจ็บหรือจากความยากลำบากอื่นๆ ทางกายหรือทางจิตใจ เราทุกคนทนทุกข์และเศร้าโศกกับความตายของคนที่เรารัก เราทุกคนประสบกับความล้มเหลวในหน้าที่รับผิดชอบส่วนตัว ความสัมพันธ์ครอบครัว หรือการงานอาชีพ

เมื่อคู่สมรสหรือลูกคนหนึ่งปฏิเสธสิ่งที่เรารู้ว่าจริงและอยู่ห่างจากทางแห่งความชอบธรรม เราประสบกับความเจ็บปวดที่เกิดจากความเครียดอย่างมาก เหมือนกับบิดาของบุตรเสเพลในอุปมาที่น่าจดจำของพระเยซู (ดู ลูกา 15:11–32)

ดังผู้เขียนหนังสือสดุดีประกาศไว้ “คนชอบธรรมอาจมีความทุกข์ใจหลายอย่าง แต่พระยาห์เวห์ทรงช่วยกู้เขาออกมาให้พ้นหมด” (สดุดี 34:19)

ฉะนั้น เพลงสวดของเราจึงมีการรับรองอันแท้จริงนี้ “แผ่นดินโลกไม่มีความเศร้าโศกใดที่สวรรค์เยียวยาไม่ได้”[5] สิ่งที่เยียวยาเราคือพระผู้ช่วยให้รอดและการชดใช้ของพระองค์

สำหรับวัยรุ่น ความรู้สึกที่เจ็บปวดมากเป็นพิเศษคือการถูกปฏิเสธ เมื่อเพื่อนๆ ดูเหมือนจะเข้าร่วมในความสัมพันธ์และ

พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีฤทธานุภาพที่จะช่วย—บรรเทา—ความเจ็บปวดและความทุกข์ในมรรตัยทุกอย่าง พระองค์ทรงช่วยโดยประทานกำลังหรือความอดทนแก่เราเพื่อให้ทนต่อความทุพพลภาพของเรา

อคติทางสีผิวและเชื้อชาติก่อให้เกิดการถูกปฏิเสธที่เจ็บปวดอื่นๆ สำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่

เราทุกคนทนทุกข์และเศร้าโศกกับความตายของคนที่เรารัก

สำหรับคนจำนวนมากโรคซึมเศร้าเป็นเรื่องเจ็บปวดหรือทำให้ไร้สมรรถภาพอย่างถาวร

กิจกรรมที่มีความสุขและจงใจไม่แยแส พวกเขา อคติทางสีผิวและเชื้อชาติก่อให้เกิดการถูกปฏิเสธที่เจ็บปวดอื่นๆ สำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่ ชีวิตมีการท้าทายอื่นๆ มากมาย เช่นการว่างงานหรือความล้มเหลวอื่นๆ ในแผนของเรา

ข้าพเจ้ายังคงพูดถึงความทุพพลภาพในมรรตัยที่ไม่ได้เกิดจากบาปของเรา บางคนเกิดมาพร้อมกับความพิการทางร่างกายหรือสมองซึ่งก่อให้เกิดความทุกข์ยากสำหรับพวกเขาและความยากลำบากสำหรับผู้ที่รักและดูแลพวกเขา สำหรับคนจำนวนมากโรคซึมเศร้าเป็นเรื่องเจ็บปวดหรือไร้สมรรถภาพอย่างถาวร ความทุกข์ที่เจ็บปวดอีกอย่างหนึ่งคือสภาวะการเป็นโสด ผู้ที่ทนทุกข์กับสภาวการณ์นี้ควรจำไว้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงประสบความเจ็บปวดแบบนี้มาแล้วเหมือนกัน และโดยการชดใช้ พระองค์ประทานกำลังให้เราแบกรับไว้ได้

มีความพิการเพียงไม่กี่อย่างที่ทำลายชีวิตทางโลกหรือทางวิญญาณของเรามากกว่าการเสพติด การเสพติดบางสิ่งเช่นสื่อลามกหรือยาเสพติดน่าจะเกิดจากพฤติกรรมที่เป็นบาป แม้ว่าจะกลับใจจากพฤติกรรมนั้นแล้ว การเสพติดอาจยังคงอยู่ การเกาะติดอันก่อให้เกิดความไร้สมรรถภาพนั้นจะบรรเทาได้โดยพลังที่แน่วแน่จากพระผู้ช่วยให้รอด การท้าทายรุนแรงสำหรับผู้ถูกส่งเข้าคุกเพราะอาชญกรรมก็สามารถบรรเทาได้เช่นกัน จดหมายฉบับหนึ่งไม่นานมานี้เป็นพยานถึงพลังที่อาจมีได้แม้กับคนที่อยู่ในสภาวการณ์เช่นนั้น “ผมรู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลังเสด็จพระดำเนินตามโถงทางเดินในนี้ และผมสัมผัสถึงความรักของพระคริสต์บ่อยครั้งภายในกำแพงเรือนจำนี้”[6]

ข้าพเจ้าชอบประจักษ์พยานของกวีหญิงและเพื่อนของเรา เอ็มมา ลู เธย์น ในถ้อยคำที่เราร้องเป็นเพลงสวด เธอเขียนว่า

หาสันติได้ที่ใด?
การปลอบโยนอยู่ไหน
เมื่อแหล่งอื่นไม่ช่วยฉันสุขสันต์เต็มที่?
เมื่อมีโมโหโกรธา อาฆาตใจซอกช้ำ
ฉันนำตัวเองออกมา
เพื่อหาตนไหม?
เมื่อความเจ็บปวดทวี
เมื่อชีวีหดหู่
เมื่อใครรู้สิ่งใด ฉันจะหันหาใคร?
ที่ใดมีมือละมุน ปลอบหนุนใจปวดร้าว?
ใครเล่าจะเข้าใจฉัน?
เทียมทันพระองค์[7]

IV.

ใครจะได้รับความช่วยเหลือและการเสริมกำลังผ่านการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ แอลมาสอนว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะ “ทรงรับความเจ็บปวดและความป่วยไข้ของ *ผู้คนของพระองค์*” และจะทรง “ช่วย *ผู้คนของพระองค์*” (แอลมา 7:11–12; เพิ่มตัวเอน) ใครคือ “ผู้คนของพระองค์” ในคำสัญญานี้ คือมนุษย์มรรตัยทุกคนหรือ—ทุกคนที่เบิกบานกับความเป็นจริงของการฟื้นคืนชีวิตผ่านการชดใช้หรือ หรือเฉพาะผู้รับใช้บางคนที่เลือกสรรไว้ที่มีค่าควรผ่านศาสนพิธีและพันธสัญญา

คำว่า *ผู้คน* มีหลายความหมายในพระคัมภีร์ ความหมายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับคำสอนที่ว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะ

ทรงช่วย “ผู้คนของพระองค์” คือความหมายที่แอลมาใช้เมื่อท่านสอนในภายหลังว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นห่วงคนทุกหมู่เหล่า, ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในแผ่นดินไหน” (แอลมา 26:37) นั่นคือสิ่งที่ทูตสวรรค์หมายถึงเมื่อพวกเขาประกาศการประสูติของพระคริสต์ “เรานำข่าวดีมายังพวกท่าน เป็นความยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึงคนทั้งหลาย” (ลูกา 2:10)

เพราะประสบการณ์เพื่อการชดใช้ของพระองค์ในความเป็นมรรตัย พระผู้ช่วยให้รอดจึงสามารถปลอบโยน เยียวยา และเสริมกำลังชายหญิงทุกคนและทุกแห่งหน แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นสำหรับผู้ที่แสวงหาและขอความช่วยเหลือพระองค์ อัครสาวกยากอบสอนว่า “พวกท่านจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงยกชูท่าน” (ยากอบ 4:10) เรามีค่าควรต่อพรนั้นเมื่อเราเชื่อในพระองค์และสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือพระองค์

มีผู้คนหลายล้านคนยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า ผู้สวดอ้อนวอนถึงพระองค์ให้ยกพวกเขาออกจากความทุกข์ยาก พระผู้ช่วยให้รอดทรงเปิดเผยว่าพระองค์ “เสด็จลงต่ำกว่าสิ่งทั้งปวง” (คพ. 88:6) ดังที่เอ็ลเดอร์นีล เอ. แม็กซ์เวลล์สอน “โดยการ ‘เสด็จลงต่ำกว่าสิ่งทั้งปวง’ พระองค์ทรงเข้าพระทัยสิ่งทั้งปวงอย่างสมบูรณ์ด้วยพระองค์เองถึงความทุกทรมานทั้งปวงของมนุษยชาติ”[8] เราอาจบอกได้ว่าการเสด็จลงต่ำกว่าสิ่งทั้งปวงทำให้พระองค์ทรงอยู่ในตำแหน่งสมบูรณ์ที่สุดที่จะยกเราและประทานกำลังที่เราต้องการในการอดทนต่อความทุกข์ของเรา เราเพียงแค่ต้องขอ

หลายครั้งในการเปิดเผยสมัยใหม่ พระเจ้าทรงประกาศว่า “ฉะนั้น, หากเจ้าจะขอจากเราเจ้าจะได้รับ; หากเจ้าจะเคาะก็จะเปิดมันให้เจ้า” (ตัวอย่างเช่น, คพ. 6:5; 11:5; ดู มัทธิว 7:7 ด้วย) จริงๆ แล้ว เพราะความรักที่ครอบคลุมทั่วถึงของพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรที่รักของพระองค์ พระเยซูคริสต์ ทั้งสองพระองค์จึงทรงรับฟังและตอบคำสวดอ้อนวอนอย่างเหมาะสมต่อทุกคนที่แสวงหาพระองค์ในศรัทธา ดังที่อัครสาวกเปาโลเขียนไว้ “เรามีความหวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์” (1 ทิโมธี 4:10)

ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้จริง การชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดทำมากกว่ารับรองเราถึงความเป็นอมตะโดยการฟื้นคืนพระชนม์ที่มีผลกับคนทั้งโลก และให้โอกาสเราชำระล้างจากบาปโดยการกลับใจและบัพติศมา การชดใช้ของพระองค์ยังให้โอกาสเราเรียกหาพระองค์ผู้ทรงประสบความทุพพลภาพในมรรตัยทุกอย่างของเราเพื่อให้กำลังเราแบกรับภาระแห่งความเป็นมรรตัยได้ พระองค์ทรงรู้จักความทุกข์ทรมานของเรา และทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเราเสมอ เช่นเดียวกับชาวสะมาเรียผู้ใจดี เมื่อพระองค์ทรงพบเราบาดเจ็บอยู่ข้างทาง พระองค์จะทรงพันแผลให้เราและดูแลเรา (ดู ลูกา 10:34) พลังการเยียวยาและพลังเสริมกำลังของพระเยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์มีไว้สำหรับเราทุกคนที่ขอ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงสิ่งนั้นและเป็นพยานถึงพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งเป็นไปได้

วันหนึ่งภาระในมรรตัยทั้งหมดนี้จะหายไปและจะไม่มีความเจ็บปวดอีก (ดู วิวรณ์ 21:4) ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าเราทุกคนจะเข้าใจถึงความหวังและพลังแห่งการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด การรับรองถึงความเป็นอมตะ โอกาสสำหรับชีวิตนิรันดร์ และพละกำลังค้ำจุนที่เราจะได้รับหากเราเพียงแต่จะขอเท่านั้น ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. บอยด์ เค. แพ็คเกอร์, “การพลีพระชนม์ชีพอันศักดิ์สิทธิ์และไม่คำนึงถึงพระองค์เองของพระผู้ช่วยให้รอด,” *เลียโฮนา,* เม.ย. 2015, 38.
2. เจมส์ อี. เฟาสท์, “การชดใช้: ความหวังอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา,” *เลียโฮนา,* ม.ค. 2002, 25.
3. “ฐานมั่นคงหนักหนา,” *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 33.
4. ดูโดยทั่วไป, เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon (1997), 223–34; เดวิด เอ. เบดนาร์, “การชดใช้และการเดินทางของความเป็นมรรตัย,” *เลียโฮนา,* เม.ย. 2012, 12–19; Bruce C. Hafen and Marie K. Hafen, “‘Fear Not, I Am with Thee’: The Redeeming, Strengthening, and Perfecting Blessings of Christ’s Atonement,” *Religious Educator,* vol. 16, no. 1 (2015), 11–31, โดยเฉพาะ 18–25; Tad R. Callister, *The Infinite Atonement* (2000), 206–10.
5. “Come, Ye Disconsolate,” *Hymns,* no. 115.
6. จากจดหมายปี 2014 ที่อธิการบ๊อบบี้ โอ. เฮลส์ ผู้ดูแล the Henry Branch of the Central Utah Correctional Facility ได้รับ.
7. “หาสันติได้ที่ใด?” *เพลงสวด,* บทที่ 54.
8. นีล เอ. แม็กซ์เวลล์, “การใช้โลหิตแห่งการชดใช้ของพระคริสต์,” *เลียโฮนา,* ม.ค. 1998, 28.

โดย เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ศรัทธาไม่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่โดยการเลือก

ศรัทธาในพระเยซูคริสต์เป็นของประทานจากสวรรค์ที่เกิดขึ้นเมื่อเราเลือกที่จะเชื่อและเมื่อเราแสวงหาและยึดมั่นในศรัทธา

พระผู้ช่วยให้รอดทรงรับรู้ความเข้มแข็งหรือความอ่อนแอในศรัทธาของคนรอบข้างพระองค์ พระองค์ตรัสกับคนหนึ่งอย่างชื่นชมว่า “[ศรัทธา] ของท่านก็มาก”[1] และทรงคร่ำครวญกับอีกคนหนึ่งว่า “พวกมี [ศรัทธา] น้อย”[2] พระองค์ตรัสถามคนอื่นๆ ว่า “[ศรัทธา] ของท่านทั้งหลายอยู่ที่ไหน?”[3] พระเยซูทรงยกย่องอีกคนหนึ่งว่า “เราไม่เคยพบศรัทธาที่ไหนมากเท่านี้ แม้ในอิสราเอล”[4]

ข้าพเจ้าถามตนเองว่า “พระผู้ช่วยให้รอดทรงมองศรัทธาของข้าพเจ้าอย่างไร” และคืนนี้ข้าพเจ้าถามท่านว่า “พระผู้ช่วยให้รอดทรงมองศรัทธาของท่านอย่างไร”

ศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ไม่ใช่สิ่งบอบบางล่องลอยไร้จุดหมายในอากาศ ศรัทธาไม่ตกมาถึงเราโดยบังเอิญหรืออยู่กับเราตามสิทธิกำเนิด แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าศรัทธาเป็น “ความมั่นใจ . . . ความแน่ใจในสิ่งที่มองไม่เห็น”[5] ศรัทธาสาดส่องความสว่างทางวิญญาณ และความสว่างนั้นเล็งเห็นได้ชัดเจน[6] ศรัทธาในพระเยซูคริสต์เป็นของประทานจากสวรรค์ที่เกิดขึ้นเมื่อเราเลือกที่จะเชื่อ[7] และเมื่อเราแสวงหาและยึดมั่นในศรัทธา ศรัทธาของท่านกำลังแรงกล้าขึ้นหรืออ่อนแอลง ศรัทธาเป็นหลักธรรมแห่งพลังอำนาจ มีความสำคัญไม่เฉพาะในชีวิตนี้เท่านั้น แต่ในความเจริญก้าวหน้าหลังม่านด้วย[8] โดยพระคุณของพระคริสต์ สักวันหนึ่งเราจะรอดผ่านศรัทธาในพระนามของพระองค์[9] อนาคตของศรัทธาท่านไม่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่โดยการเลือก

ศรัทธาของหนุ่มชาวบราซิล

หนึ่งเดือนก่อนในบราซิลข้าพเจ้าพบอารอลโด กาวาลกานเต เขารับบัพติศมาเมื่ออายุ 21 ปี เป็นสมาชิกศาสนจักรคนแรกในครอบครัว ศรัทธาของเขาโชติช่วง และเขาเริ่มเตรียมรับใช้งานเผยแผ่ทันที น่าเศร้าที่แพทย์วินิจฉัยว่ามารดาของอารอลโดเป็นมะเร็ง สามเดือนต่อมา ไม่กี่วันก่อนที่เธอจะสิ้นชีวิต เธอบอกอารอลโดถึงเรื่องที่เธอกังวลมากที่สุดว่า ไม่มีญาติพี่น้องจะช่วยเหลือ อารอลโดต้องรับผิดชอบน้องสาวสองคนกับน้องชายของเขาเต็มตัว เขาสัญญาอย่างจริงจังโดยไม่ลังเลกับมารดาที่กำลังจะสิ้นใจ

ตอนกลางวันเขาทำงานในธนาคาร ตอนกลางคืนเขาเรียนมหาวิทยาลัย เขายังคงรักษาพันธสัญญาบัพติศมา แต่หมดหวังจะเป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลา พันธกิจของเขาคือดูแลครอบครัว

หลายเดือนต่อมาขณะเตรียมพูดในการประชุมศีลระลึก อารอลโดศึกษาถ้อยคำที่ซามูเอลพูดเชิงตำหนิกษัตริย์ซาอูลว่า “ที่จะเชื่อฟัง” เขาอ่าน “ก็ดีกว่า [ถวาย] เครื่องสัตวบูชา”[10] อารอลโดได้รับความรู้สึกที่ดูเหมือนไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ว่าเขาต้องเชื่อฟังการเรียกของศาสดาพยากรณ์ให้รับใช้งานเผยแผ่ เขาเดินหน้าด้วยศรัทธามหาศาลโดยไม่หวั่นอุปสรรคตรงหน้า

อารอลโดเก็บออม เงิน สกุลบราซิลเท่าที่เขาจะทำได้ เมื่ออายุ 23 ปี เขาได้รับหมายเรียกเป็นผู้สอนศาสนา เขาบอกน้องชายว่าให้ถอนเงินจากบัญชีของเขา

เดือนละเท่าไรสำหรับครอบครัว อารอลโดยังมีเงินไม่พอจ่ายค่างานเผยแผ่เต็มจำนวนและค่ายังชีพของน้องชายกับน้องสาว แต่ด้วยศรัทธาเขาเข้าเอ็มทีซี หนึ่งสัปดาห์ต่อมาเขาได้รับพรครั้งแรกในบรรดาพรมากมาย ธนาคารที่จ้างเอ็ลเดอร์กาวาลกานเตเพิ่มเงินที่เขาต้องได้รับเมื่อสิ้นสุดการทำงานเป็นสองเท่า ปาฏิหาริย์ครั้งนี้ ตามด้วยปาฏิหาริย์อื่นๆ ทำให้เขามีรายได้ที่ต้องใช้กับงานเผยแผ่และครอบครัวช่วงที่เขาไม่อยู่

ยี่สิบปีต่อมา เวลานี้บราเดอร์กาวาล-กานเตรับใช้เป็นประธานสเตคโบอาวี-อาเจม เรซีฟี บราซิล เมื่อนึกย้อนกลับไป เขาพูดถึงวันเวลาเหล่านั้นว่า “เมื่อผมพยายามดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ผมรู้สึกถึงความรักและการนำทางของพระผู้ช่วยให้รอด ศรัทธาของผมเติบโต ทำให้ผมเอาชนะความท้าทายได้มากมาย”[11] ศรัทธาของอารอลโดไม่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่โดยการเลือก

มีชายหญิงชาวคริสต์มากมายผู้มีศรัทธาลึกซึ้งในพระเจ้าพระเยซูคริสต์เรายกย่องและเคารพพวกเขา

ยืนเฉยไม่ได้อีกแล้ว

แต่พี่น้องทั้งหลาย เราได้รับมากกว่านั้น: ฐานะปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า

อารอลโด กาวาลกานเต (ซ้าย) กับน้องสาวและน้องชาย รูปของมารดาแขวนที่ผนัง

อำนาจของพระผู้เป็นเจ้าที่เหล่าเทพผู้บริสุทธิ์นำกลับมายังแผ่นดินโลก นี่ทำให้ท่านแตกต่าง ท่านยืนเฉยไม่ได้อีกแล้ว ศรัทธาของท่านจะเติบโตไม่ใช่โดยบังเอิญ แต่โดยการเลือก

วิธีที่เราดำเนินชีวิตจะเพิ่มหรือไม่ก็ลดศรัทธาของเรา การสวดอ้อนวอน การเชื่อฟัง ความซื่อสัตย์ ความบริสุทธิ์ของความคิดและการกระทำ และความไม่เห็นแก่ตัวเพิ่มพูนศรัทธา หากไม่มีสิ่งเหล่านี้ ศรัทธาของเราจะลดลง เหตุใดพระผู้ช่วยให้รอดจึงตรัสกับเปโตรว่า “เราอธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อ [ศรัทธา] ของท่านจะไม่ได้ขาด”[12] เพราะมีปฏิปักษ์ผู้เบิกบานในการทำลายศรัทธาของเรา! จงอย่าหยุดปกป้องศรัทธาของท่าน

คำถามที่แสวงหาความจริง

วิธีจัดการกับคำถามที่แสวงหาความจริงเป็นส่วนสำคัญของการสร้างศรัทธา เราใช้ทั้งสติปัญญาและความรู้สึกของเรา พระเจ้าตรัสว่า “เราจะบอกเจ้าในความนึกคิดและในใจเจ้า”[13] ใช่ว่าคำตอบทั้งหมดจะมาทันที แต่คำถามสำคัญที่สุดจะพบคำตอบได้โดยผ่านการศึกษาที่จริงใจและการขอคำตอบจากพระผู้เป็นเจ้า การใช้ความนึกคิดโดยไม่ใช้ใจจะไม่ได้คำตอบทางวิญญาณ “พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่ [ผ่าน] พระวิญญาณของพระเจ้า”[14] และเพื่อช่วยเรา พระเยซูทรงสัญญาจะประทาน “ผู้ช่วยอีกผู้หนึ่ง” และทรงเรียกพระองค์ว่า “พระวิญญาณแห่งความจริง”[15]

ศรัทธาไม่เรียกร้องคำตอบของทุกคำถาม แต่แสวงหาความมั่นใจและความกล้าเพื่อเดินไปข้างหน้า บางครั้งยอมรับว่า “เราไม่รู้ทุกอย่าง แต่เรารู้มากพอจะเดินต่อไปบนเส้นทางของการเป็นสานุศิษย์”[16]

การหมกมุ่นอยู่กับความสงสัยตลอดเวลา เติมเชื้อเพลิงด้วยคำตอบจากคนขาดศรัทธาและคนไม่ซื่อสัตย์ จะบั่นทอนศรัทธาของคนนั้นในพระเยซูคริสต์และการฟื้นฟู[17] “คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่”[18]

ตัวอย่างเช่น คำถามเกี่ยวกับศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธไม่ใช่เรื่องใหม่ นักวิจารณ์โยนคำถามตั้งแต่เริ่มงาน ถึงคนทั้งปวงผู้มีศรัทธาและกำลังมองผ่านกระจกสีของศตวรรษที่ 21 ผู้มีความสงสัยจริงๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์หรือคำกล่าวของท่านศาสดาพยากรณ์โจเซฟเมื่อเกือบ 200 ปีที่แล้ว ข้าพเจ้าขอแนะนำด้วยความหวังดีดังนี้ สำหรับตอนนี้ ขอให้บราเดอร์โจเซฟพักบ้าง! ในอนาคตท่านจะมีข้อมูลมากกว่าที่พบในโปรแกรมค้นหาของทุกวันนี้รวมกันกว่า 100 เท่า และจะเป็นข้อมูลที่มาจากพระบิดาในสวรรค์ของเราผู้ทรงรู้ทุกสิ่ง[19] ลองพิจารณาทั้งหมดของชีวิตโจเซฟ—เกิดในความยากไร้และศึกษาตามระบบน้อยมาก ท่านแปลพระคัมภีร์มอรมอนไม่ถึง 90 วัน[20] ชายหญิงที่ซื่อตรงภักดีหลายหมื่นคนน้อมรับอุดมการณ์แห่งการฟื้นฟู เมื่ออายุ 38 ปีโจเซฟผนึกประจักษ์พยาน

ของท่านด้วยเลือดของท่านเอง ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าโจเซฟ สมิธเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า จงเชื่อเรื่องนี้และก้าวไปข้างหน้า!

ของประทานที่ขยายศรัทธาของเรา

ทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลและพระคัมภีร์มอรมอนให้ความเชื่อมั่นอันงดงามกับเราว่าพระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าถือพระคัมภีร์มอรมอนฉบับแรกในภาษาฝรั่งเศสที่จัดพิมพ์โดยจอห์น เทย์เลอร์เมื่อท่านเริ่มทำงานในฝรั่งเศสปี 1852 เวลานี้พระคัมภีร์มอรมอนทั้งหมดหรือบางส่วนมี 110 ภาษาทั่วโลก ให้พยานทางวิญญาณและจับต้องได้ถึงความจริงของการฟื้นฟูครั้งสุดท้ายที่ท่านอ่านพระคัมภีร์มอรมอนตั้งแต่หน้าแรกถึงหน้าสุดท้ายคือเมื่อใดจงอ่านอีกครั้ง พระคัมภีร์เล่มนี้จะเพิ่มศรัทธาของท่าน[21]

ของประทานอีกอย่างหนึ่งจากพระผู้เป็นเจ้าที่ขยายศรัทธาของเราคือการนำทางของฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสอง วันนี้เราสนับสนุนสมาชิกอัครสาวกสิบสองคนใหม่สามท่าน และข้าพเจ้าขอต้อนรับเอ็ลเดอร์ราสแบนด์ เอ็ลเดอร์สตีเวนสัน และเอ็ลเดอร์เรนลันด์สู่กลุ่มอันศักดิ์สิทธิ์ของโควรัมอัครสาวกสิบสอง เปาโลกล่าวว่า

“พระองค์ [ทรงเรียก] อัครทูต และ . . . ผู้เผยพระวจนะ . . .

“เพื่อเตรียมธรรมิกชนสำหรับการปรนนิบัติ . . .

“จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความ

แม้ว่าเปลวไฟแห่งศรัทธาในช่วงเริ่มต้นของท่านอาจจะยังน้อยนิดแต่การตัดสินใจที่ชอบธรรมนำมาซึ่งความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้นในพระผู้เป็นเจ้าและศรัทธาของท่านเพิ่มพูน

เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า . . .

“จะไม่ . . . ถูกซัดไปซัดมาและพัดไปพัดมาด้วยลมคำสั่งสอนทุกอย่าง ด้วย . . . อุบาย [หรือคน] ที่ฉลาดในการล่อลวง”[22]

การนำทางจากฝ่ายประธานสูงสุดและอัครสาวกสิบสองช่วยปกป้องศรัทธาของเรา

แม้ว่าเปลวไฟแห่งศรัทธาในช่วงเริ่มต้นของท่านอาจจะยังน้อยนิด แต่การตัดสินใจที่ชอบธรรมนำมาซึ่งความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้นในพระผู้เป็นเจ้าและศรัทธาของท่านเพิ่มพูน ความยากของความเป็นมรรตัยพัดใส่ท่าน และอำนาจชั่วดักซุ่มในความมืดหวังจะดับศรัทธาของท่าน แต่เมื่อท่านเลือกสิ่งดีต่อไป วางใจในพระผู้เป็นเจ้าและติดตามพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าทรงส่งแสงสว่างและความรู้ที่เพิ่มขึ้น และศรัทธาของท่านจะหยั่งรากและไม่หวั่นไหว ประธานโธมัส เอส. มอนสันกล่าวไว้ว่า “อย่ากลัว . . . อนาคตสดใสเท่าศรัทธาของท่าน”[23]

พอร์เตอร์, เซน, และแม็กซ์ โอเพ่นชอว์

ศรัทธาของเยาวชนชายของศาสนจักรนี้น่าทึ่งมาก!

วันที่ 12 มิถุนายนปีนี้ ข้าพเจ้าได้รับอีเมลแจ้งว่าอธิการจากวอร์ดหนึ่งในยูทาห์ ภรรยาของเขา กับลูกอีกสองคนเสียชีวิตในอุบัติเหตุเครื่องบิน อธิการมาร์ค โอเพ่นชอว์ขับเครื่องบินขณะเครื่องขึ้นจากลานบินเล็กๆ แล้วจู่ๆ เครื่องก็ตกลงมาจากฟ้าสู่พื้นโลก อธิการโอเพ่นชอว์ เอมีภรรยา กับแทนเนอร์และเอลลีลูกๆ ของพวกเขาเสียชีวิตในอุบัติเหตุครั้งนี้ ส่วนแม็กซ์ลูกชายวัยห้าขวบกระเด็นออกจากที่นั่งในเครื่องบินอย่างปาฏิหาริย์ เขารอดตายและแค่กระดูกหัก

ข้าพเจ้าทราบมาว่าเอ็ลเดอร์พอร์เตอร์โอเพ่นชอว์ลูกชายของพวกเขากำลังรับใช้ในคณะเผยแผ่มาจูโร หมู่เกาะมาร์แชล และเซนลูกชายวัย 17 ปีเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนในเยอรมนี

ข้าพเจ้าโทรหาเอ็ลเดอร์โอเพ่นชอว์ที่อยู่บนเกาะคริสต์มาส ถึงแม้ความตายที่ไม่คาดฝันของมารดา บิดา น้องชาย และน้องสาวจะทำให้เขาใจสลาย แต่เอ็ลเดอร์โอเพ่นชอว์มุ่งความห่วงใยไปสู่น้องชายสองคนทันที

ในที่สุดเอ็ลเดอร์โอเพ่นชอว์กับเซนน้องชายของเขาตัดสินใจเองว่าคนอื่นช่วยที่บ้านได้และพอร์เตอร์ควรทำงานเผยแผ่ต่อ พวกเขารู้ว่านั่นเป็นสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ

เมื่อข้าพเจ้าพูดกับเอ็ลเดอร์โอเพ่นชอว์ ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความเศร้าเสียใจของเขา แต่รู้สึกถึงไฟที่ไม่อาจดับได้แห่งศรัทธาของเขาด้วย “ผมมีความเชื่อมั่น” เขาบอกข้าพเจ้า “และรู้โดยไม่เคลือบแคลงสงสัยว่าผมจะได้พบครอบครัวอีกครั้ง . . . ความเข้มแข็งในการทดลองของเราอยู่ใน . . . พระเจ้าพระเยซูคริสต์เสมอ . . . พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าประจักษ์ชัดมากขณะช่วย [ผม] กับน้องชายตลอดความท้าทายที่ยากมากนี้”[24]

ข้าพเจ้าพบเซนครั้งแรกที่งานศพขณะมองดูหีบศพทั้งสี่ตรงหน้าเราในห้องนมัสการ ข้าพเจ้าทึ่งกับศรัทธาของเยาวชนวัย 17 ปีคนนี้เมื่อเขากล่าวกับผู้มาร่วมงานว่า “วันนี้เรามารวมกันด้วยใจนอบน้อมและจิตวิญญาณอ่อนล้า เพื่อระลึกถึงชีวิตของคุณแม่ คุณพ่อ แทนเนอร์ และเอลลี . . . เราเคยพูดคุยกัน ร้องไห้ด้วยกัน รำลึกด้วยกัน และรู้สึกถึงพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าด้วยกัน . . .

“วันหลังจากทราบข่าวอุบัติเหตุ ผม

เอ็ลเดอร์พอร์เตอร์โอเพ่นชอว์กำลังรับใช้ในคณะเผยแผ่มาจูโร หมู่เกาะมาร์แชล

พบจดหมายจากคุณแม่ในกระเป๋าของผม ในจดหมายท่านเขียนว่า ‘เซน จำไว้ว่าลูกเป็นใครและลูกมาจากไหน เราจะสวดอ้อนวอนให้ลูกและจะคิดถึงลูก’” เซนอ่านต่อ “ไม่มีคำพูดใดจากคุณแม่ที่จะเป็นคำสั่งเสียได้เหมาะสมกว่านี้อีกแล้ว ผมรู้ว่าท่านกับแทนเนอร์ เอลลี และคุณพ่อกำลังสวดอ้อนวอนให้ผม [และพี่ชายกับน้องชาย] ผมรู้ว่า . . . พวกเขาสวด

ในที่สุดเอ็ลเดอร์โอเพ่นชอว์กับเซนน้องชายของเขา(อยู่ในรูปกับแม็กซ์น้องชายคนเล็ก) ตัดสินใจเองว่าคนอื่นช่วยที่บ้านได้และพอร์เตอร์ควรทำงานเผยแผ่ต่อพวกเขารู้ว่านั่นเป็นสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ

อ้อนวอนให้ผมจดจำว่าผมเป็นใคร เพราะผมเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้าเหมือนพวกท่าน และพระองค์ทรงส่งผมมาที่นี่ ผมเป็นพยาน [ว่า] . . . ไม่ว่าเราจะรู้สึกโดดเดี่ยวเพียงใด พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งเรา”[25]

พี่น้องที่รัก ศรัทธาของท่านไม่ได้เริ่มขึ้นเมื่อท่านเกิด และจะไม่สิ้นสุดเมื่อท่านสิ้นชีวิต ศรัทธาคือการเลือก จงเสริมสร้างศรัทธาของท่านและดำเนินชีวิตให้สมกับพระดำรัสชื่นชมของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “[ศรัทธา] ของท่านก็มาก” ขณะทำเช่นนั้นข้าพเจ้าสัญญาว่าโดยผ่านพระคุณของพระเยซูคริสต์ สักวันหนึ่งศรัทธาของท่านจะทำให้ท่านได้ยืนอยู่กับคนที่ท่านรัก สะอาดและบริสุทธิ์ในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. มัทธิว 15:28.
2. มัทธิว 6:30.
3. ลูกา 8:25.
4. มัทธิว 8:10.
5. มัทธิว 11:1.
6. ดู แอลมา 32:35.
7. ดู แอล. วิทนีย์ เคลย์ตัน, “เลือกที่จะเชื่อ,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 36–39.
8. ดู ***Lectures on Faith*** (1985), 3.
9. ดู เอเฟซัส 2:8.
10. 1 ซามูเอล 15:22.
11. การสนทนาส่วนตัวกับอารอลโด กาวาลกานเต, 29 ส.ค. 2015 ซัลวาดอร์ บราซิล และอีเมลลงวันที่ 31 ส.ค. 2015. เรื่องราวของอารอลโด กาวาลกานเตในการรับปากมารดาที่จะดูแลน้องชายและน้องสาวมีมากกว่านั้น หลายปีหลังจากแม่ของเขาสิ้นชีวิต เขาจะพูดถึงน้องชายและน้องสาวอย่างเปิดเผยว่าเป็น “ลูกๆ” ของเขา ระหว่างที่รับใช้งานเผยแผ่ จดหมายและโทรศัพท์ของเขาในวันคริสต์มาสและวันแม่มักจะพูดถึงความท้าทายของสมาชิกครอบครัวแต่ละคน จากการเสียสละอย่างมากหลังจบงานเผยแผ่ อารอลโดรับภาระด้านการเงินสำหรับการศึกษาและงานเผยแผ่ของน้องชาย อารอลโดรอจนน้องสาวและน้องชายแต่งงานก่อนที่เขาจะแต่งงานเมื่ออายุ 32 ปี พวกเขายังคงเป็นครอบครัวที่รักกันมาก.
12. ลูกา 22:32.
13. หลักคำสอนและพันธสัญญา 8:2.
14. 1 โครินธ์ 2:11.
15. ยอห์น 14:16–17.
16. ดู อาดัม คอตเตอร์, “เมื่อเกิดความสงสัยและคำถาม,” *เลียโฮนา,* มี.ค. 2015, 39–41.
17. เอ็ลเดอร์นีล เอ. แม็กซ์เวลล์เคยกล่าวไว้ว่า “บางคนยืนกรานที่จะศึกษาศาสนจักรผ่านสายตาของผู้ละทิ้งศาสนจักรเท่านั้น —เหมือนการสัมภาษณ์ยูดาสเพื่อที่จะเข้าใจพระเยซู ผู้ละทิ้งศาสนจักรบอกเราเกี่ยวกับพวกเขาเองมากกว่าจะพูดถึงสิ่งซึ่งพวกเขาละทิ้งมาเสมอ” (“All Hell Is Moved” [Brigham Young University devotional, Nov. 8, 1977], 3, speeches.byu.edu).
18. 1 โครินธ์ 2:14.
19. “ข้าพเจ้าไม่เคยบอกท่านว่าข้าพเจ้าดีพร้อม แต่ไม่มีความผิดพลาดในการเปิดเผยที่ข้าพเจ้าสอน” (*คำสอนของประธานศาสนจักร: โจเซฟ สมิธ* [2007], 561).
20. ดู John W. Welch and Tim Rathbone, “The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information,” (Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, 1986).
21. พยานทางวิญญาณถึงพระคัมภีร์มอรมอนเป็นหัวใจของการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เป็นพยานที่ต้องชุบชีวิตขึ้นใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า หากไม่ทำ ความรู้สึกทางวิญญาณจะเจือจางและเราจะจำพลังที่เคยรู้สึกนั้นไม่ได้อีกต่อไป “และผู้คนเริ่มลืมเครื่องหมายและการอันน่าพิศวงเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ยินมา, และเริ่มแปลกใจน้อยลงน้อยลงเกี่ยวกับ. . .การอันน่าพิศวงจากฟ้าสวรรค์, ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มแข็งกระด้างในใจ, และมืดบอดในจิต, เริ่มไม่เชื่อทุกสิ่งซึ่งพวกเขาได้ยินและเห็นมา. . .และชักนำไปให้เชื่อว่าหลักคำสอนของพระคริสต์เป็นสิ่งโง่เขลาและเปล่าประโยชน์” (3 นีไฟ 2:1–2).
22. เอเฟซัส 4:11–14.
23. โธมัส เอส. มอนสัน, “จงรื่นเริงเถิด,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2009, 113.
24. อีเมลส่วนตัวได้รับจากเอ็ลเดอร์พอร์เตอร์ โอเพ่นชอว์, 23 ส.ค. 2015.
25. ความคิดเห็นของเซน โอเพ่นชอว์ในพิธี

โดย เอ็ลเดอร์แรนดัลล์ เค. เบนเนตต์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ก้าวต่อไปของท่าน

พระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเป็นที่รักของท่านและพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ ทรงเชื้อเชิญให้ท่านก้าวไปหาพระองค์ อย่ารีรอ จงก้าวเดี๋ยวนี้เลย

ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าใจในระหว่างการประชุมเมื่อเร็วๆ นี้กับวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ยอดเยี่ยม มีคนตั้งคำถามว่า “ใครปรารถนาจะอยู่กับพระบิดาบนสวรรค์อีกครั้ง” ทุกคนยกมือ คำถามต่อไปคือ “ใครมั่นใจว่าจะทำสำเร็จ” น่าเศร้าและน่าประหลาดใจตรงที่คนส่วนใหญ่เอามือลง

เมื่อเราเห็นช่องว่างระหว่างคนที่เราเป็นตอนนี้กับคนที่เราปรารถนาจะเป็น หลายคนถูกล่อลวงให้เลือกสูญสิ้นศรัทธาและความหวัง[1]

เพราะ “ไม่มีสิ่งไม่สะอาดใดๆ จะพำนักอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าได้”[2] เพื่อให้ได้อยู่กับพระองค์อีกครั้งเราจึงต้องรับการชำระให้สะอาดจากบาป[3] และบริสุทธิ์[4] หากเราต้องทำสิ่งนี้ *ตามลำพัง* คงไม่มีใครทำได้ แต่เราไม่ได้อยู่ตามลำพัง อันที่จริง เรา *ไม่มีวัน* อยู่ตามลำพัง

เรามีความช่วยเหลือจากสวรรค์เพราะพระเยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์[5] พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “หากเจ้าจะมีศรัทธาในเราเจ้าจะมีพลังความสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่เราเห็นสมควร”[6] เมื่อใช้ศรัทธา ศรัทธาย่อมเพิ่มขึ้น

ขอให้พิจารณาหลักธรรมสามข้อนี้ซึ่งจะช่วยเราเดินทางกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของเรา

เป็นเหมือนเด็ก

หลานชายคนเล็กสุดของเราเป็นตัวอย่างของหลักธรรมข้อแรกนี้ หลังจากหัดคลานและยืนได้แล้ว เขาก็พร้อมจะทดลองเดิน ระหว่างพยายามเดินสองสามก้าวแรก เขาล้ม ร้องไห้ และสีหน้าของเขาบ่งบอกว่า “หนูจะไม่—ไม่มีวัน—หัดเดินอีก! หนูจะคลานแบบนี้ไปเรื่อยๆ”

เมื่อเขาสะดุดล้ม พ่อแม่ที่รักเขาไม่รู้สึกว่าเขาสิ้นหวังหรือเขาจะเดินไม่ได้ แต่พ่อแม่กลับกางแขนพลางร้องเรียกเขา และขณะสายตาจับจ้องที่พ่อแม่ เขาพยายามอีกครั้งเพื่อก้าวไปให้ถึงอ้อมกอดอันเปี่ยมด้วยรักของทั้งสอง

พ่อแม่ที่รักเรากางแขนรอต้อนรับเราเสมอแม้เราจะก้าวสั้นที่สุดในเส้นทางที่ถูกต้อง พวกท่านรู้ว่าการที่เราเต็มใจพยายามแล้วพยายามอีกจะนำเราให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ

พระผู้ช่วยให้รอดทรงสอนว่าเพื่อรับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดก เราต้องเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ[7] ดังนั้น ถ้า

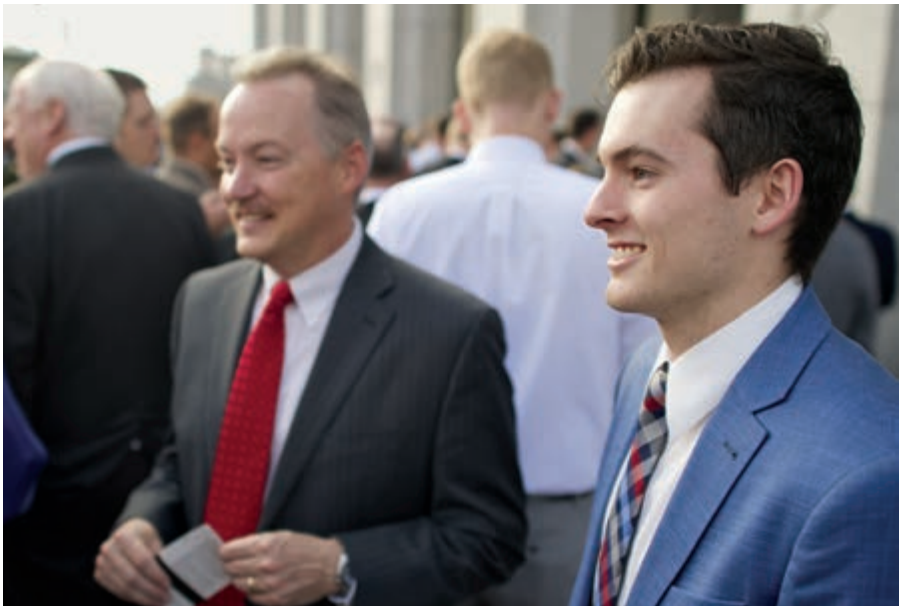

จะพูดกันทางวิญญาณ หลักธรรมข้อแรกคือเราต้องทำสิ่งที่เราเคยทำสมัยเป็นเด็ก[8]

ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็กและเต็มใจมองไปที่พระบิดาในสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราก้าวเดินไปหาพระองค์โดยไม่สิ้นหวัง แม้เราจะล้มก็ตาม พระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเราทรงชื่นชมยินดีในแต่ละก้าวและทุกย่างก้าวที่ซื่อสัตย์ หากเราล้ม พระองค์ทรงชื่นชมยินดีทุกครั้งที่เราพยายามลุกขึ้นและลองอีกครั้ง

กระทำด้วยศรัทธา

หลักธรรมข้อสองเห็นได้จากตัวอย่างของวิสุทธิชนที่ซื่อสัตย์สองคน ซึ่งต่างปรารถนาจะหาคู่นิรันดร์ ทั้งสองก้าวไปด้วยศรัทธาที่เต็มเปี่ยมร่วมกับการสวดอ้อนวอน

ยูริ วิสุทธิชนยุคสุดท้ายชาวรัสเซียเสี่ยสละและเก็บเงินเดินทางไกลไปพระวิหารบนรถไฟเขาสังเกตเห็นสาวสวยคนหนึ่งสีหน้าสดใส เขารู้สึกว่าเขาควรแบ่งปันพระกิตติคุณกับเธอ โดยไม่ทราบจะทำอย่างไรดี เขาจึงเริ่มอ่านพระคัมภีร์มอรมอนโดยหวังว่าเธอจะสังเกตเห็น

ยูริไม่ทราบว่ามาริยาหญิงสาวคนนั้นเป็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายอยู่แล้ว เธอเองก็ไม่รู้เช่นกันว่ายูริเป็นสมาชิก เพื่อทำตามการกระตุ้นเตือนให้แบ่งปันพระกิตติคุณกับเขา มาริยาจึงเริ่มอ่านพระคัมภีร์มอรมอนเช่นกันโดยหวังว่าเขาจะสังเกตเห็น

เมื่อทั้งคู่เงยหน้าขึ้นพร้อมกัน ยูริกับมาริยาต่างประหลาดใจที่เห็นพระคัมภีร์มอรมอนในมือของอีกฝ่าย—และหลังจากตกหลุมรัก ทั้งคู่ก็ผนึกกันในพระวิหาร ปัจจุบัน ยูริกับมาริยา คัทเชพอฟ คู่นิรันดร์จากโวโรเนช รัสเซีย ต่างเอื้อประโยชน์ใหญ่หลวงต่อการเติบโตของศาสนจักรในรัสเซีย

เรื่องนี้ไม่เพียงเน้นความเต็มใจจะกระทำด้วยศรัทธาของคู่นี้เท่านั้น แต่เน้นหลักธรรมข้อสองด้วยนั่นคือ—พระเจ้าทรงสนองให้มากกว่าความเต็มใจจะกระทำด้วยศรัทธาของเรา ไม่เฉพาะความเต็มใจจะก้าวเดินของเราเท่านั้นที่ได้รับพร แต่พรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ยังมีมากกว่านั้น

พระบิดาบนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรง *กระตือรือร้น* จะประทานพรเรา พระองค์ทรงขอเพียงหนึ่งในสิบของสิ่งที่พระองค์ประทานแก่เราและทรงสัญญาว่าหน้าต่างสวรรค์จะเปิด[9]

เมื่อเราเต็มใจกระทำด้วยศรัทธาในพระเยซูคริสต์และก้าวไปอีกหนึ่งก้าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งก้าวที่ไม่สะดวกสบาย ซึ่งเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงหรือการกลับใจ เราจะได้รับพรด้วยพลัง[10]

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระเจ้าจะทรงนำทางเรา— *ผ่าน* —ก้าวต่อๆ ไปของเรา พระองค์จะยิ่งทรงสนองความพยายามของเราด้วยเดชานุภาพของพระองค์ถ้าเราเต็มใจพยายามต่อไป กลับใจ และก้าวไปข้างหน้าด้วยศรัทธาในพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์

ของประทานฝ่ายวิญญาณไม่เพียงสัญญาไว้กับคนที่รักพระผู้เป็นเจ้าและรักษาพระบัญญัติทั้งหมดเท่านั้น แต่สำหรับคนที่ “[หมายมั่น] จะทำเช่นนั้น” ด้วย[11] ความเข้มแข็งมีไว้ให้คนที่แสวงหาและพยายามต่อไป

ป้ายบอกทางกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์สองป้ายที่เราจำเป็นต้องทำทุกสัปดาห์คือพันธสัญญาต่อเนื่องของศาสนพิธีศีลระลึกและการถือปฏิบัติวันสะบาโต ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันสอนเราในการประชุมใหญ่สามัญครั้งที่แล้วว่าสะบาโตเป็นของประทานที่พระเจ้าประทานแก่เรา การถือปฏิบัติวันสะบาโตทุกสัปดาห์เป็นการส่งสัญญาณบอกพระเจ้าว่าเรารักพระองค์[12]

ทุกวันสะบาโตเราเป็นพยานว่าเรา “เต็มใจรับพระนาม [ของพระองค์], และระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา, และรักษาพระบัญญัติของพระองค์”[13] เพื่อตอบแทนการกลับใจและความตั้งใจใหม่ของเรา พระเจ้าทรงปลดบาปให้เราตามสัญญาและเราสามารถ “มีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับ [เรา] ตลอดเวลา”[14] อิทธิพลของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ปรับปรุง เพิ่มพลัง สอน และนำทางเรา

ถ้าในขณะระลึกถึงพระองค์ทุกวันสะบาโต เราหันใจไปหาพระผู้ช่วยให้รอดผ่านป้ายบอกทางสำคัญทั้งสองป้ายนี้ ความพยายามของเราย่อมคู่ควรกับพระเจ้าและพรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ เราได้รับสัญญาว่า เมื่อเราถือปฏิบัติวันสะบาโต ความบริบูรณ์ของแผ่นดินโลกจะเป็นของเรา[15]

เส้นทางกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์นำไปสู่พระนิเวศน์ของพระเจ้า ที่นั่นเราได้รับศาสนพิธีแห่งความรอดเพื่อตัวเราและผู้วายชนม์ที่เรารัก ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์สอนว่า “ศาสนพิธีและพันธสัญญากลายเป็นบัตรผ่านเข้าไปในที่ประทับ [ของพระผู้เป็นเจ้า]”[16] ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้เราแต่ละคนจะมีค่า

เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่และเจ้าหน้าที่ระดับสามัญของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

ฝ่ายประธานสูงสุด

เฮนรีย์ บี. อายริงก์
ที่ปรึกษาที่หนึ่ง

โธมัส เอส. มอนสัน
ประธาน

ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สอง

โควรัมอัครสาวกสิบสอง

รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน

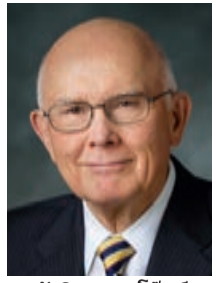

ดัลลิน เอช. โอ๊คส์

เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด

โรเบิร์ต ดี. เฮลส์

เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

เดวิด เอ. เบดนาร์

เควนทิน แอล. คุก

ดี. ทอดด์
คริสทอฟเฟอร์สัน

นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น

โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์

แกรีย์ อี. สตีเวนสัน

เดล จี. เรนลันด์

ฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบ

แอล. วิทนีย์ เคลย์ตัน

โดนัลด์ แอล. ฮอลล์สตรอม

ริชาร์ด เจ. เมนส์

เครก ซี. คริสเต็นเซ็น

อูลิสส์เสส ซวาเรส

ลินน์ จี. รอบบินส์

เกอร์ริท ดับเบิลยู. กอง

เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ฝ่ายอธิการควบคุม

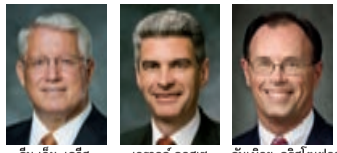

เจ้าหน้าที่ระดับสามัญ

โรงเรียนวันอาทิตย์

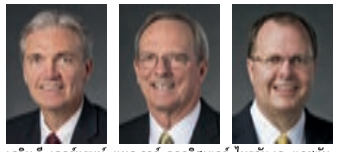

เยาวชนหญิง

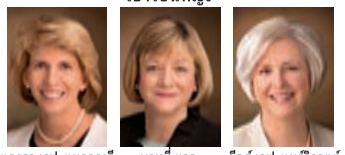

สมาคมสงเคราะห์

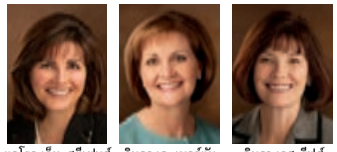

ปฐมวัย

เยาวชนชาย

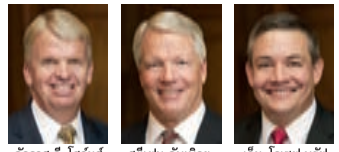

ภาพเรียงตามเข็มนาฬิกาจากซ้ายบนคือสมาชิกศาสนจักรและผู้สอนศาสนาในดรัมเมน, นอร์เวย์;อารีกา,ชิลี;เบลีซซิตี้, เบลีซ; เอเธนส์, จอร์เจีย, สหรัฐอเมริกา; กาวีเตซิตี้, กาวีเต, ฟิลิปปินส์; ออเรนจ์เคาน์ตี้, แคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา;ไคอิฟ, ยูเครน; เบอร์เมฮิโย, ดูรังโก, เม็กซิโก

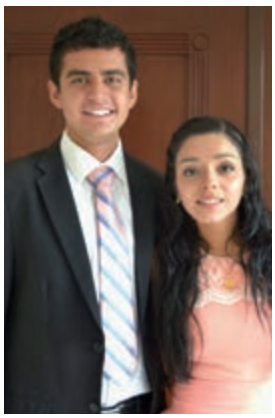

ควรอยู่เสมอและใช้ใบรับรองพระวิหารรับใช้เป็นประจำ

เอาชนะความเป็นมนุษย์ปุถุชน

หลักธรรมข้อสามคือ เราต้องต้านแนวโน้มของมนุษย์ปุถุชนที่จะผัดวันประกันพรุ่ง ผัดผ่อน หรือยอมแพ้[17]

ขณะที่เราก้าวหน้าไปตามเส้นทางพันธสัญญา เราจะทำผิดพลาด บางคนผิดพลาดหลายครั้ง พวกเราบางคนมีปัญหากับพฤติกรรมหรือการเสพติดที่เรารู้สึกเหลือวิสัยจะเอาชนะ แต่ศรัทธาในพระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์เป็นหลักธรรมแห่งการกระทำและพลังอำนาจ[18] ถ้าเราเต็มใจกระทำ เราจะได้รับพรให้มีพลังกลับใจและมีพลังเปลี่ยนแปลง

เราล้มเหลวก็ต่อเมื่อเราไม่ก้าวไปข้างหน้าด้วยศรัทธา เราจะไม่ล้มเหลวและจะล้มเหลวไม่ได้ถ้าเราเทียมแอกกับพระผู้ช่วยให้รอดอย่างซื่อสัตย์—พระองค์ผู้ไม่มีวันล้มเหลวและจะไม่ทรงทำให้เราล้มเหลว!

พรที่สัญญาไว้

ข้าพเจ้าสัญญาว่าทุกก้าวที่เปี่ยมด้วยศรัทธาจะคู่ควรแก่ความช่วยเหลือจากสวรรค์ การนำทางจะเกิดขึ้นเมื่อเราสวดอ้อนวอนพระบิดาบนสวรรค์ พึ่งพาพระผู้ช่วยให้รอดและทำตามพระองค์ และ

ฟังพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ พลังจะเกิดขึ้นเพราะการพลีพระชนม์ชีพเพื่อชดใช้ของพระเยซูคริสต์[19] การเยียวยาและการให้อภัยจะเกิดขึ้นเพราะพระคุณของพระผู้เป็นเจ้า[20] ปัญญาและความอดทนจะเกิดขึ้นเพราะเราวางใจในจังหวะเวลาของพระเจ้า ความคุ้มครองจะเกิดขึ้นเพราะเราทำตามศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตของพระผู้เป็นเจ้า ประธานโธมัส เอส. มอนสัน

พระเจ้าทรงสร้างท่าน “เพื่อ [ท่าน] จะมีปีติ”[21] ปีติที่ท่านจะรู้สึกเมื่อท่านกลับไปหาพระบิดาบนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดของท่านอย่างมีค่าควรและก้าวเข้าสู่อ้อมกอดที่อบอุ่นของพระองค์

ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานถึงความจริงเหล่านี้ พระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเป็นที่รักของท่านและพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ ทรงพระชนม์ พระองค์ทรงรู้จักท่านและทรงรักท่าน พระองค์ทรงเชื้อเชิญท่านด้วยความรักให้ท่านก้าวไปหาพระองค์ อย่ารอ จงก้าวเดี๋ยวนี้เลย ในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู โมโรไน 7:40–41.
2. 1 นีไฟ 10:21; ดู โมเสส 6:57 ด้วย.
3. ดู แอลมา 5:21, 27; หลักคำสอนและพันธสัญญา 50:28.
4. ดู โมโรไน 10:32.
5. ดู โมไซยาห์ 4:6–7; แอลมา 34:9; โมโรไน 7:41.
6. โมโรไน 7:33.
7. ดู 3 นีไฟ 11:38.
8. ดู โมไซยาห์ 3:19; โมโรไน 8:10.
9. ดู มาลาคี 3:10; หลักคำสอนและพันธสัญญา 41:1.
10. ดู โมโรไน 7:33.
11. หลักคำสอนและพันธสัญญา 46:9.
12. ดู รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “สะบาโตคือวันปีติยินดี,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 129–132.
13. โมโรไน 4:3; ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77.
14. หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77.
15. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 59:9–10, 13, 15–16.
16. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “Covenants,” *Ensign,* May 1987, 24.
17. ดู โมไซยาห์ 3:19.
18. ดู *Lectures on Faith* (1985), 3.
19. ดู โมโรไน 7:33.
20. ดู โมโรไน 10:32.
21. 2 นีไฟ 2:25.

โดย ประธาน ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้น

เมื่อเราเลือกที่จะเชื่อใช้ศรัทธาไปสู่การกลับใจและทำตามพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์เราเปิดตาทางวิญญาณไปสู่ความวิจิตรที่เราแทบจะไม่สามารถจินตนาการได้

บาบิโลนและดาเนียล

เมื่อสองพันหกร้อยปีก่อน บาบิโลนเป็นมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของโลก นักประวัติศาสตร์โบราณคนหนึ่งอธิบายถึงกำแพงบาบิโลนที่ล้อมเมืองว่ามีความสูงกว่า 90 เมตรและหนา 25 เมตร “ในความสง่างาม” เขาเขียน “ไม่มีเมืองใด. . . จะเปรียบได้”[1]

ในสมัยนั้น บาบิโลนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้กฎหมาย และปรัชญาของโลก กองทัพของเมืองนั้นไม่มีใครเทียบเท่า บาบิโลนทำลายอำนาจของอียิปต์รุกราน ทำลาย และปล้นเมืองนีนะเวห์เมืองหลวงของอัสซีเรีย บาลิโลนชนะเยรูซาเล็มอย่างง่ายดายและนำลูกหลานที่ดีที่สุด ฉลาดที่สุดของอิสราเอลกลับไปบาบิโลนเพื่อรับใช้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

นักโทษคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มชื่อดาเนียล นักวิชาการหลายคนเชื่อว่าเวลานั้นดาเนียลอายุระหว่าง 12 ถึง 17 ปี น้องๆ ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนที่ข้าพเจ้ารัก ลองนึกดูว่าดาเนียลค่อนข้างมีอายุใกล้เคียงกับท่านเมื่อเขาถูกนำตัวเข้าไปในราชสำนักเพื่อเรียนรู้ภาษากฎหมาย ศาสนาและวิทยาศาสตร์ของบาบิโลนทางโลก

ท่านจินตนาการได้ไหมว่าจะรู้สึกอย่างไรที่โดนบังคับให้ออกจากบ้านของท่าน เดินทาง 800 กิโลเมตรไปยังต่างเมือง และถูกปลูกฝังให้เชื่อในศาสนาของศัตรูท่าน

ดาเนียลได้รับการเลี้ยงดูมาในฐานะผู้ติดตามพระเยโฮวาห์ เขาเชื่อและ

นมัสการพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เขาศึกษาถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ และเขารู้จักการสื่อสารของพระผู้เป็นเจ้ากับมนุษย์

แต่เวลานี้ โดยที่อายุยังน้อยมาก เขาเป็นนักโทษ-นักเรียนในบาบิโลน ความกดดันที่เขามีนั้นต้องมหาศาลเพื่อจะละทิ้งความเชื่อเก่าและรับความเชื่อของบาบิโลนเข้ามา แต่เขาแน่วแน่ต่อศรัทธาของเขา—ในคำพูดและการกระทำ

คงมีหลายคนในที่นี้ทราบว่ารู้สึกอย่างไรในการปกป้องความจริงซึ่งไม่เป็นที่นิยม ในภาษาพูดบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันเราพูดถึงการถูก “เผา” จากผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับเรา แต่ดาเนียลไม่เพียงต้องเสี่ยงกับการถูกเย้ยหยันโดยทั่วไปในบาบิโลน ผู้ที่ท้าทายเจ้าหน้าที่ทางศาสนาเข้าใจว่าหมายถึงอะไร—ในเชิงอุปมาและตามความเป็นจริง—ที่จะถูก “เผา” ลองถามชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกดู[2]

ข้าพเจ้าไม่รู้ว่านั่นจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับดาเนียลที่จะเป็นผู้เชื่อในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น บางคนได้รับพรด้วยใจที่เชื่อ—สำหรับพวกเขา ศรัทธาดูราวกับว่าเป็นของประทานจากสวรรค์ แต่ข้าพเจ้าจินตนาการว่าดาเนียลเป็นเหมือนกับเราหลายคนที่ต้องทำงานเพื่อให้ได้ประจักษ์พยานของเรา ข้าพเจ้ามั่นใจว่าดาเนียลใช้เวลาหลายชั่วโมงคุกเข่าสวดอ้อนวอน วางข้อสงสัยและความกลัวบนแท่นบูชาแห่งศรัทธาและรอให้พระเจ้าประทานความเข้าใจและปัญญา

พระเจ้าประทานพรให้ดาเนียล ถึงแม้ศรัทธาของเขาจะถูกท้าทายและถูกเยาะเย้ย แต่เขาแน่วแน่ต่อสิ่งที่เขารู้จากประสบการณ์ของเขาเองว่าถูกต้อง

ดาเนียลเชื่อ ดาเนียลไม่สงสัย

และแล้วในคืนนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มีพระสุบินที่รบกวนใจ เขาให้คณะนักวิชาการและที่ปรึกษามาอยู่พร้อมหน้ากัน โดยประสงค์ให้พวกเขาอธิบายความฝันที่มีและบอกความหมายของความฝันนั้นด้วย

แน่นอน พวกเขาทำไม่ได้ “ไม่มีใครทำสิ่งที่พระองค์ไต่ถามได้” พวกเขากล่าว แต่กลับทำให้เนบูคัดเนสซาร์เดือดดาล

มากขึ้น เขาบัญชาให้นำนักปราชญ์โหร หมอดูฤกษ์ยาม และที่ปรึกษาไปสับเป็นชิ้นๆ —รวมถึงดาเนียลและนักเรียนหนุ่มคนอื่นๆ จากอิสราเอล

ท่านอาจคุ้นเคยกับหนังสือดาเนียล จนรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น ดาเนียลขอให้เนบูคัดเนสซาร์เลื่อนเวลาออกไปอีกเล็กน้อย และเขาพร้อมกับสหายที่ซื่อสัตย์ไปหาแหล่งแห่งศรัทธาและความเข้มแข็งทางศีลธรรมของ *พวกเขา* พวกเขาสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าทูลขอความช่วยเหลือจากสวรรค์ในยามวิกฤติในชีวิตพวกเขา และ “ในนิมิตเวลากลางคืน พระองค์ทรงเปิดเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล”[3]

ดาเนียล เด็กหนุ่มจากประเทศที่ถูกครอบครอง—ผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งและข่มเหงเพราะความเชื่อในศาสนาอื่น—ออกไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ เขาเปิดเผยความฝันแก่กษัตริย์และความหมายของความฝันนั้น

นับจากวันนั้นเป็นต้นมาดาเนียลกลายเป็นที่ปรึกษาที่กษัตริย์ไว้วางใจ ปัญญาของเขาเป็นที่เลื่องลือทั่วบาบิโลน ทั้งนี้เพราะความซื่อสัตย์ที่เขามีต่อพระผู้เป็นเจ้า

เด็กหนุ่มผู้ที่เชื่อและดำเนินชีวิตตามศรัทธากลายเป็นคนของพระผู้เป็นเจ้า ศาสดาพยากรณ์ เจ้าชายแห่งความชอบธรรม[4]

เราเป็นเหมือนดาเนียลไหม

ถึงเราทุกคนผู้ดำรงฐานะปุโรหิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าถามว่าเราเป็นเหมือนดาเนียลไหม

เราภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าไหม

เราทำสิ่งที่เราสั่งสอน หรือเราเป็นชาวคริสต์ในวันอาทิตย์เท่านั้น

การกระทำของเราทุกวันสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่เราอ้างว่าเชื่อไหม

เราช่วย “คนจนและคนขัดสน, คนเจ็บป่วยและคนทุกข์ยาก” ไหม[5]

เราแค่พูด หรือเราทำตามที่พูดอย่างกระตือรือร้นไหม

พี่น้องชายทั้งหลาย เราได้รับมามาก เราได้รับการสอนถึงความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์ เราได้การฝากฝังด้วยสิทธิอำนาจฐานะปุโรหิตให้ช่วยเพื่อนมนุษย์ของเราและสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก เรามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยของการหลั่งเทอำนาจทางวิญญาณ เรามีความสมบูรณ์ของความจริง เรามีกุญแจฐานะปุโรหิตเพื่อผนึกบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์ พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์และคำสอนของศาดาพยากรณ์ตลอดจนอัครสาวกที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นมีอยู่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

เพื่อนรักของข้าพเจ้า ขออย่าให้เราคิดว่าเรื่องเหล่านี้ไม่สำคัญ พรและสิทธิพิเศษมาควบคู่กับหน้าที่และพันธะรับผิดชอบอันสำคัญยิ่ง ขอให้เราพร้อมรับสิ่งเหล่านี้

นครบาบิโลนสมัยโบราณเป็นซากปรักหักพัง ความสง่างามสูญหายไปนานแล้ว แต่สิ่งทางโลกและความชั่วร้ายของบาบิโลนยังคงอยู่ต่อไป เวลานี้เราต้องดำเนินชีวิตเป็นผู้เชื่อในโลกของความไม่เชื่อ สิ่งท้าทายคือเราต้องฝึกปฏิบัติหลักธรรมพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์ทุกวันและดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่ต่อพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องนิ่งสงบต่อ แรงกดดัน

จากเพื่อนวัยเดียวกัน ไม่ประทับใจไปกับค่านิยมของโลกหรือศาสดาพยากรณ์เทียม เพิกเฉยต่อการเย้ยหยันจากผู้ที่เกลียดชังพระเจ้า ต่อต้านการล่อลวงจากมาร และเอาชนะความเกียจคร้านของเราเอง

ลองนึกถึงเรื่องนี้ จะง่ายเพียงใดถ้าดาเนียลเพียงแต่ทำตามวิถีของบาบิโลน เขาสามารถเมินเฉยกับข้อบังคับอันเคร่งครัดด้านความประพฤติที่พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่ลูกหลานของอิสราเอล เขาสามารถกินอาหารอันโอชาที่กษัตริย์จัดหาให้และปล่อยตัวไปกับความพึงพอใจทางโลกของมนุษย์ปุถุชน เขาจะหลีกเลี่ยงการเย้ยหยันได้

เขาจะเป็นที่นิยมชมชอบได้

เขาจะเข้ากับเพื่อนๆ ได้

เส้นทางของเขาอาจยุ่งยากน้อยกว่านี้ได้

แน่นอนว่าจะเป็นไปได้จนถึงวันที่กษัตริย์ขอให้มีคนมาแก้ฝันของเขา จากนั้นดาเนียลจะเป็นเหมือน “นักปราชญ์” ที่เหลืออยู่ในบาบิโลน คือไม่มีความเชื่อมโยงกับแหล่งที่มาอันแท้จริงของความสว่างและปัญญา

ดาเนียลผ่านการทดสอบของเขา แต่เรายังคงทำต่อไป

ความกล้าที่จะเชื่อ

ซาตาน ปฏิปักษ์ของเรา ต้องการให้เราล้มเหลว เขาแพร่คำเท็จซึ่งเป็นความพยายามส่วนหนึ่งในการทำลายความเชื่อของเรา เขาแนะนำด้วยเล่ห์เพทุบายว่าคนช่างสงสัย ผู้ที่คลางแคลงใจ ผู้ที่ชอบเหยียดหยามผู้อื่นเป็นคนเจนโลกและเฉลียวฉลาด ขณะที่ผู้มีศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าและปาฏิหาริย์ของพระองค์เป็นคนงมงาย มืดบอด หรือถูกล้างสมอง ซาตานจะสนับสนุนว่าเป็นความเก่งกล้าสามารถที่จะสงสัยของประทานทางวิญญาณและคำสอนของศาสดาพยากรณ์ที่แท้จริง

ข้าพเจ้าปรารถนาจะช่วยให้ทุกคนเข้าใจข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายนี้ว่า เรา *เชื่อ* ในพระผู้เป็นเจ้าเพราะสิ่งที่เรา *รู้* อยู่ในใจและความคิดของเรา ไม่ใช่เพราะสิ่งที่เร*าไม่รู้* บางครั้งประสบการณ์ทางวิญญาณของเราศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าจะอธิบายด้วยคำศัพท์ทางโลก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านั้นไม่มีจริง

พระบิดาบนสวรรค์ทรงเตรียมอาหารทางวิญญาณให้บุตรธิดาของพระองค์ โดยทรงเสนออาหารเลิศรสทุกประเภทเท่าที่จะจินตนาการได้—แทนที่จะชื่นชมของประทานทางวิญญาณนี้ ผู้ที่ชอบเหยียดหยามมีความสุขอยู่กับการเฝ้าดูห่างๆ จิบจากถ้วยแห่งความคลางแคลงใจ สงสัย และไร้ความเคารพ

เหตุใดจึงมีคนเดินฝ่าชีวิตด้วยความพอใจแสงเทียนจากความเข้าใจของตนเอง ในเมื่อการทูลขอความช่วยเหลือจากพระบิดาบนสวรรค์ พวกเขาสามารถมีแสงอาทิตย์เจิดจ้าของความรู้ทางวิญญาณซึ่งจะขยายความคิดพวกเขาด้วยปัญญาและเติมเต็มจิตวิญญาณพวกเขาด้วยปีติ

เมื่อข้าพเจ้ากับท่านพูดกับผู้คนเกี่ยวกับศรัทธาและความเชื่อ เรามักจะได้ยินไม่ใช่หรือว่า “ฉันหวังว่าฉันจะเชื่อได้อย่างที่คุณเชื่อ”

การพูดทำนองนี้คือการหลอกลวงอีกแบบหนึ่งของซาตานที่ว่า ความเชื่อเช่นนั้นมีให้กับบางคนไม่ใช่กับคนอื่นๆ ความเชื่อไม่ได้มาจากแหล่งอัศจรรย์ แต่ *ความต้องการ* ที่จะเชื่อ *เป็น* ก้าวแรกที่สำคัญ! พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงลำเอียง[6] พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของท่าน พระองค์ทรงประสงค์จะตรัสกับท่าน อย่างไรก็ตามจำเป็นต้องมีความใฝ่รู้ทางวิทยาศาสตร์บ้างเล็กน้อย—จำเป็นต้องมีการทดลองพระคำของพระผู้เป็นเจ้า—และใช้ “อนุภาคหนึ่งของศรัทธา”[7]

ซึ่งเรียกร้องความนอบน้อมถ่อมตนเล็กน้อย เรียกร้องการเปิดใจและความคิดสิ่งนี้ต้องมี *การแสวงหา* ตามความหมายของคำนั้น และบางทีสิ่งที่ยากที่สุดคือสิ่งนี้เรียกร้องความอดทนและการรอคอยพระเจ้า

ถ้าเราไม่พยายามเชื่อ เราก็เหมือนกับคนที่ถอดปลั๊กไฟดวงใหญ่และจากนั้นก็โทษไฟดวงนั้นว่าไม่ให้แสงสว่าง

เมื่อเร็วๆ นี้ข้าพเจ้าแปลกใจและเศร้าใจที่ได้ยินผู้ดำรงฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะมีความภาคภูมิใจที่เขาได้ห่างเหินจากพระผู้เป็นเจ้า เขาพูดว่า “ถ้าพระผู้เป็นเจ้าแสดงตนกับผม ผมถึงจะเชื่อ ไม่อย่างนั้น ผมจะหาความจริงโดยอาศัยความเข้าใจและสติปัญญาของผมเองเพื่อส่องทางข้างหน้าผม”

ข้าพเจ้าไม่รู้ใจชายหนุ่มคนนี้ แต่ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเสียใจอย่างยิ่งกับเขา เขาช่างปฏิเสธของประทานที่พระเจ้าประทานแก่เขาอย่างง่ายดาย ชายหนุ่มคนนี้ได้ถอดปลั๊กไฟและจากนั้นดูเหมือนจะพึงพอใจข้อสังเกตอันชาญฉลาดของเขาว่าไม่มีแสงสว่าง

น่าเสียดายที่สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นเจตคติซึ่งเป็นที่นิยมชมชอบในปัจจุบัน ถ้าเราสามารถผลักภาระในการพิสูจน์ให้พระผู้เป็นเจ้า เราคิดว่าเราจะรอดตัวจากการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจังและจากการที่ต้องรับผิดชอบความสัมพันธ์ของเรากับพระบิดาบนสวรรค์ได้

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอกล่าวอย่างชัดเจนว่า ไม่มีอะไรสูงส่งหรือน่าประทับใจกับการเป็นคนชอบเหยียดหยาม ความคลางแคลงใจเป็นเรื่องง่าย—ใครๆ ก็ทำได้ ชีวิตที่ซื่อสัตย์ต่างหากที่เรียกร้องความเข้มแข็งทางศีลธรรม การอุทิศตน และความกล้าหาญ คนที่ยึดมั่นในศรัทธาน่าประทับใจมากกว่าคนที่ถูกล่อลวงให้สงสัยเมื่อมีคำถามหรือข้อกังวลที่ล้ำลึกเกิดขึ้น

แต่เราไม่น่าประหลาดใจที่ศรัทธานั้นไม่ได้จัดให้มีความสำคัญในสังคมโลก มีประวัติศาสตร์มาช้านานในการปฏิเสธสิ่งที่โลกไม่เข้าใจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเข้าใจได้ยากในสิ่งที่มองไม่เห็น แต่เพียงเพราะเรามองไม่เห็นบางสิ่งด้วยตาทางร่างกายนั้นไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นไม่มี โดยแท้แล้ว “มีสิ่งต่างๆ อีกมากมายในสวรรค์และแผ่นดินโลก . . . มากกว่าความฝันที่” อยู่ในตำราเรียนของเรา วารสารทางวิทยาศาสตร์ และปรัชญาทางโลก[8] จักรวาลเต็มไปด้วยสิ่งที่ลึกซึ้งน่าพิศวงและสิ่งแปลกประหลาด—สิ่งซึ่งสามารถเข้าใจด้วยตาทางวิญญาณเท่านั้น

คำสัญญาแห่งความเชื่อ

เมื่อเราเลือกที่จะเชื่อ ใช้ศรัทธาไปสู่การกลับใจ และทำตามพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ เราเปิดตาทางวิญญาณไปสู่ความวิจิตรที่เราแทบจะไม่สามารถจินตนาการได้ กระนั้นความเชื่อและศรัทธาของเราจะแข็งแกร่งขึ้น และเราจะเห็นมากขึ้น[9]

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าถึงแม้จะอยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด พระผู้ช่วยให้รอดจะตรัสกับท่านเหมือนกับที่พระองค์ตรัสกับบิดาผู้กังวลใจบนถนนอันคลาคล่ำในกาลิลี “อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้น”[10]

เราเลือกที่จะเชื่อได้

เพราะในความเชื่อ เราจะค้นพบ

รุ่งอรุณของแสงสว่าง

เราจะค้นพบความจริง[11]

เราจะพบสันติสุข[12]

เพราะความเชื่อของเรา เราจะไม่มีวันหิวและกระหาย[13] ของประทานแห่งพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าสามารถช่วยให้เราแน่วแน่ต่อศรัทธาของเราและจะเติมจิตวิญญาณเราเฉกเช่น “บ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”[14] เราจะประสบกับความจริงและปีติอันยั่งยืน[15]

ดังนั้น เพื่อนรักของข้าพเจ้า พี่น้องชายที่รักในฐานะปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้า

จงมีความกล้าหาญที่จะเชื่อ

อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้น

จงยืนหยัดกับดาเนียล

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนให้เราแต่ละคน—ทั้งเยาว์วัยและสูงวัย—จะมีความเข้มแข็ง ความกล้าหาญ และความปรารถนาอีกครั้งที่จะเชื่อ ในพระนามของพระอาจารย์ของเรา พระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. Herodotus, *The History of Herodotus,* trans. George Rawlinson, 4 vols. (1875), 1:244.
2. ชัดรัค เมชาค และอาเบดเนโกถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ (ดู ดาเนียล 3).
3. ดาเนียล 2:19.
4. ดู ดาเนียล 2.
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 52:40.
6. ดู กิจการของอัครทูต 10:34–35.
7. แอลมา 32:27.
8. William Shakespeare, *Hamlet,* act 1, scene 5, lines 167–68.
9. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 50:24.
10. มาระโก 5:36.
11. ดู โมโรไน 10:3–5.
12. ดู อิสยาห์ 26:3.
13. ดู ยอห์น 6:35.
14. ยอห์น 4:14.
15. ดู 2 นีไฟ 2:25.

โดย ประธาน เฮนรีย์ บี. อายริงก์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด

ท่านไม่ได้อยู่ในงานตามลำพัง

ขณะที่ท่านย้ายจากการรับใช้ฐานะปุโรหิตอย่างหนึ่งไปสู่ฐานะปุโรหิตอีกอย่างหนึ่ง ท่านจะเห็นพระเจ้าทรงอยู่ในงานกับท่าน

พี่น้องชายทั้งหลาย เราขอบพระทัยที่พระเจ้าทรงเรียกเอ็ลเดอร์ โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์, เอ็ลเดอร์ แกรีย์ อี. สตีเวนสัน, และ เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์ เป็นอัครสาวกของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ใจของเรา คำสวดอ้อนวอนของเรา และศรัทธาของเราสนับสนุนท่าน

เรารู้ถึงความสามารถที่ยอดเยี่ยมของท่านเหล่านั้น แต่พวกท่านจะต้องการความมั่นใจอีกครั้งในการเรียกนี้ เช่นเดียวกับเราทุกคน ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพวกท่านในงานของพระองค์ มัคนายกใหม่ต้องการความมั่นใจนั้น เช่นเดียวกับมหาปุโรหิตที่มีประสบการณ์มากที่สุดที่ได้รับการเรียกใหม่

ความมั่นใจเพิ่มขึ้นเมื่อท่านเห็นว่าพระองค์ทรงเรียกท่านผ่านผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพเจ้าให้กำลังใจท่านเพื่อช่วยให้ท่านรู้ว่าเมื่อท่านทำส่วนของท่าน พระเจ้าจะทรงเพิ่มเดชานุภาพของพระองค์ในความพยายามของท่าน

การเรียกใดก็ตามที่เราได้รับในอาณาจักรของพระเจ้าเรียกร้องมากกว่าวิจารณญาณของมนุษย์และความสามารถส่วนตัว การเรียกเหล่านั้นเรียกร้องความช่วยเหลือจากพระเจ้า ซึ่งจะเกิดขึ้น แม้แต่มัคนายกใหม่ก็จะเรียนรู้ว่านั่นเป็นเรื่องจริงและเขาจะเรียนรู้ต่อไปอีกหลายปี

คืนนี้หลานชายคนหนึ่งของข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ในภาคฐานะปุโรหิตครั้งแรกของเขา เขาได้รับแต่งตั้งเป็นมัคนายกเมื่อหกวันก่อน เขาอาจมีความหวังที่จะทำหน้าที่ฐานะปุโรหิตครั้งแรกโดยจะส่งผ่านศีลระลึกในวันอาทิตย์หน้า ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าเขาจะเห็นช่วงเวลานั้นตามที่เป็นจริง

เขาอาจคิดว่างานที่เขาทำเพื่อพระเจ้าคือส่งผ่านถาดศีลระลึกให้ผู้คนที่นั่งอยู่ในการประชุมศีลระลึก แต่จุดประสงค์ของพระเจ้าไม่เพียงให้ผู้คนรับส่วนขนมปังและน้ำเท่านั้น พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขารักษาพันธสัญญาที่จะทำให้พวกเขาเดินไปตามเส้นทางสู่ชีวิตนิรันดร์ และเพื่อจะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น พระเจ้าต้องประทานประสบการณ์ทางวิญญาณแก่คนที่มัคนายกส่งถาดให้

ข้าพเจ้าเคยเห็นเหตุการณ์นี้ครั้งหนึ่งในบ้านพักคนชราเมื่อมัคนายกคนหนึ่งโน้มกายส่งผ่านถาดให้สตรีผมขาว เธอมองไปที่ขนมปังราวกับเป็นสิ่งล้ำค่า ข้าพเจ้าไม่เคยลืมรอยยิ้มของเธอขณะที่เธอรับส่วนและจากนั้นเอื้อมมือไปลูบศีรษะมัคนายกเบาๆ พร้อมกับพูดเสียงค่อนข้างดังว่า “โอ ขอบคุณค่ะ”

มัคนายกคนนั้นเพียงทำหน้าที่ฐานะปุโรหิตของเขา แต่พระเจ้าทรงทวีคูณการกระทำของมัคนายก เขาเห็นศรัทธาของสตรีคนนั้น ที่ระลึกถึงพระผู้ช่วยให้รอดขณะที่เธอกล่าวคำขอบคุณอย่างจริงใจต่อการรับใช้ของมัคนายก เธอได้รับความเชื่อมั่นจากการที่เขานำศีลระลึกมาให้เธอว่าเธอจะมีพระวิญญาณอยู่กับเธอ เธอไม่ได้อยู่ตามลำพังในวันนั้นในบ้านพักคนชรา ทั้งมัคนายกคนนั้นก็ไม่ได้อยู่ตามลำพังในการรับใช้อันถ่อมน้อมของเขา

ผู้สอนหนุ่มคนหนึ่งในฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนอาจไม่รู้สึกว่าเขาเป็นหุ้นส่วนกับพระเจ้าในงานของพระองค์ขณะที่เขาไปสอนครอบครัวหนึ่ง ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงประจักษ์พยานเรียบง่ายของคู่ผู้สอนประจำบ้านวัยหนุ่มที่เข้ามาในบ้านของเรา พระวิญญาณทรงยืนยันคำพูดของเขาต่อข้าพเจ้าและครอบครัวข้าพเจ้า เขาอาจจะจำวันนั้นไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าจำได้

พระเจ้าจะทรงขยายความพยายามของชายหนุ่มอีกครั้งเมื่อเขาได้รับเรียกเป็นปุโรหิต ตัวอย่างเช่น บัพติศมาแรกที่เขาทำอาจเป็นของคนอายุน้อยที่เขาไม่รู้จัก เขาอาจกังวลว่าเขาจะกล่าวถ้อยคำได้ถูกต้องและประกอบศาสนพิธีได้ถูกต้องหรือไม่

ออสโล, นอร์เวย์

แต่พระเจ้า ทรงมีเขาเป็นผู้รับใช้ จะทรงขยายการเรียกของเขา บุคคลที่เขาบัพติศมาได้เลือกที่จะเดินไปตามเส้นทางสู่ชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าจะทรงทำส่วนที่สำคัญกว่าของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าครั้งหนึ่งเมื่อเด็กหนุ่มที่ข้าพเจ้าบัพติศมาน้ำตาไหลอาบแก้ม พูดใส่หูข้าพเจ้าว่า “ผมสะอาด ผมสะอาด”

ขณะที่ท่านย้ายจากการรับใช้ฐานะปุโรหิตอย่างหนึ่งไปสู่ฐานะปุโรหิตอีกอย่างหนึ่ง ท่านจะเห็นพระเจ้าทรงอยู่ในงานกับท่าน ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งนี้จากการประชุมกับประธานโควรัมเอ็ลเดอร์คนหนึ่งในการประชุมใหญ่สเตคเมื่อหลายปีก่อน ในการประชุมนั้นมีการเสนอชื่อชายมากกว่า 40 คนที่ได้รับฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดค

ประธานสเตคโน้มตัวมากระซิบกับข้าพเจ้าว่า “ชายเหล่านี้ทุกคนเป็นผู้คาดหวังเป็นเอ็ลเดอร์ที่เคยแข็งขันน้อย” ข้าพเจ้าถามประธานสเตคด้วยความประหลาดใจว่าเขามีโปรแกรมอะไรที่ช่วยเหลือชายเหล่านี้

เขาชี้ไปที่ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังของ โบสถ์ เขากล่าวว่า “เขาอยู่นั่นครับ ชายเหล่านี้ส่วนใหญ่ได้รับการนำกลับมาเพราะประธานโควรัมเอ็ลเดอร์คนนั้น” เขานั่งอยู่แถวหลัง แต่งกายลำลอง สวมรองเท้าบู๊ทเก่าๆ นั่งเหยียดขาไขว้กัน

ข้าพเจ้าขอให้ประธานสเตคแนะนำให้ข้าพเจ้ารู้จักเขาหลังจากการประชุม เมื่อเราพูดคุยกัน ข้าพเจ้าบอกชายหนุ่มว่าข้าพเจ้าประหลาดใจกับสิ่งที่เขาทำและถามว่าเขาทำอย่างไร เขายักไหล่ เขาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าเขาควรได้รับความดีความชอบใดๆ

จากนั้นเขาพูดเบาๆ ว่า “ผมรู้จักชายที่ไม่แข็งขันทุกคนในเมืองนี้ พวกเขาส่วนใหญ่มีรถปิคอัพ และผมก็มีรถปิคอัพด้วย ผมล้างรถที่เดียวกับพวกเขา ในที่สุดพวกเขาก็เป็นเพื่อนกับผม

“จากนั้นผมจะคอยจนกระทั่งมีบางสิ่งผิดพลาดในชีวิตพวกเขา ซึ่งมักจะเกิดขึ้น พวกเขาจะเล่าให้ผมฟังและผมก็ฟังโดยไม่จับผิด จากนั้นเมื่อพวกเขาพูดว่า ‘มีบางอย่างผิดปกติในชีวิตผม น่าจะ *มี* บางอย่างที่ดีกว่านี้’ ผมบอกพวกเขาว่าพวกเขาขาดอะไรและจะหาได้จากที่ไหน บางครั้งพวกเขาเชื่อผม และเมื่อพวกเขาเชื่อ ผมพาพวกเขามากับผม”

ท่านสามารถเห็นได้ว่าทำไมเขาจึงเป็นคนไม่โอ้อวด นั่นเป็นเพราะเขารู้ว่าเขาได้ทำส่วนเล็กๆ และพระเจ้าทรงทำส่วนที่เหลือ พระเจ้าทรงเป็นผู้สัมผัสใจของชายเหล่านั้นในยามที่พวกเขาทุกข์ยาก พระเจ้าเป็นผู้ประทานความรู้สึกแก่พวกเขาว่ามีบางสิ่งที่ดีกว่าสำหรับพวกเขาและความหวังที่พวกเขาจะได้พบ

ชายหนุ่ม ผู้ซึ่ง—เหมือนท่าน—เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เพียงแต่เชื่อว่าถ้าเขาทำส่วนเล็กๆ ของเขา พระเจ้าจะทรงช่วยชายเหล่านั้นระหว่างทางกลับบ้านไปสู่ความสุขที่มีเพียงพระองค์เท่านั้นจะประทานให้พวกเขาได้ ชายผู้นี้รู้ด้วยว่าพระเจ้าทรงเรียกเขาเป็นประธานโควรัมเอ็ลเดอร์เพราะเขาจะทำส่วนของเขา

จะมีบางเวลาในการรับใช้ของท่านเมื่อท่านไม่มีความสำเร็จที่เห็นได้ชัดเจนและโดดเด่นเหมือนประธานโควรัมหนุ่มคนนั้น นั่นเป็นเวลาที่ท่านต้องการความมั่นใจว่าพระเจ้า โดยที่รู้ว่าท่านทำส่วนของท่านในงานนี้ ได้ทรงเรียกท่านผ่านผู้รับใช้ที่ได้รับมอบอำนาจจากพระองค์ การมีศรัทธาว่าการเรียกมาจากผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในงานเผยแผ่ศาสนาของเฮนรีย์ อายริงก์คุณทวดของข้าพเจ้า

ท่านรับบัพติศมาวันที่ 11 มีนาคม ปี 1855 ในเซนต์ลูอิส มิสซูรี อีราสทัส สโนว์แต่งตั้งท่านเข้าสู่ตำแหน่งปุโรหิต หลังจากนั้นไม่นาน จอห์น เอช. ฮาร์ต ประธานสเตคเซนต์ลูอิสเรียกท่านรับใช้งานเผยแผ่แก่เผ่าเชอโรกีในวันที่ 6 ตุลาคม[1] ท่านได้รับแต่งตั้งเป็นเอ็ลเดอร์ในวันที่ 11 ตุลาคม ท่านขี่ม้าไปคณะเผยแผ่เชอโรกีในวันที่ 24 ตุลาคม ท่านอายุ 20 ปีและเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสเพียงเจ็ดเดือน

ถ้าผู้ดำรงฐานะปุโรหิตคนใดมีเหตุผลที่จะรู้สึกว่าไม่มีคุณสมบัติพอหรือไม่พร้อม นั่นคือเฮนรีย์ อายริงก์ เหตุผลเดียวที่เขากล้าไปคือเขารู้แน่แก่ใจว่าพระ

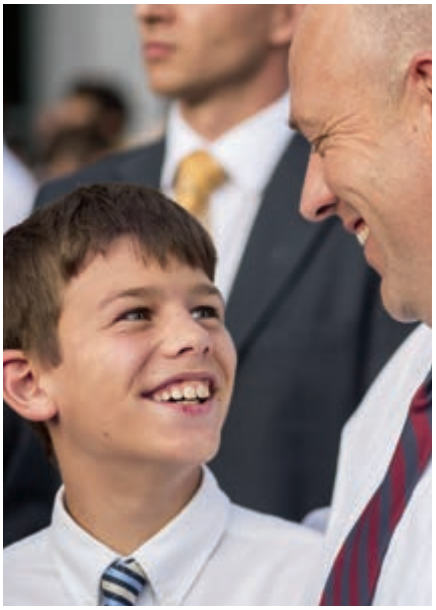

ผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเขาผ่านผู้รับใช้ที่ได้รับมอบอำนาจจากพระองค์ นั่นเป็นที่มาของความกล้าหาญของเขา นั่นจะต้องเป็นที่มาของความกล้าหาญของเราที่จะบากบั่น ไม่ว่าจะเป็นการเรียกใดในฐานะปุโรหิตของเรา

หลังจากเอ็ลเดอร์อายริงก์รับใช้ด้วยความยากลำบากเป็นเวลาสามปีและจากการสิ้นชีวิตของประธานคณะเผยแผ่ เฮนรีย์ได้รับการเสนอชื่อและสนับสนุนให้เป็นประธานคณะเผยแผ่ที่การประชุมในวันที่ 6 ตุลาคม ปี 1858 เขาประหลาดใจและตกใจมากเช่นเดียวกับมัคนายกใหม่ เขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าไม่คาดคิดว่าจะได้รับเรียกสู่ตำแหน่งที่มีความรับผิดชอบเช่นนั้นแต่นั่นเป็นความประสงค์ของพี่น้องชาย ข้าพเจ้าจึงยินดีรับ ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าตนเองไร้ความสามารถและขาดประสบการณ์”[2]

ประธานอายริงก์ในเวลานี้เดินทางไปยังดินแดนเชอโรกี ครีก และชอกทอว์ในปี 1859 โดยผ่านความพยายาม ของเขา พระเจ้าทรง “เพิ่ม” ตามที่เฮนรีย์บันทึกว่า “หลายคนเข้าสู่ศาสนจักร” เขาจัดตั้งสาขาสองแห่งแต่บันทึกว่า “มีไม่กี่คนที่ยังอยู่ในอุดมการณ์นี้”[3]

หนึ่งปีต่อมา เฮนรีย์เผชิญความจริงอันยากลำบากที่ว่าผู้นำทางการเมืองของผู้คนที่เขากำลังรับใช้ไม่อนุญาตให้ผู้สอนศาสนาวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทำงานของพวกเขาอีกต่อไป ขณะที่เขากำลังไตร่ตรองว่าจะทำอย่างไร เขานึกถึงคำแนะนำจากประธานคณะเผยแผ่คนก่อนว่าเขาควรยืดเวลางานเผยแผ่ของเขาไปจนถึงปี 1859[4]

ในเดือนตุลาคมของปีนั้น เฮนรีย์เขียนจดหมายถึงประธานบริคัม ยังก์เพื่อขอแนวทาง แต่เขาไม่ได้รับคำตอบ เฮนรีย์บันทึกว่า “โดยที่ไม่ได้ข่าวอะไรจากฝ่ายประธานของศาสนจักร ข้าพเจ้าทูลถามพระเจ้าในคำสวดอ้อนวอน ทูลขอให้พระองค์ทรงเปิดเผยในความคิดข้าพเจ้าว่าจะอยู่ที่นี่ต่อไปหรือขึ้นไปที่ไซอัน”

เขากล่าวต่อไปว่า “ความฝันที่เกิดขึ้นต่อมาให้คำตอบการสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฝันว่าข้าพเจ้าไปถึงเมือง [ซอลท์เลค] และไปที่สำนักงานของ [ประธานบริคัม] ยังก์ในทันที ข้าพเจ้าพบท่านที่นั่น ข้าพเจ้าพูดกับท่านว่า ‘[ประธาน]ยังก์ ผมออกจากคณะเผยแผ่ของผมมาที่นี่ด้วยตนเอง แต่ถ้าผมทำไม่ถูกต้อง ผมเต็มใจกลับไปทำงานเผยแผ่ของผมให้เสร็จ’ [ในความฝันศาสดาพยากรณ์] ตอบว่า ‘คุณอยู่นานพอแล้ว ไม่เป็นไรหรอก’

เฮนรีย์เขียนในสมุดบันทึกของเขาว่า “โดยที่มีความฝันก่อนทำให้ข้าพเจ้ามีศรัทธาที่จะเชื่อ และส่งผลให้ข้าพเจ้าเริ่มเตรียมตัวออกเดินทางทันที”

เขามาถึงซอลท์เลคซิตี้ในวันที่ 29 สิงหาคม ปี 1860 โดยเดินมาเกือบตลอดทาง สองวันถัดมา เขาเดินเข้าไปที่สำนักงานของประธานบริคัม ยังก์[5]

เฮนรีย์อธิบายประสบการณ์ของเขาด้วยคำพูดนี้ “[ข้าพเจ้า] ขอพบ [ประธาน] ยังก์ ซึ่งต้อนรับ [ข้าพเจ้า] อย่างเมตตา ข้าพเจ้าบอกท่านว่า ‘[ประธาน] ยังก์ครับ ผมมาโดยไม่ได้บอกกล่าว ถ้าผมทำผิด ผมเต็มใจกลับไปทำงานเผยแผ่ของผมให้เสร็จ’ [ประธานยังก์] ตอบว่า ‘ไม่เป็นไร เราตามหาคุณอยู่’”

เฮนรีย์อธิบายถึงปีติของเขาโดยกล่าวว่า “นั่นทำให้ความฝันของข้าพเจ้ากลายเป็นจริง”[6]

ปีติของเขาเกิดจากการยืนยันที่ว่าพระเจ้าทรงทำงานกับเขาและทรงดูแลเขา เขาเรียนรู้ว่าอะไรเป็นความจริงสำหรับเราทุกคน—ว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าได้รับการดลใจให้รู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้า และเฮนรีย์ อายริงก์ยืนยันสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้เช่นกันว่า ศาสดาพยากรณ์ในฐานะประธานของฐานะปุโรหิต ได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้าให้เฝ้าดูแลเอาใจใส่ผู้รับใช้ของพระเจ้าและให้เรียกพวกเขา

ไม่ว่าท่านจะมีการเรียกใดในฐานะปุโรหิต บางครั้งท่านอาจรู้สึกว่าพระบิดาบนสวรรค์ไม่ได้ทรงรับรู้เกี่ยวกับท่าน ท่านสามารถสวดอ้อนวอนเพื่อให้รู้พระประสงค์ของพระองค์ และด้วยความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะทำ *สิ่งใดก็ตาม* ที่พระองค์ทรงขอให้ท่านทำ ท่านจะได้รับคำตอบ

พระบิดาบนสวรรค์จะทรงช่วยให้ท่านรู้สึกว่าพระองค์ทรงรู้จักท่าน พระองค์ทรงชื่นชมการรับใช้ของท่านและท่านเป็นผู้มีค่าควรแก่พระดำรัสชื่นชมจากพระเจ้าที่ท่านต้องการได้ยินอย่างยิ่งว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด”[7]

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าผู้ดำรงฐานะปุโรหิตทุกคนจะออกไปด้วยศรัทธาเพื่อช่วยทุกจิตวิญญาณที่เขารับผิดชอบ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเพิ่มเดชานุภาพของพระองค์ให้แก่ความพยายามของผู้รับใช้ของพระองค์ ใจของผู้คนจะได้รับการสัมผัสเพื่อเลือกสิ่งที่จะนำพวกเขาไปสู่เส้นทางพระกิตติคุณที่นำไปสู่ความสุข

และห่างไกลจากความเศร้า

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนเช่นกันว่าผู้ดำรงฐานะปุโรหิตทุกคนจะรู้สึกถึงความรักและการดูแลเอาใจใส่ของพระบิดาบนสวรรค์ พระผู้ช่วยให้รอด และศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าในการเรียกของเขาในฐานะปุโรหิต

ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานพิเศษของข้าพเจ้าว่าเราอยู่ในการรับใช้ของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเรียกท่านและข้าพเจ้าเข้าสู่การรับใช้ของพระองค์โดยที่ทรงทราบความสามารถของเราและความช่วยเหลือที่เราจะต้องการ พระองค์จะประทานพรแก่ความพยายามของเราเกินกว่าความคาดหวังอันสูงสุดเมื่อเราอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างในการรับใช้ของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นประธานของฐานะปุโรหิตทุกคนในแผ่นดินโลก ได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้าขอบคุณสำหรับแบบอย่างของผู้ดำรงฐานะปุโรหิตที่ซื่อสัตย์ทุกหนแห่ง พระบิดาบนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดซาบซึ้งพระทัยที่ท่านทำส่วนของท่าน พระองค์ทั้งสองทรงรู้จักท่าน ทรงเฝ้าดูแลท่าน และทรงรักท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู “Minutes of the Conference,” *St. Louis Luminary,* Oct. 13, 1855, 187.
2. จดหมายของเฮนรีย์ อายริงก์ถึงบริคัม ยังก์, Oct. 7, 1858, Brigham Young Office Files, Church History Library, Salt Lake City.
3. รายงานของเฮนรีย์ อายริงก์ถึงสำนักงานประวัติศาสนจักร, Aug. 1860, Missionary Reports, Church History Library, Salt Lake City.
4. ดู จดหมายของเฮนรีย์ อายริงก์ถึงบริคัม ยังก์, Oct. 9, 1859, Brigham Young Office Files, Church History Library, Salt Lake City.
5. ดู President’s Office Journals, Aug. 31, 1860, vol. D, 137, Brigham Young Office Files, Church History Library, Salt Lake City.
6. ความทรงจำของเฮนรีย์ อายริงก์, 1896, typescript, 27–28, Church History Library,

โดย ประธานโธมัส เอส. มอนสัน

รักษาพระบัญญัติ

พระองค์ผู้ทรงสร้างเราและทรงรักเราอย่างสมบูรณ์ทรงทราบว่าเราต้องดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะมีความสุขมากที่สุด

พี่น้องชายที่รัก ช่างดีเหลือเกินที่ได้อยู่กับท่านอีกครั้ง ค่ำนี้เราได้รับแรงบันดาลใจจากคำพูดที่เราได้ยิน ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้ข้าพเจ้าได้รับการนำทางในสิ่งที่พูดเช่นกัน

ข่าวสารที่ชัดเจนของข้าพเจ้าเพื่อจะมอบให้ท่านในคืนนี้ คือ: *รักษาพระบัญญัติ*

พระผู้เป็นเจ้ามิได้ประทานพระบัญญัติเพื่อทำให้เราท้อแท้หรือเป็นอุปสรรคขัดขวางความสุขของเรา แต่ตรงกันข้าม พระองค์ผู้ทรงสร้างเราและทรงรักเราอย่างสมบูรณ์ทรงทราบว่าเราต้องดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะมีความสุขมากที่สุด พระองค์ทรงจัดเตรียมแนวทางซึ่งถ้าเราดำเนินตาม จะเห็นเราฟันฝ่าการเดินทางที่มักไม่ปลอดภัยนี้ไปอย่างปลอดภัย เราจดจำเนื้อร้องของเพลงสวดที่คุ้นหู “รักษาพระบัญญัติ! ในนี้มีความปลอดภัย ในนี้มีสันติ”[1]

พระบิดาบนสวรรค์ทรงรักเรามากพอจะตรัสว่า *ห้ามพูดปด ห้ามลักขโมย ห้ามล่วงประเวณี จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง;* และอื่นๆ[2] เรารู้จักพระบัญญัติพระองค์เข้าพระทัยว่าเมื่อเรารักษาพระบัญญัติ ชีวิตเราจะมีความสุขมากขึ้น สัมฤทธิ์ผลมากขึ้น และซับซ้อนน้อยลง เราจะทนรับความท้าทายและปัญหาของเราได้ง่ายขึ้น และเราจะได้รับพรที่สัญญาไว้ แต่ขณะที่พระองค์ประทานกฎและพระบัญญัติแก่เรา พระองค์ยังทรงอนุญาตให้เราเลือกว่าจะทำตามหรือไม่ทำ การตัดสินใจของเราในเรื่องนี้จะตัดสินจุดหมายปลายทางของเรา

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเราแต่ละคนมีเป้าหมายสูงสุดคือชีวิตอันเป็นนิจในที่ประทับของพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์ ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องทำการเลือกตลอดชีวิตที่

จะนำเราไปถึงเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่นั้น แต่เรารู้ว่าปฏิปักษ์ตั้งใจจะทำให้เราล้มเหลว เขากับไพร่พลของเขาพยายามอย่างไม่หยุดยั้งเพื่อขัดขวางความปรารถนาอันชอบธรรมของเรา พวกเขาคุกคามความรอดนิรันดร์ของเราตลอดเวลาเว้นแต่เราจะตั้งใจเด็ดเดี่ยวและพยายามบรรลุเป้าหมายของเรา อัครสาวกเปาโลเตือนเราว่า “จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมาร ดุจสิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้”[3]

ถึงแม้ไม่มีเวลาใดในชีวิตที่เราว่างเว้นจากการล่อลวง แต่เยาวชนชายทั้งหลายท่านอยู่ในวัยที่เปราะบางเป็นพิเศษ ช่วงวัยรุ่นมักเป็นช่วงของความไม่มั่นคง ของความรู้สึกประหนึ่งท่านไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ และของการพยายามหาจุดที่ท่านจะเข้ากับเพื่อนวัยเดียวกันได้ ท่านอาจถูกล่อลวงให้ลดมาตรฐานและทำตามคนหมู่มากเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนที่ท่านปรารถนาจะเป็นเพื่อน โปรดจงเข้มแข็ง และจงระวัง *สิ่งใดก็ตาม* ที่จะช่วงชิงพรแห่งนิรันดรไปจากท่าน การเลือกของท่านที่นี่และเวลานี้สำคัญตลอดกาล

เราอ่านใน 1 โครินธ์ว่า “ในโลกนี้มี [เสียง] มากมาย”[4] ตัวเราแวดล้อมไปด้วยเสียงชักชวน เสียงล่อลวง เสียงดูแคลน เสียงหลอกลวง และเสียงสับสน ข้าพเจ้าขอเพิ่มเติมว่าเสียงเหล่านี้ ดังข้าพเจ้าเตือนให้ท่านลดระดับเสียงและรับอิทธิพลจากสุรเสียงสงบแผ่วเบาแทน ซึ่งจะนำท่านไปสู่ความปลอดภัย จำไว้ว่าผู้มีสิทธิอำนาจได้วางมือบนศีรษะท่านแล้วหลังจากท่านรับบัพติศมา โดยยืนยันท่านเป็นสมาชิกของศาสนจักรและกล่าวว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์”[5] จงเปิดใจ แม้เปิดจิตวิญญาณท่านรับเสียงพิเศษนั้นซึ่งเป็นพยานถึงความจริง ดังที่ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์สัญญาว่า “หูของท่านจะได้ยินคำพูด . . . ว่า นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้”[6] ขอให้เราปรับตัวให้ได้ยินเสียงนำทางและเสียงปลอบโยนนี้ซึ่งจะทำให้เราปลอดภัย

การไม่สนใจใยดีพระบัญญัติได้เปิดทางให้สิ่งที่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นโรคระบาดในสมัยของเรา รวมไปถึงโรคระบาดของการทำตามอำเภอใจ โรคระบาดของสื่อลามก โรคระบาดของยาเสพติด โรคระบาดของการผิดศีลธรรม และโรคระบาดของการทำแท้ง นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น พระคัมภีร์บอกเราว่าปฏิปักษ์เป็น “ผู้วางรากฐานของสิ่งทั้งหมดนี้”[7] เรารู้ว่าเขาเป็น “บิดาของความเท็จทั้งปวง, ที่จะหลอกลวงและทำให้มนุษย์มืดบอด”[8]

ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้ท่านสูญเสียความสุขที่นี่ในความเป็นมรรตัยและชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึง ด้วยคำหลอกลวงและคำเท็จของเขา ปฏิปักษ์จะนำท่านลงทางลาดชันไปสู่ความพินาศถ้าท่านยอมให้เขาทำเช่นนั้น ท่านอาจจะอยู่บนทางลาดชันนั้นแล้วก็เป็นได้กว่าจะรู้ว่าไม่มีทางหยุด ท่านได้ยินข่าวสารของปฏิปักษ์ เขาร้องบอกอย่างเจ้าเล่ห์ว่า *แค่ครั้งเดียวไม่เป็นไรหรอก ใครๆ ก็ทำทั้งนั้น อย่าคร่ำครึไปหน่อยเลย ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว มันไม่ทำร้ายใครหรอก ชีวิตคุณเป็นของคุณ* ปฏิปักษ์รู้จักเราและเขารู้จักการล่อลวงซึ่งจะทำให้เราเมินเฉยได้ยาก สำคัญอย่างยิ่งที่เราต้องระวังไว้ตลอดเวลาเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เราคล้อยตามคำเท็จและการล่อลวงเช่นนั้น

เราต้องกล้าหาญมากขณะที่เรายังคงซื่อสัตย์และแน่วแน่ท่ามกลางแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นตลอดเวลาและอิทธิพลแอบแฝงซึ่งอยู่รายรอบ บิดเบือนความจริง ทำลายคนดีและคนน่านับถือ และพยายามนำเอาปรัชญาของโลกเข้ามาแทน ถ้ามนุษย์เป็นคนเขียนพระบัญญัติ มนุษย์ย่อมมีสิทธิ์เปลี่ยนบัญญัติเหล่านั้นตามชอบใจหรือตัวบทกฎหมายหรือโดยวิธีใดก็ได้ แต่พระผู้เป็นเจ้าประทานพระบัญญัติ เราจะใช้สิทธิ์เสรีเมินเฉยก็ได้ แต่เราไม่สามารถ *เปลี่ยน* พระบัญญัติได้ เฉกเช่นเราไม่สามารถเปลี่ยนผลซึ่งมาจากการไม่เชื่อฟังและการฝ่าฝืนพระบัญญัติ

ขอให้เราตระหนักว่าความสุขสูงสุดของเราในชีวิตนี้จะเกิดขึ้นเมื่อเราทำตามพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าและ

เชื่อฟังกฎของพระองค์! ข้าพเจ้าชอบถ้อยคำที่พบใน อิสยาห์บทที่ 32 ข้อ 17 “ผลงานของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุข และผลลัพธ์ของความชอบธรรมคือความเงียบสงบและความวางใจเป็นนิตย์” สันติสุขเช่นนั้น ความวางใจเช่นนั้นเกิดขึ้นผ่านความชอบธรรมเท่านั้น

เราจะยอมให้ตัวเราเบี่ยงเบนไม่ได้ แม้แต่นิดเดียวขณะที่เรารับมือกับบาป เราจะยอมให้ตัวเราเชื่อไม่ได้ว่าเราสามารถมีส่วน “เพียงน้อยนิด” ในการไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า เพราะบาปจะจับเราแน่นด้วยมือเหล็กซึ่งการปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจะทำให้เราเจ็บปวดทรมานมาก การเสพติดซึ่งมาจากยาเสพติด เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สื่อลามก และการผิดศีลธรรมมีอยู่จริงและแทบจะเอาชนะไม่ได้หากไม่ต่อสู้อย่างหนักและมีความช่วยเหลือไม่มาก

หากมีคนหนึ่งคนใดสะดุดล้มในการเดินทาง ข้าพเจ้ารับรองกับท่านว่ามีทางกลับ ขั้นตอนนั้นเรียกว่าการกลับใจ ถึงแม้เส้นทางจะยาก แต่ความรอดนิรันดร์ของท่านขึ้นอยู่กับเส้นทางนี้ อะไรจะคุ้มค่าความพยายามของท่านมากกว่านี้เล่า ข้าพเจ้าขอร้องท่านจงตั้งใจเสียแต่ตอนนี้และเดี๋ยวนี้ว่าจะทำตามขั้นตอนที่จำเป็นต่อการกลับใจอย่างสมบูรณ์ ท่านกลับใจเร็วเพียงใด ท่านจะสามารถประสบสันติสุข ความเงียบสงบ และความวางใจที่อิสยาห์กล่าวไว้ได้เร็วเพียงนั้น

ไม่นานมานี้ข้าพเจ้าได้ยินประจักษ์พยานของสตรีผู้หนึ่ง เธอกับสามีหันเหออกจากเส้นทางของความปลอดภัยโดยทำผิดพระบัญญัติ และระหว่างนั้นแทบจะทำลายครอบครัวตนเอง ในที่สุดเมื่อทั้งสองมองทะลุหมอกหนาของการเสพติดและตระหนักว่าชีวิตตนไม่มีความสุขเลย และพวกเขากำลังทำร้ายคนที่พวกเขารัก พวกเขาจึงเริ่มเปลี่ยน ขั้นตอนการกลับใจเหมือนจะช้าและบางครั้งเจ็บปวด แต่ด้วยความช่วยเหลือของผู้นำฐานะปุโรหิต พร้อมทั้งความช่วยเหลือจากครอบครัวและจากเพื่อนที่ภักดี พวกเขาได้กลับมา

ข้าพเจ้าจะแบ่งปันประจักษ์พยานส่วนหนึ่งของซิสเตอร์ท่านนี้เกี่ยวกับพลังเยียวยาของการกลับใจ “คนบางคนเริ่มเดินทางจากการเป็นแกะหายตัวหนึ่งและติดอยู่กับบาปไปสู่สันติสุขและความสุขที่เรารู้สึกเวลานี้ได้อย่างไร นั่นเกิดขึ้นได้อย่างไร คำตอบ . . . คือเพราะพระกิตติคุณที่สมบูรณ์แบบ พระบุตรที่ดีพร้อมและการพลีพระชนม์ชีพเพื่อดิฉัน . . . ที่ซึ่งเคยมีความมืด ที่นั่นมีความสว่างแล้ว ที่ซึ่งเคยมีความสิ้นหวังและความเจ็บปวด ที่นั่นมีปีติและความหวัง เราได้รับพรนับไม่ถ้วนจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นผ่านการกลับใจอันเกิดขึ้นได้โดยการชดใช้ของพระเยซูคริสต์เท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอดสิ้นพระชนม์เพื่อให้ท่านและข้าพเจ้าได้รับของประทานดังกล่าว แม้ในข้อเท็จจริงเส้นทางจะยาก แต่สัญญานั้นแน่นอน พระเจ้าตรัสกับคนที่กลับใจว่า

“ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะขาวอย่างหิมะ”[9]

“และจะไม่จดจำบาป [ของพวกเขา] อีกต่อไป”[10]

ตลอดชีวิตเรา เราจะต้องบำรุงเลี้ยงประจักษ์พยานให้เข้มแข็งโดยศึกษาพระคัมภีร์ สวดอ้อนวอน และไตร่ตรองความจริงของพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ เมื่อฝังแน่นแล้วประจักษ์พยานของเราในพระกิตติคุณ พระผู้ช่วยให้รอด และพระบิดาบนสวรรค์จะมีผลต่อทั้งหมดที่เราทำ

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเราทุกคนเป็นบุตรที่รักของพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงส่งเรามายังแผ่นดินโลกในวันเวลานี้เพราะมีจุดประสงค์ เราได้รับฐานะปุโรหิตของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อเราจะได้รับใช้และทำงานของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก เราได้รับบัญชาให้ดำเนินชีวิตจนมีค่าควรแก่การครอบครองฐานะปุโรหิตนั้น

พี่น้องทั้งหลาย ขอให้เรารักษาพระบัญญัติ! รางวัลที่มีไว้ให้เราช่างประเสริฐและน่าพิศวงนักถ้าเราทำเช่นนั้น ขอให้สิ่งนี้เป็นพรของเรา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในพระนามของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของเรา เอเมน ■

อ้างอิง

1. “รักษาพระบัญญัติ,” *เพลงสวด*, บทเพลงที่ 154.
2. ดู อพยพ 20:1–17; มัทธิว 22:39.
3. 1 เปโตร 5:8.
4. 1 โครินธ์ 14:10.
5. ดู *คู่มือ เล่ม 2: การบริหารงานศาสนจักร* [2010], 20.3.10.
6. อิสยาห์ 30:21.
7. 2 นีไฟ 26:22.
8. โมเสส 4:4.
9. อิสยาห์ 1:18.
10. เยเรมีย์ 31:34.

โดยประธานโธมัส เอส. มอนสัน

จงเป็นแบบอย่างและแสงสว่าง

เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะมีโอกาสเป็นแสงสว่างในชีวิตผู้อื่น

พี่น้องทั้งหลาย ช่างดีเหลือเกินที่ได้อยู่กับท่านอีกครั้ง เท่าที่ท่านทราบ ตั้งแต่เราอยู่ด้วยกันในเดือนเมษายน เราเสียใจกับการสูญเสียอัครสาวกที่เรารักสามท่าน: ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ เอ็ลเดอร์ แอล. ทอม เพอร์รีย์ และเอ็ลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ พวกท่านได้กลับบ้านบนสวรรค์แล้ว เราคิดถึงพวกท่าน เราซาบซึ้งยิ่งนักต่อแบบอย่างความรักเฉกเช่นพระคริสต์และคำสอนที่ได้รับการดลใจซึ่งพวกท่านฝากไว้ให้เราทุกคน

เราขอต้อนรับอัครสาวกคนใหม่ล่าสุดด้วยใจจริง เอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์ เอ็ลเดอร์ แกรีย์ อี. สตีเวนสัน และเอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์ ท่านเหล่านี้อุทิศตนเพื่องานของพระเจ้า ท่านมีคุณสมบัติพร้อมจะรับตำแหน่งสำคัญซึ่งท่านได้รับเรียก

เมื่อเร็วๆ นี้ขณะข้าพเจ้าอ่านและไตร่ตรองพระคัมภีร์ มีสองข้ออยู่ในความคิดข้าพเจ้าเป็นพิเศษ สองข้อนั้นท่านรู้จักดี ข้อแรกมาจากคำเทศนาบนภูเขา “พวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์”[1] ข้อที่สองเป็นข้อที่เข้ามาในความคิดข้าพเจ้าขณะไตร่ตรองความหมายของข้อแรก มาจากสาส์นของอัครสาวกเปาโลถึงทิโมธี “จงเป็นแบบอย่าง [ของ] บรรดาผู้เชื่อ ทั้งในด้านวาจาและการประพฤติ ทั้งในด้าน [จิตกุศล จิตใจ ศรัทธา] และความบริสุทธิ์”[2]

ข้าพเจ้าเชื่อว่าส่วนใหญ่ข้อที่สองอธิบายว่าเราจะทำข้อแรกให้สำเร็จได้อย่างไร เรากลายเป็นแบบอย่างของบรรดาผู้เชื่อโดยการดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ในด้านวาจา การประพฤติ จิตกุศล จิตใจ ศรัทธา และความบริสุทธิ์ เมื่อทำเช่นนั้นแสงสว่างของเราจะส่องให้คนอื่นเห็น

เราแต่ละคนมาแผ่นดินโลกโดยได้รับแสงสว่างของพระคริสต์ เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดและดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงดำเนินและทรงสอน แสงสว่างนั้นจะรุ่มร้อนภายในเราและจะส่องทางให้ผู้อื่น

อัครสาวกเปาโลเขียนคุณลักษณะหกประการของผู้เชื่อ คุณลักษณะที่จะทำให้แสงสว่างของเราส่อง เราจะมาดูทีละประการ

ข้าพเจ้าจะพูดถึงคุณลักษณะสองประการแรกพร้อมกัน—การเป็นแบบอย่างด้านวาจาและการประพฤติ คำพูดที่เราใช้สามารถหนุนใจและสร้างแรงบันดาลใจ หรือไม่ก็ทำร้ายและลดเกียรติ ในโลกทุกวันนี้มีการลบหลู่มากมายซึ่งดูเหมือนจะอยู่เกือบทั่วทุกหัวระแหง ยากที่จะหลีกเลี่ยงการได้ยินคนใช้พระนามของพระผู้เป็นเจ้าตามอารมณ์โดยไม่คิด ดูเหมือนความเห็นหยาบคายกลายเป็นส่วนสำคัญของโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือ และเพลง มีการตอบโต้กันด้วยวาจาเกรี้ยวกราดและคำพูดสาดโคลน ขอให้เราพูดกับผู้อื่นด้วยความรักและความเคารพ คำพูดของเราต้องสะอาดอยู่เสมอ หลีกเลี่ยงคำพูดหรือความเห็นที่จะทำร้ายจิตใจหรือทำให้โกรธ ขอให้เราทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ตรัสด้วยความอดกลั้นและความเมตตาตลอดการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์

เบอร์เมฮิโย, ดูรังโก, เม็กซิโก

คุณลักษณะต่อไปที่เปาโลพูดถึงคือจิตกุศล ซึ่งนิยามไว้ว่าเป็น “ความรักอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์”[3] ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามีคนหงอยเหงา คนเจ็บป่วย และคนที่รู้สึกท้อแท้อยู่ในแวดวงอิทธิพลของเรา เรามีโอกาสช่วยพวกเขาและหนุนใจพวกเขา พระผู้ช่วยให้รอดทรงนำความหวังมาให้คนสิ้นหวังและความเข้มแข็งมาให้คนอ่อนแอ พระองค์ทรงรักษาคนป่วย ทรงทำให้คนง่อยเดิน คนตาบอดมองเห็น คนหูหนวกได้ยิน แม้ถึงกับทำให้คนตายคืนชีพ ตลอดการปฏิบัติศาสนกิจ

พระองค์ทรงเอื้อมพระหัตถ์ช่วยคนตกทุกข์ได้ยากด้วยจิตกุศล เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระองค์ เราจะเป็นพรแก่ชีวิต รวมทั้งชีวิตเราเอง

ต่อไป เราต้องเป็นแบบอย่างด้านจิตใจ สำหรับข้าพเจ้าหมายความว่าเราพยายามมีความเมตตา ความสำนึกคุณ การให้อภัย และไมตรีจิตในชีวิตเรา คุณสมบัติเหล่านี้จะให้จิตใจซึ่งจะสัมผัสชีวิตคนรอบข้าง ตลอดหลายปีข้าพเจ้ามีโอกาสคบหากับคนนับไม่ถ้วนผู้มีจิตใจเช่นนั้น เราประสบความรู้สึกพิเศษเมื่อเราอยู่กับพวกเขา ความรู้สึกที่ทำให้เราต้องการคบหากับพวกเขาและทำตามแบบอย่างของพวกเขา พวกเขาฉายแสงสว่างของพระคริสต์และช่วยให้เรารู้สึกว่าพระองค์ทรงรักเรา

เพื่ออธิบายว่าผู้อื่นรับรู้แสงสว่างซึ่งมาจากจิตใจที่บริสุทธิ์และมีความรักได้ ข้าพเจ้าจะเล่าประสบการณ์หนึ่งเมื่อหลายปีก่อน

เวลานั้นผู้นำของศาสนจักรเข้าพบข้าราชการในเยรูซาเล็มเพื่อทำสัญญาเช่าที่สำหรับสร้างศูนย์เยรูซาเล็มของศาสนจักร เพื่อให้ได้รับอนุญาตตามต้องการ ศาสนจักรต้องรับปากว่าจะไม่ให้สมาชิกที่อยู่ในศูนย์เผยแผ่ศาสนา หลังจากทำสัญญาดังกล่าว ข้าราชการชาวอิสราเอลคนหนึ่งซึ่งรู้จักศาสนจักรและสมาชิกดี กล่าวว่าเขารู้ว่าศาสนจักรจะทำตามสัญญาเรื่องไม่เผยแผ่ศาสนา “แต่” เขากล่าวขณะพูดถึงนักศึกษาที่จะไปเรียนที่นั่นว่า “เราจะทำอย่างไรกับแสงสว่างที่อยู่ในดวงตาของพวกเขา”[4] ขอให้แสงพิเศษนั้นส่องสว่างในเรา เพื่อคนอื่นๆ จะรับรู้และเห็นคุณค่า

การเป็นแบบอย่างของศรัทธาหมายความว่าเราวางใจพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ หมายความว่าเราครอบครองและเราบำรุงเลี้ยงความเชื่อที่จะนำทางความนึกคิดและการกระทำของเราศรัทธาของเราในพระเจ้าพระเยซูคริสต์และในพระบิดาบนสวรรค์จะมีผลต่อทั้งหมดที่เราทำ ท่ามกลางความสับสนของยุคนี้ ความขัดแย้งของวิทยาศาสตร์และความวุ่นวายของชีวิตประจำวัน ศรัทธาอันแน่วแน่จะเป็นสมอของชีวิตเรา จำไว้ว่าศรัทธาและความสงสัยจะอยู่ในความคิดเดียวกันเวลาเดียวกันไม่ได้ เพราะอย่างหนึ่งจะทำให้อีกอย่างหมดไป ข้าพเจ้าขอย้ำสิ่งที่ได้ยินมาหลายครั้ง—ว่าเพื่อให้มีศรัทธาและจรรโลงศรัทธา เราต้องอ่าน ศึกษา และไตร่ตรองพระคัมภีร์ การสื่อสารกับพระบิดาบนสวรรค์ผ่านการสวดอ้อนวอนสำคัญยิ่ง เราจะละเลยสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ เพราะปฏิปักษ์กับพรรคพวกของเขาพยายามอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อหาช่องโหว่ในยุทธภัณฑ์ของเรา หาความพลั้งพลาดในความศรัทธาของเรา พระเจ้าตรัสว่า “จงค้นหาอย่างขยันหมั่นเพียร, สวดอ้อนวอนเสมอ, และจงเชื่อ, และสิ่งทั้งปวงจะร่วมกันส่งผลเพื่อความดีของเจ้า.”[5]

สุดท้าย เราต้องบริสุทธิ์ ซึ่งหมายความว่าเราสะอาดในร่างกาย ความคิด และจิตใจ เรารู้ว่าร่างกายเราเป็นวิหาร ต้องปฏิบัติต่อร่างกายด้วยความเคารพ ความคิดของเราควรเต็มไปด้วยความนึกคิดที่สูงส่งและยกจิตใจ ปลอดจากสิ่งซึ่งจะทำให้มัวหมอง เพื่อให้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนตลอดเวลา เราต้องมีค่าควร พี่น้องทั้งหลาย ความบริสุทธิ์จะทำให้เราเกิดสันติสุขในใจและจะทำให้เราคู่ควรได้รับสัญญาของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ตรัสว่า “คนที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า”[6]

เมื่อเราพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นแบบอย่างในด้านวาจา การประพฤติ จิตกุศล จิตใจ ศรัทธา และความบริสุทธิ์ เรายอมคู่ควรเป็นแสงสว่างส่องโลก

ข้าพเจ้าขอพูดกับทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนหนุ่มสาว ว่าขณะโลกออกห่างมากขึ้นเรื่อยๆ จากหลักธรรมและแนวทางซึ่งพระบิดาที่รักบนสวรรค์ประทานแก่เรา เราจะโดดเด่นท่ามกลางฝูงชนเพราะเราแตกต่าง เราจะโดดเด่นเพราะเราแต่งกายสุภาพ เราจะแตกต่างเพราะเราไม่ใช้คำพูดหยาบคายและเพราะเราไม่เสพสารที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย เราจะแตกต่างเพราะเราหลีกเลี่ยงคำตลกขบขันที่ไม่เหมาะสมและคำพูดที่เสื่อมเสีย เราจะแตกต่างเมื่อเราตัดสินใจไม่เติมความคิดเราด้วยการเลือกสื่อที่ต่ำช้าและต่ำทรามและที่จะขับไล่พระวิญญาณออกจากบ้านและชีวิตเรา เราจะโดดเด่นแน่นอนเมื่อเราทำการเลือกเกี่ยวกับศีลธรรม—การเลือกซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมและมาตรฐานพระกิตติคุณ สิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เราต่างจากชาวโลกส่วนใหญ่ทำให้เรามีแสงสว่างนั้นและวิญญาณนั้นด้วย ซึ่งจะส่องในโลกที่มืดมนลงทุกขณะ

การเป็นคนแตกต่างและโดดเดี่ยวท่ามกลางฝูงชนมักเป็นเรื่องยาก เรามักกลัวสิ่งที่คนอื่นคิดหรือพูด ถ้อยคำจากสดุดีปลอบโยนเรา “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า? พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเกรงผู้ใดเล่า?”[7] เมื่อเราทำให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางของชีวิตเรา ความกลัวของเราจะถูกแทนที่ด้วยความกล้าหาญอันเกิดจากความเชื่อมั่นของเรา

ไม่มีใครมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ และบางครั้งการท้าทายและความยุ่งยากที่เราพบเจออาจท่วมท้น ทำให้แสงสว่างของเราริบหรี่ แต่ด้วยความช่วยเหลือจากพระบิดาบนสวรรค์ ควบคู่กับการสนับสนุนจากผู้อื่น เราจะได้แสงสว่างนั้นคืนซึ่งจะส่องทางให้เราอีกครั้งและให้แสงสว่างที่ผู้อื่นอาจต้องการ

เพื่ออธิบายเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะแบ่งปันบทกวีโปรดและถ้อยคำกินใจที่ข้าพเจ้าอ่านครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน

ฉันพบชายแปลกหน้ายามราตรี
โคมไฟเขาดับแสง
ฉันหยุดจุดไฟให้
โคมเขาสว่างไสวด้วยไฟฉัน

ครั้นลมแรงกระโชกมา
พาเอาโลกสั่นไหว
เมื่อสายลมพัดผ่านไป
โคมไฟฉันพลันร้างรา!

ชายแปลกหน้าหวนคืนมาทางเก่า—
โคมเขาจรัสแสงแรงกล้า!
เขาถือเปลวไฟเลอค่า
จุดโคมฉันให้สว่างอีกครา![8]

พี่น้องทั้งหลาย โอกาสส่องสว่างอยู่รอบตัวเราทุกวัน ในทุกสภาวการณ์ที่เราพบเจอ เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะมีโอกาสเป็นแสงสว่างในชีวิตผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกครอบครัวเราและมิตรสหาย เพื่อนร่วมงาน แค่คนรู้จัก หรือคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง

ข้าพเจ้าพูดกับทุกท่านว่าท่านเป็นบุตรหรือธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ ท่านจากที่ประทับของพระองค์มาอยู่บนโลกนี้ช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อสะท้อนความรักและคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอด และเพื่อให้แสงสว่างของท่านส่องให้ทุกคนเห็น เมื่อช่วงเวลานั้นบนโลกสิ้นสุดลง ถ้าท่านทำส่วนของท่าน ท่านจะได้รับพรประเสริฐของการกลับไปอยู่กับพระองค์ตลอดกาล

พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดทำให้เราเชื่อมั่นอีกครา “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”[9] ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของเรา พระผู้วิงวอนพระบิดาแทนเรา พระผู้ทรงเป็นแบบอย่างและพลังของเรา พระองค์ทรงเป็น “แสงสว่างซึ่งส่องในความมืด”[10] ขอให้เราแต่ละคนที่ได้ยินเสียงข้าพเจ้าติดตามพระองค์ เพื่อเราจะเป็นแสงสว่างส่องโลก ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ แม้พระเยซูคริสต์ พระเจ้า เอเมน ■

อ้างอิง

1. มัทธิว 5:16.
2. 1 ทิโมธี 4:12.
3. โมโรไน 7:47.
4. ดู เจมส์ อี. เฟาสท์, “ความสว่างในดวงตาของพวกเขา,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2005, 23.
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 90:24.
6. มัทธิว 5:8.
7. สดุดี 27:1.
8. ลอน วูดรัม, “Lamps,” *The Lighted Pathway,* Oct. 1940, 17.
9. ยอห์น 8:12.
10. หลักคำสอนและพันธสัญญา 6:21.

โดย เอ็ลเดอร์ โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ฉันเฝ้าพิศวง

ประจักษ์พยานในพระเยซูคริสต์ของข้าพเจ้าสร้างจากประสบการณ์พิเศษมากมาย ซึ่ง ทำให้ข้าพเจ้ารู้ถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อเราแต่ละคน

พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าทั่วโลก ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจมากที่ฝ่ายประธานสูงสุดเชิญให้ข้าพเจ้าแบ่งปันประจักษ์พยานอันนอบน้อมของข้าพเจ้าในวันสะบาโตนี้ เนื้อร้องจากบทเพลงสวดวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ข้าพเจ้าชื่นชอบเพลงหนึ่งบรรยายถึงความรู้สึกของข้าพเจ้าในเวลานี้

ฉันเฝ้าพิศวงต่อความรักพระเยซูให้ฉัน
ทั้งงงงันต่อพระคุณท่วมท้นที่พระองค์
ประทาน . . .
ฉันแปลกใจทำไมพระองค์ลาจากบังลังก์
มาเอื้อ
เพื่อช่วยเหลือวิญญาณพาลพยศและเย่อ
หยิ่งอย่างฉัน
ใยแบ่งปันรักล้นให้กับคนเหมือนดังเช่น
ตัวฉัน
ใยพระองค์สามารถเป็นเจ้าของ และไถ่
และรับรอง . . .
โอ ช่างแสนอัศจรรย์ อัศจรรย์ต่อฉัน![1]

ไม่กี่วันที่ผ่านมา ข้าพเจ้ามีสิทธิพิเศษในการเข้าพบฝ่ายประธานสูงสุดและรับการเรียกนี้จากศาสดาพยากรณ์ที่รักของเรา ประธานโธมัส เอส. มอนสัน ข้าพเจ้าขอเป็นพยานต่อทุกท่านถึงพลังและความรักของประธานมอนสัน เมื่อท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “การเรียกนี้มาจากพระเจ้าพระเยซูคริสต์”

ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีและตื้นตันเมื่อพิจารณาความสำคัญและนัยของคำพูดอันอ่อนโยนจากศาสดาพยากรณ์ที่รักของเรา ประธานมอนสัน ประธานอายริงก์ ประธานอุคท์ดอร์ฟ ข้าพเจ้ารักท่านและจะรับใช้พระเจ้าและท่านด้วยสุดใจ พลังความนึกคิด และพละกำลังของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ารักประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ เอ็ลเดอร์ แอล. ทอม เพอร์รีย์ และเอ็ลเดอร์ ริชาร์ด จี. สก็อตต์ ข้าพจ้าคิดถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าได้รับพรจากการอบรมและการสอนอย่างใกล้ชิดจากเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหล่านี้ ข้าพเจ้าไม่มีคุณสมบัติเพียงพอในการทำหน้าที่แทนพวกท่าน กระนั้นข้าพเจ้ายังรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับการเรียกในโควรัมเดียวกับพวกท่าน และปฏิบัติศาสนกิจของพระเจ้า

เมื่อข้าพเจ้านึกถึงผู้ที่ช่วยให้ข้าพเจ้าเป็นบุคคลดังที่ข้าพเจ้าเป็นในเวลานี้ คนแรกที่ข้าพจ้านึกถึงคือ เมลานี คู่นิรันดร์ผู้อ่อนหวานและเปี่ยมด้วยความรักของข้าพเจ้า ตลอดหลายปี เธอช่วยหล่อหลอมให้ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ที่ดีขึ้นของพระเยซูคริสต์ ความรักและการสนับสนุนของเธอ รวมทั้งลูก 5 คนของเราและคู่สมรสของพวกเขา ตลอดจนหลานๆ ทั้ง 24 คน ช่วยค้ำจุนข้าพเจ้าแด่ครอบครัวอันเป็นที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักพวกท่าน

ดังเช่นนี้ไฟในยุคโบราณ ข้าพเจ้าเกิดจากบิดามารดาผู้ประเสริฐในพระกิตติคุณ และพวกท่านมีบิดามารดาผู้ประเสริฐย้อนกลับไป 6 รุ่น บรรพชนรุ่นแรกๆ ของข้าพเจ้าที่เข้าร่วมศาสนจักรมาจากประเทศอังกฤษและเดนมาร์ก ผู้บุกเบิกเหล่านี้สละทุกอย่างเพื่อพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์และฝาก

แนวทางไว้ให้ลูกหลานดำเนินตาม ข้าพเจ้าสำนึกคุณต่อการมีครอบครัววิสุทธิชนยุคสุดท้ายมาหลายรุ่น และข้าพเจ้าทราบว่านี่เป็นเป้าหมายที่คุ้มค่าสำหรับเราทุกคนที่จะพยายามบรรลุเป้าหมายนี้

อีกหลายคนมีส่วนร่วมในการเตรียมชีวิตข้าพเจ้าสำหรับการเรียกใหม่นี้ รวมถึงเพื่อนในวัยเด็ก และครอบครัว ผู้นำศาสนจักร ครู และพี่เลี้ยงตลอดชีวิต ข้าพเจ้าต้องกล่าวถึงผู้ที่อยู่ในสนามเผยแผ่ของข้าพเจ้าในรัฐทางตะวันออกและผู้สอนศาสนาที่รักของเราจากคณะเผยแผ่นิวยอร์ก นิวยอร์กเหนือ สำหรับหลายคนที่มีอิทธิพลและหล่อหลอมชีวิต

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสำนึกคุณอย่างที่สุด

ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในงานรับใช้กับเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบ เป็นเวลา 15 ปีที่ข้าพเจ้าอยู่ในโควรัมที่ยอดเยี่ยมและมีความรักฉันพี่น้องมากที่สุดโควรัมหนึ่งในศาสนจักร ขอขอบคุณบรรดาเพื่อนผู้ร่วมรับใช้ที่รักของข้าพเจ้า เวลานี้ข้าพเจ้าเฝ้ารอการเป็นส่วนหนึ่งของโควรัมใหม่ ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน ข้าพเจ้ามีความรักเต็มเปี่ยมต่อท่านและสมาชิกแต่ละท่านในโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ซิสเตอร์ราสแบนด์และข้าพเจ้าได้รับพรในการเยี่ยมสมาชิกตาม ที่ได้รับมอบหมายในที่ประชุมและคณะเผยแผ่หลายแห่งทั่วโลก เรารักวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทุกหนแห่ง ศรัทธาของท่านเพิ่มพูนศรัทธาของเรา ประจักษ์พยานของท่านเพิ่มเติมประจักษ์พยานของเรา

บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้าจะฝากข้อคิดสักเล็กน้อยกับท่านในวันนี้ ข้อคิดนั้นก็คือพระเจ้าตรัสว่า “ให้รักซึ่งกันและกัน [ดัง] เรารักพวกท่าน”[2] ข้าพเจ้ามั่นใจว่าการเลือก บาป หรือความผิดใดที่ท่านหรือใครก็ตามทำ ไม่อาจเปลี่ยนความรักที่พระองค์ทรงมีต่อท่านหรือต่อพวกเขาได้ นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงเห็นชอบหรือไม่เอาผิดต่อความประพฤติที่เป็นบาป—ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระองค์ไม่ทรงเห็นชอบ—แต่หมายความว่าเราควรเอื้อมออกไปหาเพื่อนมนุษย์ของเราด้วยความรักเพื่อเชื้อเชิญ ชักชวน รับใช้ และช่วยเหลือ พระเยซูคริสต์ทรงมองข้ามเชื้อชาติ ตำแหน่งและสภาวการณ์ของผู้คนเพื่อสอนความจริงอันลึกซึ้งแก่พวกเขา

มีผู้ถามข้าพเจ้าหลายครั้งว่าข้าพเจ้าได้รับประจักษ์พยานเมื่อใด

ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่าเวลาใดที่ไม่เชื่อในพระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ารักทั้งสองพระองค์นับตั้งแต่เรียนรู้จากการคุกเข่าสวดอ้อนวอนข้างคุณแม่ผู้แสนดีของข้าพเจ้า เมื่อท่านอ่านพระคัมภีร์และเรื่องราวพระกิตติคุณให้ข้าพเจ้าฟัง ความเชื่อในวัยเยาว์นั้นได้เติบโตเป็นความรู้และพยานถึงพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ผู้ทรงฟังและตอบคำสวดอ้อนวอนของเรา ประจักษ์พยานในพระเยซูคริสต์ของข้าพเจ้าสร้างจากประสบการณ์พิเศษมากมาย ซึ่ง ทำให้ข้าพเจ้ารู้ถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อเราแต่ละคน

ข้าพเจ้าสำนึกคุณต่อการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และปรารถนาเช่นเดียวกับแอลมาที่จะพูดด้วยแตรของพระผู้เป็นเจ้า[3] ข้าพเจ้าทราบว่าโจเซฟ สมิธคือศาสดาพยากรณ์แห่งการฟื้นฟูของพระผู้เป็นเจ้า และพระคัมภีร์มอรมอนคือพระคำของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าประธานโธมัส เอส. มอนส์นคือผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าและศาสดาพยากรณ์คนปัจจุบันบนแผ่นดินโลก

เมื่อเราทำตามศาสดาพยากรณ์ของเรา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าขอให้ใจเรามีจิตกุศลต่อผู้อื่นและเราจะกลายเป็นพยานที่มีชีวิตและ “เฝ้าพิศวงต่อความรักพระเยซูให้[ฉัน]”อย่างแท้จริง โอ ขอให้สิ่งนี้ “แสนอัศจรรย์ อัศจรรย์ต่อ [ท่านและต่อ] ฉัน”ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. “ฉันเฝ้าพิศวง,” *เพลงสวด*, บทเพลงที่ 89.
2. ยอห์น 13:34.
3. ดู แอลมา 29:1.

โดยเอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ความจริงอันเรียบง่ายและล้ำค่า

การชดเชยอันเปี่ยมด้วยเมตตาของพระบิดาบนสวรรค์สำหรับการอาศัยอยู่ในช่วงเวลาที่น่ากลัวคือว่าเราอาศัยอยู่ในช่วงเวลาความสมบูรณ์แห่งเวลาด้วยเช่นกัน

พี่น้องที่รักทั้งหลาย เป็นเวลาหลายทศวรรษมาแล้วตั้งแต่มีการประชุมใหญ่สามัญที่ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ เอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รีย์ และเอ็ลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ไม่ได้นั่งชิดด้านหลังแท่นพูดและพูดในภาคการประชุมเหล่านี้ ความทรงจำของเราถึงพวกท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกอันลึกซึ้ง และข้าพเจ้าขอยกย่องให้เกียรติพวกท่าน ซึ่งแต่ละคนมีความแตกต่างอันเป็นเอกลักษณ์กระนั้นก็ยังสมานสามัคคีกันในการเป็นพยานและประจักษ์พยานของพวกท่านถึงพระเยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์

ยิ่งกว่านั้น เช่นกันกับท่าน ข้าพเจ้าได้รับพละกำลังจากประธานโธมัส เอส. มอนสันและสนับสนุนท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผย และข้าพเจ้าอัศจรรย์ใจกับการรับใช้เป็นอัครสาวกที่ซื่อสัตย์และเชื่อฟังอย่างยอดเยี่ยมของท่านซึ่งยาวนานมากกว่า 50 ปี

และเช้าวันอังคารของสัปดาห์นี้ หลัง 9 โมงเช้าไม่นาน เมื่อฝ่ายอธิการควบคุมกำลังเริ่มประชุมกับฝ่ายประธานภาคเอเชีย ผู้มาที่นี่สำหรับการประชุมใหญ่ที่ข้าพเจ้าได้รับเรียกให้ไปพบกับประธานมอนสัน พร้อมกับที่ปรึกษาของท่าน ไม่กี่นาทีต่อมา เมื่อข้าพเจ้าเดินเข้าไปยังห้องประชุมที่ติดกับห้องทำงานของท่าน ข้าพเจ้าคงดูประหม่านั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะ ขณะที่ท่านพูดอย่างอ่อนโยนเพื่อให้ข้าพเจ้าหายประหม่า ท่านแสดงความเห็นเกี่ยวกับอายุของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าดูหนุ่ม และแม้หน้าตาก็ดูหนุ่มกว่าอายุของข้าพเจ้า

จากนั้นภายในไม่กี่นาที ประธานมอนสันอธิบายว่าโดยทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ท่านเรียกข้าพเจ้าเข้าสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง ท่านถามว่าข้าพเจ้าจะรับการเรียกนี้ไหม ซึ่งข้าพเจ้ามั่นใจว่าอ้าปากค้างพร้อมส่งเสียงเล็กน้อยอย่างน่าอาย ในภาวะตกใจสุดขีด ข้าพเจ้าตอบรับการเรียก จากนั้นก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูดถึงความรู้สึกทั้งหมดที่มีออกมาเป็นคำได้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นความรู้สึกว่าข้าพเจ้าไม่ดีพอ ประธานมอนสันเอื้อมมาหาข้าพเจ้าอย่างอ่อนโยน อธิบายว่าหลายปีมาแล้วที่ประธานเดวิด โอ. แมคเคย์เรียกท่านเป็นอัครสาวก ซึ่ง ณ เวลานั้นท่านรู้สึกว่าตนเองไม่ดีพอเช่นกัน ท่านแนะนำข้าพเจ้าอย่างสงบ “อธิการสตีเวนสัน พระเจ้าจะทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกมีคุณสมบัติพร้อม” ถ้อยคำปลอบโยนเหล่านี้ของศาสดาพยากรณ์เป็นแหล่งแห่งสันติสุข แหล่งความสงบขณะที่ข้าพเจ้าพิจารณาตนเองอย่างเจ็บปวดและแหล่งการปลอบโยนในโมงยามที่ทุกข์ทรมาน ซึ่งผ่านวันผ่านคืนตั้งแต่นั้นมา

ข้าพเจ้าเล่าสิ่งที่ได้อธิบายกับท่านไปให้ลีซา ภรรยาสุดที่รักของข้าพเจ้าฟังภายหลังในวันเดียวกันนั้น โดยนั่งอยู่ในมุมมุมหนึ่งที่เงียบสงบของเทมเปิลสแควร์ พร้อมกับทิวทัศน์อันปรอดโปร่งของ

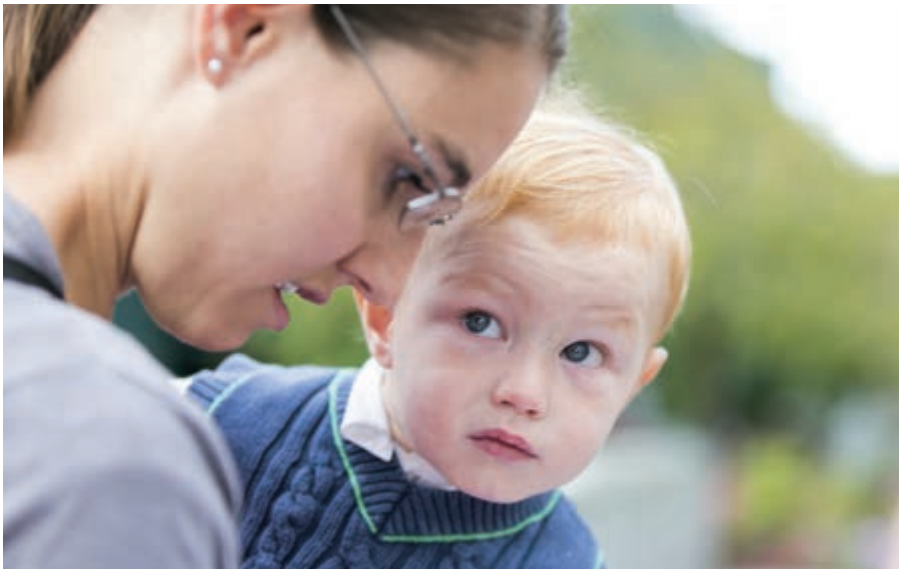

พระวิหารและแทเบอร์นาเคิลแห่งประวัติศาสตร์ที่อยู่เบื้องหน้าเรา ขณะที่เราพยายามจะเข้าใจเหตุการณ์ในวันนั้น เราพบว่าแหล่งยึดเหนี่ยวจิตใจของเราคือศรัทธาในพระเยซูคริสต์ และความรู้เรื่องแผนอันยิ่งใหญ่แห่งความสุข สิ่งนี้นำไปสู่การแสดงความรักอย่างสุดซึ้งของข้าพเจ้าต่อลีซา เธอคือแสงตะวันในชีวิตข้าพเจ้าและธิดาผู้ยอดเยี่ยมของพระผู้เป็นเจ้า ชีวิตเธอเต็มไปด้วยการรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัวและความรักอย่างไม่มีเงื่อนไข ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาค่าควรต่อพรของการแต่งงานนิรันดร์ของเรา

ข้าพเจ้าขอแสดงความรักอย่างสุดซึ้งต่อลูกชายของเราทั้งสี่คนกับครอบครัวของพวกเขา ซึ่งพวกเขาสามคนอยู่ที่นี่กับภรรยาที่น่ารัก มารดาของหลานหกคนของเรา ส่วนคนที่สี่ เป็นผู้สอนศาสนาได้รับอนุญาตพิเศษให้อยู่เกินกำหนดเวลานอนของผู้สอนศาสนาและกำลังชมการประชุมอยู่ตอนนี้กับประธานคณะเผยแผ่และภรรยาของท่านจากบ้านของพวกเขาในไต้หวัน ข้าพเข้ารักพวกเขาทุกคนและรักที่ว่าพวกเขารักพระผู้ช่วยให้รอดและพระกิตติคุณ

ข้าพเจ้าแสดงความรักถึงสมาชิกในครอบครัวข้าพเจ้าทุกคน ถึงคุณแม่ที่รักและถึงคุณพ่อผู้เสียชีวิตเมื่อปีที่แล้ว ผู้ปลูกฝังประจักษ์พยานในตัวข้าพเจ้าซึ่งดูเหมือนจะอยู่ในตัวข้าพเจ้าตั้งแต่จำความได้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณพี่น้องของข้าพเจ้าและคู่สมรสผู้ซื่อสัตย์ของพวกเขา รวมถึงครอบครัวของลีซา ซึ่งหลายคนอยู่ที่นี่วันนี้ ข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณนี้ไปยังเครือญาติ มิตรสหาย ผู้สอนศาสนา ผู้นำ และครูอีกจำนวนมากมายที่ข้าพเจ้าได้พบเจอในชีวิต

ข้าพเจ้าได้รับพรที่ได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสมาชิกฝ่ายประธานสูงสุด อัครสาวกสิบสอง สาวกเจ็ดสิบ และฝ่ายประธานองค์การช่วยสามัญ ข้าพเจ้าแสดงความรักและความเคารพต่อพี่น้องชายหญิงทุกท่านและจะพยายามมีค่าควรต่อความสัมพันธ์ต่อเนื่องของเรา ฝ่ายอธิการควบคุมเป็นหนึ่งเดียวกันราวกับสวรรค์ ข้าพเจ้าจะคิดถึงความสัมพันธ์ในแต่ละวันกับอธิการเจราลด์ คอสเซ อธิการดีน เอ็ม. เดวีส และเจ้าหน้าที่ทุกคน

ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าท่านดังพยานหลักฐานของพระวจนะของพระเจ้าซึ่งบันทึกไว้ในภาคแรกของหลักคำสอนและพันธสัญญา “เพื่อความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเราจะได้รับการประกาศโดยคนอ่อนแอและคนต่ำต้อยถึงสุดแดนแผ่นดินโลก, และต่อหน้ากษัตริย์และผู้ปกครอง.”[1] พระวจนะเหล่านี้มาหลังจากถ้อยแถลงของพระเจ้าซึ่งแสดงถึงความรักของพระบิดาต่อบุตรธิดาของพระองค์ “ดังนั้น, เรา พระเจ้า, โดยรู้ภัยพิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลก, จึงเรียกหาผู้รับใช้ของเราโจเซฟ สมิธ, จูเนียร์, และพูดกับเขาจากสวรรค์, และให้บัญญัติเขา”[2]

พระบิดาบนสวรรค์ผู้เปี่ยมด้วยความรักกับพระบุตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์ด้วยความรู้ถึงจุดจบนับจากกาลเริ่มต้น[3] ทรงเปิดฟ้าสวรรค์และสมัยการประทานใหม่เพื่อมาหักล้างกับภัยพิบัติที่พระองค์ทรงรู้ว่าจะมา อัครสาวกเปาโลอธิบายถึงภัยพิบัติที่กำลังจะมาว่าเป็น “เวลาที่น่ากลัว”[4] สำหรับข้าพเจ้า สิ่งนี้บอกว่าการชดเชยอันเปี่ยมด้วยเมตตาของพระบิดาบนสวรรค์สำหรับการอาศัยอยู่ในช่วงเวลาที่น่ากลัวคือว่าเราอาศัยอยู่ในช่วงเวลาความสมบูรณ์แห่งเวลาด้วยเช่นกัน

ขณะที่ข้าพเจ้าทุกข์ทรมานอยู่กับความไม่ดีพอของข้าพเจ้าในสัปดาห์นี้ ข้าพเจ้าได้รับความรู้สึกชัดเจนซึ่งตีสอนและปลอบโยนข้าพเจ้า ให้มุ่งเน้นในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำได้ไม่ใช่สิ่งที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงความจริงอันเรียบง่ายและล้ำค่าของพระกิตติคุณ

ข้าพเจ้าได้แบ่งปันถ้อยคำต่อไปนี้นับร้อยครั้งกับผู้ที่เป็นสมาชิกศาสนจักรและอีกหลายคนที่ไม่ได้เป็นสมาชิก “พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระบิดาบนสวรรค์ [ผู้เปี่ยมด้วยความรัก] ของเรา เราเป็นลูกของพระองค์ . . .พระองค์ทรงร้องไห้กับเราเมื่อเราเป็นทุกข์และทรงยินดีเมื่อเราทำสิ่งถูกต้อง พระองค์ทรงต้องการสื่อสารกับเรา และเราสื่อสารกับพระองค์ได้โดยการสวดอ้อนวอนที่จริงใจ . . .

“พระบิดาบนสวรรค์ทรงจัดหาวิธีให้เรา ลูกของพระองค์ [ที่จะ] กลับไปอยู่ในที่ประทับของพระองค์ . . .ศูนย์กลางในแผนของพระบิดา [บนสวรรค์] คือการชดใช้ของพระเยซูคริสต์”[5]

พระบิดาบนสวรรค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาบนโลกเพื่อไถ่บาปของมนุษยชาติทั้งปวง ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงความจริงอันเรียบง่ายและล้ำค่าเหล่านี้ และทำดังนั้นในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. หลักคำสอนและพันธสัญญา 1:23.
2. หลักคำสอนและพันธสัญญา 1:17.
3. ดู อับราฮัม 2:8.
4. 2 ทิโมธี 3:1.
5. *สั่งสอนกิตติคุณของเรา: แนวทางการรับใช้งานแผยแผ่ศาสนา* (2004), 31–32.

โดย เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

ผ่านพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า

เพื่อรับใช้ผู้อื่นอย่างมีประสิทธิผลเราต้องมองพวกเขาผ่านดวงตาของพ่อแม่ ผ่านพระเนตรของพระบิดาบนสวรรค์

พี่น้องที่รัก ขอบคุณที่ท่านสนับสนุนข้าพเจ้าเป็นสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองเมื่อวานนี้ ยากที่จะบอกท่านว่าสิ่งนั้นมีความหมายต่อข้าพเจ้ามากเพียงใด ข้าพเจ้าซาบซึ้งเป็นพิเศษสำหรับเสียงสนับสนุนของสตรีที่พิเศษมากสองคนในชีวิตข้าพเจ้าคือ รูธภรรยาข้าพเจ้า กับแอชลีย์ลูกสาวที่เรารักมากมาย

การเรียกของข้าพเจ้าให้หลักฐานมากพอต่อการยืนยันความจริงในพระดำรัสของพระเจ้าช่วงต้นสมัยการประทานนี้ “เพื่อความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเราจะได้รับการประกาศโดยคนอ่อนแอและคนต่ำต้อยถึงสุดแดนแผ่นดินโลก”[1] ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งในบรรดาคนอ่อนแอและคนต่ำต้อยเหล่านั้น หลายสิบปีก่อนเมื่อข้าพเจ้าได้รับเรียกเป็นอธิการของวอร์ดหนึ่งทางภาคตะวันออกของสหรัฐ พี่ชายที่แก่กว่านิดหน่อยแต่ฉลาดกว่าข้าพเจ้ามากโทรศัทพ์มาบอกว่า “น้องต้องรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้เรียกน้องเพราะสิ่งที่น้องทำมา ในกรณีของน้อง ไม่เกี่ยวกับสิ่งที่น้องเคยทำ พระเจ้าทรงเรียกน้องมาเพราะสิ่งที่พระองค์จำเป็นต้องทำผ่านน้อง และนั่นจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อน้องทำในวิธีของพระองค์” ข้าพเจ้ายอมรับว่าคำสั่งสอนจากพี่ชายใช้กับวันนี้ได้มากกว่าวันนั้น

รูปปั้นครึ่งตัวของประธานศาสนจักรในศูนย์การประชุมใหญ่

สิ่งอัศจรรย์บางอย่างเกิดขึ้นในการรับใช้ของผู้สอนศาสนาเมื่อเขาตระหนักว่าการเรียกไม่เกี่ยวกับตนเอง แต่เกี่ยวกับพระเจ้า งานของพระองค์ และบุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ ข้าพเจ้ารู้สึกแบบเดียวกันสำหรับอัครสาวก การเรียกนี้ไม่เกี่ยวกับข้าพเจ้า แต่เกี่ยวกับพระเจ้า งานของพระองค์ และบุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ไม่สำคัญว่างานมอบหมายหรือการเรียกในศาสนจักรคืออะไร จงรับใช้ให้ดี เราต้องรับใช้โดยรู้ว่าทุกคนที่เรารับใช้ “เป็นปิยบุตรหรือปิยธิดาทางวิญญาณของพระบิดาพระมารดาบนสวรรค์ และด้วยเหตุนี้ . . . จึงมีลักษณะและจุดหมายปลายทางแห่งสวรรค์”[2]

อาชีพที่ผ่านมาของข้าพเจ้าคือเป็นแพทย์โรคหัวใจเชี่ยวชาญเรื่องหัวใจล้มเหลวและการปลูกถ่ายหัวใจ มีคนไข้หลายรายที่ป่วยถึงขั้นวิกฤติ ภรรยาข้าพเจ้าพูดขำๆ ว่าใครเป็นคนไข้ของข้าพเจ้าก็เท่ากับมีสัญญาณแล้วว่าคงไม่รอด ข้าพเจ้าเห็นคนไข้หลายรายเสียชีวิต และข้าพเจ้าสร้างระยะห่างทางความรู้สึกเมื่อสถานการณ์ย่ำแย่ นั่นเป็นวิธีที่ข้าพเจ้าใช้ควบคุมความรู้สึกเศร้าเสียใจและความผิดหวังของตนเอง

ในปี 1986 ชายหนุ่มชื่อแชดเกิดภาวะหัวใจล้มเหลวและได้รับการปลูกถ่ายหัวใจ เขามีชีวิตที่ดีสิบห้าปี แชดทำสุดความสามารถเพื่อให้ตนเองมีสุขภาพดีและใช้ชีวิตได้ตามปกติ เขารับใช้งานเผยแผ่ ทำงาน และเป็นลูกกตัญญูของพ่อแม่ สามสี่ปีสุดท้ายของชีวิตเขาลำบากมาก เขาเข้าออกโรงพยาบาลเป็นประจำ

เย็นวันหนึ่ง เขาถูกนำตัวส่งแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลเพราะหัวใจหยุด

เต้น ข้าพเจ้ากับเพื่อนร่วมงานช่วยกันอยู่นานเพื่อกู้การไหลเวียนโลหิต แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถทำให้แชดฟื้นขึ้นมาได้ เราหยุดช่วยเพราะเห็นว่าไม่ได้ผล และข้าพเจ้าประกาศว่าเขาสิ้นชีวิต แม้จะเสียใจและผิดหวังแต่ข้าพเจ้าก็ยังมีเจตคติแบบแพทย์ ข้าพเจ้านึกในใจว่า “แชดได้รับการรักษาอย่างดี เขามีชีวิตอยู่นานกว่าที่เขาจะน่าจะมี” ไม่นานระยะห่างทางความรู้สึกก็ถูกทำลายสิ้นเมื่อพ่อแม่ของเขาเข้ามาในห้องฉุกเฉินและเห็นลูกชายที่สิ้นชีวิตแล้วนอนอยู่บนเปลหาม ขณะนั้นข้าพเจ้ามองเห็นแชดผ่านดวงตาของพ่อแม่เขา ข้าพเจ้าเห็นความหวังและความคาดหวังอย่างมากที่พวกเขามีต่อลูกชาย ความปรารถนาจะให้ลูกชายอยู่นานอีกนิดและดีขึ้นอีกหน่อยด้วยความตระหนักเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงเริ่มร้องไห้ แต่แทนที่ข้าพเจ้าจะปลอบพ่อแม่ของแชด พวกเขากลับปลอบข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาที่ข้าพเจ้าไม่มีวันลืม

เวลานี้ข้าพเจ้าตระหนักว่าในศาสนจักร เพื่อจะรับใช้ผู้อื่นอย่างมีประสิทธิผลเราต้องมองพวกเขาผ่านดวงตาของพ่อแม่ ผ่านพระเนตรของพระบิดาบนสวรรค์ เมื่อนั้นเราจะเริ่มเข้าใจคุณค่าแท้จริงของจิตวิญญาณ เมื่อนั้นเราจะรู้สึกถึงความรักที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงมีต่อบุตรธิดาทุกคนของพระองค์ เมื่อนั้นเราจะรู้สึกถึงความอาทรห่วงใยของพระผู้ช่วยให้รอด เราไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดในพันธสัญญาว่าจะเป็นทุกข์กับคนที่เป็นทุกข์และปลอบโยนคนที่ต้องการการปลอบโยนได้โดยสมบูรณ์ถ้าเราไม่มองพวกเขาผ่านพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า[3] มุมมองที่กว้างขึ้นนี้จะเปิดใจให้เรารับความผิดหวัง ความกลัว และความปวดร้าวใจของผู้อื่น แต่พระบิดาบนสวรรค์จะทรงช่วยและปลอบโยนเรา เช่นเดียวกับพ่อแม่ของแชดปลอบโยนข้าพเจ้าเมื่อหลายปีก่อน เราต้องมีตาที่มองเห็น มีหูที่ได้ยิน มีใจที่รับรู้และเข้าใจถ้าเราจะลงมือช่วยชีวิตตามที่ประธานโธมัส เอส. มอนส์นกระตุ้นเราบ่อยครั้ง[4]

ต่อเมื่อเรามองผ่านพระเนตรของพระบิดาบนสวรรค์เท่านั้นเราจึงจะเปี่ยมด้วย “ความรักอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์”[5] ทุกวันเราควรวิงวอนขอความรักนี้จากพระผู้เป็นเจ้า มอรมอนเตือนว่า “ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงสวดอ้อนวอนพระบิดาจนสุดพลังของใจ, เพื่อท่านจะเปี่ยมด้วยความรักนี้, ซึ่งพระองค์ประทานให้ทุกคนซึ่งเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์.”[6]

ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ด้วยสุดใจข้าพเจ้า[7] ข้าพเจ้ารักพระองค์ เทิดทูนพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงการทรงพระชนม์อยู่จริงของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ได้รับการเจิมพระเมสสิยาห์ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงพระเมตตา ความสงสาร และความรักอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์ ข้าพเจ้าเพิ่มประจักษ์พยานของข้าพเจ้าเข้ากับท่านอัครสาวกผู้กล่าวไว้ในปี 2000 ว่า “พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ พระบุตรผู้ทรงเป็นอมตะของพระผู้เป็นเจ้า . . . พระองค์ทรงเป็นความสว่าง ทรงเป็นชีวิต และความหวังของโลก”[8]

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าวันนั้นในปี 1820 ในป่าทางเหนือของรัฐนิวยอร์ก พระเจ้าผู้คืนพระชนม์ทรงปรากฏพร้อมพระผู้เป็นเจ้าพระบิดาบนสวรรค์ของเราต่อศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ ตามที่โจเซฟ สมิธ กล่าว กุญแจฐานะปุโรหิตอยู่บนแผ่นดินโลกเวลานี้เพื่อทำศาสนพิธีแห่งความรอดและความสูงส่ง ข้าพเจ้าทราบเช่นนั้น ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. หลักคำสอนและพันธสัญญา 1:23.
2. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2010, 165; อ่านโดย ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ เป็นข่าวสารส่วนหนึ่งของท่านที่การประชุมสมาคมสงเคราะห์สามัญเมื่อวันที่ 23 กันยายน 1995 ในซอลท์เลคซิตี้ ยูทาห์.
3. ดู โมไซยาห์ 18:8–10.
4. ดูตัวอย่างใน โธมัส เอส. มอนส์น, “ออกไปช่วยชีวิต,” *เลียโฮนา,* ก.ค. 2001, 67–70; “ความรับผิดชอบของเราในการช่วยชีวิต,” *เลียโฮนา,* ต.ค. 2013, 4–5 ประธานมอนส์นย้ำแนวคิดนี้ในข่าวสารของท่านถึงเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2015 โดยเตือนผู้ร่วมประชุมว่าท่านกำลังเน้นย้ำข่าวสารที่เคยให้เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่และสาวกเจ็ดสิบภาคในการประชุมอบรมที่การประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2009
5. โมโรไน 7:47.
6. โมโรไน 7:48.
7. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 18:27–28 :
   “และอัครสาวกสิบสองจะเป็นสานุศิษย์ของเรา, และพวกเขาจะรับนามของเรา; และอัครสาวกสิบสองคือคนเหล่านั้นซึ่งจะปรารถนารับนามของเราด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว
   “และหากพวกเขาปรารถนาจะรับนามของเราด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, พวกเขาก็ได้รับเรียกให้ไปทั่วโลกเพื่อสั่งสอนกิตติคุณของเราแก่ชาวโลกทั้งปวง”
8. “พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์: ประจักษ์พยานของอัครสาวก” *เลียโฮนา,* เม.ย. 2000, 3 ในขณะที่อ้างข้อความนี้ เปรียบเสมือนข้าพเจ้าเพิ่มลายเซ็นเข้าไปในเอกสารเพื่อยืนยันประจักษ์พยานของอัครสาวกเหล่านั้น

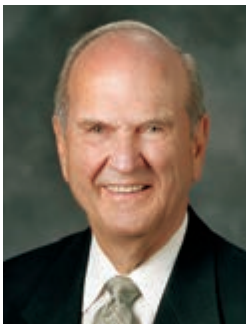

โดย ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน
ประธานโควรัมอัครสาวกสิบสอง

คำวิงวอนต่อพี่น้องสตรีของข้าพเจ้า

พวกเราต้องการความเข้มแข็งของท่านการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของท่านความเชื่อมั่นของท่านความสามารถของท่านในการนำปัญญาของท่านและเสียงของท่าน

ไรียน เอ็ลเดอร์ราสแบนด์ เอ็ลเดอร์สตีเวนสัน และเอ็ลเดอร์เรนลันด์ พวกเราสมาชิกในโควรัมอัครสาวกสิบสอง ขอต้อนรับท่านเข้าสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง เราขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าสำหรับการเปิดเผยที่พระองค์ประทานแก่ประธานโธมัส เอส. มอนสัน ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์

พี่น้องชายหญิง เมื่อพวกเราพบกันในการประชุมสามัญหกเดือนที่แล้ว ไม่มีใครในพวกเราคาดคิดถึงการเปลี่ยนแปลงที่ตามมาซึ่งกระทบความรู้สึกของพวกเราทั้งศาสนจักร เอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รีย์มอบข่าวสารอันทรงพลังเกี่ยวกับบทบาทที่ทดแทนไม่ได้ที่การแต่งงานและครอบครัวมีในแผนของพระเจ้า เราใจหายเมื่อไม่กี่วันหลังจากนั้น เราได้ทราบข่าวเกี่ยวกับโรคมะเร็งซึ่งพรากท่านไปจากเราไม่นานหลังจากนั้น

แม้ว่าสุขภาพของประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ทรุดลง ท่านยังคง “ยืนหยัด” ต่อไปในงานของพระเจ้า ท่านอ่อนแอลงช่วงเดือนเมษายนที่แล้ว กระนั้นท่านมุ่งมั่นประกาศสักขีพยานของท่านตราบที่ท่านมีลมหายใจ แล้วเพียง 34 วันหลังจากเอ็ลเดอร์เพอร์รีย์จากไป ประธานแพคเกอร์ก็ก้าวผ่านม่านไปเช่นกัน

พวกเราคิดถึงเอ็ลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ในการประชุมครั้งที่ผ่านมา แต่พวกเราได้ใคร่ครวญถึงประจักษ์พยานอันทรงพลังของท่านที่เคยเป็นพยานในหลายต่อหลายการประชุมที่ผ่านมา และเมื่อ 12 วันที่แล้วเอ็ลเดอร์สก็อตต์ถูกเรียกกลับบ้านไปรวมกับจีนีนคนรักของท่าน

ข้าพเจ้าได้รับเกียรติอยู่กับท่านเหล่านี้ระหว่างวันเวลาสุดท้ายของพวกท่าน รวมถึงอยู่กับสมาชิกครอบครัวที่ใกล้ชิดของประธานแพคเกอร์และเอ็ลเดอร์สก็อตต์ก่อนที่พวกท่านจะจากไป เป็นเรื่องยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะเชื่อว่าเพื่อนที่ล้ำค่าทั้งสามคนนี้ ผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้จากไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดถึงพวกท่านเกินกว่าที่จะพูดออกมาได้

ขณะข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดนี้ หนึ่งในความประทับใจที่ยังค้างอยู่กับข้าพเจ้าคือสิ่งที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นในภรรยาที่ยังมีชีวิตอยู่ สิ่งที่ติดแน่นอยู่ในใจข้าพเจ้าคือภาพอันสงบของซิสเตอร์ดอนนา สมิธ แพคเกอร์และซิสเตอร์บาร์บารา เดย์ตัน เพอร์รีย์ที่อยู่ข้างเตียงสามีของพวกเธอ สตรีทั้งสองคนเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความจริง และศรัทธาอันบริสุทธิ์

ขณะที่ซิสเตอร์แพคเกอร์นั่งอยู่ข้างสามีของเธอในชั่วโมงสุดท้ายของท่าน เธอแผ่สันติสุขนั้นซึ่งเกินความเข้าใจทั้งมวลออกมา[1] แม้เธอตระหนักว่าคู่ชีวิตที่รักยิ่งของเธอเกือบตลอด 70 ปี จะจากไปในอีกไม่นาน เธอแสดงออกถึงความสงบของสตรีที่เปี่ยมด้วยศรัทธา เธอดูเหมือนเทพ ดังเช่นที่เธอเป็นในภาพนี้ของท่านทั้งสองที่การอุทิศพระวิหารบริคัมซิตี้ ยูทาห์

ข้าพเจ้าได้เห็นความรักและศรัทธาแบบเดียวกันแผ่ออกมาจากซิสเตอร์

เพอร์รีย์ การอุทิศตนของเธอต่อทั้งสามี และพระเจ้าเป็นที่ประจักษ์ชัด และนั่นทำให้ข้าพเจ้าประทับใจอย่างยิ่ง

ผ่านชั่วโมงสุดท้ายของสามีของพวกเธอและมาจนถึงปัจจุบัน สตรีที่มั่นคงเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นความเข้มแข็งและความกล้าหาญที่สตรีผู้รักษาพันธสัญญาแสดงออกมาตลอด[2] คงเป็นไปไม่ได้ที่จะวัดอิทธิพลที่สตรีเช่นนี้มีไม่เฉพาะต่อครอบครัวเท่านั้นแต่ต่อศาสนจักรของพระเจ้าด้วย ในฐานะภรรยา สตรี และคุณย่าคุณยาย ในฐานะพี่สาวน้องสาว และคุณป้าคุณน้า ในฐานะครูและผู้นำ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะแบบอย่างอันเยี่ยมยอดและผู้อุทิศตนปกป้องศรัทธา[3]

สิ่งนี้เป็นจริงในทุกสมัยการประทานพระกิตติคุณตั้งแต่สมัยอาดัมและเอวา กระนั้นสตรีในสมัยการประทานนี้แตกต่างจากสตรีในสมัยอื่นๆ เนื่องจากสมัยการประทานนี้แตกต่างจากสมัยการประทานอื่นๆ[4] ความแตกต่างนี้นำมาซึ่งสิทธิพิเศษและความรับผิดชอบ

สามสิบหกปีมาแล้ว ในปี 1979 ประธานสเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ พยากรณ์เกี่ยวกับอิทธิพลที่สตรีผู้รักษาพันธสัญญาจะมีต่ออนาคตของศาสนจักรของพระเจ้า ท่านพยากรณ์ว่า “การเติบโตส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นกับศาสนจักรในสมัยสุดท้ายจะเกิดขึ้นเพราะสตรีที่ดีจำนวนมากของโลก. . .จะได้รับการชักนำมาสู่ศาสนจักรมากขึ้น เรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสตรีของศาสนจักรสะท้อนความชอบธรรมและความชัดเจนในชีวิตจนถึงระดับที่เธอเหล่านั้นมองเห็นว่าสตรีของศาสนจักรผิดแผกและแตกต่าง—อย่างมีความสุข—จากสตรีของโลก”[5]

พี่น้องสตรีที่รักของข้าพเจ้า ท่านผู้มีส่วนร่วมในวันเวลาสุดท้ายนี้ วันที่ประธานคิมบัลล์เห็นล่วงหน้าคือวันนี้ ท่านคือสตรีเหล่านั้นที่ประธานเห็นล่วงหน้า! คุณธรรม แสงสว่าง ความรัก ความรู้ ความกล้าหาญ อุปนิสัย ศรัทธา และชีวิตที่ชอบธรรมของท่านจะดึงดูดสตรีที่ดีของโลก รวมทั้งครอบครัวของพวกเธอมาสู่ศาสนจักรในจำนวนที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน[6]

พวกเรา พี่น้องชายของท่าน ต้องการความเข้มแข็งของท่าน การเปลี่ยนใจเลื่อมใสของท่าน ความเชื่อมั่นของท่าน ความสามารถของท่านในการนำ ปัญญาของท่าน และเสียงของท่าน อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่และไม่สามารถสมบูรณ์ได้โดยปราศจากสตรีผู้ทำพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์ และจากนั้นรักษาพันธสัญญานั้น สตรีผู้ที่สามารถพูดด้วยพลังและสิทธิอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า![7]

ประธานแพคเกอร์ประกาศว่า

“เราต้องการสตรีผู้ที่มีระเบียบและสตรีผู้ที่สามารถจัดระเบียบได้ เราต้องการสตรีที่มีความสามารถบริหาร ผู้ที่สามารถวางแผนและนำและบริหารงาน สตรีผู้ที่สามารถสอน สตรีผู้ที่สามารถแสดงความคิดเห็น . . .

“เราต้องการสตรีที่มีของประทานแห่งการเล็งเห็นที่สามารถมองเห็นกระแสของโลกและตรวจจับกระแสเหล่านั้นที่ฉาบฉวยหรืออันตราย แม้จะเป็นที่นิยม”[8]

ในวันนี้ ขอให้ข้าพเจ้าเพิ่มเติมว่าเราต้องการสตรีผู้ที่รู้วิธีทำให้สิ่งที่สำคัญเกิดขึ้นด้วยศรัทธาของพวกเธอและผู้ที่เป็นผู้ปกป้องศีลธรรมและครอบครัวที่กล้าหาญในโลกที่เต็มไปด้วยบาป เราต้องการสตรีผู้ที่อุทิศตนในการนำทางบุตรธิดาของพระ-ผู้เป็นเจ้าไปตามหนทางแห่งพันธสัญญาสู่ความสูงส่ง สตรีผู้ที่รู้วิธีได้รับการเปิดเผยส่วนตัว ผู้ที่เข้าใจอำนาจและสันติสุขของเอ็นดาวเม้นท์พระวิหาร สตรีผู้ที่รู้วิธีเรียกหาพลังแห่งสวรรค์เพื่อปกป้องและเสริมสร้างลูกๆ และครอบครัวให้เข้มแข็ง สตรีผู้ที่สอนอย่างไม่กลัว

ตลอดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับพรโดยสตรีเช่นนั้น แดนท์เซล ภรรยาที่จากไปแล้วของข้าพเจ้าเป็นสตรีเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะสำนึกคุณเสมอสำหรับอิทธิพลที่เปลี่ยนชีวิตที่เธอมีต่อข้าพเจ้าใน *ทุก* ด้านของชีวิตข้าพเจ้า รวมถึงความพยายามริเริ่มพัฒนาเทคนิคใหม่ๆ ในการผ่าตัดหัวใจ

ห้าสิบแปดปีมาแล้ว มีผู้ขอให้ข้าพเจ้าทำการผ่าตัดให้เด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งที่ป่วยหนักด้วยโรคหัวใจตั้งแต่กำเนิด พี่ชายของเธอเพิ่งเสียชีวิตจากอาการคล้ายๆ กัน พ่อแม่ของเธอวิงวอนขอความช่วยเหลือ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าการผ่าตัดจะได้ผลแต่สัญญาว่าจะทำทุกอย่างในอำนาจของข้าพเจ้าเพื่อรักษาชีวิตของเธอ แม้ข้าพเจ้าพยายามสุดความสามารถ เด็กคนนั้นก็เสียชีวิต หลังจากนั้น พ่อแม่คู่เดิมก็พาลูกสาวอีกคนมาหาข้าพเจ้า ตอนนั้นเธออายุแค่ 16 เดือน และเกิดมาพร้อมกับหัวใจผิดปกติ เนื่องจากการร้องขอของพวกเขา ข้าพเจ้าทำการผ่าตัดอีกครั้ง เด็กคนนี้เสียชีวิตด้วย การสูญเสียที่ทำให้หัวใจแตกสลายครั้งที่สามนี้ในครอบครัวเดียวทำให้ข้าพเจ้ารับไม่ได้

ข้าพเจ้ากลับบ้านไปอย่างสลดใจ

ซิสเตอร์บาร์บาราเพอร์รีย์กับเอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รีย์

ข้าพเจ้าทิ้งตัวลงนอนบนพื้นห้องนั่งเล่นของเราและร้องไห้ทั้งคืน แดนท์เซลอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้า ฟังเมื่อข้าพเจ้าพูดแล้วพูดอีกว่าข้าพเจ้าจะไม่มีวันผ่าตัดหัวใจอีกต่อไป หลังจากนั้น ประมาณตีห้า แดนท์เซลมองข้าพเจ้าและถามด้วยความรักว่า “คุณร้องไห้เสร็จหรือยัง แต่งตัวได้แล้ว กลับไปห้องแล็บ ไปทำงาน! คุณต้องเรียนรู้มากขึ้น หากคุณเลิกตอนนี้ คนอื่นจะต้องเรียนรู้อย่างเจ็บปวดเกี่ยวกับสิ่งที่คุณรู้แล้ว”

โอ้ ข้าพเจ้าช่างต้องการวิสัยทัศน์ ความมุ่งมั่น และความรักของภรรยาข้าพเจ้ายิ่งนัก! ข้าพเจ้ากลับไปทำงานและเรียนรู้มากขึ้น หากไม่ใช่เพราะแรงกระตุ้นที่ดลใจของแดนท์เซล ข้าพเจ้าคงไม่เชี่ยวชาญการผ่าตัดหัวใจและคงไม่ได้รับการเตรียมให้ทำการผ่าตัดในปี 1972 เพื่อช่วยชีวิตประธานสเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์[9]

ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์กับซิสเตอร์ ดอนนา เอส. แพคเกอร์

พี่น้องสตรี ท่านตระหนักหรือไม่ว่าผลจากอิทธิพลของท่านเมื่อท่านพูดสิ่งเหล่านั้นที่ออกจากใจและความคิดของท่านตามที่พระวิญญาณทรงนำกว้างไกลขนาดไหน ประธานสเตคที่ยอดเยี่ยมท่านหนึ่งบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับการประชุมสภาสเตคซึ่งพวกเขากำลังพูดคุยถึงปัญหาที่หนัก ในช่วงหนึ่ง เขาตระหนักว่าประธานปฐมวัยสเตคยังไม่ได้พูดอะไรเลย เขาจึงถามว่าเธอมีความประทับใจอะไรหรือไม่ “จริงๆ แล้วดิฉันมีค่ะ” เธอกล่าวและแบ่งปันความคิดของเธอซึ่งเปลี่ยนทิศทางของการประชุม ประธานสเตคพูดต่อไปว่า “ขณะที่เธอพูด พระวิญญาณเป็นพยานกับผมว่าเธอได้รับเสียงแห่งการเปิดเผยที่เราแสวงหามาตลอดในสภา”

พี่น้องสตรีที่รัก ไม่ว่าท่านจะมีการเรียกใด ไม่ว่าท่านจะอยู่ในสภาวการณ์อย่างไร เราต้องการความประทับใจของท่าน และการตลใจของท่าน เราต้องการให้ท่านพูดออกมาและกล้าพูดในวอร์ดและสภาสเตค เราต้องการให้สตรีที่แต่งงานพูดในฐานะ “หุ้นส่วน *เท่ากัน* และ *ให้การสนับสนุน* คนหนึ่ง”[10] เมื่อท่านเป็นหนึ่งกับสามีในการปกครองครอบครัว ไม่ว่าท่านแต่งงานหรือเป็นโสด ท่านผู้เป็นพี่น้องสตรีมีความสามารถเฉพาะและสัญชาตญาณพิเศษที่ท่านได้รับซึ่งเป็นของประทานจากพระผู้เป็นเจ้า เราพี่น้องชายไม่สามารถลอกเลียนอิทธิผลที่เป็นเอกลักษณ์ของท่านได้

พวกเรารู้ว่าการสร้างชิ้นสุดท้ายของการสร้างทั้งหมดคือการสร้างสตรี[11] เราต้องการความเข้มแข็งของท่าน

การโจมตีศาสนจักร หลักคำสอน และวิถีชีวิตของเราจะเพิ่มขึ้น เนื่องจากสิ่งนี้ เราต้องการสตรีผู้ที่มีความเข้าใจอันมั่นคงถึงหลักคำสอนของพระคริสต์และผู้ที่จะใช้ความเข้าใจนั้นสอนและช่วยเลี้ยงดูอนุชนที่ต้านบาป[12] เราต้องการสตรีที่สามารถตรวจจับการหลอกลวงในทุกรูปแบบ เราต้องการสตรีที่รู้วิธีเข้าถึงพลังที่พระผู้เป็นเจ้ามีไว้ให้แก่ผู้รักษาพันธสัญญาและผู้ที่แสดงออกถึงความเชื่อของพวกเธอด้วยความมั่นใจและด้วยจิตกุศล เราต้องการสตรีที่มีความกล้าและวิสัยทัศน์นั้นของเอวา มารดาของเรา

พี่น้องสตรีที่รักของข้าพเจ้า ไม่มีอะไรที่สำคัญต่อชีวิตนิรันดร์ของท่านเกินกว่าการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของท่านเอง นั่นคือ สตรีเปลี่ยนใจเลื่อมใส รักษาพันธสัญญา—และรวมไปถึงเวนดี ภรรยาที่น่ารักของข้าพเจ้า— ผู้ที่ชีวิตอันชอบธรรมของเธอจะเด่นชัดมากยิ่งขึ้นในโลกที่เสื่อมลงและผู้ที่จะถูกมองว่าแตกต่างและพิเศษในเรื่องราว *ความสุขที่สุด* ของเธอ

ดังนั้น วันนี้ ข้าพเจ้าวิงวอนพี่น้องสตรีของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายของข้าพเจ้าให้ก้าวออกมา! มายืนอยู่ในสถานที่ถูกต้องและต้องการท่านในบ้านของท่าน ในชุมชนของท่าน และในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า—มากกว่าที่ท่านเคยเป็นมาก่อน ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านทำให้คำพยากรณ์ของประธานคิมบัลล์สำเร็จ และ ข้าพเจ้าสัญญาท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ ว่าหากท่านทำเช่นนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จะขยายอิทธิพลของท่านในทางที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน!

ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงความจริงของพระเจ้าพระเยซูคริสต์และถึงอำนาจการไถ่ การชดใช้ และการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ และในฐานะหนึ่งในอัครสาวกของพระองค์ ข้าพเจ้าขอบคุณท่าน พี่น้องสตรีที่รักของข้าพเจ้า และขอให้พรท่านเพื่อท่านจะเติบโตขึ้นเต็มศักยภาพของท่าน เพื่อทำให้จุดประสงค์ของการสร้างของท่านเกิดสัมฤทธิผล ขณะที่เราเดินคล้องแขนไปด้วยกันในงานศักดิ์สิทธิ์นี้ เราจะช่วยเตรียมโลกรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าด้วยกัน ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงสิ่งนี้ในฐานะพี่ชายของท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู ฟีลิปปี 4:7.
2. สิ่งนี้รวมไปถึงน้ำตา—ในการรักษาพระบัญญัติเพื่อร่ำไห้แด่ผู้ที่เรารักซึ่งจากไปแล้ว (ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 42:45).
3. ดู อิทธิพลของเรเบคาห์ที่มีต่ออิสอัคและยาโคบ บุตรของพวกเขาใน ปฐมกาล 27:46; 28:1–4.
4. ดู โจเซฟ ฟีลดิงก์ สมิธ, *Answers to Gospel Questions*, comp. โจเซฟ ฟีลดิงก์ สมิธ จูเนียร์, 5 vols. (1957–66), 4:166. หมายเหตุ:

สมัยการประทานที่ผ่านมาทั้งหมดจำกัดอยู่ในบางส่วนของโลกและสิ้นสุดลงเพราะการละทิ้งความเชื่อ ในทางตรงข้าม สมัยการประทานนี้จะไม่จำกัดเรื่องสถานที่และเวลา สมัยการประทานนี้จะเต็มแผ่นดินโลกและผสานเข้ากับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้า

5. *คำสอนของประธานศาสนาจักร: สเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์* (2006), 238–239.
6. เมื่อข้าพเจ้าเกิด มีสมาชิกน้อยกว่า 600,000 คนในศาสนจักร วันนี้มีมากกว่า 15 ล้านคน ตัวเลขนั้นจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
7. ประธานโจเซฟ ฟิลดิงก์ สมิธบอกพี่น้องสตรีสมาคมสงเคราะห์ว่า “ท่านสามารถพูดด้วยสิทธิอำนาจ เพราะพระเจ้ามอบสิทธิอำนาจแก่ท่าน” ท่านกล่าวด้วยว่าสมาคมสงเคราะห์ “[ได้] รับอำนาจและสิทธิอำนาจที่จะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่หลายอย่าง งานที่พวกเธอทำ ถูกทำด้วยสิทธิอำนาจสวรรค์” (“Relief Society—an Aid to the Priesthood,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4, 5). ข้อความเหล่านี้อ้างอิงโดยเอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอ๊คส์ ในคำปราศรัยการประชุมใหญ่, “กุญแจและสิทธิอำนาจของฐานะปุโรหิต,” *เลียโฮนา*, พ.ค. 2014, 51.
8. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “The Relief Society,” *Ensign,* พ.ย. 1978, 8; ดู เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), 93.
9. ดู สเปนเซอร์ เจ. คอนดี, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 153–156. หมายเหตุ: ในปี 1964 ประธานคิมบัลล์แต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นประธานสเตค และให้พรข้าพเจ้าว่าอัตราการตายจะลดลงในความพยายามบุกเบิกการผ่าตัดลิ้นหัวใจ เราทั้งสองแทบไม่รู้ว่าแปดปีถัดมา ข้าพเจ้าจะทำการผ่าตัดประธานคิมบัลล์ที่รวมถึงการเปลี่ยนลิ้นหัวใจของท่าน
10. “เมื่อเราพูดถึงการแต่งงานในฐานะหุ้นส่วน ขอให้เราพูดถึงการแต่งงานในฐานะหุ้นส่วน *เท่ากัน* เราไม่ต้องการให้สตรีวิสุทธิชนของเราเป็นหุ้นส่วนที่ *เงียบ* หรือเป็นหุ้นส่วน *ที่จำกัด* ในงานรับผิดชอบนิรันดร์ ขอให้เป็นหุ้นส่วนที่ *ให้การสนับสนุน* และ *เท่ากัน* ” (สเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์, “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign,* พ.ย. 1978, 106).
11. “ทุกจุดประสงค์ของโลกและทั้งหมดในโลกจะไม่เกิดผลโดยปราศจากสตรี—ส่วนสำคัญของการสร้าง,” (รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “Lessons from Eve,” *Ensign*, Nov. 1987, 87). “เอวากลายเป็นการสร้างสุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้า ข้อสรุปที่ยิ่งใหญ่ของงานอัศจรรย์ทั้งมวลที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้” (กอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์, “สตรีในชีวิตเรา,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2004, 102).
12. ดู รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “Children of the Covenant,” *Ensign,* พ.ค. 1995, 33.

โดย เอ็ลเดอร์ เกรกอรีย์ เอ. ชไวทเซอร์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

จงให้เสียงแตรดังก้อง

โลกต้องการเหล่าสานุศิษย์ของพระคริสต์ผู้สื่อสารข่าวสารพระกิตติคุณด้วยความชัดเจนและจากใจ

ฤดูร้อนที่ผ่านมา หลานชายวัยรุ่นสองคนมาอยู่กับข้าพเจ้าและภรรยาขณะที่บิดามารดาพวกเขาเข้าร่วมกิจกรรมการเดินทางของผู้บุกเบิกในสเตคของพวกเขา ลูกสาวของเราต้องการให้แน่ใจว่าเด็กชายฝึกเปียโนขณะอยู่ไกลบ้าน เธอรู้ว่าเป็นการง่ายที่เด็กๆ จะลืมการฝึกเมื่ออยู่บ้านคุณตาคุณยายสองสามวัน บ่ายวันหนึ่งข้าพเจ้าตัดสินใจนั่งกับแอนดรูว์ หลานชายอายุ 13 ปี และฟังเขาเล่น

เด็กชายคนนี้เต็มไปด้วยพลัง และรักกิจกรรมกลางแจ้ง เขาสามารถใช้เวลาทั้งวันไปกับการล่าสัตว์ และตกปลา ขณะเขากำลังฝึกเล่นเปียโน ข้าพเจ้าจะบอกให้เขาไปตกปลาในแม่น้ำใกล้บ้านก็ได้ แต่ข้าพเจ้าฟังเขากดแต่ละคอร์ดอย่างแรง ขณะเล่นเพลงที่คุ้นเคยเพลงหนึ่ง โน้ตทุกตัวที่เขาเล่นมีการย้ำโน้ตและจังหวะที่เท่ากัน จึงยากที่จะบอกว่าเป็นทำนองเพลงอะไร ข้าพเจ้านั่งอยู่บนม้านั่งข้างๆ เขา และอธิบายความสำคัญของการเพียงแค่ใช้แรงกดมากขึ้นอีกนิดสำหรับโน้ตเมโลดี้ และน้อยลงหน่อยสำหรับโน้ตเสียงประสานเมโลดี้ เราพูดคุยว่าเปียโนเป็นมากกว่าเครื่องเล่นมหัศจรรย์ เปียโนสามารถเพิ่มเติมเสียงและความรู้สึกของเขาเอง และเป็นเครื่องมือการสื่อสารอันยอดเยี่ยม เหมือนกับเมื่อคนหนึ่งพูด คำพูดจะเคลื่อนย้ายอย่างนุ่มนวลจากคำหนึ่ง ไปยังอีกคำ เช่นเดียวกับการไหลของทำนองเมื่อเราบรรเลงจากโน้ตตัวหนึ่งไปยังอีกตัวหนึ่ง

เราหัวเราะด้วยกันขณะที่เขาพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า ลักยิ้มเด่นชัดบนรอยยิ้มเขามากขึ้นเมื่อทำนองเพลงหนึ่งที่คุ้นหูเริ่มประสานกัน จากเสียงต่างๆ ที่สะเปะสะปะ เสียงเพลงชัดเจนว่า “ฉันลูกพระ-

ผู้เป็นเจ้า พระองค์ส่งฉันมานี่”[1] ข้าพเจ้าถามแอนดรูว์ว่า เขารู้สึกถึงความแตกต่างในเสียงเพลงไหม เขาตอบว่า “ครับ คุณตา ผมรู้สึกได้”

อัครสาวกเปาโลสอนเราเกี่ยวกับการเปรียบเทียบการสื่อสารกับเครื่องดนตรีเมื่อท่านเขียนถึงชาวโครินธ์:

“แม้แต่สิ่งที่ไม่มีชีวิตที่ทำเสียงได้ เช่นปี่และพิณ ถ้าไม่ให้เสียงสูงต่ำที่แตกต่างกัน คนจะรู้ทำนองที่เป่าหรือดีดได้อย่างไร?

“ถ้าแตรให้เสียงไม่ชัดเจน ใครจะเตรียมตัวเข้าทำศึกสงคราม?”[2]

หากจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่โลกต้องการเหล่าสานุศิษย์ของพระคริสต์ผู้สื่อสารข่าวสารพระกิตติคุณ ด้วยความชัดเจน และ จากใจ ช่วงเวลานั้นคือตอนนี้ เราต้องการเสียงเรียกจากแตรที่ดังก้อง

พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดของเรา พระองค์ทรงแสดงความกล้าหาญในการยืนหยัดเพื่อสิ่งถูกต้องเสมอ พระวจนะของพระองค์ก้องกังวานไปหลายศตวรรษเมื่อพระองค์ทรงเชื้อเชิญให้เราจดจำที่จะรักพระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเรา ที่จะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด และดำเนินชีวิตดั่งแสงสว่างต่อโลก พระองค์ไม่ทรงกลัวที่จะตรัสต่อต้านอำนาจแห่งแผ่นดินโลกหรือผู้ปกครองในช่วงเวลาของพระองค์ แม้ขณะพวกเขากำลังต่อต้านพระพันธกิจที่พระบิดาบนสวรรค์ของพระองค์ประทานให้พระองค์ พระดำรัสของพระองค์ไม่ก่อให้เกิดความสับสน แต่ส่งผลไปยังจิตใจมนุษย์ พระองค์ทรงรู้อย่างชัดเจนถึงพระประสงค์ของพระบิดาในทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงทำ

ข้าพเจ้ายังชอบแบบอย่างของเปโตรที่เผชิญหน้ากับคนของโลกด้วยความกล้าหาญและความชัดเจนในวันเพ็นเทคอสต์ในวันนั้น ผู้คนชุมนุมกันจากหลายประเทศ และต่างวิพากษ์วิจารณ์วิสุทธิชนสมัยเริ่มแรก เพราะพวกเขาได้ยินการพูดภาษาต่างๆ และคิดว่า พวกนั้นเมาเปโตรโดยเปี่ยมด้วยพระวิญญาณได้ยืนขึ้นเพื่อปกป้องศาสนจักรและสมาชิก ท่านเป็นพยานด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “พี่น้องชาวยิวกับทุกท่านที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

จงทราบเรื่องนี้และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า”[3]

แล้วท่านก็อ้างอิงจากพระคัมภีร์ ซึ่งประกอบด้วยคำพยากรณ์ของพระคริสต์ และแสดงประจักษ์พยานนี้อย่างตรงไปตรงมาว่า “เพราะฉะนั้นให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์”[4]

ผู้คนมากมายได้ยินถ้อยคำของท่าน และรู้สึกถึงพระวิญญาณ และผู้คน 3,000 คน เข้าร่วมศาสนจักรสมัยเริ่มแรก นี่คือหลักฐานอันทรงพลังว่า ชายหรือหญิง ผู้เต็มใจเป็นพยานสามารถสร้างความแตกต่างได้ แม้โลกดูเหมือนว่าจะไปในทางตรงข้าม

เมื่อเราสมาชิกตัดสินใจลุกขึ้น และเป็นพยานถึงหลักคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าและศาสนจักรของพระองค์อย่างทรงพลัง บางอย่างเปลี่ยนแปลงในตัวเรา เรารับสีหน้าของพระองค์ไว้กับเรา เราจะใกล้ชิดพระวิญญาณของพระองค์มากขึ้น ในทางกลับกันพระองค์ทรงไปเบื้องหน้าเราและอยู่ “ทางขวามือ [ของเรา] และทางซ้าย [ของเรา], และพระวิญญาณ[[ของพระองค์] จะอยู่ในใจ [ของเรา], และเหล่าเทพ [ของพระองค์] ห้อมล้อม [เรา], เพื่อประคอง [เรา] ”[5]

สานุศิษย์ที่แท้จริงของพระคริสต์ไม่มุ่งหาข้อแก้ตัวจากหลักคำสอน เมื่อไม่สอดคล้องกับแนวคิดปัจจุบันของโลก เปาโลเป็นสานุศิษย์ที่องอาจอีกคนที่กล้าประกาศอย่างกล้าหาญว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด”[6] สานุศิษย์ที่แท้จริงเป็นตัวแทนของพระเจ้า แม้อาจไม่สะดวกที่จะทำเช่นนั้น สานุศิษย์ที่แท้จริงปรารถนาที่จะสร้างแรงบันดาลใจให้กับใจผู้คน ไม่ใช่เพียงสร้างความประทับใจให้พวกเขา

บ่อยครั้งมักไม่สะดวก หรืออึดอัดในการยืนหยัดเพื่อพระคริสต์ ข้าพเจ้าแน่ใจว่า นั่นเกิดขึ้นกับเปาโล เมื่อท่านถูกไต่สวนต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา และแก้ต่างให้ตนเอง และเล่าเรื่องราวของท่านโดยไม่ลังเล เปาโลประกาศความเชื่อของท่านด้วยอำนาจ และกษัตริย์ทรงยอมรับว่า พระองค์ทรง “เกือบ” ถูกชักจูงให้เป็นชาวคริสต์

คำตอบของเปาโลเป็นพยานว่าท่านปรารถนาให้ผู้คนเข้าใจ *อย่างถ่องแท้* ถึงสิ่งที่ท่านพูด ท่านบอกกษัตริย์อากริปปาว่า เป็นความปรารถนาของท่านที่ให้ทุกคนที่ได้ยินพระองค์ไม่เพียง “เกือบ” จะเป็นชาวคริสต์ แต่ “คนทั้งปวง” เป็นสานุศิษย์ของพระคริสต์[7] คนที่พูดอย่างชัดเจนสามารถทำสิ่งนี้ให้เกิดขึ้นได้

ตลอดหลายปีที่ข้าพเจ้าศึกษาเรื่องราวความฝันของลีไฮในพระคัมภีร์มอรมอน[8] ข้าพเจ้ามักนึกถึงอาคารใหญ่ และกว้าง อันเป็นสถานที่ที่คนกบฏที่สุดอยู่ อาคารเต็มไปด้วยผู้คนในท่าทีล้อเลียน และชี้ไปยังผู้ซื่อสัตย์ที่ยึดราวเหล็ก ซึ่งแทนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า และเดินทางไปยังต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งแทนความรักของพระผู้เป็นเจ้า บางคนไม่อาจรับแรงกดดันจากผู้ที่เยาะเย้ยพวกเขา และพลัดออกนอกทาง บ้างตัดสินใจเข้าร่วมกับผู้ที่เยาะเย้ยในอาคาร พวกเขาไม่มีความกล้าที่จะพูดอย่างอาจหาญต่อต้านคำวิพากษ์วิจารณ์หรือถ้อยคำของโลกหรือ

ขณะที่ข้าพเจ้าเห็นวิถีของโลกปัจจุบันเคลื่อนห่างจากพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่า อาคารหลังนี้กำลังขยายขนาด หลายคนพบตนเองหลงไปในห้องโถงของอาคารใหญ่และกว้างในวันนี้ โดยไม่ตระหนักว่า พวกเขากลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมดังกล่าว พวกเขามักยอมสยบต่อการล่อลวงและถ้อยคำในนั้น ในที่สุดเราพบพวกเขาล้อเลียนหรือเข้าร่วมกับคนที่วิพากษ์วิจารณ์ หรือล้อเลียน

ข้าพเจ้าคิดมาตลอดหลายปีว่า ฝูงชนที่ล้อเลียนกำลังหัวเราะเยาะวิธีดำเนินชีวิตของคนซื่อสัตย์ แต่เสียงจากอาคารในปัจจุบันได้เปลี่ยนไป คนที่ล้อเลียนมักพยายามกลบข่าวสารที่เรียบง่ายของพระกิตติคุณ โดยโจมตีประวัติศาสตร์

บางด้านของศาสนจักร หรือมุ่งไปยังการวิพากษ์วิจารณ์ศาสดาพยากรณ์หรือผู้นำคนอื่นๆ พวกเขายังโจมตีแก่นแท้ของหลักคำสอนของเราและกฎของพระผู้เป็นเจ้า ที่ให้ไว้นับแต่การสร้างโลก ในฐานะสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์และสมาชิกศาสนจักรของพระองค์เราต้องไม่ปล่อยราวเหล็กนั้น เราต้องให้เสียงแตรดังก้องจากจิตวิญญาณของเราเอง

ถ้อยคำที่เรียบง่ายคือ พระผู้เป็นเจ้าคือพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก และพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ พระกิตติคุณได้รับการฟื้นฟูในยุคสุดท้ายโดยเหล่าศาสดาพยากรณ์ และหลักฐานคือพระคัมภีร์มอรมอน เส้นทางแห่งความสุขบรรลุได้โดยผ่านครอบครัวอันเป็นหน่วยพื้นฐานที่ได้รับการจัดตั้งและเปิดเผยโดยพระบิดาบนสวรรค์นับแต่แรกเริ่ม นี่คือข่าวสารที่เป็นทำนองเพลงอันคุ้นเคยที่หลายคนจำได้ เพราะพวกเขาได้ยินมาก่อนในชีวิตก่อนมรรตัย

นี่คือเวลาของเราในฐานะวิสุทธิชนยุคสุดท้าย ที่จะยืนขึ้นและเป็นพยาน เป็นเวลาสำหรับโน้ตทำนองเพลงของพระกิตติคุณที่ดังก้องเหนือเสียงรบกวนของโลก ข้าพเจ้าแสดงประจักษ์พยานต่อถ้อยคำของพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของโลกนี้ พระองค์ทรงพระชนม์ พระกิตติคุณของพระองค์ได้รับการฟื้นฟู และพรของความสุขและสันติสุขจะได้รับการธำรงไว้ในชีวิตนี้ โดยผ่านการดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระองค์ และเดินในทางของพระองค์ นี่คือประจักษ์พยานของข้าพเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า” *เพลงสวด,* บทเพลงที่ 149.
2. 1 โครินธ์ 14:7–8.
3. กิจการ 2:14.
4. กิจการ 2:36.
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 84:88.
6. โรม 1:16.
7. ดู กิจการ 26:26–30.
8. ดู 1 นีไฟ 8.

โดย เอ็ลเดอร์คลอดิโอ อาร์. เอ็ม. คอสตา
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ว่าพวกเขาระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา

ข้าพเจ้าชอบศึกษาและไตร่ตรองถึงพระชนม์ชีพของพระองค์ผู้ทรงเสียสละทุกสิ่งให้แก่ข้าพเจ้าและแก่เราทุกคน

ข้าพเจ้าชอบเพลงปฐมวัยที่ร้องว่า

เล่าเรื่องพระเยซูให้ฉันฟังที ฉันชอบฟัง
ถึงสิ่งที่ฉันอยากถาม หากพระองค์อยู่ที่นี่
ตำนานที่ทะเลสาบกาลิลี
มีเรื่องพระเยซู โปรดบอกฉันที[1]

ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเริ่มธรรมเนียมของการเล่าเรื่องพระเยซูให้ลูกๆ และครอบครัวของเราฟังเป็นวิธีที่พิเศษอย่างหนึ่งเพื่อรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ในบ้านของเรา

สิ่งนี้จะนำวิญญาณพิเศษมาสู่บ้านของเราและให้แบบอย่างจากพระผู้ช่วยให้รอดแก่ครอบครัวเรา

ข้าพเจ้าชอบศึกษาและไตร่ตรองถึงพระชนม์ชีพของพระองค์ผู้ทรงเสียสละทุกสิ่งให้แก่ข้าพเจ้าและแก่เราทุกคน

ข้าพเจ้าชอบอ่านข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระชนม์ชีพอันปราศจากบาปของพระองค์ และหลังจากอ่านพระคัมภีร์ซึ่งบอกถึงเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงประสบแก่เรา ข้าพเจ้าหลับตาและพยายามนึกภาพถึงช่วงเวลาศักดิ์สิทธิ์ที่สอนข้าพเจ้าและเสริมสร้างพละกำลังทางวิญญาณให้ข้าพเจ้า

ช่วงเวลาเช่น

- เมื่อพระองค์ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอด แล้วตรัสสั่งกับเขาว่า “จงไปล้างโคลนออกในสระสิโลอัม” และชายคนนั้นเชื่อฟัง “ไปล้างและกลับมามองเห็น”[2]

- เมื่อพระองค์ทรงรักษาหญิงผู้เป็นโรคตกโลหิตและได้แตะต้องชายฉลองพระองค์ โดยเชื่อว่าการสัมผัสพระองค์จะทำให้เธอหาย[3]
- เมื่อพระองค์ทรงปรากฏต่อสานุศิษย์ของพระองค์ ทรงดำเนินบนทะเล[4]
- เมื่อพระองค์เสด็จไปกับสานุศิษย์บนถนนสู่เอมมาอูสและทรงทำให้พวกเขาเข้าใจพระคัมภีร์[5]
- เมื่อพระองค์ทรงปรากฏต่อผู้คนในอเมริกาและทรงบอกให้พวกเขามาหาพระองค์และแยงมือเข้าไปในสีข้างของพระองค์และสัมผัสรอยตะปูที่พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็น “พระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล, และพระผู้เป็นเจ้าของทั้งแผ่นดินโลก, และ [ได้] ถูกประหารเพื่อบาปของโลก.”[6]

ข้าพเจ้ามีความสุขที่รู้ว่ามีบิดามารดาที่เล่าเรื่องพระคริสต์ให้ลูกๆ ฟัง ข้าพเจ้าสังเกตสิ่งนี้ขณะเฝ้าดูเด็กๆ ในศาสนจักรในการนำเสนอของปฐมวัย และในโอกาสอื่นๆ

ข้าพเจ้าขอบคุณคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าที่ได้สอนเรื่องพระคริสต์ให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังคงเห็นว่าแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดช่วยภรรยาที่รักและข้าพเจ้าอย่างไรขณะที่เราสอนลูกๆ ของเรา

ใจข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยปีติสุขเมื่อข้าพเจ้าเห็นลูกๆ ข้าพเจ้าเล่าเรื่องของพระคริสต์ให้หลานๆ ฟัง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้านึกถึงพระคัมภีร์โปรดข้อหนึ่งของข้าพเจ้า อยู่ใน หนังสือ 3 ยอห์น บทที่ 1 ข้อ 4 ซึ่งอ่านว่า “ไม่มีอะไรทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งไปกว่านี้ คือที่ได้ยินว่าลูกๆ ของข้าพเจ้าประพฤติตามความจริง” และเหตุใดจึงไม่ยินดีสำหรับหลานของเราหรอกหรือ

ข้าพเจ้าขอบคุณผู้นำของเราผู้ที่สอนลูกๆ ของเราอย่างไม่หยุดหย่อนเกี่ยวกับพระคริสต์ เกี่ยวกับการรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ และเกี่ยวกับการรับศีลระลึกทุกวันอาทิตย์เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

วันสะบาโตและศีลระลึกเป็นสิ่งที่

น่าชื่นชอบยิ่งขึ้นเมื่อเราศึกษาเรื่องราวของพระคริสต์ในการทำสิ่งนี้เราสร้างธรรมเนียมซึ่งเสริมสร้างศรัทธาและประจักษ์พยานของเราและปกป้องครอบครัวเราด้วย

เมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ขณะกำลังศึกษาอีกครั้งถึงข่าวสารที่ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันกล่าวไว้ในการประชุมใหญ่สามัญครั้งที่แล้ว และขณะไตร่ตรองเกี่ยวกับวันสะบาโต ข้าพเจ้าสำนึกคุณอย่างสุดซึ้งสำหรับพรและสิทธิพิเศษที่สามารถรับส่วนศีลระลึก สำหรับข้าพเจ้าแล้วนี่เป็นช่วงเวลาที่สำรวม ศักดิ์สิทธิ์ และเปี่ยมด้วยเรื่องทางวิญญาณ ข้าพเจ้าชอบการประชุมศีลระลึกมาก

ขณะที่ข้าพเจ้าไตร่ตรอง ข้าพเจ้าศึกษาอย่างรอบคอบถึงคำสวดให้พรขนมปังและคำสวดให้พรน้ำ ข้าพเจ้าอ่านและพิจารณาอย่างลึกซึ้งถึงคำสวดให้พรศีลระลึกและศาสนพิธีศีลระลึก ข้าพเจ้าเริ่มนึกในใจ หวนคิดถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับศีลระลึก

ด้วยการพิจารณาอย่างมุ่งมั่น ข้าพเจ้านึกถึงวันนั้น วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อพระเยซูทรงตอบคำถามของสานุศิษย์ของพระองค์ว่าจะเตรียมปัสกาที่ไหน พระองค์ตรัสว่า “จงเข้าไปในเมืองหาคนผู้หนึ่ง แล้วบอกเขาว่า อาจารย์พูดว่า กำหนดเวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับสาวกทั้งหลายของเรา”[7]

ข้าพเจ้าพยายามจินตนาการถึงสานุศิษย์ที่ซื้ออาหารและจัดโต๊ะอย่างเอาใจใส่เพื่อรับประทานกับพระองค์ในวันที่พิเศษนั้น โต๊ะสำหรับคน 13 คน มีพระองค์และสานุศิษย์สิบสองคนที่พระองค์ทรงรัก

ข้าพเจ้าร้องไห้ขณะที่นึกภาพพระคริสต์เสวยกับพวกเขาและทรงประกาศว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าคนหนึ่งในท่านจะทรยศเรา”[8]

ข้าพเจ้านึกถึงสานุศิษย์ที่เป็นทุกข์ทูลถามพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า คือข้าพระองค์หรือ?”[9]

และเมื่อยูดาสทูลถามคำถามเดียวกันกับพระองค์ พระองค์ทรงตอบอย่างสงบว่า “ท่านว่าถูกแล้ว”[10]

ข้าพเจ้าสามารถเห็นภาพพระหัตถ์ที่ได้รักษา ปลอบโยน สั่งสอน ให้พร นั้นหักขนมปังขณะพระเยซูตรัสว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”[11]

จากนั้นพระองค์ทรงหยิบถ้วยที่มีน้ำองุ่นอยู่และขอบพระคุณแล้วส่งถ้วยให้พวกเขา ตรัสว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด เพราะว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนจำนวนมาก”[12]

ในความคิดข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองไปที่สานุศิษย์ ทีละคน และเห็นความห่วงใยที่มีต่อพระอาจารย์ซึ่งพวกเขารักยิ่งในดวงตาพวกเขา ภาพนี้ชัดราวกับว่าข้าพเจ้านั่งอยู่กับพวกเขา เฝ้าดูทุกอย่าง ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างรุนแรงในใจ เต็มไปด้วยความเศร้าโศกเสียใจในสิ่งที่พระองค์กำลังจะเผชิญเพื่อข้าพเจ้า

จิตวิญญาณข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยความปรารถนาอันล้นเหลือที่จะเป็นคนที่ดีขึ้นด้วยความรู้สึกแห่งการกลับใจและโทมนัส ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพยายามหลีกเลี่ยงให้พระโลหิตอย่างน้อยสักสองสามหยดหลั่งในเกทเสมนี

จากนั้นข้าพเจ้าไตร่ตรองถึงศีลระลึกที่เรารับทุกสัปดาห์เพื่อระลึกถึงพระองค์เมื่อกำลังรับข้าพเจ้าไตร่ตรองทุกคำของคำสวดให้พรขนมปังและน้ำ ข้าพเจ้าไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งถึง คำว่า “และระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา” ในคำสวดให้พรขนมปังและ “ว่าพวกเขาระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา” ในคำสวดให้พรน้ำ[13]

ข้าพเจ้าครุ่นคิดว่าการระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลาหมายความว่าอย่างไร

สำหรับข้าพเจ้าแล้วนั่นหมายถึง

- เพื่อระลึกถึงพระชนม์ชีพก่อนเกิดของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสร้างโลกอันสวยงามนี้[14]
- เพื่อระลึกการประสูติอันต่ำต้อยของพระองค์ในรางหญ้า ที่เบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย[15]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์มีอายุแม้เพียง 12 พรรษา พระองค์ทรงสั่งสอนอาจารย์ในพระวิหาร[16]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์เสด็จแยกไปตามลำพังในถิ่นทุรกันดารเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติศาสนกิจแห่งความเป็นมรรตัยของพระองค์[17]
- เพื่อระลึกเวลาที่พระองค์ทรงได้รับการเปลี่ยนสภาพต่อหน้าสานุศิษย์[18]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์ทรงจัดตั้งศีลระลึกในพระกระยาหารมื้อสุดท้ายกับพวกเขา[19]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์เสด็จไป

สวนเกทเสมนีและทรงทนทุกขเวทนายิ่งเพื่อบาป ความเจ็บปวด ความผิดหวัง และความป่วยไข้ของเรา ซึ่งพระองค์ทรงหลั่งพระโลหิตออกจากทุกรูขุมขน[20]

- เพื่อระลึกถึงเวลาที่หลังจากทรงทนทุกขเวทนาและความเจ็บปวด แม้ในเกทเสมนี พระองค์ทรงถูกทรยศด้วยการจูบจากสานุศิษย์คนหนึ่งผู้ที่พระองค์ทรงเรียกว่าสหาย[21]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์ทรงถูกพาไปหาปีลาตและเฮโรดเพื่อการซักถาม[22]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์ทรงถูกเยาะเย้ย ถูกเฆี่ยน ถมน้ำลายโบยตี และหวดด้วยแซ่ที่ทำให้เนื้อหนังพระองค์ฉีกขาด[23]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่มงกุฎหนามสวมบนพระเศียรของพระองค์[24]
- เพื่อระลึกว่าพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปกลโกธาและทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนที่นั่น ทนทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดทุกอย่างทางร่างกายและวิญญาณ[25]
- เพื่อระลึกว่าที่กางเขน โดยที่พระอุทรของพระองค์เปี่ยมด้วยจิตกุศล พระองค์ทรงมองไปยังผู้ที่ตรึงพระองค์บนกางเขนและทอดพระเนตรไปยังสวรรค์ วิงวอนว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร”[26]
- เพื่อระลึกถึงเวลาที่พระองค์ โดยที่ทรงรู้ว่าต้องทรงทำให้พระพันธกิจของพระองค์เกิดสัมฤทธิผลเพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอด จึงถวายวิญญาณของพระองค์สู่พระหัตถ์ของพระบิดาของพระองค์ซึ่งคือพระบิดาของเรา[27]
- เพื่อระลึกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ ซึ่งรับรองถึงการฟื้นคืนชีวิตของเราและความเป็นไปได้ในการมีชีวิตอยู่เคียงข้างพระองค์ไปชั่วกาลนิรันดร์ โดยขึ้นอยู่กับการเลือกของเรา[28]

ยิ่งไปกว่านั้น การครุ่นคิดถึงคำสวดให้พรศีลระลึกและทุกคำซึ่งพิเศษและมีความหมายในคำสวดอ้อนวอนย้ำเตือนข้าพเจ้าว่าช่างอัศจรรย์นักที่จะรับคำสัญญาในระหว่างการให้พรศีลระลึก ว่าเราจะต้องระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา เราจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับเราตลอดเวลา[29]

ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีเวลาของพระองค์เองว่าจะประทานการเปิดเผยแก่เราเมื่อใด ข้าพเจ้าเข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนขณะศึกษา ปัญญาจารย์ 3:1, 6 ซึ่งอ่านได้ว่า

“มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์: . . .

“มีวาระแสวงหา และวาระทำหาย มีวาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป”

ศีลระลึกเป็นเวลาสำหรับพระบิดาบนสวรรค์ด้วยเช่นกันที่จะสอนเราถึงการชดใช้ของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์—พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์—และสำหรับเราเพื่อจะได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับสิ่งนั้น เป็นเวลาที่จะ “เคาะแล้วจะเปิดให้แก่พวกท่าน”[30] เพื่อขอและเพื่อรับความรู้นี้ เป็นเวลาที่เราจะทูลขอพระเจ้าด้วยความคารวะถึงความรู้นี้ และถ้าเราทำ ข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่าเราจะได้รับความรู้นี้ ซึ่งจะเป็นพรแก่ชีวิตเรามากมายเหลือคณานับ

ข้าพเจ้ารักวันสะบาโต ศีลระลึก และความหมายของสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้ารักพระผู้ช่วยให้รอดด้วยสุดจิตวิญญาณข้าพเจ้า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. “เล่าเรื่องพระเยซูให้ฉันฟังที,” *หนังสือเพลงสำหรับเด็ก,* เพลงที่ 36.
2. ยอห์น 9:7.
3. ดู ลูกา 8:43–48.
4. ดู มาระโก 6:45–52.
5. ดู ลูกา 24:13–35.
6. 3 นีไฟ 11:14.
7. มัทธิว 26:18.
8. มัทธิว 26:21.
9. มัทธิว 26:22.
10. มัทธิว 26:25.
11. มัทธิว 26:26.
12. มัทธิว 26:27–28.
13. หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77, 79.
14. ดู ยอห์น 1:1–3.
15. ดู ลูกา 2:1–7.
16. ดู ลูกา 2:41–52.
17. ดู มัทธิว 4:1–11; มาระโก 1:12–13; ลูกา 4:1–13.
18. ดู มัทธิว 17:1–9.
19. ดู มัทธิว 26:26–28; ลูกา 22:14–20.
20. ดู ลูกา 22:39–46.
21. ดู ลูกา 22:47–48.
22. ดู ลูกา 23:1–12.
23. ดู มัทธิว 26:67; 27:26, 28, 30; ลูกา 22:63–65.
24. ดู มัทธิว 27:29.
25. ดู ยอห์น 19:16–18.
26. ลูกา 23:34.
27. ดู ลูกา 23:46.
28. ดู ลูกา 24:5–8.
29. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77, 79.
30. มัทธิว 7:7.

โดย ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนของท่าน

เราจะมีพรของพระวิญญาณอยู่กับเราถ้าเราดำเนินชีวิตคู่ควรไม่เฉพาะบางเวลาเท่านั้นแต่ตลอดเวลา

พี่น้องที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจที่ได้อยู่กับท่านในวันสะบาโตนี้ในการประชุมใหญ่สามัญของศาสนจักรของพระเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเช่นเดียวกับท่านว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานถึงถ้อยคำแห่งความจริงที่เราได้ยินจากผู้พูดและนักร้อง

จุดประสงค์ของข้าพเจ้าวันนี้คือเพิ่มความปรารถนาของท่านและความตั้งใจจะเรียกร้องของประทานที่สัญญาไว้กับเราแต่ละคนหลังจากรับบัพติศมา ระหว่างการยืนยันเราได้ยินคำว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์”[1] นับจากวินาทีนั้น ชีวิตเราเปลี่ยนไปตลอดกาล

เราจะมีพรของพระวิญญาณอยู่กับเราถ้าเราดำเนินชีวิตคู่ควร ไม่เฉพาะบางเวลาเท่านั้น ดังประสบการณ์ที่น่าประทับใจในวันนี้ แต่ตลอดเวลา ท่านรู้จากคำสวดอ้อนวอนศีลระลึกว่าคำสัญญาดังกล่าวเกิดสัมฤทธิผลอย่างไร “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พระบิดานิรันดร์, พวกข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์, โปรดประทานพรและทำให้ขนมปังนี้ศักดิ์สิทธิ์แก่จิตวิญญาณของเขาทั้งหลายผู้ที่รับส่วน, เพื่อพวกเขาจะรับประทานในความระลึกถึงพระวรกายของพระบุตรของพระองค์, และเป็นพยานต่อพระองค์, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พระบิดานิรันดร์, ว่าพวกเขาเต็มใจรับพระนามของพระบุตรของพระองค์, และระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลาและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขา”

และตามด้วยคำสัญญาอันเรืองโรจน์นี้ “เพื่อพวกเขาจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับพวกเขา *ตลอดเวลา*” (คพ. 20:77; เน้นตัวเอน)

การมีพระวิญญาณอยู่กับเราตลอดเวลาคือมีการนำทางและการกำกับดูแลจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตประจำวันของเรา อย่างเช่น พระวิญญาณจะทรงเตือนให้เราต้านทานการล่อลวงให้ทำชั่ว

เพราะเหตุผลนั้นเพียงอย่างเดียว เราจึงเห็นได้ง่ายว่าเหตุใดผู้รับใช้ของพระเจ้าจึงพยายามเพิ่มความปรารถนาจะนมัสการพระผู้เป็นเจ้าในการประชุมศีลระลึกของเรา ถ้าเรารับส่วนศีลระลึกด้วยศรัทธา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสามารถคุ้มครองเราและคนที่เรารักจากการล่อลวงที่ทวีความรุนแรงและถี่ขึ้นเรื่อยๆ

ความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้สิ่งที่ดีมีเสน่ห์มากขึ้นและการล่อลวงดึงดูดใจน้อยลง สิ่งนั้นอย่างเดียวก็ควรมากพอจะทำให้เราตั้งใจดำรงตนให้คู่ควรมีพระวิญญาณอยู่กับเราตลอดเวลา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เรามีพลังต่อต้านความชั่วฉันใด พระองค์ย่อมประทานพลังความสามารถให้เราแยกแยะความจริงจากความเท็จฉันนั้น ความจริงที่สำคัญที่สุดยืนยันโดยการเปิดเผยจากพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น เหตุผลของ

มนุษย์และการใช้สัมผัสทางกายของเราจะไม่เพียงพอ เรามีชีวิตอยู่ในเวลาที่แม้คนฉลาดที่สุดก็ยังแยกแยะความจริงจากการหลอกลวงที่แยบยลได้ยาก

พระเจ้าทรงสอนอัครสาวกโธมัสผู้ต้องการหลักฐานทางกายยืนยันการฟื้นคืนพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอดโดยสัมผัสรอยแผลของพระองค์ว่าการเปิดเผยเป็นหลักฐานที่ปลอดภัยกว่า “พระเยซูตรัสกับเขาว่า เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข” (ยอห์น 20:29)

ความจริงที่ทำเครื่องหมายเส้นทางกลับบ้านไปหาพระผู้เป็นเจ้ายืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่สามารถเข้าไปในป่าและเห็นพระบิดากับพระบุตรตรัสกับเด็กหนุ่มโจเซฟ สมิธ ไม่มีหลักฐานทางกายหรือการให้เหตุผลใดสามารถยืนยันได้ว่าเอลียาห์มาตามสัญญาเพื่อประสาทกุญแจฐานะปุโรหิตซึ่งเวลานี้ศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิต ประธานโธมัส เอส. มอนสันถือไว้และใช้อยู่

การยืนยันความจริงมาถึงบุตรหรือธิดาของพระผู้เป็นเจ้าผู้มีสิทธิ์ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากความเท็จและคำโป้ปดอาจอยู่ตรงหน้าเราได้ทุกเวลา เราจึงต้องมีอิทธิพลของพระวิญญาณแห่งความจริงคอยช่วยเราในช่วงที่เราสงสัย

ขณะเป็นสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสอง จอร์จ คิว. แคนนอนกระตุ้นให้เราพยายามมีพระวิญญาณอยู่กับเราตลอดเวลา ท่านสัญญา และข้าพเจ้าสัญญาเช่นกันว่าถ้าเราเดินตามเส้นทางนั้น เรา “จะไม่ขาดความรู้” เรื่องความจริง “ไม่มีวันอยู่ในความสงสัยหรือในความมืด” และ “ศรัทธา [ของเรา] จะแรงกล้า ปีติ [ของเรา] . . . จะบริบูรณ์”[2]

เราต้องการความช่วยเหลือตลอดเวลาจากความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเหตุผลอีกประการหนึ่ง ความตายของคนที่เรารักอาจเกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน พยานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ยืนยันการดำรงอยู่จริงของพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเราและพระผู้ช่วยให้รอดผู้ฟื้นคืนพระชนม์จะให้ความหวังและปลอบโยนเราเมื่อสูญเสียคนที่เรารัก ประจักษ์พยานนั้นต้องอยู่กับเราเสมอเมื่อเกิดความตาย

เพราะเหตุผลมากมายเราจึงต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนตลอดเวลา เราปรารถนาสิ่งนั้น ถึงกระนั้นเราก็รู้จากประสบการณ์ว่าไม่ง่ายเลย เราแต่ละคนคิด พูด และทำสารพัดอย่างในชีวิตประจำวันที่สามารถทำให้พระวิญญาณขุ่นเคืองพระเจ้าทรงสอนเราว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นเพื่อนเราตลอดเวลาเมื่อใจเราเปี่ยมด้วยจิตกุศลและเมื่อคุณธรรมประดับความนึกคิดของเราไม่เสื่อมคลาย (ดู คพ. 121:45)

สำหรับคนที่กำลังพยายามทำตามมาตรฐานสูงเพื่อให้คู่ควรรับของประทานแห่งความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าขอให้กำลังใจท่าน เคยมีหลายครั้งที่ท่านรู้สึกถึงอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นอาจเกิดขึ้นต่อท่านแล้ววันนี้

ท่านถือได้ว่าชั่วขณะของการดลใจเหล่านั้นเหมือนเมล็ดแห่งศรัทธาที่แอลมาพูดถึง (ดู แอลมา 32:28) จงปลูกทีละเมล็ด ท่านทำเช่นนั้นได้โดยทำตามการกระตุ้นเตือนที่ท่านรู้สึก การดลใจที่ทรงค่ามากที่สุดคือการที่ท่านจะได้รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ท่านทำอะไร ถ้ารู้สึกว่า ต้องจ่ายส่วนสิบ หรือเยี่ยมเยียนเพื่อนที่กำลังโศกเศร้า ท่านก็ควรทำ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม จงทำ เมื่อท่านแสดงให้เห็น ว่าท่านเต็มใจเชื่อฟัง พระวิญญาณจะทรงส่งการกระตุ้นเตือนมาให้มากขึ้นเพื่อทำสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านทำเพื่อพระองค์

เมื่อท่านเชื่อฟัง การกระตุ้นเตือนจากพระวิญญาณจะมาบ่อยขึ้น เข้าใกล้มากยิ่งขึ้นต่อการมีพระวิญญาณอยู่ด้วยตลอดเวลา พลังความสามารถในการเลือกสิ่งที่ถูกต้องจะเพิ่มขึ้น

ท่านจะรู้ได้ว่าการกระตุ้นเตือนเหล่านี้ที่จะทำเพื่อพระองค์มาจากพระวิญญาณมากกว่าจากความปรารถนาของท่านเอง เมื่อการกระตุ้นเตือนสอดคล้องกับสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดและศาสดาพยากรณ์

ตลอดจนอัครสาวกที่มีชีวิตกล่าว ท่านเลือกเชื่อฟังได้ด้วยความมั่นใจ จากนั้นพระเจ้าจะทรงส่งพระวิญญาณมาอยู่กับท่าน

ตัวอย่างเช่น ถ้าท่านได้รับการกระตุ้นเตือนให้รักษาวันสะบาโต โดยเฉพาะเมื่อทำได้ยาก พระผู้เป็นเจ้าจะทรงส่งพระวิญญาณมาช่วยท่าน

ความช่วยเหลือดังกล่าวมาถึงบิดาข้าพเจ้าหลายปีก่อนเมื่อท่านต้องไปทำงานที่ออสเตรเลีย ท่านอยู่คนเดียวในวันอาทิตย์ และต้องการรับศีลระลึก ท่านหาข้อมูลเกี่ยวกับการประชุมของวิสุทธิชนยุคสุดท้ายไม่พบ ด้วยเหตุนี้จึงเริ่มเดิน ท่านสวดอ้อนวอนทุกแยกเพื่อให้รู้ว่าจะเลี้ยวไปทางไหน หลังจากเดินและเลี้ยวเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ท่านหยุดสวดอ้อนวอนอีกครั้ง ท่านรู้สึกว่าต้องเลี้ยวไปตามถนนสายหนึ่ง ไม่นานก็เริ่มได้ยินเสียงร้องเพลงมาจากชั้นล่างของตึกอพาร์ตเมนต์ที่อยู่ใกล้ๆ ท่านมองทางหน้าต่างและเห็นคนนั่งอยู่ใกล้โต๊ะที่มีผ้าขาวคลุมถาดศีลระลึก

เหตุการณ์นั้นอาจไม่เหมือนท่านนักแต่เป็นสิ่งที่วิเศษมากสำหรับบิดาข้าพเจ้า ท่านทราบว่าคำสัญญาในคำสวดอ้อนวอนศีลระลึกเกิดสัมฤทธิผล “ระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลาและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขา; เพื่อพวกเขาจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับพวกเขาตลอดเวลา” (คพ. 20:77)

นั่นเป็นเพียงหนึ่งตัวอย่างของครั้งหนึ่งเมื่อบิดาข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนแล้วทำสิ่งที่พระวิญญาณบอกให้ท่านทำตามที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านทำ บิดาข้าพเจ้าทำเช่นนั้นมาตลอดหลายปี ดังที่ท่านและข้าพเจ้าก็จะทำ บิดาข้าพเจ้าไม่เคยพูดถึงความเข้มแข็งทางวิญญาณของท่าน ท่านแค่ทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ท่านได้รับการกระตุ้นเตือนเพื่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

เมื่อวิสุทธิชนยุคสุดท้ายบางกลุ่มขอให้ท่านพูดกับพวกเขา ท่านพูด ไม่ว่าจะมี 10 คนหรือ 50 คน หรือท่านจะเหนื่อยเพียงใดก็ตาม ท่านแสดงประจักษ์พยานถึงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และศาสดาพยากรณ์เมื่อพระวิญญาณทรงกระตุ้นให้ท่านทำ

การเรียกสูงสุดของท่านในศาสนจักรคือเข้าสู่สภาสูงสเตคบอนเนวิลล์ ยูทาห์ ท่านถอนวัชพืชที่ฟาร์มสเตค และสอนชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์ ตลอดหลายปีนั้นเมื่อท่านต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะทรงอยู่เป็นเพื่อนท่าน

ข้าพเจ้ายืนอยู่ใกล้บิดาข้าพเจ้าในห้องที่โรงพยาบาล คุณแม่ข้าพเจ้า ภรรยาวัย 41 ปีของท่านนอนอยู่บนเตียง เราเฝ้าเธอมาหลายชั่วโมง เราเริ่มเห็นความเจ็บปวดหายไปจากสีหน้าของเธอ นิ้วมือที่กำแน่นคลายออก แขนของเธอวางนิ่งอยู่ข้างๆ

ความเจ็บปวดจากมะเร็งนานนับสิบปีสิ้นสุดลง ข้าพเจ้าเห็นความสงบในสีหน้าของเธอ เธอหายใจสั้นๆ สองสามครั้ง แล้วหายใจเฮือกสุดท้าย จากนั้นก็นอนแน่นิ่ง เรายืนอยู่ตรงนั้นรอดูว่าจะหายใจอีกหรือไม่

คุณพ่อพูดเบาๆ ในที่สุดว่า “สาวน้อยกลับบ้านแล้ว”

ท่านไม่หลั่งน้ำตา นั่นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ภาพชัดเจนแก่ท่านมานานแล้วว่าเธอเป็นใคร เธอมาจากไหน เธอเป็นอะไร และเธอจะไปที่ไหน พระวิญญาณเป็นพยานต่อท่านหลายครั้งเกี่ยวกับพระบิดาบนสวรรค์ผู้เปี่ยมด้วยความรัก พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงทำลายอำนาจแห่งความตาย และการผนึกในพระวิหารที่ท่านทำแล้วกับภรรยาและครอบครัวของท่าน

พระวิญญาณทรงยืนยันกับท่านนานมาแล้วว่าความดีงามและศรัทธาของเธอทำให้เธอคู่ควรกลับไปบ้านบนสวรรค์ที่ซึ่งจำได้ว่าเธอเป็นลูกที่ยอดเยี่ยมแห่งคำสัญญาและต้อนรับเธอกลับบ้านอย่างสมเกียรติ

สำหรับบิดาข้าพเจ้า นั่นเป็นมากกว่าความหวัง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เป็นความจริงสำหรับท่าน

ตอนนี้ บางท่านอาจพูดว่าคำพูดและมโนภาพของบิดาข้าพเจ้าเกี่ยวกับบ้านบนสวรรค์เป็นเพียงความเพ้อฝัน เป็นวิจารณญาณที่ถูกบดบังของสามีที่อยู่ในช่วงของการสูญเสีย แต่บิดาข้าพเจ้ารู้ความจริงนิรันดร์ ซึ่งมีวิธีเดียวเท่านั้นที่ท่านจะรู้ได้

บิดาข้าพเจ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ค้นหาความจริงเกี่ยวกับโลกทางกายภาพตลอดชีวิตที่เป็นผู้ใหญ่ ท่านใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์เก่งมากพอจนเพื่อนทั่วโลกยกย่อง สิ่งที่ท่านทำในวิชาเคมีส่วนมากมาจากการเห็นภาพโมเลกุลเคลื่อนที่แล้วยืนยันภาพที่เห็นโดยการทดลองในห้องปฏิบัติการ

แต่ท่านเดินอีกเส้นทางหนึ่งเพื่อค้นหาความจริงที่สำคัญที่สุดต่อท่านและต่อเราแต่ละคน โดยผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่เราสามารถมองเห็นผู้คนและเหตุการณ์ตามที่พระผู้เป็นเจ้าทรงมองเห็น

ของประทานดังกล่าวยังอยู่ในโรงพยาบาลหลังจากภรรยาท่านสิ้นชีวิต เราเก็บข้าวของของคุณแม่กลับบ้าน คุณพ่อขอบคุณพยาบาลและแพทย์ทุกคนที่เราพบระหว่างทางไปขึ้นรถ ข้าพเจ้าจำได้ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดนิดๆ ว่าเราควรจากไปอยู่กับความเศร้าโศกตามลำพัง

เวลานี้ข้าพเจ้าตระหนักว่าบิดาข้าพเจ้ามองเห็นสิ่งซึ่งเฉพาะพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นจึงจะทรงแสดงให้ท่านเห็นได้ ท่านมองผู้คนเหล่านั้นเหมือนเป็นเทพที่พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งมาดูแลหวานใจของท่าน พวกเขาอาจมองตนเองเป็นผู้เชี่ยวชาญการดูแลสุขภาพ แต่คุณพ่อขอบคุณพวกเขาถึงการรับใช้ของพวกเขาแทนพระผู้ช่วยให้รอด

อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังอยู่กับบิดาข้าพเจ้าเมื่อเรามาถึงบ้าน เราคุยกันครู่หนึ่งในห้องนั่งเล่น จากนั้นคุณพ่อก็ขอตัวเข้าไปในห้องนอนของท่าน

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ท่านเดินกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่น ท่านมีรอยยิ้มสดใส ท่านเดินมาหาเราและพูดเบาๆ ว่า “พ่อเป็นห่วงว่ามิลเดรดจะไปถึงโลกวิญญาณคนเดียว พ่อคิดว่าเธออาจจะรู้สึกสับสนท่ามกลางฝูงชน

ท่านพูดต่อจากนั้นอย่างเบิกบานว่า “พ่อเพิ่งสวดอ้อนวอน พ่อรู้ว่ามิลเดรดสบายดี คุณแม่ของพ่ออยู่พบเธอที่นั่น”

ข้าพเจ้าจำได้ว่ากำลังยิ้มขณะคุณพ่อพูดเช่นนั้น พลางนึกภาพคุณย่าขาสั้นๆ รีบวิ่งฝ่าฝูงชนไปรอพบลูกสะใภ้และสวมกอดเธอเมื่อเธอมาถึง

เหตุผลประการหนึ่งที่คุณพ่อขอและได้รับการปลอบโยนเช่นนั้นคือ ท่านสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธาเสมอตั้งแต่วัยเด็ก ท่านเคยได้คำตอบที่เข้ามาในใจท่านเพื่อให้การปลอบโยนและการนำทาง นอกจากจะมีนิสัยชอบสวดอ้อนวอนแล้วท่านยังรู้พระคัมภีร์และถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตด้วย ดังนั้นท่านจึงจำเสียงกระซิบคุ้นหูของพระวิญญาณได้ ซึ่งท่านอาจรู้สึกในวันนี้

ความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณไม่เพียงปลอบโยนและนำทางคุณพ่อเท่านั้น แต่เปลี่ยนท่านผ่านการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ด้วย เมื่อเรายอมรับคำสัญญาของการมีพระวิญญาณอยู่กับเราตลอดเวลา พระผู้ช่วยให้รอดทรงสามารถทำให้เราบริสุทธิ์เพื่อรับชีวิตนิรันดร์ของประทานสำคัญที่สุดในบรรดาของประทานทั้งปวงของพระผู้เป็นเจ้า (ดู คพ. 14:7)

ท่านคงจำพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดได้ “บัดนี้นี่คือบัญญัติ: จงกลับใจ, เจ้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเราและรับบัพติศมาในนามของเรา, และเจ้าจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์, เพื่อเจ้าจะยืนอยู่โดยไม่มีมลทินต่อหน้าเราในวันสุดท้าย” (3 นีไฟ 27:20)

พระบัญญัติเหล่านั้นมาพร้อมคำสัญญานี้จากพระเจ้า

“และบัดนี้, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, จงวางใจในพระวิญญาณองค์นั้นซึ่งนำให้ทำดี—แท้จริงแล้ว, ให้ทำอย่างเที่ยงธรรม, ให้เดินอย่างถ่อมตน, ให้พิพากษาอย่างชอบธรรม; และนี่คือพระวิญญาณของเรา.

“ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราจะเผยพระวิญญาณของเราส่วนหนึ่งให้เจ้า, ซึ่งจะให้ความสว่างแก่ความคิดเจ้า, ซึ่งจะทำให้จิตวิญญาณเจ้าเปี่ยมด้วยปีติ” (คพ. 11:12–13)

ข้าพเจ้ากล่าวคำพยานต่อท่านว่าพระผู้เป็นเจ้าพระบิดาทรงพระชนม์ พระเยซูคริสต์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์ทรงนำศาสนจักรของพระองค์ ประธานโธมัส เอส. มอนสันถือกุญแจทั้งหมดของฐานะปุโรหิต การเปิดเผยผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์นำทางและค้ำจุนศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายและสมาชิกที่อ่อนน้อมถ่อมตน

ข้าพเจ้าเป็นพยานเพิ่มเติมต่อท่านถึงผู้พูดที่น่าอัศจรรย์ที่ได้กล่าวกับเราในวันนี้ในฐานะพยานของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ในฐานะสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองที่ได้รับเรียกจากพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าประธานมอนสันเรียกพวกท่านโดยการนำทางจากพระวิญญาณ และเมื่อท่านฟังถ้อยคำและประจักษ์พยานของท่านเหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะยืนยันกับท่านถึงสิ่งที่ข้าพกำลังพูดกับท่าน ท่านเหล่านี้ได้รับเรียกจากพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าสนับสนุนและรักพวกท่าน และรู้ว่าพระเจ้าทรงรักและจะสนับสนุนพวกท่านในการรับใช้ และข้าพเจ้ากล่าวในพระนามของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. *คู่มือเล่ม 2: การบริหารงานศาสนจักร* (2010), 20.3.10.
2. ดู จอร์จ คิว. แคนนอน, ใน “Minutes of a Conference,” *Millennial Star,* May 2, 1863, 275–76.

โดยเอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

เหตุใดจึงต้องมีศาสนจักร

เป็นการคุ้มค่าที่จะหยุดเพื่อพิจารณาว่าทำไมพระเยซูคริสต์ทรงเลือกใช้ศาสนจักรแห่งหนึ่งศาสนจักรของพระองค์ในการนำงานของพระองค์และของพระบิดาออกมา

ตลอดชีวิตข้าพเจ้า การประชุมใหญ่สามัญของศาสนจักรเป็นเหตุการณ์สำคัญทางวิญญาณที่ทำให้เบิกบานใจเสมอมา และศาสนจักรเองก็เป็นที่ซึ่งข้าพเจ้ามาเพื่อรู้จักพระเจ้า ข้าพเจ้าตระหนักว่ามีหลายคนที่ถือว่าตนเองมีศาสนาหรือสนใจเรื่องทางวิญญาณแต่ปฏิเสธการไปโบสถ์ หรือแม้แต่ความต้องการองค์การใดองค์การหนึ่ง การปฏิบัติทางศาสนาสำหรับพวกเขาแล้วเป็นเรื่องส่วนตัว กระนั้น ศาสนจักรนี้ก็ยังคงเป็นการสร้างของพระองค์ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางทางวิญญาณของเรา—พระเยซูคริสต์ เป็นการคุ้มค่าที่จะหยุดเพื่อพิจารณาว่าทำไมพระองค์ทรงเลือกใช้ศาสนจักรของพระองค์ ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย ในการนำงานของพระองค์และของพระบิดาออกมาเพื่อ “ทำให้เกิดความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์ของมนุษย์”[1]

โดยเริ่มมาตั้งแต่สมัยอาดัม มีการสั่งสอนพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์และปฏิบัติศาสนพิธีแห่งความรอดที่สำคัญ เช่น บัพติศมาโดยผ่านระเบียบฐานะปุโรหิตแห่งครอบครัว[2] เมื่อสังคมเติบโตอย่างซับซ้อนมากกว่าเพียงแค่การอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวใหญ่ พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกศาสดาพยากรณ์ ผู้สื่อสาร และผู้สอน ในยุคของโมเสสเราอ่านเรื่องเกี่ยวกับโครงสร้างที่เป็นทางการมากกว่า ซึ่งรวมถึงเอ็ลเดอร์ ปุโรหิตและผู้วินิจฉัย ในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์มอรมอน แอลมาสถาปนาศาสนจักรด้วยปุโรหิตและผู้สอน

จากนั้นในความเรืองโรจน์แห่งเวลา พระเยซูทรงจัดระเบียบงานของพระองค์ในวิธีซึ่งจะสามารถสถาปนาพระกิตติคุณได้พร้อมกันในหลายประชาชาติและในหมู่คนที่แตกต่างกัน องค์กรนั้นศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งนี้จัดตั้งขึ้นโดยมีรากฐานอยู่ที่ “อัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ มีพระเยซูคริสต์เป็นศิลาหัวมุม”[3] ทั้งนี้รวมถึงตำแหน่งอื่นๆ ด้วย ได้แก่ สาวกเจ็ดสิบ เอ็ลเดอร์ อธิการ ปุโรหิต ผู้สอน และมัคนายก พระเยซูทรงสถาปนาศาสนจักรในทำนองเดียวกันนี้ในซีกโลกตะวันตกหลังการฟื้นคืนพระชนม์

หลังการละทิ้งความเชื่อและการล่มสลายของศาสนจักรที่พระองค์ทรงจัดตั้งเมื่อทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงสถาปนาศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ขึ้นอีกครั้งผ่านศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ จุดประสงค์ดั้งเดิมยังคงอยู่: นั่นคือ เพื่อสั่งสอนข่าวประเสริฐแห่งพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์และปฏิบัติศาสนพิธีแห่งความรอด—หรืออีกนัยหนึ่งคือการนำผู้คนมาสู่พระคริสต์[4] และบัดนี้โดยผ่านองค์การต่างๆ ของศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟู สัญญาแห่งการไถ่อยู่แค่เอื้อมแม้วิญญาณของผู้ล่วงลับที่ในชีวิตบนโลกมรรตัยนี้รู้น้อยหรือไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระคุณของพระผู้ช่วยให้รอด

ศาสนจักรของพระองค์บรรลุจุดประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างไร เราจำเป็นต้องรู้ว่าจุดประสงค์สูงสุดของพระผู้เป็นเจ้าคือความก้าวหน้าของเรา พระประสงค์ของพระองค์คือให้เราดำเนินต่อไป “จากพระคุณสู่พระคุณ, จน [เราได้รับ] ความสมบูรณ์”[5] ของทุกสิ่งที่จะประทานให้ นั่นเรียกร้องมากกว่าการเป็นคนดีหรือมีความรู้สึกทางวิญญาณ สิ่งนี้เรียกร้องศรัทธาในพระเยซูคริสต์ การกลับใจ บัพติศมาในน้ำและโดยพระวิญญาณ และอดทนในศรัทธาจนกว่าชีวิตจะหาไม่[6] ไม่มีใครที่ทำสิ่งนี้ได้อย่างเต็มที่โดยลำพัง ดังนั้นเหตุผลหลักอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงจัดตั้งศาสนจักรคือเพื่อสร้างประชาคมวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่จะสนับสนุนกันใน “ทางคับแคบและแคบนี้ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์”[7]

“และ [พระคริสต์] เองประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์

”. . .สำหรับการปรนนิบัติและการเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์:

“จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า บรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ คือโตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์”[8]

พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระผู้ทรงลิขิต และพระผู้ทรงประสิทธิ์ศรัทธาของ [พวกเรา]”[9] การเป็นหนึ่งเดียวกับพระวรกายของพระคริสต์—ศาสนจักร—เป็นส่วนสำคัญของการรับพระนามของพระองค์[10] เรารู้ว่าศาสนจักรในสมัย

โบราณ “ประชุมกันบ่อย, เพื่ออดอาหาร และเพื่อสวดอ้อนวอน, และพูดกันเกี่ยวกับความผาสุกของจิตวิญญาณพวกเขา”[11] “และฟังพระวจนะของพระเจ้า.”[12] ศาสนจักรในปัจจุบันก็เช่นกัน เข้าร่วมด้วยศรัทธา เราสอนและจรรโลงใจกัน และพยายามเข้าถึงความสมบูรณ์แห่งการเป็นสานุศิษย์ “โตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” เราพยายามช่วยเหลือกันให้เข้าถึง “ความรู้เรื่องพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า”[13] จนกว่าจะถึงวันนั้นเมื่อ “ทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้าน. . .ของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระยาห์เวห์’ เพราะเขาทุกคนจะรู้จักเราตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ”[14]

ในศาสนจักรเราไม่เพียงเรียนรู้หลักคำสอนจากสวรรค์ เรามีประสบการณ์ในการประยุกต์ใช้ด้วย ในฐานะพระวรกายของพระคริสต์ สมาชิกศาสนจักรปฏิบัติต่อกันในความเป็นจริงของชีวิตประจำวัน เราทุกคนไม่ดีพร้อม เราอาจทำให้คนอื่นขุ่นเคืองและถูกทำให้ขุ่นเคือง บ่อยครั้ง

มุมไบ, อินเดีย

เราทดสอบความอดทนของกันและกันด้วยพฤติกรรมแปลกๆ ส่วนตัวของเราในพระวรกายของพระคริสต์เราต้องไปไกลกว่าแนวคิดและถ้อยคำสูงส่งและมีประสบการณ์ “ที่เกิดขึ้นจริง” ขณะเรียนรู้ที่จะ “อยู่ด้วยกันด้วยความรัก”[15]

ศาสนานี้ไม่ห่วงเฉพาะตนเอง แต่เราทุกคนถูกเรียกให้รับใช้ เราเป็นตา มือ ศีรษะ เท้าและส่วนอื่นๆ ของร่างกายของพระคริสต์ และแม้ “หลายๆ อวัยวะ . . .ที่เราคิดว่าอ่อนแอกว่า ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น”[16] เราต้องการการเรียกเหล่านี้ และเราต้องรับใช้

ชายคนหนึ่งในวอร์ดข้าพเจ้านอกจากเติบโตขึ้นมาโดยพ่อแม่ไม่สนับสนุน แล้วพ่อแม่ยังต่อต้านกิจกรรมของเขาในศาสนจักรด้วย เขาให้ข้อคิดเห็นนี้ในการประชุมศีลระลึก: “พ่อผมไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนต้องไปโบสถ์เมื่อไปเล่นสกีก็ได้ แต่ผมชอบมาโบสถ์มาก ที่โบสถ์เราทุกคนอยู่ในเส้นทางเดียวกันและในเส้นทางนี้ผมได้รับแรงบันดาลใจจากเยาวชนที่เข้มแข็ง เด็กที่บริสุทธิ์ และสิ่งที่ผมเห็นและเรียนรู้จากผู้ใหญ่คนอื่นๆ ผมเข้มแข็งขึ้นจากการคบหาสมาคมนี้และตื่นเต้นกับปีติในการดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณ”

วอร์ดและสาขาต่างๆ ของศาสนจักรจัดให้มีการชุมนุมกันทุกสัปดาห์เพื่อพักผ่อนและต่อพันธสัญญา เวลาและสถานที่ซึ่งเราละโลกไว้เบื้องหลัง—วันสะบาโต ซึ่งเป็นวันที่ “เจ้าจะปีติยินดีในพระยาห์เวห์”[17] เพื่อมีประสบการณ์ในการรักษาทางวิญญาณซึ่งเกิดจากศีลระลึก และเพื่อรับสัญญาที่ต่อใหม่ว่าพระวิญญาณพระองค์จะทรงสถิตกับเรา[18]

หนึ่งในพรประเสริฐสุดของการเป็นส่วนหนึ่งของพระวรกายของพระคริสต์ แม้ดูเหมือนจะไม่ใช่พรในขณะนี้ คือการ

ถูกว่ากล่าวถึงบาปและข้อผิดพลาด เรามักแก้ตัวและหาข้ออ้างให้ความผิดพลาดของตนเอง และบางครั้งเราไม่รู้ว่าควรจะปรับปรุงตรงไหนหรือทำอย่างไร หากไม่มีผู้สามารถว่ากล่าวเรา “โดยไม่ชักช้าด้วยความเฉียบขาด, เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ”[19] เราอาจขาดความกล้าหาญที่จะเปลี่ยนและทำตามพระอาจารย์ให้สมบูรณ์แบบมากขึ้น การกลับใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล แต่การผูกมิตรในเรื่องที่บางครั้งเป็นวิถีอันปวดร้าวนั้นเป็นเรื่องในศาสนจักร[20]

ในการสนทนาเกี่ยวกับศาสนจักรในฐานะเป็นพระวรกายของพระคริสต์ เราต้องระลึกเสมออยู่สองเรื่อง เรื่องแรก เราไม่พยายามเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่ศาสนจักรแต่มาสู่พระคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์ การเปลี่ยนใจเลื่อมใสที่เอื้ออำนวยโดยศาสนจักร[21] พระคัมภีร์มอรมอนแสดงออกได้ดีที่สุดเมื่อกล่าวว่าผู้คน “*เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า,* และ *เข้ามาในศาสนจักรของพระคริสต์.* ”[22] สอง เราต้องจำไว้ว่าในการเริ่มต้น ศาสนจักรเป็นครอบครัว และแม้ในยุคนี้ในฐานะสถาบันที่แยกกันครอบครัวและศาสนจักรต่างรับใช้และเสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่กัน แต่ไม่อาจแทนที่กัน และแน่นอนศาสนจักรแม้ในสถานะที่ดีที่สุดก็ไม่อาจทดแทนบิดามารดาได้ ประเด็นสำคัญของการสอนพระกิตติคุณและศาสนพิธีฐานะปุโรหิตที่ศาสนจักรปฏิบัติคือ เพื่อให้ครอบครัวสามารถมีคุณสมบัติรับชีวิตนิรันดร์

เหตุผลสำคัญข้อสองที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงงานผ่านศาสนจักรของพระองค์ นั่นคือเพื่อบรรลุสิ่งจำเป็นที่ไม่อาจบรรลุได้โดยแต่ละคนหรือคนกลุ่มเล็กๆ ตัวอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือการจัดการกับความยากจน จริงอยู่ในฐานะของบุคคลและครอบครัวเราดูแลความต้องการทางกายของคนอื่น “โดยที่ให้กันและกันตามความจำเป็นของตนและตามความต้องการของตนทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ”[23] แต่ความร่วมมือในศาสนจักรทำให้ความสามารถในการดูแลคนยากจนและคนขัดสนขยายจนสนองความต้องการได้กว้างขวางขึ้น และความหวัง

ในการพึ่งพาตนเองกลายเป็นจริงสำหรับคนหลายคน[24] ยิ่งกว่านั้น โดยองค์การสมาคมสงเคราะห์ และโควรัมฐานะปุโรหิต ศาสนจักรมีศักยภาพที่จะจัดให้มีการสงเคราะห์ผู้คนมากมายหลายที่ซึ่งได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ สงคราม และการข่มเหง

หากปราศจากความสามารถดังกล่าวของศาสนจักรของพระองค์ ย่อมไม่อาจทำให้พระพันธกิจของพระผู้ช่วยให้รอดนำพระกิตติคุณออกไปทั่วโลกได้[25] จะไม่มีกุญแจอัครสาวก โครงสร้าง ช่องทางด้านการเงิน และการอุทิศตนและเสียสละของผู้สอนศาสนาหลายหมื่นคนที่ต้องใช้เพื่อดำเนินงาน จำไว้ว่า “จะ [ต้อง] มีการสั่งสอนพระกิตติคุณนี้ของอาณาจักรไปทั่วโลก, เพื่อเป็นพยานต่อประชาชาติทั้งปวง, และเมื่อนั้นการสิ้นสุดจะมาถึง.”[26]

ศาสนจักรสร้างและดำเนินงานพระวิหาร พระนิเวศน์ของพระเจ้า ซึ่งใช้ในการประกอบศาสนพิธีและทำพันธสัญญาที่สำคัญยิ่งได้ โจเซฟ สมิธกล่าวว่าจุดมุ่งหมายของพระผู้เป็นเจ้าในการรวบรวมผู้คนของพระองค์ไม่ว่ายุคใดคือ “เพื่อสร้างพระนิเวศน์แด่พระเจ้าซึ่งที่นั่นพระองค์ทรง [สามารถ] เปิดเผยแก่ผู้คนของพระองค์ถึงศาสนพิธีแห่งพระนิเวศน์ของพระองค์และรัศมีภาพแห่งอาณาจักรพระองค์ และทรงสอนผู้คนถึงหนทางสู่ความรอดเพราะมีศาสนพิธีและหลักธรรมบางอย่างซึ่งเมื่อสอนและปฏิบัติจะต้องทำในสถานที่หรือพระนิเวศน์ที่สร้างขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์นั้น”[27]

ถ้ามีคนเชื่อว่าถนนทุกสายนำไปสู่สวรรค์หรือเชื่อว่าไม่มีข้อกำหนดใดๆ เฉพาะอย่างเพื่อความรอด คนคนนั้นย่อมเห็นว่าไม่จำเป็นต้องมีการประกาศพระกิตติคุณหรือมีศาสนพิธีและพันธสัญญาในการไถ่ทั้งคนเป็นและคนตาย แต่เราไม่ได้พูดถึงความเป็นอมตะเท่านั้น แต่พูดถึงชีวิตนิรันดร์ด้วย และเพื่อสิ่งนั้นวิถีพระกิตติคุณและพันธสัญญาพระกิตติคุณสำคัญอย่างยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดต้องมีศาสนจักรเพื่อให้สิ่งเหล่านั้นพร้อมสำหรับบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้าทุกคน—ทั้งคนเป็นและคนตาย

เหตุผลข้อสุดท้ายข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเจ้าที่ทรงสถาปนาศาสนจักรของพระองค์ซึ่งเป็นเหตุผลพิเศษสุด—คือเหนือสิ่งอื่นใด ศาสนจักรคืออาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก

ขณะที่ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายอยู่ระหว่างการสถาปนาในทศวรรษที่ 1830 พระเจ้าตรัสกับศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธว่า “จงรื่นเริงใจและชื่นชมยินดีเถิด, เพราะเจ้าได้รับอาณาจักร, หรืออีกนัย หนึ่งกุญแจของศาสนจักรแล้ว.”[28] ในสิทธิอำนาจของกุญแจเหล่านี้ เจ้าหน้าที่ฐานะปุโรหิตของศาสนจักรปกปักรักษาความบริสุทธิ์ของหลักคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดและความสมบูรณ์ของศาสนพิธีแห่งความรอด[29] พวกเขาช่วยเตรียมผู้ที่ปรารถนาจะรับสิ่งเหล่านั้น วินิจฉัยความมีคุณสมบัติและความมีค่าควรของผู้ยื่นขอและประกอบศาสนพิธีให้

ด้วยกุญแจของอาณาจักร ผู้รับใช้ของพระเจ้าสามารถระบุทั้งความจริงและความเท็จ และกล่าวอีกครั้งอย่างมีสิทธิอำนาจว่า “พระเจ้าตรัสเช่นนั้น” น่าเสียดาย ที่บางคนไม่พอใจศาสนจักรเพราะพวกเขาต้องการกำหนดความจริงของตนเอง แต่ในความเป็นจริงนี่คือพรอันล้ำเลิศที่จะได้รับ “ความรู้ถึงสิ่ง

ทั้งหลายดังที่เป็นอยู่ [จริง] และดังที่เป็นมาและดังที่จะเป็น”[30] ตราบเท่าที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะเปิดเผยศาสนจักรปกป้องและพิมพ์เผยแพร่การเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้า—สารบบพระคัมภีร์

เมื่อดาเนียลทำนายพระสุบินของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ท่านทำให้กษัตริย์ทรงทราบว่า “สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในยุคสุดท้าย”[31] ท่านประกาศว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันถูกทำลายหรือถูกมอบให้ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะทำให้ราชอาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมดแตกเป็นชิ้นๆ จนพินาศไป และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์”[32] ศาสนจักรคืออาณาจักรยุคสุดท้ายที่พยากรณ์ไว้นั้นซึ่งมิได้สร้างโดยมนุษย์ แต่จัดตั้งขึ้นโดยพระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และกลิ้งออกมาดังก้อนหินที่ “ถูกตัดออกจากภูเขา ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์” เพื่อจะเต็มแผ่นดินโลก[33]

เป้าหมายของอาณาจักรคือการสถาปนาไซอันเพื่อเตรียมรับการเสด็จกลับมาและการปกครองหนึ่งพันปีของพระเยซูคริสต์ ก่อนวันนั้นไซอันจะไม่เป็นอาณาจักรในสำนึกด้านการเมือง—ดังที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสไว้ “ราชอำนาจของเราไม่ได้เป็นของ *โลกนี้*”[34] แต่เป็นขุมพลังแห่งสิทธิอำนาจในแผ่นดินโลก เป็นผู้บริหารแห่งพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์ เป็นนักการแห่งพระวิหาร เป็นผู้พิทักษ์และผู้ประกาศความจริงของพระองค์ เป็นสถานที่รวมพลของอิสราเอลที่กระจายไป และเป็น “เพื่อการคุ้มภัยและเพื่อเป็นที่พักพิงจากพายุ และจากพระพิโรธเมื่อจะเทลงมาโดยมิได้เจือจางบนทั้งผืนแผ่นดินโลก”[35]

ท้ายสุดนี้ข้าพเจ้าขอยกคำวิงวอนและคำสวดอ้อนวอนของศาสดาพยากรณ์:

“จงเรียกหาพระเจ้า, เพื่ออาณาจักรของพระองค์จะออกไปบนแผ่นดินโลก, เพื่อผู้อยู่อาศัยในนั้นจะได้รับมัน, และพร้อมสำหรับวันเวลาที่จะมาถึง, ซึ่งในเวลานั้นบุตรแห่งพระมหากษัตริย์จะเสด็จลงมาในสวรรค์, ทรงห่อหุ้มด้วยความเจิดจ้าแห่งรัศมีภาพของพระองค์, เพื่อพบอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งจัดตั้งอยู่บนแผ่นดินโลก.

“ดังนั้น, ขอให้อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าออกไป, เพื่ออาณาจักรแห่งสวรรค์จะมา, เพื่อพระองค์, โอ้พระผู้เป็นเจ้า, จะทรงได้รับการสรรเสริญในสวรรค์เช่นเดียวกับบนแผ่นดินโลก, เพื่อศัตรูของพระองค์จะถูกกำราบ; เพราะพระเกียรติ, เดชานุภาพและรัศมีภาพเป็นของพระองค์, ตลอดกาลและตลอดไป”[36]

ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. โมเสส 1:39.
2. “จึงเริ่มมีการสั่งสอนพระกิตติคุณ จากกาลเริ่มต้น ด้วยการประกาศโดยเทพผู้บริสุทธิ์ที่ส่งออกไปจากที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า และโดยสุรเสียงของพระองค์เอง และโดยของประทาน แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

   “และสิ่งทั้งปวงจึงยืนยันกับอาดัมดังนั้นโดยศาสนพิธีศักดิ์สิทธิ์” (โมเสส 5:58–59; ดู โมเสส 6:22–23 ด้วย)
3. เอเฟซัส 2:20.
4. “พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดตั้งศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เพื่อช่วยงานของพระองค์ในการทำให้เกิดความรอดและความสูงส่งแก่บุตรธิดาของพระองค์. . .

   “เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ในการช่วยบุคคลและครอบครัวให้คู่ควรแก่การรับความสูงส่ง ศาสนจักรจึงมุ่งเน้นหน้าที่รับผิดชอบที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนด อันได้แก่การช่วยให้สมาชิกดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ การรวบรวมอิสราเอลโดยผ่านงานเผยแผ่ศาสนา การดูแลคนยากจนและคนขัดสน ตลอดจนเปิดโอกาสให้คนตายได้รับความรอดโดยการสร้างพระวิหารและประกอบศาสนพิธีแทนคนตาย” (*คู่มือเล่ม 2: การบริหารศาสนจักร* [2010], 2.2).
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 93:13.
6. ดู 2 นีไฟ 31:17–20.
7. 2 นีไฟ 31:18.
8. เอเฟซัส 4:11–13.
9. โมโรไน 6:4.
10. ดู 3 นีไฟ 27:5–7.
11. โมโรไน 6:5.
12. 4 นีไฟ 1:12.
13. เอเฟซัส 4:13.
14. เยเรมีย์ 31:34; ดู ฮีบรู 8:11 ด้วย.
15. หลักคำสอนและพันธสัญญา 42:45.
16. 1 โครินธ์ 12:22. เปาโลประกาศด้วยว่า “ความจริง [เราเป็น] อวัยวะหลายอย่าง แต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน. . . . ถ้าอวัยวะหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมทุกข์ด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมชื่นชมยินดีด้วย” (1 โครินธ์ 12:20, 26; ดู โมไซยาห์ 18:9 ด้วย).
17. อิสยาห์ 58:14.
18. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77, 79; 59:9–12.
19. หลักคำสอนและพันธสัญญา 121:43.
20. ดู 3 นีไฟ 18:21–23, 30–32.
21. ดู โดนัลด์ แอล. ฮอลล์สตรอม, “เปลี่ยนใจเลื่อมใสสู่พระกิตติคุณของพระองค์ผ่านศาสนจักรของพระองค์,” *เลียโฮนา*, พ.ค. 2012, 13–15.
22. 3 นีไฟ 28:23; เพิ่มตัวเอน.
23. โมไซยาห์ 18:29.
24. ตัวอย่างหนึ่งคือสิ่งที่เราเรียกว่า “คลังของพระเจ้า”: “คลังของพระเจ้าไม่ได้จำกัดอยู่เพียงอาคารที่ใช้แจกจ่ายอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่คนยากจน แต่ยังรวมถึงการบริจาคในรูปแบบของเวลา พรสวรรค์ การุณยธรรม สิ่งของ และเงินที่ให้แก่อธิการเพื่อช่วยดูแลคนยากจนและคนขัดสน ดังนั้น คลังของพระเจ้าจึงมีอยู่ทุกวอร์ด” (*คู่มือเล่ม 2*, 6.1.3).
25. ดู มัทธิว 28:19–20; หลักคำสอนและพันธสัญญา 112:28–29.
26. โจเซฟ สมิธ—มัทธิว 1:31.
27. *คำสอนของประธานศาสนาจักร: โจเซฟ สมิธ* (2007), 448.
28. หลักคำสอนและพันธสัญญา 42:69; ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 90:3 ด้วย.
29. ดู หลักแห่งความเชื่อ 1:5.
30. หลักคำสอนและพันธสัญญา 93:24.
31. ดาเนียล 2:28.
32. ดาเนียล 2:44.
33. ดาเนียล 2:45; ดู ข้อ 35 ด้วย.
34. ยอห์น 18:36; เพิ่มตัวเอน.
35. หลักคำสอนและพันธสัญญา 115:6.
36. หลักคำสอนและพันธสัญญา 65:5–6.

โดยเดวิน จี. เดอร์แรนท์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญ

ใจข้าพเจ้าไตร่ตรองอยู่ตลอดเวลา

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนอย่างจริงใจว่าท่านจะเลือกไตร่ตรองพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในวิธีซึ่งยืดเวลาออกไปและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ด้านงานอาชีพ ข้าพเจ้าเป็นนักลงทุนด้านศาสนา ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า[1] ในระเบียบปฏิบัติด้านธุรกิจ ข้าพเจ้าทำตามหลักการทางการเงินที่มีประสิทธิภาพ ในการดำเนินชีวิตตามความเชื่อ ข้าพเจ้าพยายามทำตามหลักธรรมทางวิญญาณซึ่งจะช่วยให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น

คำเชื้อเชิญนำมาซึ่งพร

รางวัลส่วนตัวหลายอย่างที่ข้าพเจ้าได้รับในชีวิตเป็นผลมาจากการที่คนบางคนเชื้อเชิญให้ข้าพเจ้าทำงานยาก ด้วยเจตนารมณ์เดียวกันนั้น ข้าพเจ้ามีคำเชื้อเชิญสองอย่างมาให้ท่านแต่ละคน อย่างแรกเกี่ยวข้องกับการเงิน อย่างที่สองมีนัยที่เกี่ยวข้องทางวิญญาณ หากตอบรับคำเชื้อเชิญทั้งสองอย่างนี้ จะต้องใช้ความพยายามอย่างมีวินัยตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่งจึงจะได้รับรางวัล

คำเชื้อเชิญลำดับแรก

คำเชื้อเชิญลำดับแรกเป็นเรื่องเรียบง่าย ข้าพเจ้าเชื้อเชิญให้ท่านออมเงินทุกสัปดาห์ ไม่สำคัญว่าท่านจะออมไว้เท่าไร ขึ้นอยู่กับท่านเอง ขณะที่ท่านเสริมสร้างนิสัยของการเก็บออม ท่านจะได้ประโยชน์เป็นการส่วนตัว และท่านอาจมีโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นทางการเงินเช่นกัน อันเป็นผลมาจากความขยันหมั่นเพียรของท่าน ลองนึกถึงผลดีของการออมเงินทุกสัปดาห์เป็นเวลาหกเดือน หนึ่งปี 10 ปี หรือมากกว่านั้น ความพยายามเล็กๆ น้อยๆ ที่ต่อเนื่องเป็นเวลานานบังเกิดผลที่ยิ่งใหญ่ได้[2]

คำเชื้อเชิญลำดับที่สอง

คำเชื้อเชิญลำดับที่สองมีความแตกต่างและสำคัญกว่าลำดับแรกมากทีเดียว ซึ่งก็คือ ข้าพเจ้าเชื้อเชิญให้ท่าน “ไตร่ตรองขึ้นใจ”[3] พระคัมภีร์หนึ่งข้อในแต่ละสัปดาห์ คำว่า *ไตร่ตรองขึ้นใจ* ไม่มีในพจนานุกรม แต่มีอยู่ในใจข้าพเจ้า ดังนั้นไตร่ตรองขึ้นใจหมายความว่าอย่างไร ข้าพเจ้าอยากบอกว่าไตร่ตรองขึ้นใจคือการรวมกันของการไตร่ตรอง 80 เปอร์เซ็นต์กับการท่องจำ 20 เปอร์เซ็นต์

มีขั้นตอนเรียบง่ายสองขั้นตอน

หนึ่ง เลือกพระคัมภีร์หนึ่งข้อในแต่ละสัปดาห์และวางไว้ตรงบริเวณที่ท่านจะเห็นทุกวัน

สอง อ่านหรือนึกถึงข้อนั้นวันละหลายๆ ครั้งและไตร่ตรองความหมายของถ้อยคำและวลีสำคัญตลอดสัปดาห์

ลองนึกถึงผลที่หนุนใจของการทำสิ่งนี้เป็นเวลาหกเดือน หนึ่งปี 10 ปี หรือมากกว่านั้น

เมื่อท่านพยายามทำสิ่งนี้ ท่านจะรู้สึกถึงความเข้มแข็งทางวิญญาณที่เพิ่มขึ้น ท่านจะสามารถสอนและยกระดับจิตใจคนที่ท่านรักในวิธีที่มีความหมายมากขึ้นได้เช่นกัน

หากท่านเลือกจะไตร่ตรองขึ้นใจทุกสัปดาห์ ท่านอาจรู้สึกเหมือนเป็นคนที่

ชอบดำน้ำตื้นในอดีตแต่ตอนนี้เลือกที่จะลองดำน้ำลึกแทน ด้วยการตัดสินใจดังกล่าว ท่านจะมีความเข้าใจในหลักธรรม พระกิตติคุณที่ลึกซึ้งขึ้นและทัศนคติใหม่ๆ ทางวิญญาณจะเป็นพรแก่ท่าน

ขณะที่ท่านครุ่นคิดถึงข้อพระคัมภีร์ที่เลือกไว้ในแต่ละสัปดาห์ ถ้อยคำและวลีจะเขียนไว้ในใจท่าน[4] ถ้อยคำและวลีจะเขียนไว้ในความคิดท่านเช่นกัน หรืออีกนัยหนึ่ง การท่องจำจะเกิดขึ้นอย่างง่ายดายและเป็นธรรมชาติ แต่เป้าหมายหลักของการไตร่ตรองขึ้นใจคือเพื่อให้ความนึกคิดของท่านมีสิ่งที่หนุนใจ—ความนึกคิดซึ่งทำให้ท่านใกล้ชิดกับพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่เสมอ

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “จงสั่งสมถ้อยคำแห่งชีวิตไว้ในความคิดเจ้า *เสมอไป* ”[5] การไตร่ตรองขึ้นใจเป็นวิธีเรียบง่ายและจรรโลงใจที่จะทำเช่นนั้น

ข้าพเจ้าเชื่อว่านี่ไฟเป็นนักไตร่ตรองขึ้นใจ ท่านกล่าวว่า “จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในพระคัมภีร์, และใจข้าพเจ้าไตร่ตรองพระคัมภีร์ *[ตลอดเวลา]*, และเขียนพระคัมภีร์ไว้เพื่อการเรียนรู้และประโยชน์ของลูกหลานข้าพเจ้า”[6] ท่านคิดถึงลูกหลานของท่านขณะที่ท่านไตร่ตรองและเขียนพระคัมภีร์ ครอบครัวของท่านจะได้ประโยชน์อย่างไรเมื่อท่านพยายาม *ตลอดเวลา* ที่จะให้พระคำของพระผู้เป็นเจ้าเติมเต็มจิตใจท่าน

ข้อพระคัมภีร์ของข้าพเจ้า

เมื่อเร็วๆ นี้ข้าพเจ้าไตร่ตรองขึ้นใจแอลมา 5:16 อ่านว่า “ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจินตนาการได้ไหมว่าท่านได้ยินสุรเสียงของพระเจ้า, ตรัสกับท่าน, ในวันนั้นว่า: จงมาหาเราเถิดเจ้าผู้ได้รับพร, เพราะดูเถิด, งานของเจ้าเป็นงานแห่งความชอบธรรมบนพื้นพิภพ?”

เมื่อสิ้นสัปดาห์ นี่คือสิ่งที่เขียนไว้ในใจข้าพเจ้า ลองนึกถึงการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสว่า “จงมาหาเราเถิดเจ้าผู้ได้รับพร, เพราะดูเถิด, งานของเจ้าเป็นงานแห่งความชอบธรรม” (แอลมา 5:16)

ท่านคงเห็นว่าข้าพเจ้าไม่ได้จำทั้งข้อแบบคำต่อคำ แต่ข้าพเจ้าไตร่ตรองครั้งแล้วครั้งเล่าถึงองค์ประกอบสำคัญของข้อนี้และจะหาข้อนี้ได้จากที่ไหน แต่ส่วนที่ดีที่สุดของกระบวนการดังกล่าวคือในความนึกคิดของข้าพเจ้ามีสิ่งที่ดีกว่าให้นึกถึง ตลอดสัปดาห์ข้าพเจ้านึกภาพพระผู้ช่วยให้รอดทรงมีพระดำรัสเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้า ภาพนั้นสัมผัสใจและสร้างแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าทำ “งานแห่งความชอบธรรม” สิ่งนี้เกิดขึ้นได้เมื่อเรา “ดูที่ [พระคริสต์] ในความนึกคิดทุกอย่าง”[7]

เราต้องตอบโต้

ท่านอาจถามว่า “ทำไมฉันควรทำสิ่งนี้” ข้าพเจ้าขอตอบว่าเรากำลังอยู่ในช่วงเวลาที่ความชั่วร้ายแผ่ขยายไปเรื่อยๆ เราจะแค่ยอมรับสถานภาพปัจจุบันโดยดุษณี เสพย์ถ้อยคำหยาบคายและภาพชั่วร้ายต่างๆ เกือบทุกแห่งหนและไม่ตอบโต้อะไรเลยไม่ได้ เราต้องตอบโต้ เมื่อใจเราเต็มไปด้วยความนึกคิดและภาพที่หนุนใจเรา เมื่อเรา “ระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา”[8] จะไม่มีที่ว่างเหลือไว้ให้สิ่งโสมมและขยะ

ในพระคัมภีร์มอรมอน พระเยซูคริสต์ทรงเชื้อเชิญให้ทุกคน “ไตร่ตรองถึงเรื่องที่ [พระองค์ตรัส]”[9] ให้คิดว่าการไตร่ตรองขึ้นใจเป็นส่วนเสริมของการศึกษาพระคัมภีร์ส่วนตัวและเป็นครอบครัวของท่าน แต่อย่านำมาแทนที่ การไตร่ตรองขึ้นใจเป็นเหมือนการเพิ่มวิตามินระยะยาวให้อาหารทางวิญญาณของท่านในปัจจุบัน

ยากเกินไป

ท่านอาจบอกว่า “การไตร่ตรองขึ้นใจยากเกินไปสำหรับฉัน” อย่าคิดแบบนั้นเลย เรื่องยากอาจเป็นสิ่งที่ดีได้ พระคริสต์ทรงเชื้อเชิญให้เราทำสิ่งที่ยากมากมายเพราะพระองค์ทรงทราบว่าเราจะได้รับพรอันเป็นผลจากความพยายามของเรา[10]

เพื่อนบ้านหนุ่มคนหนึ่งของเราค้นพบวิธีเรียบง่ายในการไตร่ตรองขึ้นใจ เขาใส่ข้อพระคัมภีร์ประจำสัปดาห์ไว้ในโทรศัพท์หน้าหลักของเขา แนวคิดอีกอย่างหนึ่งที่ท่านอาจลองใช้คือการแบ่งปันข้อพระคัมภีร์ของท่านกับพี่น้อง ลูก หรือเพื่อน ข้าพเจ้ากับจูลี่ ภรรยาข้าพเจ้าช่วยเหลือกัน เราเลือกข้อพระคัมภีร์ของเราทุกวันอาทิตย์ เธอติดไว้ที่ตู้เย็น ข้าพเจ้าวางไว้ในรถ จากนั้นเราแบ่งปันข้อคิดเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ตลอดสัปดาห์ นอกจากนี้เรายังชอบสนทนาข้อพระคัมภีร์กับลูกๆ ด้วย เมื่อเราทำเช่นนั้น ดูเหมือนจะทำให้พวกเขารู้สึกสบายใจขึ้นที่ได้แบ่งปันความคิดของพวกเขากับเราเกี่ยวกับพระคำของพระผู้เป็นเจ้า

ข้าพเจ้ากับจูลี่ยังเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มออนไลน์ที่สมาชิกครอบครัว เพื่อนๆ และผู้สอนศาสนาสามารถแบ่งปันพระ-คัมภีร์ของพวกเขาในแต่ละสัปดาห์และบางครั้งมีข้อคิดหรือประจักษ์พยานที่เกี่ยวข้องรวมอยู่ด้วย การเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มช่วยให้ง่ายขึ้นในการทำอย่างสม่ำเสมอ ลูกสาวชั้นมัธยมปลายของข้าพเจ้ากับเพื่อนของเธอกลุ่มหนึ่งใช้สื่อ

สังคมออนไลน์และการส่งข้อความในการแบ่งปันข้อพระคัมภีร์ให้กัน

โปรดอย่าลังเลที่จะรวมผู้คนจากศาสนาอื่นมาอยู่ในกลุ่มของท่าน พวกเขากำลังมองหาวิธียกระดับความนึกคิดและวิธีที่จะรู้สึกใกล้ชิดพระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นเช่นกัน

ได้ประโยชน์อะไรบ้าง

ดังนั้น ได้ประโยชน์อะไรบ้าง ข้าพเจ้ากับจูลี่ไตร่ตรองขึ้นใจพระคัมภีร์สัปดาห์ละหนึ่งข้อเป็นเวลากว่าสามปีแล้ว เราตั้งเป้าหมายไว้ 20 ปี ไม่นานมานี้เธอบอกข้าพเจ้าว่า “เมื่อคุณเชื้อเชิญฉันครั้งแรกให้ไตร่ตรองขึ้นใจข้อพระคัมภีร์ทุกสัปดาห์เป็นเวลา 20 ปี ฉันสงสัยว่าจะทำได้แค่หนึ่งเดือนหรือไม่ ตอนนี้ฉันไม่สงสัยแล้ว ไม่อยากเชื่อเลยว่าน่าสนุกเพียงใดที่ได้ติดข้อพระคัมภีร์ไว้ที่ตู้เย็นในแต่ละสัปดาห์และเพียงไตร่ตรองขึ้นใจทุกครั้งที่มองเห็น นี่เป็นแรงบันดาลใจให้ฉันมาก”

หลังจากไตร่ตรองขึ้นใจเป็นเวลาหกสัปดาห์ พี่น้องสตรีคนหนึ่งจากเทกซัส สหรัฐอเมริกาบอกว่า “ประจักษ์พยานของดิฉันเข้มแข็งขึ้น . . .และดิฉันรู้สึกใกล้ชิดพระบิดาบนสวรรค์มากขึ้น . . .ดิฉันชอบที่ว่าพระคำของพระผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนแปลงตัวดิฉันให้ดีขึ้น”

เพื่อนวัยรุ่นคนหนึ่งเขียนว่า “ฉันชอบมากที่สามารถ [ไตร่ตรองขึ้นใจ] เพราะสิ่งนี้ช่วยให้ฉันมุ่งไปยังสิ่งที่สำคัญจริงๆ”

ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งของเราแบ่งปันว่า “ผมได้ไตร่ตรองขึ้นใจข้อพระคัมภีร์หนึ่งข้อทุกสัปดาห์ตั้งแต่เดือนมิถุนายนปี 2014 และผมชอบมาก . . .ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นเหมือนเพื่อนที่ผมพึ่งพาได้ในยามต้องการ”

ในกรณีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกถึงพระวิญญาณอย่างสมบูรณ์มากขึ้นเมื่อข้าพเจ้าไตร่ตรองขึ้นใจทุกสัปดาห์ ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อพระคัมภีร์เพิ่มพูนขึ้นเช่นกันอันเป็นผลมาจากความพยายามที่จะ “ให้คุณธรรมประดับความนึกคิด [ของข้าพเจ้า] *ไม่เสื่อมคลาย* ”[11]

จงพิจารณาคำเชื้อเชิญและพรอันสูงสุดนี้ที่นีไฟแบ่งปัน “หากท่านจะมุ่งหน้า, *ดื่มด่ำ* พระวจนะของพระคริสต์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้ว, ดูเถิด, พระบิดาตรัสดังนี้: เจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์”[12] ในความหมายของ “ดื่มด่ำพระวจนะของพระคริสต์” การไตร่ตรองขึ้นใจก็เหมือนกับการกินอาหารอร่อยหนึ่งคำแล้วเคี้ยวอย่างช้าๆ เพื่อจะได้ลิ้มรสความอร่อยได้เต็มที่ที่สุด

ข้อพระคัมภีร์ของท่านคืออะไร

ท่านจะไตร่ตรองขึ้นใจพระคัมภีร์หนึ่งข้อแต่ละสัปดาห์ตลอดเดือนนี้ไหม ตลอดปีนี้ไหม หรืออาจนานกว่านั้นไหม ข้าพเจ้ากับจูลี่เชื้อเชิญผู้สอนศาสนาแดลลัส เทกซัสผู้กล้าหาญของเราให้ไตร่ตรองขึ้นใจกับเราเป็นเวลา 20 ปี เราจะข้ามเส้นชัยไปด้วยกันในอีก 17 ปีสั้นๆ จากนั้นเราจะเริ่มเป้าหมายใหม่ที่จะยกระดับความคิดเราและนำเราเข้าใกล้พระคริสต์มากขึ้น

ท่านตรวจสอบความก้าวหน้าของเราได้โดยถามว่า “ข้อพระคัมภีร์ของคุณคืออะไร” แต่ถ้าท่านถาม จงเตรียมแบ่งปันข้อพระคัมภีร์ของท่านเช่นกัน เราแต่ละคนจะได้รับการหนุนใจอันเป็นผลจากการแลกเปลี่ยนของเรา

ท่านนึกภาพออกไหมว่าชีวิตของท่านและครอบครัวจะเปลี่ยนไปอย่างไรหากท่านจารึกพระคัมภีร์ข้อใหม่ไว้ในใจและความนึกคิดของท่านทุกสัปดาห์ในอีกสองสามเดือนข้างหน้าหรือสองสามปีหรือนานกว่านั้น

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา

พระเยซูคริสต์ต้องเริ่มรักพระคัมภีร์ตั้งแต่อายุยังน้อย พระองค์ต้องอ่านและไตร่ตรองพระคัมภีร์ตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กเพื่อจะได้ร่วมสนทนาที่มีความหมายกับพวกอาจารย์ในพระวิหารขณะมีพระชนมายุ 12 พรรษา[13] พระองค์ทรงเริ่มพระพันธกิจของพระองค์เมื่อมีพระชนมายุ 30 พรรษา[14] พระองค์ทรงอ้างอิงพระคัมภีร์ตั้งแต่ช่วงแรกเริ่มและบ่อยครั้งตลอดการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์[15] เราพูดได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ไหมว่าพระเยซูทรงใช้เวลาอย่างน้อย 20 ปีในการศึกษาและไตร่ตรองพระคัมภีร์ในฐานะส่วนหนึ่งของการเตรียมพระพันธกิจของพระองค์ มีอะไรไหมที่ท่านต้องทำในวันนี้เพื่อจะเตรียมตัวทางวิญญาณสำหรับโอกาสในอนาคตที่จะสอนและเป็นพรแก่ครอบครัวท่านและผู้อื่น

ใช้ศรัทธาและลงมือทำ

ในการทบทวน ข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะตัดสินใจออมเงินทุกสัปดาห์ จงใช้ศรัทธาของท่าน ฝึกวินัยตนเอง และลงมือทำ ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนอย่างจริงใจว่าท่านจะเลือกไตร่ตรองพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าในวิธีซึ่งยืดเวลาออกไปและลึกซึ้งยิ่งขึ้นเป็นประจำทุกสัปดาห์ จงใช้ศรัทธาของท่าน ฝึกวินัยตนเอง และลงมือทำ

ไม่เหมือนกับคำเชื้อเชิญลำดับแรกที่ให้ *ออมเงิน* ประโยชน์ทุกอย่างของคำ

เชื้อเชิญลำดับที่สองที่ *ช่วยจิตวิญญาณให้รอด* จะเป็นของท่านตลอดไป—ปลอดภัยจากแมลงและสนิมของโลกนี้[16]

เอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สันให้คำแนะนำและคำสัญญาที่ชัดเจนนี้ว่า “จงศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน ไตร่ตรองและสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน พระคัมภีร์เป็นการเปิดเผย และจะนำการเปิดเผยเพิ่มเติมมาสู่เรา”[17]

สรุป

ข้าพเจ้าสัญญาว่าท่านจะไม่เสียดายที่เขียนข้อพระคัมภีร์ไว้ในความนึกคิดและในใจท่านในแต่ละสัปดาห์ ท่านจะรู้สึกถึงจุดประสงค์ การปกป้อง และพลังอำนาจทางวิญญาณตลอดไป

จงจำพระวจนะของพระเยซูคริสต์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จง. . .ทำสิ่งที่เจ้าเห็นเราทำ”[18] ขอให้เราประยุกต์ใช้พระวจนะของพระองค์ *อย่างเต็มที่* ในชีวิตของเรา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ดู 3 นีไฟ 5:13.
2. ดู แอลมา 37:6; หลักคำสอนและพันธสัญญา 64:33.
3. ข้าพเจ้าใช้คำว่า ***meditizar*** ในภาษาสเปน ซึ่งคือการรวมกันของคำว่า ***meditar*** (ไตร่ตรอง) และ ***memorizar*** (ท่องจำ).
4. ดู 2 โครินธ์ 3:3.
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 84:85; เน้นตัวเอน.
6. 2 นีไฟ 4:15; ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7; 2 นีไฟ 4:16 ด้วย.
7. หลักคำสอนและพันธสัญญา 6:36.
8. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77, 79.
9. 3 นีไฟ 17:3; ดู โมโรไน 10:3 ด้วย.
10. ดู มัทธิว 16:25; 1 นีไฟ 2:20; หลักคำสอนและพันธสัญญา 14:7.
11. หลักคำสอนและพันธสัญญา 121:45; เน้นตัวเอน.
12. 2 นีไฟ 31:20; เน้นตัวเอน.
13. ดู ลูกา 2:42, 46–47.
14. ดู ลูกา 3:23.
15. ดู มัทธิว 4:3–4; ดู มัทธิว 21:13 ด้วย. ข้ออื่นๆ หลายข้อใช้วลี “มีพระคัมภีร์เขียนไว้” และที่คล้ายกันนั้นเพื่อแสดงถึงความคุ้นเคยกับพระคัมภีร์.
16. ดู มัทธิว 6:19–20.
17. ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “พรจากพระคัมภีร์,” *เลียโฮนา*, พ.ค. 2010, 43.
18. 2 นีไฟ 31:12; ดู 3 นีไฟ 27:21 ด้วย.

โดย เอ็ลเดอร์ วอน จี. คีทช์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

บรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าได้รับพรและเป็นสุข

แนวกั้นซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้เราเป็นเหมือนท่าเรือที่ปลอดภัยจากมารและอิทธิพลแห่งการทำลายล้าง

ช่วงที่ผ่านมา ระหว่างการท่องเที่ยวในประเทศออสเตรเลีย ข้าพเจ้าเดินทางไปยังอ่าวรูปเกือกม้าที่สวยงามซึ่งมีชื่อเสียงสำหรับการเล่นกระดานโต้คลื่น ขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปตามชายหาด ข้าพเจ้ารู้สึกติดตรึงใจในความงามของคลื่นลูกใหญ่ที่ซัดแตกกระจายนอกอ่าว และคลื่นลูกเล็กที่ม้วนตัวใกล้กับชายฝั่ง

ขณะที่ข้าพเจ้าเดินเล่นต่อไป ข้าพเจ้าพบกลุ่มนักเล่นกระดานโต้คลื่นชาวอเมริกัน พวกเขาดูอารมณ์เสียกับบางสิ่ง

อย่างชัดเจน ด้วยการพูดคุยเสียงดังและโบกไม้โบกมือไปที่ทะเล เมื่อข้าพเจ้าถามพวกเขาว่ามีอะไรผิดปกติหรือ พวกเขาชี้ไปยังนอกอ่าวซึ่งคลื่นลูกใหญ่กำลังซัดแตกกระจายอยู่

“ดูนั่นสิ” คนหนึ่งบอกข้าพเจ้าอย่างโกรธเคือง “คุณเห็นแนวกั้นหรือเปล่า” เมื่อมองดูใกล้ๆ ข้าพเจ้ามองเห็นแนวกั้นขยายครอบคลุมไปทั้งปากอ่าว ซึ่งเป็นจุดที่คลื่นลูกใหญ่กำลังแตกกระจาย แนวกั้นทำจากตาข่ายที่หนักและพยุงไว้โดยลูกลอยที่อยู่บนพื้นผิวน้ำ ตามที่นักเล่นกระดานโต้คลื่นได้บอก ตาข่ายทิ้งตัวไปจนถึงก้นมหาสมุทร

นักเล่นกระดานโต้คลื่นชาวอเมริกันกล่าวต่อไปว่า “พวกเรามาที่นี่เพียงครั้งเดียวในชีวิตเพื่อโต้คลื่นลูกใหญ่ เราโต้คลื่นเล็กๆ ที่ซัดเข้ามาในอ่าวได้ แต่แนวกั้นทำให้เราไม่สามารถโต้คลื่นลูกใหญ่ได้ พวกเราไม่รู้ว่าทำไมต้องมีแนวกั้น สิ่งที่พวกเรารู้คือมันทำให้การเดินทางของเราหมดสนุก”

ขณะที่นักเล่นกระดานโต้คลื่นชาวอเมริกันเริ่มอารมณ์เสียมากขึ้น ความสนใจของข้าพเจ้าไปอยู่ที่นักเล่นกระดานโต้คลื่นอีกคนที่อยู่บริเวณใกล้เคียงซึ่งเป็นชายที่มีอายุและเป็นคนในพื้นที่ ดูเหมือนว่าเขามีความอดทนน้อยลงขณะฟังคำพร่ำบ่นที่มากขึ้นเรื่อยๆ เกี่ยวกับแนวกั้น

ในที่สุด เขาลุกขึ้นและเดินไปยังคนกลุ่มนั้น โดยไม่พูดอะไรเลย เขาดึงกล้องส่องทางไกลออกมาจากกระเป๋าเป้และยื่นให้นักเล่นกระดานโต้คลื่นคนหนึ่ง พร้อมชี้ไปที่แนวกั้น นักเล่นกระดานโต้คลื่นมองผ่านกล้องส่องทางไกลทีละคน เมื่อถึงคราวข้าพเจ้า ด้วยการขยายของภาพข้าพเจ้าสามารถมองเห็นบางสิ่งที่ข้าพเจ้ามองไม่เห็นมาก่อน นั่นคือครีบปลา—มีฉลามขนาดใหญ่กำลังกินอาหารใกล้แนวปะการังซึ่งอยู่อีกฝั่งของแนวกั้น

คนกลุ่มนั้นสงบลงอย่างรวดเร็ว นักเล่นกระดานโต้คลื่นผู้อาวุโสรับกล้องส่องทางไกลของเขาคืนและหันหลังเดินกลับไป ในขณะนั้นเขาพูดสิ่งที่ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืม “อย่าวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับแนวกั้นมากไปนักเลย” เขากล่าว “มันเป็นสิ่งเดียวที่ป้องกันพวกคุณจากการถูกเขมือบ”

ขณะยืนบนหาดทรายที่สวยงามนั้น มุมมองของเราเปลี่ยนไปทันทีทันใด แนวกั้นซึ่งเคยดูเหมือนแข็งที่อเกะกะและจำกัดขอบเขต—ดูเหมือนทำให้ความสนุกและความน่าตื่นเต้นของการโต้คลื่นลูกใหญ่นั้นลดลง—กลายเป็นบางสิ่งที่แตกต่างไปมาก ด้วยความเข้าใจใหม่ของเราเกี่ยวกับอันตรายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ผิวน้ำ ขณะนี้แนวกั้นคือการปกป้อง ความปลอดภัย และสันติสุข

ขณะที่ท่านและข้าพเจ้าเดินบนเส้นทางของชีวิตและไขว่คว้าความฝัน พระบัญชาและมาตรฐานของพระผู้เป็นเจ้า—เช่นเดียวกับแนวป้องกัน—ซึ่งบางครั้งยากที่จะเข้าใจ ดูภายนอกอาจจะเข้มงวดและไม่ยืดหยุ่น ปิดกั้นเส้นทางที่ดูน่าสนุกและน่าตื่นเต้นซึ่งหลายคนกำลังเดินตามทางนั้น ดังเช่นอัครสาวกเปาโลได้อธิบาย “เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก”[1] ด้วยวิสัยทัศน์ที่จำกัด บ่อยครั้งเราไม่สามารถเข้าใจถึงอันตรายอันใหญ่หลวงที่ซ่อนอยู่ภายใต้พื้นผิวนั้น

แต่พระองค์ผู้ “ทรงเข้าพระทัยสิ่งทั้งปวง”[2] รู้อย่างแน่ชัดว่าอันตรายเหล่านั้นอยู่ที่ใด พระองค์ประทานคำแนะนำแห่งสรรค์แก่เราโดยผ่านพระบัญชาและการนำทางที่เปี่ยมด้วยความรักของพระองค์ เพื่อเราจะหลีกเลี่ยงจากอันตรายนั้นได้—เพื่อเราจะกำหนดแนวทางในชีวิตของเราที่จะได้รับการปกป้องจากผู้ล่าทางวิญญาณและขากรรไกรแห่งบาปที่เปิดกว้าง[3]

เราแสดงความรักต่อพระเจ้า—และศรัทธาของเราในพระองค์—โดยการทำให้ดีที่สุดทุกวันในการทำตามแนวทางที่พระองค์ทรงวางไว้สำหรับเรา และโดยการรักษาพระบัญญัติซึ่งพระองค์ประทานให้เรา เราแสดงให้เห็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งศรัทธาและความรักในสถานการณ์ซึ่งเราไม่เข้าใจเหตุผลอันสมบูรณ์ของพระบัญชาของพระเจ้าหรือเส้นทางที่พระองค์ทรงบัญชาให้เราเดิน มันค่อนข้างง่ายในการเดินตามเส้นทางที่อยู่ในแนวกั้นเมื่อเรารู้ว่ามีฟันแหลมคมของนักล่าจำนวนมากอยู่นอกแนวกั้น เป็นเรื่องยากมากกว่าที่จะรักษาเส้นทางของเราให้อยู่ภายในแนวกั้นเมื่อทั้งหมดที่เราเห็นคือความน่าตื่นตาตื่นใจและน่าหลงใหลของคลื่นที่อยู่อีกฝั่ง อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาเหล่านั้น—เวลาเมื่อเราเลือกแสดงศรัทธา วางใจในพระผู้เป็นเจ้า และแสดงความรักของเราต่อพระองค์—เราจะเติบโตและได้รับอย่างเต็มที่

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

อานาเนียไม่เข้าใจในพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าที่จะตามหาและให้พรเซาโล—ชายผู้มีอำนาจในการจำคุกผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ แต่เพราะเขาเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า อานาเนียเป็นเครื่องมือในการเกิดใหม่ทางวิญญาณของอัครสาวกเปาโล[4]

เมื่อเราวางใจพระเจ้า ใช้ศรัทธาของเราเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และเดินตามวิถีทางที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้เรา เรากลายเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราเป็นมากขึ้น "การที่จะเป็น" นี้—ใจที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสนี้—มีความสำคัญมาก ดังที่เอ็ลเดอร์ดัลลิน เอช. โอคส์ได้สอนเราว่า "ด้วยการแสดงออกภายนอกเท่านั้นจึงยังไม่พอ พระบัญญัติ ศาสนพิธี และพันธสัญญาของพระกิตติคุณไม่ได้เป็นรายการเงินฝากที่สะสมไว้ในบัญชีสวรรค์ พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์คือแผนซึ่งเสดงให้เราเห็นว่าจะเป็นในแบบที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงประสงค์ให้เราเป็น "[5]

ดังนั้น การเชื่อฟังที่แท้จริงคือการมอบตัวเราทั้งหมดไว้กับพระองค์และยอมให้พระองค์ทรงกำหนดวิถีทางของเรา ทั้งในเวลาสุขและทุกข์ จงเข้าใจว่าพระองค์ทรงสามารถทำให้เราเป็นได้มากกว่าที่เราสามารถทำได้ด้วยตัวเราเอง

เมื่อเรายอมตนต่อพระประสงค์ของพระองค์ เราได้รับสันติสุขและความสุขเพิ่มขึ้น กษัตริย์เบนจามินสอนว่าผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าเป็น "พรและเป็นสุข. . .ในทุกสิ่ง, ทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ"[6] พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้เรามีปีติ พระองค์ทรงต้องการให้เรามีสันติสุข พระองค์ทรงต้องการให้เราประสบความสำเร็จ พระองค์ทรงต้องการให้เราปลอดภัยและได้รับการปกป้องจากอิทธิพลทางโลกรอบตัวเรา

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระบัญชาของพระเจ้าไม่ได้ก่อให้เกิดความสับสนและความเหนื่อยยากจากแนวกั้นที่เราต้องเรียนรู้ที่จะทนในชีวิตนี้ เพื่อเราจะได้รับความสูงส่งในชีวิตหน้า แต่แนวกั้นซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้เราเป็นเหมือนท่าเรือที่ปลอดภัยจากมารและอิทธิพลแห่งการทำลายล้างซึ่งสามารถลากเราสู่ความลึกของหายนะได้ พระบัญญัติของพระเจ้าประทานให้ด้วยความรักและความห่วงใย มีจุดมุ่งหมายเพื่อปีติของเราในโลกนี้[7] เท่าๆ กับเพื่อปีติและความสูงส่งของเราในโลกที่จะมาถึง พระบัญญัติแสดงถึงวิธีที่เราควรกระทำ—และที่สำคัญมากไปกว่านั้นคือช่วยให้เราเข้าใจว่าเราควรเป็นคนเช่นไร

ขณะที่ทุกสิ่งดีและจริง พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุด การแสดงออกถึงการเชื่อฟังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งเกิดขึ้นตลอดนิรันดร์ เมื่อพระบุตรยอมพระองค์ต่อพระประสงค์ของพระบิดา พระองค์ทรงร้องขอด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างที่สุดว่าให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไป—ว่าพระองค์จะเดินในวิถีทางอื่นนอกเหนือจากทางที่ได้มอบหมายไว้สำหรับพระองค์—พระคริสต์ทรงยอมมอบพระองค์เองในวิถีทางที่พระบิดาทรงประสงค์ให้พระองค์ดำเนินตาม นั่นคือวิถีทางที่นำไปสู่เกทเสมนีและกลโกธา ที่ซึ่งพระองค์ทนต่อความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานอันไม่สามารถจินตนาการได้ ที่ซึ่งพระองค์ถูกทิ้งไว้เพียงลำพังขณะพระวิญญาณของพระบิดาถอนออกมา แต่เส้นทางเส้นเดียวกันนี้ที่นำมาสู่อุโมงค์ฝังศพอันว่างเปล่าในวันที่สามด้วยเสียงร้องของ "พระองค์ทรงฟื้น!"[8]

ดังก้องกังวานในหูและหัวใจของผู้ที่รักพระองค์ นี่รวมถึงปีติและความอบอุ่นใจอันไม่อาจจินตนาการได้ โดยมีศูนย์กลางที่การชดใช้ของพระองค์สำหรับบุตรและธิดาของพระเจ้าตลอดนิรันดร—โดยยอมให้พระประสงค์ของพระองค์กลืนเข้าไปในพระประสงค์ของพระบิดา พระคริสต์ได้มอบความหวังของสันติสุขนิรันดร์ ปีตินิรันดร์ และชีวิตนิรันดร์แก่เรา

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเราคือบุตรและธิดาของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงต้องการให้เรามีความสุขและปลอดภัย และได้รับพร เพื่อการนี้ พระองค์ทรงกำหนดวิธีที่จะนำเรากลับไปหาพระองค์ และทรงจัดตั้งแนวกั้นเพื่อปกป้องเราในระหว่างทาง หากเราทำให้ดีที่สุดในการเดินตามทางนั้น เราจะพบความปลอดภัย ความสุขและสันติสุขอย่างแท้จริง และหากเรายอมตนต่อพระประสงค์ของพระองค์ เราจะเป็นดังที่พระองค์ทรงต้องการให้เราเป็น ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. 1 โครินธ์ 13:12.
2. หลักคำสอนและพันธสัญญา 88:6.
3. ดู บอยด์ เค. แพคเกอร์ "Spiritual Crocodiles," *Ensign,* May 1976, 30–32.
4. ดู กิจการ 9:10–18.
5. ดัลลิน เอช.โอคส์, "การท้าทายเพื่อที่จะเป็น" *เลียโฮนา,* ม.ค. 2001, 47.
6. โมไซยาห์ 2:41.
7. ดู 2 นีไฟ 2:25.
8. ดู มัทธิว 28:6; มาระโก 16:6.

โดย แคโรล เอ็ม. สตีเฟนส์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสมาคมสงเคราะห์สามัญ

“ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา”

พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าคือการที่พระองค์แสดงความรักต่อเราและการเชื่อฟังกฎของพระองค์คือการที่เราแสดงความรักต่อพระองค์

เมื่อเจ็นลูกสาวคนโตของเรานำลูกสาวคนที่สามกลับจากโรงพยาบาล ดิฉันไปบ้านเธอเพื่อช่วยเหลือ หลังจากลูกสาวคนโตของเธอไปโรงเรียนแล้วเราเห็นชัดว่าสิ่งที่เจ็นต้องการมากที่สุดคือพักผ่อน ด้วยเหตุนี้ความช่วยเหลือที่ดิฉันจะให้ได้ดีที่สุดคือพาโคลอี้ลูกสาวของเธอไปบ้านดิฉันเพื่อให้คุณแม่ของเธอกับน้องสาวตัวน้อยได้มีเวลาเงียบๆ บ้าง

ดิฉันคาดเข็มขัดที่นั่งให้โคลอี้ แล้วก็คาดเข็มขัดที่นั่งให้ตนเอง และขับออกถนนใหญ่ แต่ก่อนจะถึงสุดถนน โคลอี้ปลดเข็มขัดที่นั่งแล้วลุกขึ้นยืน มองข้ามไหล่ดิฉัน และพูดคุยกับดิฉัน! ดิฉันจอดรถชิดขอบทาง ลงจากรถ และคาดเข็มขัดที่นั่งให้เธออีกครั้ง

เราเริ่มเดินทางต่อแต่ไปได้ไม่ไกลเธอก็ลุกจากที่นั่งอีก ดิฉันทำขั้นตอนเดิม แต่คราวนี้ดิฉันยังไม่ทันกลับขึ้นรถและคาดเข็มขัดที่นั่งให้ตนเอง โคลอี้ก็ลุกขึ้นยืนแล้ว!

ดิฉันพบตนเองนั่งอยู่ในรถที่จอดชิดขอบทาง กำลังใช้เรี่ยวแรงขับเคี่ยวกับเด็กสามขวบ และเธอชนะ!

ดิฉันพูดทุกอย่างที่คิดออกเพื่อทำให้เธอเชื่อมั่นว่าการนั่งติดอยู่กับที่เป็นความคิดที่ดี เธอไม่เชื่อ! ดิฉันจึงตัดสินใจลองวิธียื่นเงื่อนไข

ดิฉันพูดว่า “โคลอี้ ถ้าหนูจะคาดเข็มขัดนั่งอยู่กับที่ ทันทีที่ไปถึงบ้านยายเราจะปั้นดินน้ำมันกัน”

ไม่มีคำตอบ

“โคลอี้ ถ้าหนูจะคาดเข็มขัดนั่งอยู่กับที่เราจะทำขนมปังกันเมื่อไปถึงบ้านยาย”

ไม่มีคำตอบ

ดิฉันลองอีกครั้ง “โคลอี้ ถ้าหนูจะคาดเข็มขัดนั่งอยู่กับที่ เราจะแวะซื้อขนมที่ตลาด!”

หลังจากพยายามสามครั้ง ดิฉันก็รู้ว่าวิธีนี้ไม่ได้ผล เธอเด็ดเดี่ยว และไม่มีเงื่อนไขที่มากพอจะทำให้เธอนั่งอยู่กับที่ได้

เราจะใช้เวลานั่งอยู่ที่จอดริมถนนทั้งวันไม่ได้ แต่ดิฉันต้องการเชื่อฟังกฎ และไม่ปลอดภัยแน่ถ้าจะขับรถไปทั้งๆ ที่โคลอี้ลุกขึ้นยืน ดิฉันสวดอ้อนวอนในใจและได้ยินพระวิญญาณกระซิบว่า “สอนเธอ”

ดิฉันหันไปมองเธอและดึงเข็มขัดที่นั่งของดิฉันออกจากตัวเพื่อให้เธอเห็น ดิฉันบอกว่า “โคลอี้ ยายกำลังคาดเข็มขัดที่นั่งเพราะเข็มขัดจะคุ้มครองยาย แต่หนูไม่คาดเข็มขัดที่นั่ง หนูจะไม่ปลอดภัย และยายจะเสียใจมากถ้าหนูบาดเจ็บ”

เธอมองดิฉัน ดิฉันแทบจะมองเห็นวงล้อกำลังหมุนอยู่ในสมองน้อยๆ

ของเธอขณะรอคำตอบด้วยความกระวนกระวายใจ ในที่สุดดวงตากลมโตสีฟ้าของเธอก็ลุกวาว เธอพูดว่า “คุณยายคะ คุณยายอยากให้หนูคาดเข็มขัดเพราะคุณยายรักหนู!”

พระวิญญาณสถิตอยู่ในรถขณะที่ดิฉันแสดงความรักต่อเด็กน้อยผู้น่ารัก ดิฉันไม่ต้องการสูญเสียความรู้นั้น แต่รู้ว่ามีโอกาสด้วยเหตุนี้จึงลงจากรถมาคาดเข็มขัดที่นั่งให้เธอ แล้วถามว่า “โคลอี้ หนูได้โปรดนั่งอยู่กับที่ได้มั้ยจ๊ะ” เธอนั่งอยู่กับที่ตลอดทางจนถึงตลาดเพื่อซื้อขนม! เธอคาดเข็มขัดนั่งอยู่กับที่ตลอดทางจากตลาดจนถึงบ้านของดิฉัน แล้วเราก็ทำขนมปังและปั้นดินน้ำมันกัน เพราะโคลอี้ไม่ลืม!

เมื่อขับรถบนถนนอีกครั้งวันนั้น พระคัมภีร์ข้อหนึ่งอยู่ในความคิดดิฉัน “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา”[1] เรามีกฎเกณฑ์ให้สอน นำทาง และคุ้มครองลูกๆ เพราะอะไรหรือ เพราะความรักมากมายที่เรามีให้พวกเขา แต่ถ้าโคลอี้ไม่เข้าใจว่าดิฉันปรารถนาจะให้เธอนั่งอยู่กับที่ในรถก็เพราะดิฉันรักเธอ เธอจะไม่ยอมทำสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นข้อห้าม เธอรู้สึกว่าเข็มขัดจำกัดเสรีภาพของเธอ

เช่นเดียวกับโคลอี้ เราจะเลือกมองว่าพระบัญญัติเป็นข้อจำกัดก็ได้ เราอาจรู้สึกบางครั้งว่ากฎของพระผู้เป็นเจ้าจำกัดเสรีภาพของเรา นำสิทธิ์เสรีไปจากเรา และจำกัดการเติบโตของเรา แต่เมื่อเราพยายามเข้าใจมากขึ้น เมื่อเรายอมให้พระบิดาทรงสอนเรา เราจะเริ่มเห็นว่ากฎของพระองค์คือการที่พระองค์แสดงความรักต่อเรา และการเชื่อฟังกฎของพระองค์คือการที่เราแสดงความรักต่อพระองค์

โดยเปรียบเทียบ ถ้าท่านพบตนเองจอดรถอยู่ริมถนน ดิฉันขอแนะนำหลักธรรมสองสามประการที่หากทำตามแล้วจะช่วยท่านกลับมาบน “ถนนแห่งศรัทธาและการเชื่อฟัง” ได้ไหมคะ[2]

ประการแรก วางใจพระผู้เป็นเจ้า

วางใจในแผนนิรันดร์ของพระองค์สำหรับท่าน เราแต่ละคนเป็น “ปียบุตรหรือปียธิดาทางวิญญาณของพระบิดาพระมารดาบนสวรรค์” ความรักที่พระองค์ทั้งสองมีต่อเราประจักษ์ชัดในพระบัญญัติ พระบัญญัติเป็นคำแนะนำสำคัญยิ่งที่จะสอน นำทาง และคุ้มครองเราขณะที่เรา “รับประสบการณ์ทางโลก”[3]

ใน “โลกก่อนเกิด” เราใช้สิทธิ์เสรียอมรับแผนของพระผู้เป็นเจ้า[4] และเราเรียนรู้ว่าการเชื่อฟังกฎนิรันดร์ของพระผู้เป็นเจ้าสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของเราในแผนของพระองค์ พระคัมภีร์สอนว่า “มีกฎ, ประกาศิตไว้ในสวรรค์อย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้ก่อนการวางรากฐานของโลกนี้, ซึ่งในนั้นทรงกำหนดพรไว้ทุกประการ”[5] ถ้าเราเชื่อฟังกฎ เราได้รับพร

แม้มีความผิดพลาดสารพัด การตรงกันข้าม และการเรียนรู้ที่มาควบคู่กับประสบการณ์มรรตัยของเรา แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยมองข้ามศักยภาพนิรันดร์ของเรา แม้เราจะมองข้ามก็ตาม เราวางใจพระองค์ได้ “เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์กลับไป”[6] และพระองค์ทรงเตรียมทางผ่านการชดใช้ของพระบุตรพระองค์พระเยซูคริสต์ การชดใช้ “เป็นแก่นแท้ของแผนแห่งความรอด”[7]

ประการที่สอง วางใจพระเยซู

การแสดงออกขั้นสูงสุดของการเชื่อฟังและความรักที่บริสุทธิ์คือการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงยินยอมต่อพระประสงค์ของพระบิดา พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อเรา พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะติดสนิทอยู่กับความรักของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดาและติดสนิทอยู่กับความรักของพระองค์”[8]

พระเยซูทรงสอนด้วยว่า

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน

“นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก

“ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”[9]

ทุกวันอาทิตย์เรามีโอกาสไตร่ตรองและระลึกถึงความรักอันบริสุทธิ์ของพระผู้ช่วยให้รอดขณะรับส่วนเครื่องหมายการชดใช้อันไม่มีขอบเขตของพระองค์ ระหว่างศีลระลึก ดิฉันมองดูมือและแขนที่ยื่นมาส่งผ่านขนมปังและน้ำ ขณะที่

ดิฉันเอื้อมมือไปรับส่วน ดิฉันทำพันธสัญญาว่าดิฉันเต็มใจรับพระนามของพระองค์ เพื่อระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา และรักษาพระบัญญัติ และพระองค์ทรงสัญญา “ว่า [เรา] จะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับ [เรา] ตลอดเวลา”[10]

ประการที่สาม วางใจสุรเสียงกระซิบของพระวิญญาณ จำได้ไหมว่าพระวิญญาณทรงกระซิบพระคัมภีร์ข้อหนึ่งกับดิฉันในช่วงประสบการณ์กับโคลอี้ ข้อนั้นใน ยอห์น 14:15: “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” และข้อสำคัญเหล่านี้ตามมา

“เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป

“คือพระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะมองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ พวกท่านรู้จักพระองค์เพราะพระองค์สถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ท่ามกลางท่าน”[11]

สมาชิกที่ได้รับการยืนยันและมีค่าควรทุกคนของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมีสิทธิ์รับความเป็นเพื่อนกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ การอดอาหาร การสวดอ้อนวอน การศึกษาพระคัมภีร์และการเชื่อฟังทำให้เราสามารถได้ยินและรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณมากขึ้น

เมื่อความคิดท่านเต็มไปด้วยความสงสัยและความสับสน พระบิดาและพระบุตรจะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเตือนและนำทางท่านอย่างปลอดภัย ผ่านอันตรายของการเดินทางในมรรตัยนี้ พระองค์จะทรงช่วยท่านจดจำ ปลอบโยนท่าน และทำให้ท่านเปี่ยมไปด้วย “ความหวังและความรักอันบริบูรณ์”[12]

ประการที่สี่ วางใจคำแนะนำของศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิต พระบิดาของเราทรงเตรียมทางให้เราได้ยินพระวจนะของพระองค์และรู้กฎของพระองค์ผ่านศาสดาพยากรณ์ พระเจ้าทรงประกาศว่า “คำของเรา . . . จะเกิดสัมฤทธิผลทั้งหมด, ไม่ว่าโดยเสียงของเราเองหรือโดยเสียงของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา, ก็เหมือนกัน.”[13]

เมื่อเร็วๆ นี้ ศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตแนะนำให้เรา “ระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์”[14] และให้ดำเนินชีวิตตามกฎแห่งการอดอาหาร การเชื่อฟังคำแนะนำจากศาสดาพยากรณ์เตรียมทางให้เราเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า รักพระองค์และเพื่อนบ้านของเราขณะที่เราเพิ่มพูนศรัทธาในพระเยซูคริสต์และยื่นมือออกไปรักและห่วงใยผู้อื่น[15]

มีความปลอดภัยในการทำตามพระคำของพระเจ้าผ่านศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกประธานโธมัส เอส. มอนสัน ที่ปรึกษาในฝ่ายประธานสูงสุด และสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองเป็นศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผย ในโลกที่ความกลัว สิ่งรบกวน ความทุกข์ยาก และความโกรธเพิ่มขึ้นทุกขณะ เราสามารถมองไปยังพวกท่านเพื่อดูว่าสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์—ผู้เปี่ยมด้วยจิตกุศล—มอง ฟัง และมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อประเด็นที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง พวกท่านเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ และตอบรับด้วยจิตกุศล ความรักอันบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พวกท่านเป็นพยานถึง

หลังจากประสบการณ์ที่ดิฉันมีกับโคลอี้ ดิฉันค้นคว้าพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพระบัญญัติและความรัก ดิฉันพบหลายข้อ แต่ละข้อย้ำเตือนเราว่าพระบัญญัติของพระองค์คือการที่พระองค์แสดงความรักต่อเรา และการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์คือการที่เราแสดงความรักต่อพระองค์

ดิฉันเป็นพยานว่าเมื่อเราวางใจพระผู้เป็นเจ้าพระบิดานิรันดร์ของเรา วางใจพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์ และใช้ศรัทธาในการชดใช้ วางใจสุรเสียงกระซิบของพระวิญญาณ และวางใจคำแนะนำของศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิต เราจะพบหนทางออกจากขอบถนนและเดินทางต่ออย่างปลอดภัย—ไม่ใช่แค่อดทน แต่พบปีติระหว่างเดินทางกลับบ้านด้วย ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. ยอห์น 14:15.
2. นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น, “ท่านรู้มากพอ,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2008, 15.
3. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2010, 165.
4. ดู “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก.”
5. หลักคำสอนและพันธสัญญา 130:20.
6. รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, ใน R. Scott Lloyd, “God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches,” Church News section of LDS.org, Jan. 28, 2014.
7. รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “เตรียมรับพรของพระวิหาร,” *เลียโฮนา,* ต.ค. 2010, 49.
8. ยอห์น 15:10.
9. มัทธิว 22:37–39.
10. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77, 79.
11. ยอห์น 14:16–17.
12. โมโรไน 8:26.
13. หลักคำสอนและพันธสัญญา 1:38.
14. อพยพ 20:8.
15. ดู *คู่มือเล่ม 2: การบริหารงานศาสนจักร* (2010), 6.1.2.

โดย เอ็ลเดอร์อัลเลน ดี. เฮย์นี
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

จงจำไว้ว่าเราได้วางใจผู้ใด

ความหวังที่เราจะมีชีวิตอีกครั้งกับพระบิดาขึ้นอยู่กับการชดใช้ของพระเยซูคริสต์

เมื่อข้าพเจ้าอายุเก้าขวบ คุณยายข้าพเจ้า ที่มีผมขาว สูงประมาณ 1.5 เมตร มาเยี่ยมบ้านเราเป็นเวลาสองสามสัปดาห์ บ่ายวันหนึ่งขณะที่ท่านยังอยู่ พี่ชายสองคน รวมทั้งข้าพเจ้าตัดสินใจไปขุดหลุมที่สนามตรงข้ามบ้านของเรา ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเล่นแบบนี้ทำไม บางครั้งพวกเด็กผู้ชายชอบขุดหลุม เราเปื้อนนิดหน่อย ไม่ถึงขนาดทำให้มีปัญหามาก เด็กชายคนอื่นๆในละแวกบ้านเห็นพวกเราและแลดูว่าเพียงการขุดหลุมก็เป็นเรื่องน่าตื่นเต้น จึงตัดสินใจเข้ามาช่วย แล้วเราทุกคนก็เปื้อน ดินเริ่มแข็ง เราจึงลากสายยางมารดน้ำเล็กน้อยที่ก้นหลุมเพื่อให้ดินอ่อนตัว เราเริ่มเปื้อนโคลนเมื่อเราขุดต่อไป แต่หลุมนั้นเริ่มลึกขึ้น

บางคนในกลุ่มคิดว่าเราควรทำให้หลุมของเรากลายเป็นสระน้ำ เราจึงเติมน้ำให้เต็ม โดยที่อายุน้อยที่สุดและต้องการเป็นที่ยอมรับ ข้าพเจ้าโดนโน้มน้าวให้กระโดด ซึ่งข้าพเจ้าก็ทำตาม ตอนนี้ข้าพเจ้าเลอะเทอะมาก ข้าพเจ้าไม่คิดว่าตัวจะเต็มไปด้วยโคลนในตอนแรก แต่สุดท้ายก็จบแบบนั้น

เมื่ออากาศเริ่มหนาว ข้าพเจ้าข้ามถนน ตั้งใจจะเดินเข้าบ้าน คุณยายเจอข้าพเจ้าตรงประตูหน้าบ้าน และไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเข้าบ้าน ท่านบอกว่าหากปล่อยให้เข้าไป โคลนจะเปื้อนพื้นบ้าน ซึ่งท่านเพิ่งทำความสะอาด ข้าพเจ้าจึงทำสิ่งที่เด็กเก้าขวบจะทำในสถานการณ์นั้นคือวิ่งไปที่ประตูหลังบ้าน แต่ท่านเร็วกว่าที่ข้าพเจ้าคิด ข้าพเจ้าโกรธ กระทืบเท้า และเรียกร้องที่จะเข้าบ้าน แต่ประตูยังคงปิดอยู่

ข้าพเจ้าตัวเปียก เปื้อนโคลน หนาวสั่น และจินตนาการตามประสาเด็กว่าข้าพเจ้าคงต้องตายที่สนามหลังบ้านตนเอง สุดท้าย ข้าพเจ้าถามคุณยายว่าจะต้องทำอะไรเพื่อจะเข้าบ้านได้ โดยไม่ทันรู้ตัว คุณยายก็ฉีดน้ำล้างโคลนจากตัวข้าพเจ้าขณะยืนอยู่สนามหลังบ้าน หลังเวลาผ่านไปราวกับชั่วนิรันดร์ คุณยายเห็นว่าข้าพเจ้าสะอาดดีแล้ว จึงปล่อยให้เข้าบ้าน ซึ่งในบ้านนั้นอุ่น และข้าพเจ้าได้สวมเสื้อผ้าที่แห้งและสะอาด

เมื่อพิจารณาเรื่องนี้ในเชิงอุปมา ขอให้ไตร่ตรองพระดำรัสของพระเยซูคริสต์ต่อไปนี้ “และไม่มีสิ่งที่ไม่สะอาดจะเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์ได้; ฉะนั้นไม่มีสิ่งใดเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระองค์นอกจากบรรดาผู้ที่ล้างอาภรณ์ของพวกเขาในเลือดของเรา, เพราะศรัทธาของพวกเขา, และการกลับใจจากบาปทั้งหมดของพวกเขา, และความซื่อสัตย์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ของพวกเขา.”[1]

การยืนอยู่นอกบ้านให้คุณยายฉีดน้ำใส่เป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงพอใจและน่าอึดอัด การถูกปฏิเสธโอกาสที่จะกลับไปอยู่กับพระบิดาบนสวรรค์เพราะเราเลือกอยู่ในบ่อหรือโคลนแห่งบาปที่ทำให้แปดเปื้อนจะเป็นสิ่งที่น่าสลดชั่วนิรันดร์ เราไม่ควรหลอกตัวเองถึงสิ่งที่เราต้องทำเพื่อจะกลับ

ไปและคงอยู่ในที่ประทับของพระบิดาบนสวรรค์ เราต้องสะอาด

ก่อนมายังโลกนี้ เราเข้าร่วมในสภาใหญ่ในฐานะบุตรธิดาทางวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า[2] เราแต่ละคนตั้งใจฟังและไม่มีใครหลับ ในสภานั้น พระบิดาบนสวรรค์ทรงนำเสนอแผนหนึ่ง เพราะแผนธำรงสิทธิ์เสรีของเราไว้ และกำหนดให้เราต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ของเราเอง ไม่ใช่จากประสบกาณ์ของพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่าเราจะทำบาป พระองค์ทรงรู้อีกว่าบาปจะทำให้เราไม่สะอาดและไม่สามารถกลับไปยังที่ประทับของพระองค์ได้ เพราะที่ซึ่งพระองค์ประทับสะอาดยิ่งกว่าบ้านที่คุณยายทำความสะอาดแล้ว

เพราะพระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงรักเราและทรงมีพระประสงค์ที่ “ทำให้เกิดความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์ของมนุษย์”[3] แผนของพระองค์รวมถึงบทบาทของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์หนึ่งผู้ทรงสามารถช่วยเราให้สะอาด ไม่ว่าเราเคยสกปรกมาก่อนเพียงใด เมื่อพระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงประกาศถึงความจำเป็นของพระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราทุกคนหันไปมองพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นพระบุตรหัวปีในวิญญาณ พระผู้ซึ่งได้ก้าวหน้าถึงจุดที่ทรงเป็นเช่นพระบิดา[4] ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราทุกคนรู้ว่าต้องเป็นพระองค์ และไม่มีใครในบรรดาพวกเราทำได้ มีแต่เพียงพระองค์ที่สามารถทำได้ และพระองค์ทรงทำ

ในสวนเกทเสมนีและบนกางเขนที่กลโกธา พระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ทั้งร่างกายและวิญญาณ ทรงสั่นเพราะความเจ็บปวด พระโลหิตหลั่งจากทุกขุมขน ทรงวิงวอนพระบิดาให้ทรงเลื่อนถ้วยแห่งความขมขื่นนี้จากพระองค์[5] แต่พระองค์ยังทรงดื่มจากถ้วยนั้น[6] ทำไมพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ในพระดำรัสของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์จะถวายเกียรติแด่พระบิดาของพระองค์ และทรงเสร็จสิ้น “การเตรียมเพื่อลูกหลานมนุษย์”[7] พระองค์ทรงประสงค์จะรักษาพันธสัญญาของพระองค์และทรงเปิดทางให้เรากลับบ้าน ในทางกลับกันพระองค์ทรงเรียกร้องอะไรจากเรา พระองค์ทรงวิงวอนให้เราสารภาพบาปของเรา และกลับใจเพื่อเราจะไม่ทนทุกข์ดังเช่นพระองค์[8] พระองค์ทรงเชื้อเชิญเราให้สะอาดเพื่อเราจะไม่ถูกทิ้งอยู่ด้านนอกที่ประทับของพระบิดาบนสวรรค์

แม้การหลีกเลี่ยงจากบาปเป็นรูปแบบชีวิตที่ปรารถนา ตราบเท่าที่มีพลังแห่งการชดใช้ของพระเยซูคริสต์เกี่ยวโยงอยู่ นี่ไม่สำคัญว่าเรา เคยทำบาปใดมาก่อน หรือเราทำบาปมามากมายเพียงใด ไม่สำคัญว่าเราละอายหรืออับอายเพียงใด เพราะบาป ดังที่ศาสดาพยากรณ์นีไฟกล่าวว่า “รุกราน[เรา]โดยง่าย”[9] ไม่สำคัญว่าครั้งหนึ่งเราเคยขายสิทธิบุตรหัวปีโดยแลกกับถั่วแดง[9]

สิ่งสำคัญคือ พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า ทรงทน “ความเจ็บปวดและความทุกข์และการล่อลวงทุกอย่าง” เพื่อว่า “พระองค์จะทรงรู้ตามเนื้อหนังว่าจะทรงช่วยผู้คนของพระองค์ตามความทุพพลภาพของพวกเขาได้อย่างไร”[11] สิ่งสำคัญคือ พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะอ่อนน้อม[12] ลงมาบนโลก และทรงลง “ต่ำกว่าสิ่งทั้งปวง”[13] และทรงทนทุกข์ต่อ “ความขัดแย้งที่รุนแรงกว่ามนุษย์คนใด”[14] จะทนได้ สิ่งสำคัญคือพระคริสต์ทรงกำลังวิงวอนแทนเราต่อพระบิดา โดยตรัสว่า “พระบิดา, ขอ

พระองค์ทอดพระเนตรความ ทุกขเวทนา และความตายของคนที่มิได้ทำบาป, ผู้ที่พระองค์พอพระทัยมาก; . . .ดังนั้น, พระบิดา, ขอทรงละเว้นพี่น้องเหล่านี้ของข้าพระองค์ที่เชื่อในนามของข้าพระองค์, เพื่อพวกเขาจะมาหาข้าพระองค์และมีชีวิตอันเป็นนิจ”[15] นั่นคือสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริง และสิ่งนี้ให้ความหวังใหม่แก่เรา และความตั้งใจที่จะปรับปรุงตนเองต่อไป เพราะพระองค์ไม่ทรงลืมเรา[16]

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะไม่ทรงหันไปจากเราเมื่อเราแสวงหาพระองค์อย่างอ่อนน้อม เพื่อจะกลับใจ พระองค์จะไม่ทรงมองว่าเราเกินจะเยียวยา พระองค์จะไม่ตรัสว่า “โอ ไม่เจ้าทำบาปอีกแล้ว” พระองค์จะไม่ทรงปฏิเสธเราเพราะความล้มเหลวในความเข้าใจว่าเป็นการยากเพียงใดที่จะหลีกเลี่ยงบาป พระองค์ทรงเข้าใจทุกสิ่งอย่างถ่องแท้ รวมถึงความเจ็บปวด ความอับอาย และความผิดหวัง ซึ่งเป็นผลของบาปอันหลีกเลี่ยงไม่ได้

การกลับใจมีอยู่จริง และเป็นไปได้ สิ่งนี้ไม่ใช่ประสบการณ์ที่คิดขึ้นมาเอง หรือเป็นผลของ “จิตใจที่ไร้สติ”[17] การกลับใจมีพลังที่จะยกภาระออกไปและแทนที่ด้วยความหวัง ทั้งสามารถนำการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่มาสู่จิตใจ ซึ่งส่งผลให้เรา “ไม่มีใจที่จะทำความชั่วอีก, แต่จะทำความดีโดยตลอด”[18] เป็นสิ่งจำเป็นที่ว่าการกลับใจไม่ใช่เรื่องง่าย สิ่งสำคัญที่เป็นนิรันดร์ก็เช่นเดียวกัน แต่ผลเหล่านั้นคุ้มค่า ดังที่ประธานบอยด์เค. แพคเกอร์เป็นพยานในคำปราศรัยสุดท้ายของท่านต่อสาวกเจ็ดสิบของศาสนจักร “ข้อคิดเป็นดังนี้: การชดใช้ไม่ทิ้งร่องรอย สิ่งที่การชดใช้ซ่อมแซมก็จะได้รับการซ่อมแซม . . .การชดใช้ไม่ทิ้งร่องรอย การชดใช้รักษา และสิ่งที่การชดใช้รักษาจะหายดี”[19]

ในทำนองเดียวกัน ความหวังที่เราจะมีชีวิตอีกครั้งกับพระบิดาขึ้นอยู่กับการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นความเต็มใจของพระองค์ผู้ไร้บาป แม้ความยุติธรรมจะไม่มีผลต่อพระองค์ พระองค์ทรงรับเอาการล่วงละเมิดทั้งมวลของมนุษยชาติ รวมถึงบาปของบุตรและธิดาบางคนของพระผู้เป็นเจ้าเลือกทนทุกข์ด้วยตัวของเขาเอง

ในฐานะสมาชิกของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย เราเชื่อว่ามีพลังที่ยิ่งใหญ่ในการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดกว่าผู้คนทั่วไปเพราะเรารู้ว่า ถ้าเราทำพันธสัญญา กลับใจอย่างต่อเนื่อง และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระองค์จะทรงให้เราเป็นทายาทร่วมกับพระองค์[20] และเฉกเช่นพระองค์เราจะรับทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมี[21] นี่คือหลักคำสอนที่สำคัญ และเป็นความจริง การชดใช้ของพระเยซูคริสต์ทำให้คำเชื้อเชิญของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “จงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม”[22] เป็นไปได้อย่างแน่นอนและไม่ไกลเกินเอื้อม

พระคัมภีร์สอนว่าทุกคนต้อง “ถูกพิพากษาตามการพิพากษาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า”[23] ในวันนั้นเราจะไม่มีโอกาสซ่อนตัวท่ามกลางฝูงชน หรือกล่าวโทษผู้อื่น เพื่อแก้ตัวสำหรับความไม่สะอาดของเรา พระคัมภีร์ยังสอนเราว่าพระเยซูคริสต์ พระองค์ผู้ทรงทนทุกข์เพื่อบาปของเรา ผู้ทรงเป็นผู้วิงวอนแทนเราต่อพระบิดา ผู้ทรงเรียกเราว่าเป็น

สหายของพระองค์ ผู้ทรงรักเราจนถึงที่สุด ในที่สุดพระองค์จะเป็นผู้พิพากษาของเรา พรอย่างหนึ่งจากการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ที่เรามักมองข้ามคือ “พระบิดา . . .ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร”[24]

พี่น้องทั้งหลาย หากท่านรู้สึกท้อแท้หรือสงสัยว่าท่านจะออกจากหลุมทางวิญญาณที่ท่านขุดไว้ได้หรือไม่ ขอให้จำไว้ว่าผู้ใดทรงยืนอยู่ “ระหว่าง [เรา] และความยุติธรรม” ผู้ซึ่ง “เต็มไปด้วยความสงสารต่อลูกหลานมนุษย์” และทรงรับเอาความชั่วช้าสามานย์และการล่วงละเมิดของเราไว้กับพระองค์ และ “ทรงสนองข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรม”[25] อีกนัยหนึ่ ดังที่นีไฟทำในช่วงของความสงสัย ขอให้จำไว้ว่า “[ข้าพเจ้า]ได้วางใจผู้ใด”[26] แม้พระเยซูคริสต์ และกลับใจและได้รับประสบการณ์ของ “ความเจิดจ้าอันบริบูรณ์แห่งความ หวัง ”[27] อีกครั้ง ในพระนามของเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. 3 นีไฟ 27:19.
2. ดู โมเสส 4:1–4; อับราฮัม 3:22–28; *คำสอนของประธานศาสนจักร โจเซฟ สมิธ*, (2007), 224.
3. โมเสส 1:39.
4. ดู ***Lectures on Faith*** (1985), 59, 60.
5. ดู มาระโก 14:36.
6. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 19:19.
7. หลักคำสอนและพันธสัญญา 19:19.
8. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 19:16, 20.
9. 2 นีไฟ 4:18.
10. ปฐมกาล 25:29–33.
11. แอลมา 7:11, 12.
12. ดู 1 นีไฟ 11:16, 26.
13. หลักคำสอนและพันธสัญญา 88:6; และ ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 122:8 ด้วย.
14. ***Lectures on Faith,*** 59.
15. หลักคำสอนและพันธสัญญา 45:4–5.
16. ดู อิสยาห์ 44:21.
17. แอลมา 30:16.
18. โมไซยาห์ 5:2.
19. บอยด์ เค. แพคเกอร์, การประชุมอบรมการประชุมใหญ่สามัญ, เม.ย. 7, 2015.
20. ดู โรม 8:17.
21. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 84:38.
22. มัทธิว 5:48.
23. 2 นีไฟ 9:15.
24. ยอห์น 5:22.
25. โมไซยาห์ 15:9.
26. 2 นีไฟ 4:19.
27. 2 นีไฟ 31:20.

โดยเอ็ลเดอร์คิม บี. คลาร์ก
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน

หากเราจะมองที่พระคริสต์และเปิดหูและตาของเราพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานพรเราให้เห็นสิ่งที่พระเจ้าพระเยซูคริสต์ทำในชีวิตของเรา

ในการปฏิบัติศาสนกิจมรรตัยของพระองค์ พระเยซูทรงทำปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่เช่นการรักษาและสอนด้วยสิทธิอำนาจและพลังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย . . . และมีมหาชนติดตามพระองค์”[1]

บางคนที่เห็นพระองค์ทรงรักษาและได้ยินพระองค์ทรงสอนกลับปฏิเสธพระองค์ หลายคนติดตามพระองค์ระยะหนึ่งแต่จากนั้นก็ไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป[2] พระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงอยู่ต่อหน้าพวกเขา แต่พวกเขาไม่รู้ว่าพระองค์เป็นใคร พวกเขามืดบอด และพวกเขาเลือกที่จะจากไป ถึงพวกเขา พระเยซูตรัสว่า

“เรามาหาคนของเรา, และคนของเราหารับเราไม่”[3]

“หูของเขาก็ตึง และตาของเขาก็ปิด”[4]

อย่างไรก็ตาม มีชายและหญิงจำนวนมาก รวมทั้งอัครสาวกผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ผู้ซึ่งดำเนินชีวิตที่ให้พระองค์เป็นศูนย์กลาง แม้พวกเขาล้มลุกคลุกคลานกับสิ่งรบกวนทางโลก ด้วยความสับสนเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงสอน และแม้ด้วยความหวาดกลัว พวกเขาเชื่อในพระองค์ รักพระองค์ และติดตามพระองค์

ถึงพวกเขา พระเยซูตรัสว่า “แต่นัยน์ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน”[5]

ก่อนพระองค์จะทรงทนทุกข์ในเกทเสมนีและบนคัลวารี พระเยซูทรงให้คำสัญญาที่ยอดเยี่ยมต่อสานุศิษย์ของพระองค์ว่า “คนที่วางใจในเราจะทำกิจการที่เราทำนั้นด้วย และเขาจะทำกิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดาของเรา”[6]

พระเยซูทำให้คำสัญญานั้นเกิดสัมฤทธิผล: เริ่มที่วันเพ็นเทคอสต์ เหล่าสานุศิษย์ได้รับพรด้วยการบัพติศมาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์[7] โดยผ่านศรัทธาในพระคริสต์การกลับใจและการเชื่อฟังของพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป็นเพื่อนของพวกเขา เปลี่ยนใจพวกเขา และอวยพรพวกเขาด้วยประจักษ์พยานที่มั่นคงถึงความจริง

ของประทานและพรเหล่านี้เสริมสร้างความเข้มแข็งให้สานุศิษย์ของพระองค์ ถึงแม้ช่วงเวลาที่พวกเขามีชีวิตอยู่นั้นอันตรายและน่าสับสน พวกเขาได้รับของประทานทางวิญญาณของตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาเริ่มเห็นความจริงของเรื่องดังที่มันเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องพระเจ้าพระเยซูคริสต์และงานของพระองค์ในบรรดาพวกเขา[8] พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ความเข้าใจสว่างและพวกเขาได้ยินสุรเสียงของพระเจ้าชัดเจนขึ้น พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ฝังลึกอยู่ในใจพวกเขา[9] พวกเขาแน่วแน่และเชื่อฟัง[10] พวกเขาสั่งสอนพระกิตติคุณด้วยความมองอาจและพลังและสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าขึ้น[11] พวกเขามีปีติในพระเจ้าพระเยซูคริสต์

เรามีหลายสิ่งที่เหมือนกับชายหญิงที่ซื่อสัตย์ในความเรืองโรจน์แห่งเวลา เรามีชีวิตในช่วงเวลาที่พระเจ้าพระเยซูคริสต์ทำปาฏิหาริย์ในบรรดาพวกเรา—รวมถึงการรักษาคนป่วย ชำระเราจากบาป การเปลี่ยนใจของเรา และทำให้ความรอดแก่บุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้าทั้งสองด้านของม่านเป็นไปได้ ในสมัยของเรา เรามีศาสดาพยากรณ์และอัครสาวก อำนาจฐานะปุโรหิต ของประทานทางวิญญาณและมีพรอันสูงส่งของศาสนพิธีแห่งความรอด

ช่วงเวลาของเราเป็นเวลาที่อันตราย—เป็นเวลาแห่งความชั่วร้ายและการล่อลวง เวลาแห่งความสับสนและความโกลาหล ในช่วงกลียุคเหล่านี้ ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ประธานโธมัส เอส. มอนสัน เรียกให้เรา

ช่วยเหลือผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทางวิญญาณ[12] ยืนหยัดในความจริงด้วยความกล้าหาญ[13] และสร้างอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า[14] ไม่ว่าระดับความเข้มแข็งทางวิญญาณหรือศรัทธาหรือการเชื่อฟังของเราจะมากเพียงใด ก็ยังไม่พอสำหรับงานที่อยู่เบื้องหน้า เราต้องการแสงสว่างทางวิญญาณและพลังอำนาจมากขึ้น เราต้องมีตาที่มองเห็นพระผู้ช่วยให้รอดทำงานในชีวิตของเราได้ชัดเจนขึ้นและหูที่ได้ยินสุรเสียงของพระองค์ลึกซึ้งมากขึ้นในใจเรา

พรอันน่าอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นเมื่อเราเปิดใจเราและรับ[15] รับพระเจ้าพระเยซูคริสต์ หลักคำสอนของพระองค์และศาสนจักรของพระองค์เข้ามาในชีวิตของเราอย่างแท้จริง เราไม่จำเป็นต้องดีพร้อม แต่เราต้องเป็นคนดีและดียิ่งขึ้น เราต้องมุ่งมั่นดำเนินชีวิตตามความจริงที่แจ้งชัดและเรียบง่ายของพระกิตติคุณ หากเรายอมรับพระนามของพระคริสต์ ด้วยศรัทธาในพระองค์ในการกลับใจจากบาปของเรา รักษาพระบัญญัติของพระองค์และระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา เราจะได้รับความเป็นเพื่อนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านพระเมตตาและพระคุณของพระเยซูคริสต์

การเชื่อฟังนำพระวิญญาณมาสู่จิตใจเรา ในบ้านของเรา เราสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธา ค้นคว้าพระคัมภีร์ และรักษาวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ ในห้องนมัสการ เรารับส่วนศีลระลึกและทำสัญญาศักดิ์สิทธิ์กับพระบิดาบนสวรรค์ในพระนามของพระคริสต์ ในพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ เรามีส่วนร่วมในศาสนพิธีศักดิ์สิทธิ์แทนพี่น้องอีกด้านหนึ่งของม่าน ในครอบครัวของเราและในงานมอบหมายของเราจากพระเจ้า เราเอื้อมไปหาผู้อื่นยกภาระของพวกเขาและเชื้อเชิญพวกเขามาสู่พระคริสต์

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้ว่าหากเราจะทำสิ่งเหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมา! เราจะเติบโตทางวิญญาณ และรับประสบการณ์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงเป็นเพื่อนเรา หากเราจะมองที่พระคริสต์และเปิดหูและตาของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานพรเราให้เห็นสิ่งที่พระเจ้า พระเยซูคริสต์ทำในชีวิตของเรา เสริมสร้างศรัทธาของเราในพระองค์ด้วยความเชื่อมั่นและความชัดแจ้ง เราจะต้องเพิ่มการมองเห็นพี่น้องของเราทุกคนอย่างที่พระผู้เป็นเจ้าทรงมองเห็นพวกเขา ด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจมากขึ้น เราจะได้ยินเสียงของผู้ช่วยให้รอดในพระคัมภีร์ในสุรเสียงกระซิบของพระวิญญาณ และในถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิต[16] เราจะเห็นอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าสถิตกับศาสดาพยากรณ์และผู้นำทั้งหมดของศาสนจักรที่แท้จริงและดำรงอยู่ของพระองค์ และเราจะรู้ด้วยความแน่นอนว่านี่คืองานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า[17] เราจะเห็นและเข้าใจตนเอง และสิ่งรอบตัวเราในแบบของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะพบสิ่งที่อัครสาวกเปโตรเรียกว่า “พระทัยของพระคริสต์”[18] เราจะมีตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน และเราจะสร้างอาณาจักรของพระเจ้า

ชีวิตอาจจะยาก น่าสับสน เจ็บปวด และท้อแท้ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่า โดยที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อน แสงสว่างของพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์จะส่องผ่านความสับสน ความเจ็บปวด และความมืดมน ไม่ว่ามาในรูปแบบกระทันหันน่าทึ่งหรือในขั้นตอนที่อ่อนโยน พลังอำนาจทางวิญญาณที่รุ่งโรจน์จะให้การรักษาด้วยความรักและการปลอบโยนสู่การกลับใจ จิตวิญญาณที่บาดเจ็บ ขจัดความมืดด้วยความสว่างแห่งความจริง และขับไล่ความท้อแท้สิ้นหวังด้วยความหวังในพระคริสต์ เราจะเห็นพรเหล่านี้ และเราจะรู้จากการเป็นพยานของพระวิญญาณว่า พระเจ้าพระเยซูคริสต์กำลังทำงานในชีวิตเรา ภาระของเราจะถูก “กลืนเข้าไปในปีติของ [พระผู้ไถ่ของเรา]” อย่างแท้จริง[19]

ประสบการณ์ของคุณพ่อคุณแม่ข้าพเจ้าเมื่อหลายปีก่อนแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและอำนาจของตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน ในปี 1982 คุณพ่อคุณแม่ถูกเรียกให้รับใช้ในคณะเผยแผ่ดาเวาฟิลิปปินส์ เมื่อคุณแม่เปิดจดหมาย และเห็นว่าพวกเขาได้รับเรียก เธอพูดกับคุณพ่อว่า “ไม่! คุณต้องโทรหาพวกเขา และบอกพวกเขาว่าเราไม่สามารถไปฟิลิปปินส์ได้ พวกเขารู้ว่าคุณมีโรคหอบหืด” คุณพ่อทนทุกข์ด้วยโรคหอบหืดเป็นเวลาหลายปี และคุณแม่เป็นทุกข์ยิ่งนักเกี่ยวกับท่าน

สองสามคืนต่อมาคุณแม่ปลุกคุณพ่อเวลาประมาณ 2:30 น. เธอกล่าวว่า “เมอลิน คุณได้ยินเสียงนั้นไหม”

“ไม่ ผมไม่ได้ยินอะไร”

“แต่ฉันได้ยินเสียงพูดเหมือนเดิมสามครั้งว่า ‘ทำไมเจ้าจึงกังวลเล่า เจ้าไม่รู้หรือว่าเรารู้ว่าเขาเป็นโรคหอบหืด เราจะดูแลเขา และเราจะดูแลเจ้า เตรียมตัวเจ้าให้พร้อมเพื่อทำงานในฟิลิปปินส์’”

คุณพ่อคุณแม่ข้าพเจ้ารับใช้ในฟิลิปปินส์และมีประสบการณ์ยอดเยี่ยม พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพื่อนของพวกเขา และพวกเขาได้รับพรและคุ้มครอง คุณพ่อไม่เคยมีปัญหากับโรคหอบหืด ท่านรับใช้เป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานคณะเผยแผ่ และท่านกับคุณแม่

ได้อบรมผู้สอนศาสนาหลายร้อยคนและวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ซื่อสัตย์หลายพันคนในการเตรียมพร้อมสำหรับการจัดตั้งวอร์ดและสเตคบนเกาะมินดาเนา พวกท่านได้รับพร ด้วยตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ายืนเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงพระชนม์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของเรา ข้าพเจ้ารู้ว่าหากเรารับพระองค์เข้ามาในชีวิตของเรา และดำเนินชีวิตตามความจริงที่แจ้งชัดและเรียบง่ายของพระกิตติคุณของพระองค์ เราจะได้ความสุขในการเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะมีของขวัญล้ำค่าของตาที่มองเห็นและหูที่ได้ยิน ข้าพเจ้าเป็นพยานในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. มัทธิว 4:24–25.
2. ดู ยอห์น 6:66.
3. 3 นีไฟ 9:16.
4. กิจการ 28:27 ดู มัทธิว13:15 ด้วย.
5. มัทธิว 13:16.
6. ยอห์น 14:12.
7. ดู กิจการ 2:1–4.
8. ดู, ตัวอย่าง, กิจการ 10:9–15.
9. ดู อีนัส 1:3.
10. ดู กิจการ 2:42.
11. ดู กิจการ 4:8–12.
12. ดู โธมัส เอส.มอนสัน, “หวนคิด และเดินหน้า,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2008, 105.
13. ดู โธมัส เอส.มอนสัน, “จงเข้มแข็งและ กล้าหาญเถิด,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2014, 66–69.
14. ดู โธมัส เอส.มอนสัน, “ศรัทธาในงานแห่งความรอด,” *การประชุมอบรมผู้นำทั่วโลก,* มิถุนายน 2013 lds.org/broadcasts.
15. คำว่า *รับ* มีหลายความหมายที่สำคัญในบริบทนี้: “ซึมซับผ่านความคิดหรือความรู้สึก” “ยอมให้เข้า” ยอมรับว่าเป็นความจริง เชื่อ และยินดีต้อนรับ (ดู Merriam-Webster’s Collegiate , 11th ed. [2003], “receive”).
16. ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 18:34–36; 68:3–4.
17. ประธานฮาโรลด์ บี. ลีสอนว่า พยานนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อการเปลี่ยนใจเลื่อมใสสู่พระเจ้า (ดู “Be Loyal within You [Brigham Young University devotional, Sept. 11, 1973], 4, speeches.byu.edu).
18. 1 โครินธ์ 2:16.
19. แอลมา 27: 17 ดู แอลมา 31: 38 ด้วย.

โดยเอ็ลเดอร์โคอิชิ อาโอยากิ
สมาชิกเกียรติคุณแห่งสาวกเจ็ดสิบ

จงยึดมั่นวิถีทางของเจ้า

จงให้พระผู้เป็นเจ้ามาก่อนไม่ว่าท่านเผชิญการทดลองใดอยู่ จงมีศรัทธาในพระคริสต์ และวางใจพระองค์ในทุกสิ่ง

เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2011 ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่ชานชลาสถานีรถไฟชินะกะวะ โตเกียวเพื่อไปเยี่ยมคณะเผยแผ่โกเบ ประเทศญี่ปุ่น ประมาณ 14:46 น. เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงขนาด 9.0 แมก-นิจูด ความสั่นสะเทือนที่รุนแรงมากทำให้ข้าพเจ้ายืนไม่ติด ต้องเกาะราวบันไดไว้แน่น หลอดไฟบนเพดานรอบด้านเริ่มหล่นลงสู่พื้น โตเกียวแตกตื่นกันไปทั้งเมือง

ยังดีที่ข้าพเจ้าไม่ได้รับบาดเจ็บ และสี่ชั่วโมงต่อมา ก็โล่งใจเมื่อทราบว่าทุกคนในครอบครัวปลอดภัย

มีข่าวสารที่น่ากลัวและน่าตกใจนำเสนอทางโทรทัศน์อย่างต่อเนื่อง สึนามิขนาดยักษ์ซัดถล่มพื้นที่คณะเผยแผ่เซ็นดะอิ—กวาดเอาทุกสิ่งที่มันผ่านไป: รถ บ้าน โรงงาน และทุ่งนา ภาพอันน่าเศร้านั้นทำให้ข้าพเจ้าตกตะลึงและร้องไห้ ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนอย่างหนักเพื่อขอให้พระบิดาประทานการปกป้องและช่วยเหลือทุกคนที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้อันเป็นที่รักของข้าพเจ้า

ต่อมา ข้าพเจ้าได้รับการยืนยันว่าผู้สอนศาสนาและสมาชิกศาสนจักรทุกคนปลอดภัย สมาชิกหลายท่านได้รับผลกระทบ ต้องสูญเสียสมาชิกในครอบครัวของพวกเขา บ้านและข้าวของเครื่อง

ใช้ในบ้าน มีผู้เสียชีวิตเกือบ 20,000 คน ชุมชนถูกทำลายและหลายคนจำต้องละทิ้งบ้านเรือนจากผลกระทบของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงงานพลังงานนิวเคลียร์

*ภัย*พิบัติเช่นนี้กำลังสร้างความหายนะในหลายภูมิภาคของโลกยุคปัจจุบัน ทำให้ต้องสูญเสียชีวิตมากมาย เราได้รับการเตือนว่าภัยพิบัติ สงครามและความยากลำบากสุดคณานับจะเกิดขึ้นในโลก

เมื่อการทดลองเช่นนี้เกิดขึ้นกับเราอย่างกะทันหัน เราอาจสงสัยว่า “ทำไมต้องเกิดเรื่องแบบนี้กับฉันด้วย” หรือ “ทำไมฉันต้องเดือดร้อนด้วย”

เป็นเวลานานหลังการเปลี่ยนใจเลื่อมใสสู่พระกิตติคุณที่ข้าพเจ้ายังไม่มีคำตอบที่ชัดเจนต่อคำถามที่ว่า “ทำไมฉันต้องรับการทดลอง” ข้าพเจ้าเข้าใจแผนแห่งความรอดในส่วนที่กล่าวว่าเราจะต้องได้รับการทดสอบ แต่ในความเป็นจริง เมื่อเกิดคำถามเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อมั่นว่านั่นคือคำตอบที่มีพลังมากพอที่จะเป็นคำตอบที่สมบูรณ์ แต่ในชีวิตข้าพเจ้ามีครั้งหนึ่งที่ประสบการทดลองอย่างหนัก

เมื่ออายุ 30 ปี ขณะข้าพเจ้าทำงานเยี่ยมคณะเผยแผ่นะโงะยะ หลังการประชุมประธานคณะเผยแผ่ได้กรุณาจัดเอ็ลเดอร์ให้ขับรถไปส่งข้าพเจ้าที่สนามบิน แต่ขณะที่เราไปถึงทางแยกเชิงเขาแห่งหนึ่ง มีรถบรรทุกขนาดใหญ่บึ่งมาด้านหลังเราด้วยความเร็วสูงแล้วชนท้ายรถเราอย่างแรงดันรถเราไปไกลถึง 70 ฟุต (20 ม.) สิ่งที่แย่ที่สุดของเรื่องนี้คือรถนั่นไม่มีคนขับ ท้ายรถเรายุบเข้าไปครึ่งหนึ่งของขนาดเดิม เคราะห์ดีที่เอ็ลเดอร์และข้าพเจ้ารอด

แต่แล้วในวันต่อมาข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกปวดคอและไหล่และมีอาการปวดศีรษะมากขึ้นเรื่อยๆ จากวันนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้านอนไม่หลับ และทุกวันต้องฝืนทนอยู่กับความเจ็บปวดทั้งกายและใจ ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าให้ทรงรักษาความเจ็บปวดของข้าพเจ้าแต่อาการเหล่านั้นยังคงอยู่นานเกือบ 10 วัน

ในช่วงเวลานี้ความรู้สึกสงสัยเริ่มคืบคลานเข้ามาในใจข้าพเจ้าและมีคำถามว่า “ทำไมผมต้องทนเจ็บปวดมากเช่น

นี้” อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่ได้รับการรักษาอย่างที่ต้องการ ข้าพเจ้ายังคงพยายาม ซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าต่อไป ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนต่อไปว่าจะสามารถไขปัญหาเรื่องการทดลองของข้าพเจ้าได้

ยังมีอีกช่วงเวลาหนึ่งที่ข้าพเจ้าพบตนเองต้องดิ้นรนอยู่กับปัญหาส่วนตัวอีกสองสามเรื่อง และข้าพเจ้าว้าวุ่นใจมาก เพราะไม่รู้ว่าจะรับมือกับการทดลองใหม่นี้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอคำตอบ แต่ก็ไม่ได้รับโดยทันที ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปปรึกษาผู้นำศาสนจักรที่ข้าพเจ้าไว้ใจ

ขณะสนทนากันเขาพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความรักว่า “บราเดอร์อาโอยากิ จุดประสงค์ที่คุณมาอยู่บนโลกนี้ไม่ใช่เพื่อรับการทดลองนี้หรือครับ ไม่ใช่เพื่อที่จะยอมรับการทดลองทั้งหมดของชีวิตนี้ตามที่มันเป็นแล้วปล่อยส่วนที่เหลือไว้กับพระเจ้า คุณคิดหรือไม่ว่าปัญหานี้จะได้รับการแก้ไขเมื่อเราฟื้นคืนชีวิต”

เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกถึงพระวิญญาณอย่างแรงกล้ายิ่ง ข้าพเจ้าได้ยินหลักคำสอนนี้มานับไม่ถ้วน แต่ดวงตาแห่งความเข้าใจของข้าพเจ้าไม่เคยเปิดถึงระดับที่เปิดอยู่ขณะนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่านี่คือคำตอบที่ข้าพเจ้าแสวงหาจากพระเจ้าในคำสวดอ้อนวอน ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจอย่างชัดเจนถึงแผนแห่งความรอดของพระบิดาบนสวรรค์และเข้าใจหลักธรรมสำคัญนี้ใหม่

ในหนังสืออับราฮัม พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศว่า “และพวกเราจะพิสูจน์พวกเขาโดยวิธีนี้, เพื่อดูว่าพวกเขาจะทำสิ่งทั้งปวงไม่ว่าอะไรก็ตามที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาจะทรงบัญชาพวกเขาหรือไม่;”[1]

หลักธรรมนั้นคือพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทรงทราบแบบแผนอันล้ำเลิศของโลกนี้ นั่นคือพระองค์ทรงปกครองเหนือทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และนั่นคือเพื่อที่จะนำมาซึ่งแผนแห่งความรอดพระองค์ทรงเตรียมประสบการณ์ต่างๆ ไว้ให้เรามากมาย—รวมทั้งการทดลองบางอย่างด้วย—ขณะเราอยู่บนโลกนี้

และพระเจ้าตรัสกับโจเซฟ สมิธดังนี้

“จงรู้ไว้เถิด, ลูกพ่อ, ว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้จะเป็นประสบการณ์แก่เจ้า , และจะเกิดขึ้นเพื่อ ความดีของเจ้า. . . .

“ฉะนั้น, *จงยึดมั่นวิถีทางของเจ้า*. . ., เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะทรงอยู่กับเจ้าตลอดกาลและตลอดไป.”[2]

การทดลองของโลกนี้—รวมทั้งความเจ็บป่วยและความตาย—เป็นส่วนหนึ่งของแผนแห่งความรอดและหลีกเลี่ยงไม่ได้ จำเป็นที่เราจะต้อง “ยึดมั่นวิถีทางของ [เรา]” และยอมรับการทดลองของเราด้วยศรัทธา

แต่จุดประสงค์ของชีวิตไม่ได้มีเพียงการอดทนต่อการทดลองเท่านั้น พระบิดาบนสวรรค์ทรงส่งพระบุตรที่รัก พระเยซูคริสต์มาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่เพื่อเราจะเอาชนะการทดลองที่เราเผชิญบนโลกนี้ได้ หรืออีกนัยหนึ่งพระองค์ทรงทำให้สิ่งที่อ่อนแอของเรากลับเป็นสิ่งที่แข็งแรง[3] พระองค์ทรงชดใช้บาปและความบกพร่องของเรา และทรงทำให้การรับความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์เป็นไปได้สำหรับเรา

ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์กล่าวว่า “การทดสอบที่พระผู้เป็นเจ้าทรงวางไว้ต่อหน้าเราไม่ได้ทดสอบเราว่าอดทนต่อความยากลำบากได้หรือไม่ แต่ทดสอบเราว่าอดทนได้ดีเพียงใด เพื่อผ่านการทดสอบเราต้องแสดงให้เห็นว่าเราไม่ลืมพระองค์และพระบัญญัติที่พระองค์ประทานให้”[4]

ขณะมีการทดลอง จงเลือกการ “ยึด

มั่นวิถีทางของเจ้า” จงหันใจของท่านหาพระผู้เป็นท่านเมื่อเผชิญการทดลอง จงเชื่อฟังพระบัญญัติอย่างนอบน้อม แสดงศรัทธาที่จะทำให้ความปรารถนาของท่านสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

ให้เรากลับมาดูบทสรุปเรื่องรถชนท้ายที่นะโงะยะ ข้าพเจ้าอาจเสียชีวิตในอุบัติเหตุครั้งนั้น กระนั้นด้วยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้ารอดอย่างน่าอัศจรรย์ และข้าพเจ้ารู้ว่าความทุกข์ทรมาน มากมาย มีขึ้นเพื่อการเรียนรู้และเติบโต[5] พระบิดาบนสวรรค์ประทานการศึกษาเพื่อให้ข้าพเจ้าควบคุมความไม่อดทน พัฒนาความเห็นอกเห็นใจและปลอบโยนผู้กำลังทุกข์ทรมาน เมื่อตระหนักถึงสิ่งนี้ ใจข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยความรู้สึกขอบพระทัยต่อพระบิดาบนสวรรค์สำหรับการทดลองครั้งนี้

จงให้พระผู้เป็นเจ้ามาก่อน ไม่ว่าท่านเผชิญการทดลองใดอยู่ จงมีศรัทธาในพระคริสต์ และวางใจพระองค์ในทุกสิ่ง โมโรไนให้สัญญาต่อไปนี้กับคนที่ทำเช่นนั้น: “และหากท่านจะปฏิเสธตนจากความไม่เป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้าทุกอย่าง, และรักพระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และพละกำลังของท่าน, เมื่อนั้นพระคุณของพระองค์จึงเพียงพอสำหรับท่าน, เพื่อโดยพระคุณของพระองค์ท่านจะดีพร้อมในพระคริสต์;”[6]

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระผู้เป็นเจ้าและพระบุตรที่รัก พระเยซูคริสต์ ทรงพระชนม์และว่าพระสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าต่อผู้ที่ “ยึดมั่นวิถีทางของ[พวกเขา]” และรักพระองค์จะประสบความสำเร็จแม้ท่ามกลางการทดลอง ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. อับราฮัม 3:25.
2. หลักคำสอนและพันธสัญญา 122:7, 9; เพิ่มตัวเอน.
3. ดู อีเธอร์ 12:27.
4. เฮนรี่ บี. อายริงก์, “ในความเข้มแข็งของพระเจ้า,” *เลียโฮนา*, พ.ค. 2004, 17.
5. ดู ฮีบรู 12:7–9.
6. โมโรไน 10:32.

โดยเอ็ลเดอร์ เดวิด เอ. เบดนาร์
แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง

“เลือกให้แสดงประจักษ์พยานถึงนามของเรา”

เป็นการดีที่จะมีชายสูงวัยผู้เพียบพร้อมด้วยวุฒิภาวะทางวิญญาณและวิจารณญาณอันดีเยี่ยมรับใช้ในตำแหน่งผู้นำอาวุโสของศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์

ในปี 1996 ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ออกโทรทัศน์ในรายการข่าวระดับชาติชื่อรายการ *60* Minutes ไมค์ วอลเลซนักข่าวที่มากด้วยประสบการณ์และการยิงคำถามแบบกัดไม่ปล่อยเป็นผู้สัมภาษณ์ประธานฮิงค์ลีย์เกี่ยวกับหัวข้อสำคัญหลายเรื่อง

เมื่อใกล้จบการสนทนาคุณวอลเลซกล่าวว่า “มีคนพูดกันว่า ‘นี่คือการปกครองโดยคนสูงวัย นี่คือศาสนจักรที่ชายชรากำกับดูแล’”

ประธานฮิงค์ลีย์ตอบอย่างร่าเริงและไม่ลังเลว่า “ไม่ดีหรอกหรือที่จะมีชายผู้เพียบพร้อมด้วยวุฒิภาวะเป็นผู้นำ ชายที่มีวิจารณญาณที่ดีและจะไม่โอนเอนไปมาตามลมของหลักคำสอนทุกอย่าง” (ถ่ายทอดเมื่อวันที่ 7 เมษายน ค.ศ. 1996)

จุดประสงค์ของข้าพเจ้าคือเพื่อจะอธิบายว่า โดยแท้แล้ว เหตุใดจึงเป็นการดีที่จะมีชายสูงวัยผู้เพียบพร้อมด้วยวุฒิภาวะทางวิญญาณและวิจารณญาณอันดีเยี่ยมรับใช้ในตำแหน่งผู้นำอาวุโสของศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์—และเหตุใดเราควร “ได้ยิน” และ “สดับฟัง” (โมไซยาห์ 2:9) คำสอนของชายเหล่านี้ผู้ซึ่งพระเจ้าทรง “เลือกให้แสดงประจักษ์พยานถึงนามของ[พระองค์] . . . ทั่วประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง,” (คพ. 112:1)

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้เราทุกคนได้รับการสั่งสอนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่เราพิจารณาร่วมกันถึงหัวข้ออันสำคัญยิ่งนี้

บทเรียนตลอดชีวิต

ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับหัวข้อนี้จากมุมมองที่โดดเด่นอย่างชัดเจน เพราะ 11 ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกอาวุโสน้อยที่สุดในโควรัมอัครสาวกสิบสองตามลำดับของวัย ในช่วงหลายปีที่ข้าพเจ้ารับใช้ อายุเฉลี่ยของชายที่รับใช้ในฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสองคือ 77 ปี—ซึ่งเป็นอายุเฉลี่ยสูงที่สุดของอัครสาวกสำหรับช่วง 11 ปีที่ผ่านมาในสมัยการประทานนี้

ข้าพเจ้าได้รับพรจากประสบการณ์ของการเป็นอัครสาวก ประสบการณ์ส่วนตัว และจากงานอาชีพควบคู่กับความเข้าใจอันลึกซึ้งของสมาชิกโควรัมที่รับใช้ร่วมกันกับข้าพเจ้า ตัวอย่างหนึ่งจากการร่วมงานกับเอ็ลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์แสดงให้เห็นถึงโอกาสดีเยี่ยมที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และรับใช้กับผู้นำเหล่านี้

หลายปีก่อนข้าพเจ้าใช้เวลาช่วงบ่ายวันอาทิตย์กับเอ็ลเดอร์เฮลส์ในบ้านของท่านขณะที่ท่านกำลังพักฟื้นจากอาการเจ็บป่วยร้ายแรง เราสนทนากันถึงเรื่องครอบครัว ความรับผิดชอบในโควรัม และประสบการณ์สำคัญของเรา

ในประเด็นหนึ่ง ข้าพเจ้าถามเอ็ลเดอร์เฮลส์ว่า “ท่านเป็นสามี บิดา นักกีฬา นักบิน ผู้บริหารธุรกิจ และผู้นำศาสนจักรที่ประสบความสำเร็จ ท่านเรียนรู้บทเรียนอะไรบ้างขณะที่ท่านมีอายุมากขึ้นและมีขีดจำกัดของสมรรถภาพทางร่างกายที่ลดลง”

เอ็ลเดอร์เฮลส์คิดอยู่ครู่หนึ่งและตอบว่า “เมื่อใดที่คุณไม่สามารถทำสิ่งที่คุณเคยทำได้มาตลอด เมื่อนั้นคุณจะทำสิ่งสำคัญที่สุดเท่านั้น”

ข้าพเจ้าทึ่งกับคำตอบอันเรียบง่ายและแฝงนัยที่ครอบคลุมของท่าน อัครสาวกผู้เป็นสหายที่ข้าพเจ้ารักได้แบ่งปันบทเรียนตลอดชีวิตกับข้าพเจ้า—บทเรียนที่เรียนรู้ผ่านการทดสอบอันทรหดของความทุกข์ทรมานทางร่างกายและการค้นคว้าทางวิญญาณ

ข้อจำกัดและความเปราะบางของมนุษย์

ข้อจำกัดซึ่งเป็นผลตามธรรมชาติของการมีอายุเพิ่มขึ้นนั้น อันที่จริงสามารถเป็นแหล่งที่มาอันน่าทึ่งของการเรียนรู้และความคิดอันลึกซึ้งทางวิญญาณ ปัจจัยเดียวกันนี้ที่หลายคนอาจเชื่อว่าเป็นข้อจำกัดความมีประสิทธิภาพของผู้รับใช้เหล่านี้สามารถเป็นข้อดีที่สุดของพวกท่าน ขีดจำกัดทางร่างกายสามารถขยายวิสัยทัศน์ กำลังกายที่จำกัดสามารถจัดลำดับความสำคัญได้ชัดเจน การไร้ความสามารถในการทำหลายอย่างสามารถนำความสนใจไปสู่สิ่งสำคัญที่สุดสองสามอย่าง

บางคนแนะนำว่าผู้นำที่อ่อนวัยกว่าและกระฉับกระเฉงกว่าเป็นที่ต้องการในศาสนจักรเพื่อรับมือกับความท้าทายที่รุนแรงของโลกปัจจุบันอย่างมีประสิทธิภาพ แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้ปรัชญาร่วมสมัยและวิธีปฏิบัติของการเป็นผู้นำเพื่อทำให้จุดประสงค์ของพระองค์เกิดสัมฤทธิผล (ดู อิสยาห์ 55:8–9) เราคาดหวังได้ว่าประธานและผู้นำอาวุโสท่านอื่นๆ ของศาสนจักรจะเป็นชายสูงวัยและมีประสบการณ์ทางวิญญาณมากกว่า

แบบแผนของการปกครองที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าโดยอาศัยสภาในศาสนจักรของพระองค์มีไว้เพื่อและทำให้ผลกระทบจากความเปราะบางของมนุษย์มีน้อยลง นับว่าน่าสนใจที่ข้อจำกัดในความเป็นมรรตัยของชายเหล่านี้แท้จริงแล้วยืนยันถึงแหล่งที่มาจากสวรรค์ของการเปิดเผยที่มาสู่พวกท่านและผ่านทางพวกท่าน โดยแท้แล้ว ชายเหล่านี้ได้รับเรียกจากพระผู้เป็นเจ้าโดยการพยากรณ์ (ดู หลักแห่งความเชื่อ ข้อ 5)

แบบแผนของความพร้อม

ข้าพเจ้าสังเกตพี่น้องชายในโควรัมของข้าพเจ้าในเรื่องจุดประสงค์ของพระเจ้าที่มีชายสูงวัยผู้เพียบพร้อมด้วยวุฒิภาวะและวิจารณญาณมารับใช้ในตำแหน่งผู้นำอาวุโสของศาสนจักร ชายเหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนเป็นระยะเวลาพอสมควรจากพระเจ้า ผู้ที่พวกท่านเป็นตัวแทน รับใช้ และรัก พวกท่านเรียนรู้ที่จะเข้าใจวิธีสื่อสารจากเบื้องบนของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และแบบแผนของพระเจ้าเพื่อรับการเปิดเผย ชายธรรมดาเหล่านี้ได้ผ่านกระบวนการพัฒนาที่พิเศษสุดซึ่งขัดเกลาวิสัยทัศน์ของพวกท่าน ให้ความรู้ความเข้าใจในแนวคิดอันลึกซึ้งของพวกท่าน ทำให้พวกท่านมีความรักผู้คนจากทุกประชาชาติและทุกสภาพการณ์ และยืนยันความจริงของการฟื้นฟู

ข้าพเจ้าเห็นกับตาครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพี่น้องชายในโควรัมของข้าพเจ้าเพียรพยายามที่จะขยายและทำหน้าที่รับผิดชอบของพวกท่านให้เกิดสัมฤทธิผลขณะต่อสู้กับปัญหาร้ายแรงทางร่างกาย ชายเหล่านี้ไม่ได้รับยกเว้นจากความทุกข์ทรมาน พวกท่านได้รับพรและพลังให้รุดไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญทั้งที่ยังทนทุกข์ทรมานเช่นนั้น

โดยที่รับใช้กับตัวแทนเหล่านี้ของพระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าทราบว่าความปรารถนาอันสูงสุดของพวกท่านคือเล็งเห็นและทำตามพระประสงค์ของพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ เมื่อเราปรึกษาร่วมกัน เราได้รับการดลใจและตัดสินใจเรื่องที่สะท้อนความสว่างและความจริงกว้างไกลเกินกว่าสติปัญญา เหตุผล และประสบการณ์ของมนุษย์ เมื่อเราทำงานร่วมกันด้วยความเป็นหนึ่งเดียวในปัญหาที่ซับซ้อน ความเข้าใจร่วมกันของเราถึงประเด็นปัญหาได้รับการขยายในวิธีที่น่าอัศจรรย์โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เรียงตามเข็มนาฬิกาจากซ้ายบน: ภาพของประธานเจมส์ อี. เฟาสท์, ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์,เอ็ลเดอร์ริชาร์ดจี.สก็อตต์,และเอ็ลเดอร์โจเซฟบี.เวิร์ธลิน;บน:ภาพของประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์และเอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รีย์

ข้าพเจ้าได้รับพรที่ได้สังเกตเห็นบุคลิกลักษณะ ความสามารถและอุปนิสัยอันสูงส่งของผู้นำเหล่านี้แต่ละท่านทุกวัน บางคนเห็นว่าข้อบกพร่องในความเป็นมนุษย์ของพี่น้องชายเหล่านี้ทำให้กังวลใจและสูญเสียศรัทธา สำหรับข้าพเจ้าแล้วข้อบกพร่องเหล่านี้คือกำลังใจและการส่งเสริมศรัทธา

บทเรียนเพิ่มเติม

ตอนนี้ข้าพเจ้าได้ประจักษ์พี่น้องชายในโควรัมของข้าพเจ้าหกท่านที่รับการแปรสภาพผ่านความตายทางร่างกายไปสู่ความรับผิดชอบใหม่ในโลกวิญญาณ ได้แก่ ประธานเจมส์ อี. เฟาสท์ ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์ เอ็ลเดอร์โจเซฟ บี. เวิร์ธลิน เอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รีย์ ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์ และเอ็ลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์

พี่น้องชายผู้กล้าหาญเหล่านี้อุทิศ “ทั้งจิตวิญญาณ” (ออมไน 1:26) ของพวกท่าน—เพื่อเป็นพยานถึงพระนามของพระเยซูคริสต์ในทั่วโลก คำสอนของทุกท่านที่นำมารวมกันนั้นไม่อาจประเมินค่าได้

ผู้รับใช้เหล่านี้ได้แบ่งปันสาระสำคัญทางวิญญาณอันทรงพลังจากบทเรียนที่เรียนรู้ผ่านการรับใช้ซึ่งอุทิศถวายมาตลอดหลายทศวรรษในช่วงเวลาสุดท้ายที่พวกท่านปฏิบัติศาสนกิจในชีวิตมรรตัย ผู้นำเหล่านี้บอกเล่าความจริงอันล้ำค่าในเวลาที่บางคนอาจเชื่อว่าพวกท่านมีสิ่งที่จะให้น้อยที่สุด

ขอให้พิจารณาคำสอนสุดท้ายของศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ตัวอย่างเช่น นีไฟทิ้งท้ายบันทึกของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “เพราะพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ดังนั้น, และข้าพเจ้าต้องเชื่อฟัง” (2 นีไฟ 33:15)

ใกล้บั้นปลายชีวิตของเจคอบ เขากล่าวเตือนว่า

“ท่านจงกลับใจเถิด, และเข้าไปทางประตูคับแคบ, และดำเนินต่อไปในทางซึ่งแคบ, จนกว่าท่านจะได้ชีวิตนิรันดร์.

“โอ้จงใช้ปัญญา, ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้มากกว่านี้เล่า ?” (เจคอบ 6:11–12)

โมโรไนเสร็จสิ้นงานเตรียมแผ่นจารึกด้วยความคาดหวังถึงการฟื้นฟูว่า “ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะไปพักผ่อนอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระผู้เป็นเจ้า, จนกว่าวิญญาณและร่างกายของข้าพเจ้าจะรวมกันอีก, และพระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าออกมาอย่างมีชัยทางนภากาศ, เพื่อพบท่านหน้าบัลลังก์พิพากษาอันน่าพึงใจของพระเยโฮวาห์ผู้ยิ่งใหญ่, พระผู้-พิพากษานิรันดร์ทั้งของคนเป็นและคนตาย” (โมโรไน 10:34)

ท่านกับข้าพเจ้าได้รับพรที่จะเรียนรู้จากคำสอนและประจักษ์พยานสุดท้ายของศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกยุค-สุดท้าย ปัจจุบันชื่อของพวกท่านไม่ใช่นีไฟ เจคอบ และโมโรไน—แต่เป็นประธานเฟาสท์ ประธานฮิงค์ลีย์ เอ็ลเดอร์เวิร์ธลิน เอ็ลเดอร์เพอร์รีย์ ประธานแพคเกอร์ และเอ็ลเดอร์สก็อตต์

ข้าพเจ้าไม่ได้แนะนำว่าข่าวสารสุดท้ายของบุรุษผู้เป็นที่รักเหล่านี้ต้องเป็นการปฏิบัติศาสนกิจที่น่าจดจำหรือสำคัญที่สุดของพวกท่าน แต่ผลรวมของการเรียนรู้ทางวิญญาณและประสบการณ์ชีวิตของพวกท่านช่วยให้ผู้นำเหล่านี้สามารถเน้นความจริงนิรันดร์ด้วยลักษณะที่เชื่อถือได้และพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่และลึกซึ้ง

ในคำปราศรัยครั้งสุดท้ายที่การประชุมใหญ่สามัญเมื่อเดือนเมษายน ปี 2007 ประธานเฟาสท์ประกาศว่า

“พระผู้ช่วยให้รอดทรงเสนอสันติสุขอันล้ำค่าให้เราทุกคนผ่านการชดใช้ของพระองค์ แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราเต็มใจที่จะละทิ้งความรู้สึกด้านลบของความโกรธ ความอาฆาตพยาบาท หรือการแก้แค้น . . .

“ขอให้เราจำไว้ว่าเราต้องให้อภัยเพื่อจะได้รับการให้อภัย . . . ข้าพเจ้าเชื่อด้วยสุดใจและจิตวิญญาณในอำนาจเยียวยาที่มาสู่เราได้เมื่อเราทำตามคำแนะนำของ

พระผู้ช่วยให้รอด ‘ให้อภัยมนุษย์ทั้งปวง’ [คพ. 64:10]” (ดู “อำนาจเยียวยาของการให้อภัย,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2007, 86)

ข่าวสารของประธานเฟาสท์เป็นบทเรียนอันทรงพลังตลอดชีวิตจากบุรุษที่ข้าพเจ้ารักและเป็นผู้ที่ให้อภัยมากที่สุดคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคยรู้จัก

ประธานฮิงค์ลีย์เป็นพยานในการประชุมใหญ่ครั้งสุดท้ายของท่านเมื่อเดือนตุลาคม ปี 2007 ว่า “ข้าพเจ้ายืนยันพยานของข้าพเจ้าถึงการเรียกของศาสดาพยากรณ์โจเซฟ งานของท่าน การผนึกประจักษ์พยานของท่านด้วยเลือดของท่านในฐานะมรณสักขีของความจริงนิรันดร์ . . . ท่านและข้าพเจ้าต้องเผชิญกับคำถามตรงๆ เกี่ยวกับการยอมรับความจริงของนิมิตแรก และเรื่องราวต่อจากนั้น ความเชื่อถือได้ของศาสนจักรขึ้นอยู่กับความจริงของนิมิตแรก ถ้าเป็นความจริง และข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเป็นความจริง งานที่เรามีส่วนร่วมย่อมเป็นงานสำคัญที่สุดบนแผ่นดินโลก” (“ก้อนหินถูกสกัดจากภูเขา,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2007, 109)

พยานของประธานฮิงค์ลีย์ยืนยันถึงบทเรียนอันทรงพลังตลอดชีวิตจากบุรุษที่ข้าพเจ้ารักและรู้ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า

เอ็ลเดอร์เวิร์ธลินพูดข่าวสารการประชุมใหญ่สามัญครั้งสุดท้ายของท่านในเดือนตุลาคม ปี 2008

“ข้าพเจ้ายังคงจดจำคำแนะนำที่ [คุณแม่] ให้ข้าพเจ้าในวันนั้นนานมาแล้วเมื่อทีมข้าพเจ้าแพ้การแข่งขันฟุตบอล ‘ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ขอให้ชื่นชมยินดี’

“. . .ความยากลำบากจะเป็นพรในชีวิตเราได้ถ้าเรารับมืออย่างถูกต้อง . . .

“เมื่อเรามองหาอารมณ์ขัน พยายามมองให้ถึงนิรันดร เข้าใจหลักธรรมเรื่องการชดเชย และเข้าใกล้พระบิดาบนสวรรค์ของเรา เราจะอดทนต่อความลำบากและการทดลองได้ เราจะพูดได้เช่นเดียวกับมารดาข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ขอให้ชื่นชมยินดี’” (“ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ขอให้ชื่นชมยินดี,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2008, 35)

ข่าวสารของเอ็ลเดอร์เวิร์ธลินเป็นบทเรียนอันทรงพลังตลอดชีวิตจากบุรุษผู้ข้าพเจ้ารักและผู้ที่ดำเนินชีวิตตามคำสอนโดยเอาชนะความยากลำบากผ่านศรัทธาในพระผู้ช่วยให้รอด

เอ็ลเดอร์เพอร์รีย์ยืนอยู่ตรงแท่นพูดนี้เมื่อหกเดือนที่แล้ว ในตอนนั้นเรานึกไม่ถึงว่าประจักษ์พยานของท่านจะเป็นครั้งสุดท้ายในการประชุมใหญ่สามัญของท่าน

“ข้าพเจ้าขอจบด้วยการกล่าวคำพยาน (เก้าทศวรรษของข้าพเจ้าบนโลกนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะกล่าวดังนี้) ว่ายิ่งข้าพเจ้าสูงวัยมากเท่าไร ก็ยิ่งตระหนักว่าครอบครัวเป็นศูนย์กลางของชีวิตและเป็นกุญแจสู่ความสุขนิรันดร์

“ข้าพเจ้าขอบคุณภรรยาของข้าพเจ้า บรรดาลูกหลานและเหลนของข้าพเจ้า . . . และเครือญาติทุกคนที่ทำให้ชีวิตข้าพเจ้ามั่งคั่งสมบูรณ์ แม้นิรันดรข้าพเจ้ากล่าวคำพยานอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและแข็งแกร่งที่สุดถึงความจริงนิรันดร์นี้” (“เหตุใดการแต่งงานและครอบครัวจึงเป็นสาระสำคัญ—ทุกแห่งทั่วโลก,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 42)

ข่าวสารของเอ็ลเดอร์เพอร์รีย์เป็นบทเรียนอันทรงพลังตลอดชีวิตจากบุรุษผู้ที่ข้าพเจ้ารักและผู้เข้าใจผ่านประสบการณ์กว้างไกลถึงความสัมพันธ์ที่สำคัญยิ่งระหว่างครอบครัวกับความสุขนิรันดร์

ประธานแพคเกอร์เน้นในการประชุมใหญ่สามัญเมื่อหกเดือนที่แล้วถึงแผนแห่งความสุขของพระบิดา การชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอด และครอบครัวนิรันดร์

“ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูคือพระคริสต์และพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระองค์ทรงยืนเป็นประมุขของศาสนจักร โดยผ่านการชดใช้ของพระองค์และอำนาจของฐานะปุโรหิตครอบครัวซึ่งเริ่มต้นในความเป็นมรรตัยสามารถอยู่ด้วยกันชั่วนิรันดร . . .

“ข้าพเจ้าขอบพระทัยสำหรับ . . .การชดใช้ซึ่งจะชำระมลทินทุกอย่างให้สะอาด ไม่ว่าจะยากเพียงใดหรือนานเท่าไรหรือทำซ้ำกี่ครั้งก็ตาม การชดใช้จะทำให้ท่านเป็นอิสระอีกครั้งเพื่อรุดหน้าต่อไป อย่างสะอาดและมีค่าควร” (“แผนแห่งความสุข,” *เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 28)

ข่าวสารสุดท้ายของประธานแพคเกอร์เป็นบทเรียนอันทรงพลังตลอดชีวิตจากบุรุษผู้ข้าพเจ้ารักและผู้ที่ประกาศย้ำอย่างเฉียบขาดว่าจุดประสงค์ “ของกิจกรรมทั้งปวงในศาสนจักรคือการเห็นชายและหญิงกับลูกๆ ของพวกเขามีความสุขที่บ้านผนึกกันเพื่อกาลเวลาและชั่วนิรันดร” (*เลียโฮนา,* พ.ค. 2015, 26)

เอ็ลเดอร์สก็อตต์ประกาศในการประชุมใหญ่ครั้งสุดท้ายของท่านเมื่อเดือนตุลาคม ปี 2014 ว่า “เรามายังชีวิตมรรตัยเพื่อเติบโตจากการทดลองและการทดสอบ สิ่งท้าทายช่วยให้เราเป็นเหมือนพระบิดาในสวรรค์ยิ่งขึ้น และการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ทำให้การอดทนต่อสิ่งท้าทายเหล่านี้เป็นไปได้ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าขณะเรามาหาพระองค์อย่างแข็งขัน เราสามารถอดทนต่อการล่อลวง ความปวดร้าวใจ สิ่งท้าทายที่เราเผชิญได้ทุกอย่าง” (“ทำให้การใช้ศรัทธาเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก,” *เลียโฮนา,* พ.ย. 2014, 94)

ข่าวสารสุดท้ายของเอ็ลเดอร์สก็อตต์เป็นบทเรียนอันทรงพลังตลอดชีวิตจากบุรุษผู้ที่ข้าพเจ้ารักและพยานพิเศษผู้เป็นที่รักถึงพระนามของพระคริสต์ในทั่วโลก (ดู คพ. 107:23)

คำสัญญาและประจักษ์พยาน

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ไม่ว่าโดยเสียงของเราเอง หรือโดยเสียงของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา, ก็เหมือนกัน” (คพ. 1:38) ขอให้เราได้ยินและสดับฟังความจริงนิรันดร์ที่สอนโดยตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า เมื่อเราทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าสัญญาว่าศรัทธาของเราในพระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์จะเข้มแข็ง เราจะได้รับการนำทางและความคุ้มครองทางวิญญาณสำหรับสภาวการณ์และความต้องการของเราที่เฉพาะเจาะจง

ด้วยพลังทั้งหมดของจิตวิญญาณข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงพระคริสต์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์และผู้ทรงพระชนม์ที่ทรงกำกับดูแลกิจธุระของศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟูและดำรงอยู่ของพระองค์ผ่านผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงเลือกให้แสดงประจักษ์พยานถึงพระนามของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงสิ่งนี้ในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

ให้การประชุมใหญ่เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเรา

ท่านอาจพิจารณาใช้กิจกรรมและคำถามเหล่านี้เพื่อเปิดประเด็นการสนทนากันเป็นครอบครัวหรือไว้ไตร่ตรองส่วนตัว

สำหรับเด็ก

- หน้า 86: ประธานโธมัส เอส. มอนสัน ขอให้เราเป็นแบบอย่างที่ดีโดยทำตามพระเยซูคริสต์ เมื่อเราทำตามพระองค์ เราสามารถเป็นแสงสว่างส่องโลก ท่านจะเป็นแบบอย่างให้กับครอบครัวและเพื่อนๆ ได้อย่างไร ท่านอาจจะเริ่มโดยตั้งเป้าหมายว่าจะทำสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น
- หน้า 104: ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุดเล่าเรื่องบิดาของท่านหาโบสถ์ในวันอาทิตย์วันหนึ่งขณะไปเยือนออสเตรเลีย ขณะตระเวนหา เขาสวดอ้อนวอนตรงถนนทุกสี่แยกเพื่อให้รู้ว่าควรเดินไปทางไหน ไม่นานก็ได้ยินเสียงร้องเพลงและรู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงช่วยให้เขาพบทางนั้น ลองนึกถึงเวลาที่ท่านรู้สึกถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นทำให้ท่านรู้สึกอย่างไร
- หน้า 6: ซิสเตอร์โรสแมรี เอ็ม. วิกซอม ประธานปฐมวัยสามัญ เล่าเรื่องเด็กสาวคนหนึ่งชื่อเอมี เอมีสวดอ้อนวอน

ขอให้รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรักเธอและอยู่ที่นั่นเพื่อเธอจริงหรือ ให้ครอบครัวอ่านหรือเล่าเรื่องนี้ซ้ำและพูดถึงเวลาที่ท่านรู้สึกถึงความรักของพระผู้เป็นเจ้า ท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อรู้ว่าท่านเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า ท่านจะช่วยให้คนอื่นๆ รู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า

- หน้า 121: เอ็ลเดอร์อัลเลน ดี. เฮย์นี แห่งสาวกเจ็ดสิบเล่าเรื่องที่ท่านกับพี่ชายสองคนขุดหลุมใหญ่ที่กลายเป็นสระว่ายน้ำ พวกเด็กผู้ชายเล่นในหลุมนั้นจนเลอะโคลน คุณยายของเอ็ลเดอร์เฮย์นีไม่ยอมให้ท่านเข้าบ้านจนกว่าจะล้างตัวให้สะอาด เรื่องนี้สอนอะไรเกี่ยวกับการชดใช้ของพระเยซูคริสต์ เหตุใดการสะอาดต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าจึงสำคัญ

สำหรับเยาวชน

- หน้า 83: ประธานโธมัส เอส. มอนสัน กล่าวว่าพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่อุปสรรคแต่เป็นแนวทางสำหรับความสุข “พระองค์ผู้ทรงสร้างเราและทรงรักเราอย่างสมบูรณ์” ท่านกล่าว “ทรงทราบว่าเราต้องดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะมีความสุขมากที่สุด” ลองทดสอบถ้อยคำของประธานมอนสัน และรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่าประหลาดใจถ้าท่านได้รับความช่วยเหลือและความคุ้มครองจากเบื้องบน
- หน้า 6: เมื่อเราหมายให้ผู้อื่นยืนยันคุณค่าของตัวเรา เรามักจะผิดหวัง ซิสเตอร์โรสแมรี เอ็ม. วิกซอม ประธานปฐมวัยสามัญ กล่าวว่า “เราสามารถรับการยืนยันความมีค่าควรจาก [พระเจ้า] ไม่ใช่จากโลกรอบตัวเราเบื้องล่างหรือจากคนในเฟซบุคหรืออินสตาแกรม” เขียนในบันทึกส่วนตัวของท่านสัปดาห์นี้เกี่ยวกับคุณลักษณะแห่งสวรรค์ของท่านและพรที่มาจากความรู้นั้น
- หน้า 20: ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุดกล่าวว่า “ถ้าท่านเคยคิดว่าพระกิตติคุณไม่มีผลดีต่อท่าน ข้าพเจ้าเชื้อเชิญให้ท่านถอยกลับไปมองดูชีวิตท่านจากมุมมองที่สูงกว่าและทำให้วิธีของ

ท่านเรียบง่ายสู่การเป็นสานุศิษย์ เน้นหลักคำสอนพื้นฐาน หลักธรรม และการประยุกต์ใช้พระกิตติคุณ” ถ้าท่านกำลังรู้สึกเครียดและหนักใจ ลองหาวิธีทำให้ชีวิตท่านและการนมัสการในพระกิตติคุณเรียบง่าย

- หน้า 65: เอ็ลเดอร์นีล แอล. แอนเดอร์เซ็นแห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองเล่าเรื่องชายหนุ่มคนหนึ่งที่หวังจะรับใช้งานเผยแผ่แต่รู้ว่าเขาจะต้องดูแลครอบครัวแทน โดยผ่านศรัทธาแรงกล้าและพรจากพระเจ้า เขาสามารถรับใช้งานเผยแผ่ได้ในที่สุด เราจะเป็นเหมือนเขาและก้าวไปข้างหน้าด้วยศรัทธาทั้งที่มีอุปสรรคขวางทางเราได้อย่างไร
- หน้า 33: เอ็ลเดอร์แลร์รีย์ อาร์. ลอว์เร็นซ์แห่งสาวกเจ็ดสิบเล่าเรื่องของอดีตผู้สอนศาสนาคนหนึ่งที่ดิ้นรนกับข้อผูกมัดมากมายจนกระทั่งเขาตัดสินใจว่าจะอุทิศวันอาทิตย์ให้กับการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าและการศึกษาพระกิตติคุณ “การเปลี่ยนแปลงอันเล็กน้อยนี้ทำให้เกิดสันติสุขและความสมดุลที่เขาแสวงหา” เอ็ลเดอร์ลอว์เร็นซ์กล่าว ท่านจะทำอะไรได้บ้างเพื่ออุทิศวันอาทิตย์ให้พระเจ้าได้ดีขึ้น

สำหรับผู้ใหญ่

- หน้า 86: ประธานโธมัส เอส. มอนสันเตือนเราให้เป็นแบบอย่างและแสงสว่างส่องโลก “เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดและดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงดำเนินและทรงสอน” ประธานมอนสันกล่าว “แสงสว่างนั้นจะรุ่มร้อนภายในเราและจะส่องทางให้ผู้อื่น” ท่านจะทำสิ่งใดได้บ้างเพื่อเป็นแสงสว่างมากขึ้นซึ่ง “จะส่องในโลกที่มืดมนลงทุกขณะ”
- ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน ประธานโควรัมอัครสาวกสิบสอง และเอ็ลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองกล่าวถึงความสำคัญของสตรีและการเป็นมารดา เอ็ลเดอร์ฮอลแลนด์สอนว่า “ไม่มีรักใดในความเป็นมรรตัยใกล้เคียงกับความรักอันบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์มากไปกว่าความรักอันไม่

เห็นแก่ตนเองที่มารดาผู้อุทิศตนมีต่อลูกของเธอ” (หน้า 47) ประธานเนลสันสอนว่าสตรีที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสผู้รักษาพันธสัญญาของพวกเธอ “จะเด่นชัดมากยิ่งขึ้นในโลกที่เสื่อมลง” (หน้า 95) ไตร่ตรองคำปราศรัยเหล่านี้ร่วมกับการสวดอ้อนวอนและสนทนาว่าสมาชิกครอบครัวจะสนับสนุนสตรีในบทบาทสำคัญที่พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่พวกเธอได้อย่างไร
- ผู้พูดหลายท่านพูดถึงความเข้มแข็งผ่านความยากลำบาก เอ็ลเดอร์ฮิวโก มอนโทยาแห่งสาวกเจ็ดสิบสอนว่าการทดลองและการล่อลวงเกิดขึ้นกับทุกคน “แต่จะทำให้เราเข้มแข็งและเติบโตเช่นกันเมื่อเราเอาชนะจนสำเร็จ” (หน้า 53) อ่านคำพูดนี้และคำพูดของเอ็ลเดอร์เจมส์ บี. มาร์ติโนแห่งสาวกเจ็ดสิบ (หน้า 58) เอ็ลเดอร์โคอิชิ อาโอยากิ สมาชิกเกียรติคุณแห่งสาวกเจ็ดสิบ (หน้า 126) และนีลล์ เอฟ. แมร์ริออตต์ ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานเยาวชนหญิงสามัญ (หน้า 30) หาวิธีที่ท่านจะเสริมสร้างศรัทธาในพระเยซูคริสต์และว่าพระองค์จะทรงช่วยท่านผ่านพ้นความยากลำบากได้อย่างไร
- หน้า 33: ในคำปราศรัยของท่าน เอ็ลเดอร์แลร์รีย์ อาร์. ลอว์เรนซ์แห่งสาวกเจ็ดสิบสอนว่า “พระวิญญาณจะทรงท้าทายให้เราเก่งขึ้นและปีนให้สูงขึ้น . . . หากเราอ่อนน้อมถ่อมตนและว่าง่าย พระองค์จะทรงจูงมือเราและนำเรากลับบ้าน” หลังจากท่านอ่านคำพูดนี้ จงแสวงหาการนำทางของพระวิญญาณเพื่อหาวิธีปรับปรุงและเปลี่ยนแปลง
- หน้า 104: ประธานเฮนรีย์ บี. อายริงก์ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุดสอนว่า “การมีพระวิญญาณอยู่กับเราตลอดเวลาคือมีการนำทางและการกำกับดูแลจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตประจำวันของเรา” พิจารณาสิ่งที่ท่านทำได้หรือหยุดทำเพื่อจะมีพระวิญญาณอยู่กับท่านตลอดเวลา ■

ดัชนีเรื่องเล่าในการประชุมใหญ่

ต่อไปนี้คือประสบการณ์เรื่องเล่าที่เลือกสรรมาจากคำปราศรัยในการประชุมใหญ่สามัญเพื่อใช้ในการศึกษาส่วนตัวการสังสรรค์ในครอบครัว และการสอนอื่นๆ หมายเลขที่ให้ไว้หมายถึงหน้าแรกของคำปราศรัย

ผู้พูด	เรื่องราว
นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น	(65) หลังจากมารดาของพวกเขาเสียชีวิต ชายหนุ่มคนหนึ่งกับน้องๆ ของเขาได้รับพรเรื่องเงินหลังจากชายหนุ่มคนนั้นยอมรับการเรียกให้รับใช้งานเผยแผ่เต็มเวลา โดยผ่านศรัทธาในพระเยซูคริสต์ สองพี่น้องพบพลังให้ดำเนินต่อไปหลังจากพ่อแม่และน้องๆ สองคนเสียชีวิตจากเครื่องบินตก
โคอิชิ อาโอยากิ	(126) ขณะพูดกับผู้นำศาสนจักรคนหนึ่ง โคอิชิ อาโอยากิเกิดความเข้าใจชัดเจนขึ้นผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์เกี่ยวกับบทบาทของความยากลำบากในแผนแห่งความรอด
เดวิด เอ. เบดนาร์	(128) เดวิด เอ. เบดนาร์เรียนรู้จากเอ็ลเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์ว่าเมื่อท่านไม่สามารถทำสิ่งที่เคยทำเป็นประจำ ขอให้ทำเฉพาะสิ่งสำคัญที่สุด
แรนดัลล์ เค. เบนเนตต์	(69) หลานชายคนเล็กสุดของแรนดัลล์ เค. เบนเนตต์สะดุดขณะหัดเดินแต่ลองอีกครั้งด้วยกำลังใจจากพ่อแม่ วิสุทธิชนยุคสุดท้ายชาวรัสเซียสองคนที่รู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนให้แบ่งปันพระกิตติคุณต่อกันก็แต่งงานกันในพระวิหารในที่สุด
คิม บี. คลาร์ก	(124) บิดามารดาของคิม บี. คลาร์กได้รับการกระตุ้นจากสุรเสียงของพระวิญญาณให้ยอมรับการเรียกเป็นผู้สอนศาสนาในฟิลิปปินส์
เควนทิน แอล. คุก	(39) สมัยเป็นผู้สอนศาสนาวัยหนุ่ม เควนทิน แอล. คุกเรียนรู้ความหมายของความเป็น “ระเบียบเรียบร้อยแบบบริสตอล” เควนทิน แอล. คุกเข้าร่วมพิธีชาบัทของชาวยิว
เฮนรีย์ บี. อายริงก์	(80) สตรีสูงอายุคนหนึ่งขอบคุณมัคนายกที่ส่งผ่านศีลระลึกให้เธอ โดยผ่านความพยายามของประธานโควรัมเอ็ลเดอร์ พระเจ้าทรงสัมผัสใจผู้มุ่งหวังเป็นเอ็ลเดอร์หลายคนที่แข็งขันน้อย คุณทวดของเฮนรีย์ บี. อายริงก์ชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงดูแลและดลใจเขาในช่วงงานเผยแผ่ที่ยาก (104) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำบิดาของเฮนรีย์ บี. อายริงก์ไปการประชุมศีลระลึกในออสเตรเลีย หลังจากภรรยาเสียชีวิต บิดาของเฮนรีย์ บี. อายริงก์ได้รับการปลอบโยนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
แบรดลีย์ ดี. ฟอสเตอร์	(50) แอนน์ ซัลลิแวนช่วยเฮเลน เคลเลอร์ที่เป็นใบ้และตาบอดหัดอ่าน แบรดลีย์ ดี. ฟอสเตอร์รู้สึกถึงความเร่งด่วนในการช่วยให้ลูกหลานของเขาเข้าใจความจริงพระกิตติคุณหลังจากเขาสัมภาษณ์ผู้มุ่งหวังเป็นผู้สอนศาสนาคนหนึ่งที่มีค่าควร
อัลเลน ดี. เฮย์นี	(121) หลังจากเล่นในหลุมโคลนตอนเป็นเด็ก อัลเลน ดี. เฮย์นีไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าบ้านจนหลังจากคุณยายใช้สายยางฉีดน้ำล้างตัวเขา
เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์	(47) สมาชิกแข็งขันน้อยของศาสนจักรที่กำลังจะสิ้นใจไม่กล้ายืนต่อหน้ามารดาของเขาในชีวิตหน้า มารดาคนหนึ่งทุ่มเทช่วยเหลือบุตรชายให้กลับมาโบสถ์ ลิซา ทัทเทิล ไพเพอร์ช่วยให้ลูกสาวของเธอได้มีส่วนร่วมในการเปล่งเสียงโฮซันนา
วอน จี. คีทช์	(115) นักโต้คลื่นที่ไม่มีความสุขกับแนวกั้นที่สร้างขวางปากอ่าวออสเตรเลียเรียนรู้ว่าแนวกั้นป้องกันพวกเขาจากฉลาม
แลรีรีย์ อาร์. ลอว์เร็นซ์	(33) แลรีรีย์ อาร์. ลอว์เร็นซ์ยกหลายตัวอย่างที่แสดงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทาน “คำแนะนำที่เจาะจง” เพื่อช่วยผู้คนปรับปรุงอย่างไร
นีลส์ เอฟ. แมร์ริออตต์	(30) หลังจากสวดอ้อนวอนและค้นหาพระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลา 10 ปี นีลส์ เอฟ. แมร์ริออตต์ก็พบและน้อมรับศาสนจักร ครอบครัวของซิสเตอร์แมร์ริออตต์มีศรัทธาว่าพวกเขาจะมีชีวิตชั่วนิรันดร์กับลูกสาวที่เสียชีวิตหลังประสบอุบัติเหตุรถจักรยาน
เจมส์ บี. มาร์ติโน	(58) เจมส์ บี. มาร์ติโนตัดสินใจรับบัพติศมาหลังจากศึกษาและสวดอ้อนวอนอย่างจริงจังเกี่ยวกับพระคัมภีร์มอรมอน
ริชาร์ด เจ. เมนส์	(27) เอ็ลเดอร์ตาอีชิ อาโอบะสอนเยาวชนให้นำดินเหนียววางไว้ตรงกลางแป้นหมุนของเครื่องปั้นดินเผา แนนซี เมนส์ค้นพบปีติแท้จริงเมื่อพบและดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์
แครอล เอฟ. แมคคองกี	(12) สตรีอายุ 102 ปีกล่าวว่าเธอได้รับรางวัลรับรองความเป็นเยาวชนหญิงของเธอโดยการกลับใจทุกวัน
โธมัส เอส. มอนสัน	(83) หลังจากกลับใจและกลับมาโบสถ์ สตรีคนหนึ่งกับสามีเธอพบสันติและความหวังผ่านพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ (86) ข้าราชการชาวอิสราเอลคนหนึ่งสงสัยว่าจะทำอย่างไรกับแสงสว่างในดวงตาของวิสุทธิชนยุคสุดท้ายซึ่งกำลังเรียนอยู่ที่ศูนย์เยรูซาเล็มบีวายยู
ฮิวโก มอนโทยา	(53) รอยยิ้มจากประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันนำสันติสุขมาให้ฮิวโก มอนโทยาหลังจากการเรียกสู่สาวกเจ็ดสิบ
รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน	(95) สมัยเป็นศัลยแพทย์หัวใจวัยหนุ่มที่ท้อแท้หมดกำลังใจ รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันกลับไปทำงานเพราะวิสัยทัศน์ ความรัก และกำลังใจของภรรยา ความเห็นที่ได้รับการดลใจของประธานปฐมวัยสเตคเปลี่ยนทิศทางของการประชุมสภาสเตค
ลินดา เอส. รีฟส์	(9) หลังจากได้ฟังเพื่อนเล่าเรื่องการท้าทายบางอย่างของเธอ ลินดา เอส. รีฟส์เจ็บปวดแทนคนที่ถูกคนอื่นทำร้าย
เดล จี. เรนลันด์	(93) หลังจากเดล จี. เรนลันด์ได้รับเรียกเป็นอธิการ พี่ชายบอกท่านว่าพระเจ้าทรงเรียกท่านเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องทำผ่านท่าน บิดามารดาของเด็กหนุ่มที่เสียชีวิตจากภาวะหัวใจล้มเหลวปลอบเดล จี. เรนลันด์
เกรกอรีย์ เอ. ซไวทเซอร์	(98) เกรกอรีย์ เอ. ซไวทเซอร์ช่วยให้หลานชายรู้สึกถึงท่วงทำนองและข่าวสารของเพลงสวดเพลงหนึ่งที่เขากำลังฝึกเล่นเปียโน
เวิร์น พี. สแตนฟิลล์	(55) โดยพึ่งแสงไฟของนักปั่นจักรยานกลุ่มหนึ่งที่กำลังเดินทางผ่านอุโมงค์มืดไปด้วยกัน เวิร์น พี. สแตนฟิลล์เอาชนะความวิตกกังวลได้
แคโรล เอ็ม. สตีเฟนส์	(118) แคโรล เอ็ม. สตีเฟนส์ใช้ความรักเกลี้ยกล่อมหลานสาวให้นั่งอยู่กับที่ในรถ
แกรีย์ อี. สตีเวนสัน	(91) หลังจากได้รับเรียกเป็นอัครสาวก แกรีย์ อี. สตีเวนสันกับลีซาภรรยาพบแหล่งยึดเหนี่ยวคือศรัทธาในพระเยซูคริสต์และความรู้เรื่องแผนแห่งความรอด
ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ	(15) เด็กผู้หญิงวัย 11 ขวบเรียนรู้จากคุณยายว่าการรักพระผู้เป็นเจ้าและลูกๆ ของพระองค์เป็นกุญแจสู่ความสุข (20) ครูสมาคมสงเคราะห์ทำผ้าห่มตลอดทั้งคืนเพื่อใช้สอนบทเรียนเรื่องการทำให้เรียบง่าย (76) ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟประหลาดใจและเสียใจที่ได้ยินว่าผู้ดำรงฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนคนหนึ่งเหินห่างจากพระผู้เป็นเจ้า
โรสแมรี เอ็ม. วิกซอม	(6) พระบิดาบนสวรรค์ทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของเยาวชนหญิงคนหนึ่งให้รู้ว่าพระองค์ทรงรักเธอ ชายหิวโหยในเอธิโอเปียเป็นห่วงสวัสดิภาพของเด็กทารกที่กำพร้าพ่อแม่

เอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์

โควรัมอัครสาวกสิบสอง

หลังจากเอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์ได้รับการเรียกสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง ท่านอ่าน ยอห์น 15:16 ความว่า “ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกท่าน และแต่งตั้งท่าน”

เอ็ลเดอร์ราสแบนด์กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความรู้สึกทางวิญญาณว่าไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับ [การเรียก] นี้ที่เป็น . . . ความปรารถนาของข้าพเจ้า นี่เป็นการตัดสินพระทัยของพระเจ้า”

เมื่ออายุ 19 ปี เอ็ลเดอร์ราสแบนด์ได้รับบทเรียนคล้ายกันนี้เกี่ยวกับการยอมรับการตัดสินพระทัยของพระเจ้า ท่านหวังจะรับใช้งานเผยแผ่ในเยอรมนี เหมือนบิดาและพี่ชาย แต่กลับได้รับเรียกให้ไปคณะเผยแผ่อีสเทิร์นสเตทส์ (สหรัฐอเมริกา) ท่านเปิดพระคัมภีร์และอ่านในภาค 100 ของหลักคำสอนและพันธสัญญาว่า

“ฉะนั้น, จงตามเรามา, และฟังคำแนะนำซึ่งเราจะให้แก่เจ้า.

“. . . ประตูที่ให้ประสิทธิผลจะเปิดในภูมิภาคต่างๆ โดยรอบในแผ่นดินนี้ทางตะวันออก . . .

“ฉะนั้น, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, จงเปล่งเสียงของเจ้าแก่ผู้คนเหล่านี้” (ข้อ 2, 3, 5)

ท่านมีพยานว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ท่านรับใช้ในคณะเผยแผ่อีสเทิร์นสเตทส์

เอ็ลเดอร์ราสแบนด์เกิดวันที่ 6 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1951 ท่านมาจากสภาวะแวดล้อมที่ต่ำต้อย “ข้าพเจ้าเกิดจากคนขับรถบรรทุก [ขนมปัง] และคุณแม่ที่รัก [เป็นแม่บ้าน]” ท่านกล่าว ท่านมาจากครอบครัววิสุทธิชนยุคสุดท้ายหลายรุ่น มรดกที่ท่านเห็นค่ามาก

ในปี 1973 เอ็ลเดอร์ราสแบนด์แต่งงานกับเมลานี ทวิทเชลล์ ทั้งสองมีบุตร 5 คนและหลาน 24 คน เอ็ลเดอร์ราสแบนด์ยกย่องภรรยาที่ครองคู่กันมา 42 ปีว่าเธอช่วยให้ท่านเป็นอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ “ภรรยาข้าพเจ้าถือข้าพเจ้าไว้เสมือนหนึ่งดินเหนียวของช่างปั้นและปั้นข้าพเจ้าให้เป็นบางสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง . . . อิทธิพลทางวิญญาณของเธอไม่เพียงนำไปสู่การเรียกที่พิเศษสวยงามนี้เท่านั้น แต่ยังนำไปสู่ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าทำทางวิญญาณด้วย”

ในปี 1987 เอ็ลเดอร์ราสแบนด์เป็นประธานและหัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการบริษัทเคมีระดับโลก ท่านเรียนรู้วิธีรับใช้ศาสนจักรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นจากผู้นำของท่าน “ข้าพเจ้าเรียนรู้ในงานอาชีพของข้าพเจ้า . . . ว่าคนสำคัญกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราสามารถทำได้” ท่าน “เรียนรู้ทักษะการเป็นผู้นำมากมาย . . . ที่ช่วยข้าพเจ้าได้ดีในฐานะเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่”

เอ็ลเดอร์ราสแบนด์มีโอกาสมากมายให้ใช้ทักษะเหล่านั้น ท่านเคยรับใช้เป็นอธิการ ประธานคณะเผยแผ่ เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบตั้งแต่เดือนเมษายน ปี 2000 ผู้ควบคุมดูแลภาคนอร์ธ-อเมริกาเวสต์ ภาคนอร์ธเวสต์ และภาคยูทาห์สามภาค ที่ปรึกษาในฝ่ายประธานภาคยุโรปกลาง ผู้อำนวยการบริหารแผนกพระวิหาร สมาชิกในฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบตั้งแต่ปี 2005 และประธานอาวุโสของโควรัมสาวกเจ็ดสิบตั้งแต่เดือนเมษายน ปี 2009

งานมอบหมายของศาสนจักรทำให้ท่านรักวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทุกหนแห่ง ท่านบอกสมาชิกว่า “ศรัทธาของท่านเพิ่มพูนศรัทธาของเรา ประจักษ์พยานของท่านเพิ่มเติมประจักษ์พยานของเรา” (หน้า 90)

เอ็ลเดอร์ราสแบนด์อ่อนน้อมถ่อมตนในการรับใช้เป็นอัครสาวกของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ “ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะรับใช้พระองค์เสมอ” ท่านกล่าว “ข้าพเจ้าจะอุทิศเวลา พรสวรรค์ และทุกอย่างที่มีในเวลานี้ตลอดชีวิตที่เหลือ ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้รับเกียรติให้ทำเช่นนั้น” ■

เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน

โควรัมอัครสาวกสิบสอง

ขณะใคร่ครวญการเรียกสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง เอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน สรุปว่าการรับใช้ของท่านในอาณาจักรของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะอัครสาวกจะเกี่ยวกับ การนำโดยการรับใช้ มากกว่าเกี่ยวกับการรับใช้โดยการนำ

“พระเยซูคริสต์ทรงถือว่าพระองค์เป็นผู้รับใช้” เอ็ลเดอร์สตีเวนสันกล่าวระหว่างการประชุมแถลงข่าวหลังจากได้รับการสนับสนุน “เราถือตนเองเป็นผู้รับใช้เช่นกัน” (ดู มาระโก 10:44)

การเรียกเอ็ลเดอร์สตีเวนสันสู่โควรัมอัครสาวกสิบสองเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด อย่างไรก็ดี ท่านรู้สึกว่าการรับใช้ในศาสนจักร—โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบตั้งแต่ปี 2008 ถึงปี 2012 และในฐานะอธิการควบคุมตั้งแต่เดือนมีนาคม ปี 2012—ได้ช่วยเตรียมท่านสำหรับความรับผิดชอบใหม่ๆ

สิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ท่านเรียนรู้ในการรับใช้พระเจ้าคือคุณค่าใหญ่หลวงของบุตรธิดาของพระบิดาบนสวรรค์ เอ็ลเดอร์สตีเวนสันเฝ้ารอโอกาสที่ท่านจะมีเพิ่มขึ้นในฐานะอัครสาวกเพื่อร่วมงานกับบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้าทั่วโลกและเป็นพยานต่อพวกเขา

ท่านเฝ้ารอการได้ร่วมงานกับคนที่นำศาสนจักรของพระเจ้าเช่นกัน “เมื่อนึกถึงการนั่งในสภาและจะได้เรียนรู้จาก [ท่านเหล่านั้น] ได้รับการสอนจาก [ท่านเหล่านั้น] และรู้สึกถึงพลังและประจักษ์พยานของพวกท่านในพระเยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์” ท่านกล่าว “เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะเป็นประสบการณ์ที่สวยงาม”

แกรีย์ อี. สตีเวนสันเกิดเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 1955 เป็นบุตรของอีแวน เอ็น. และวีรา จีน สตีเวนสัน ท่านสืบสายครอบครัวไปถึงผู้บุกเบิกวิสุทธิชนยุคสุดท้ายสมัยแรกของยูทาห์ ท่านเติบใหญ่ในหุบเขาแคชทางตอนเหนือของยูทาห์ในบ้านที่มีพระกิตติคุณเป็นศูนย์กลางที่ซึ่งท่านเรียนรู้คุณค่าของการทำงานหนักและความสำคัญของการรับใช้ บิดาของท่าน “อธิการในวัยเยาว์ของข้าพเจ้า” มักจะชวนท่านไปเยี่ยมสตรีหม้ายหลายคนในวอร์ดของพวกท่าน บทเรียนที่แกรีย์วัยหนุ่มเรียนรู้จากบิดาเกี่ยวกับความห่วงใยและการรับใช้เหมือนพระคริสต์ฝากรอยประทับไม่รู้เลือนไว้กับท่านซึ่งจะช่วยท่านได้ดีในฐานะอธิการควบคุม

“อธิการของศาสนจักร” ท่านกล่าว “เป็นวีรบุรุษของข้าพเจ้าจริงๆ”

การรับใช้ของเอ็ลเดอร์สตีเวนสันในศาสนจักรเริ่มต้นอย่างจริงจังเมื่อท่านได้รับเรียกเป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลาในคณะเผยแผ่ฟุกุโอะกะ ประเทศญี่ปุ่น ที่นั่นท่านพัฒนาความรักอันยั่งยืนต่อคนญี่ปุ่นและภาษาของพวกเขา ซึ่งท่านยังคงพูดได้คล่อง หลังจากงานเผยแผ่ ท่านเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยยูทาห์สเตท และพบกับลีซา จีน ฮิกลีย์ที่นั่น ท่านแต่งงานกันในพระวิหารไอดาโฮฟอลส์ ไอดาโฮเมื่อปี 1979 และมีบุตรชายสี่คน เอ็ลเดอร์สตีเวนสันได้รับปริญญาสาขาบริหารธุรกิจโดยเน้นเรื่องการตลาด ต่อมาท่านร่วมก่อตั้งและรับหน้าที่ประธานและหัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการของผู้ผลิตและนักการตลาดชั้นนำของโลกด้านอุปกรณ์ออกกำลังกาย

ครอบครัวสตีเวนสันอาศัยอยู่ในญี่ปุ่นหลายปี ในปี 2004 เอ็ลเดอร์สตีเวนสันได้รับเรียกเป็นประธานคณะเผยแผ่นะโงะยะ ประเทศญี่ปุ่น หลังจากการเรียกสู่โควรัมสาวกเจ็ดสิบในปี 2008 ท่านรับใช้เป็นที่ปรึกษาและประธานภาคเอเชียเหนือ ท่านรับใช้เป็นประธานภาคในปี 2011 คราวเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่นอกชายฝั่งทางตอนเหนือของญี่ปุ่น ก่อให้เกิดสึนามิครั้งใหญ่ที่คร่าชีวิตประชาชนหลายพันคน ประสบการณ์ครั้งนั้นพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความหมายในชีวิตท่าน

เอ็ลเดอร์สตีเวนสันช่วยวางแผนการตอบรับของศาสนจักรเพื่อจัดเตรียมอาหาร เครื่องอุปโภคบริโภค การสนับสนุน และความช่วยเหลือระยะยาว

“ทั้งหมดนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ทำหน้าที่รับผิดชอบที่ทรงกำหนดไว้ประการหนึ่งในด้านการดูแลคนยากไร้และคนขัดสน” ท่านกล่าว ท่านกล่าวว่าสิทธิพิเศษอันศักดิ์สิทธิ์คือการ'“ปฏิบัติศาสนกิจ เป็นพร และจัดระบบความช่วยเหลือ” ■

เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์

โควรัมอัครสาวกสิบสอง

หลังเกิดความประหลาดใจในตอนแรกเมื่อได้รับเรียกสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง เอ็ลเดอร์เดล จี. เรนลันด์คุกเข่าสวดอ้อนวอนกับรูธ ภรรยาท่าน โดยทูลขอพยานว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงชี้นำวิถีนี้”

เอ็ลเดอร์เรนลันด์แสวงหาการนำทางเช่นนั้นหลายครั้ง—ในฐานะเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบ แพทย์โรคหัวใจ สามีและบิดา ตัวอย่างเช่น ขณะทำงานเป็นแพทย์ฝึกหัดในรัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา ภรรยาท่านเป็นมะเร็งรังไข่ แอชลีย์บุตรสาวเพิ่งอายุ 16 เดือน ในช่วงวันเวลาที่ยุ่งยากเหล่านั้น ความรู้สึกใกล้ชิดพระเจ้าของเอ็ลเดอร์เรนลันด์กลับมาอีกครั้งเมื่อรูธสวดอ้อนวอนขอบพระทัยพระเจ้าสำหรับการผนึกในพระวิหารของพวกท่าน

เอ็ลเดอร์เรนลันด์ประกอบอาชีพแพทย์โรคหัวใจดูแลรักษาผู้ป่วยที่มีภาวะหัวใจล้มเหลว ท่านเห็นผู้ป่วยหลายรายสิ้นชีวิต แต่หลังจากผู้ป่วยชื่อแชดสิ้นชีวิต ระยะห่างทางความรู้สึกที่แพทย์อย่างท่านมีในยามวิกฤติเช่นนั้นถูกทำลายสิ้นเมื่อพ่อแม่ของแชดเข้ามาในห้องฉุกเฉิน ขณะนั้นท่านมองเห็นแชดผ่านดวงตาของพวกเขา

จากประสบการณ์นี้ เอ็ลเดอร์เรนลันด์กล่าวว่า “เวลานี้ข้าพเจ้าตระหนักว่าในศาสนจักร เพื่อจะรับใช้ผู้อื่นอย่างมีประสิทธิผลเราต้องมองพวกเขาผ่านดวงตาของพ่อแม่ ผ่านพระเนตรของพระบิดาบนสวรรค์ เมื่อนั้นเราจะเริ่มเข้าใจคุณค่าแท้จริงของจิตวิญญาณ” (หน้า 94)

วัยเด็กของเอ็ลเดอร์เรนลันด์และการรับใช้ศาสนจักรได้ช่วยเตรียมท่านให้มองผู้อื่นผ่านพระเนตรของพระเจ้าเช่นกันและเข้าใจสมาชิกภาพหลากหลายของศาสนจักร

เดล เรนลันด์เกิดเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1952 เป็นบุตรของผู้อพยพชาวสวีเดนที่มายูทาห์เพื่อรับการผนึกในพระวิหาร เมื่อเดลยังเด็กครอบครัวย้ายไปฟินแลนด์แล้วจึงกลับไปสวีเดน ท่านกลับมายูทาห์พร้อมครอบครัวในอีกสามปีต่อมา เมื่ออายุ 19 ปีท่านได้รับเรียกให้รับใช้งานเผยแผ่เต็มเวลาในสวีเดน

ในปี 2009 เอ็ลเดอร์เรนลันด์ได้รับเรียกให้รับใช้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบ งานมอบหมายแรกของท่านอยู่ในฝ่ายประธานภาคแอฟริกาตะวันออกเฉียงใต้ เอ็ลเดอร์เรนลันด์สิ้นสุดอาชีพแพทย์และศาสตราจารย์ แต่ท่านกล่าวว่า ภรรยาท่าน “เสียสละมากกว่านั้น” รูธเป็นประธานสำนักกฎหมายของเธอเมื่อเอ็ลเดอร์เรนลันด์ได้รับเรียกและทิ้งงานของเธอเช่นกัน ท่านกล่าวว่า ตั้งแต่แต่งงานกันในปี 1977 เธอ “เหน็ดเหนื่อย” มาตลอดและเป็นแหล่งพลังที่ยิ่งใหญ่สำหรับท่าน

ขณะอยู่ในแอฟริกา เอ็ลเดอร์กับซิสเตอร์เรนลันด์ “ได้รับการสอนจากวิสุทธิชนว่าอะไรสำคัญจริงๆ” ครั้งหนึ่งในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก เอ็ลเดอร์เรนลันด์ถามสมาชิกว่าความท้าทายของพวกเขาคืออะไร ท่านจำได้ว่าหลังจากพูดให้กำลังใจกันครู่ใหญ่ “สุภาพบุรุษสูงวัยคนหนึ่งลุกขึ้นยืนพูดว่า ‘เอ็ลเดอร์เรนลันด์ครับ เราจะมีความท้าทายได้อย่างไรครับ เรามีพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์’” เอ็ลเดอร์เรนลันด์ครุ่นคิดดังนี้ “ข้าพเจ้ากับภรรยาต้องการเป็นเหมือนวิสุทธิชนชาวกานังกาเหล่านั้น . . . ดูเหมือนพวกเขาไม่มีอะไร แต่พวกเขามีทุกอย่าง”

ในการทิ้งท้ายคำพูดครั้งแรกในฐานะอัครสาวก เอ็ลเดอร์เรนลันด์เป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ด้วยสุดใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักพระองค์ เทิดทูนพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงการทรงพระชนม์อยู่จริงของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ได้รับการเจิม พระเมสสิยาห์” (หน้า 94) ■

เอ็ลเดอร์แอล. วิทนีย์ เคลย์ตัน

ประธานอาวุโสแห่งโควรัมสาวกเจ็ดสิบ

เมื่อยังเด็ก เอ็ลเดอร์แอล. วิทนีย์ เคลย์ตันเรียนรู้ที่จะรักงานและครอบครัว ทุกๆ เช้าวันเสาร์ บิดาของท่าน นายแพทย์ จะจากไปปฏิบัติหน้าที่การแพทย์ ก่อนไป ท่านจะเขียนรายการงานบ้านทั้งหมดที่ต้องทำวันนั้นไว้บนกระดานดำ เมื่อท่านกลับมาท่านจะมาช่วยลูกชายและทำงานเคียงข้างพวกเขา เอ็ลเดอร์เคลย์ตันเรียนรู้จริยธรรมในการทำงานจากบิดาของท่านซึ่งเป็นพรแก่ชีวิตท่าน

ครอบครัวของเอ็ลเดอร์เคลย์ตันรู้ว่าเวลาอาหารค่ำคือเวลาของครอบครัว “เราคุยเรื่องการเมือง สิ่งที่เกิดขึ้นที่โรงเรียน เรื่องละแวกบ้าน พระกิตติคุณ และศาสนจักร . . . ซึ่งเป็นส่วนประกอบอันวิเศษของการเติบโต” การมีช่วงเวลาสนทนาระหว่างมื้ออาหารเป็นธรรมเนียมที่ท่านกับภรรยาได้ทำตามกับลูกๆ ของพวกเขาเอง

เอ็ลเดอร์เคลย์ตันได้รับแต่งตั้งเป็นประธานอาวุโสแห่งโควรัมสาวกเจ็ดสิบเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 2015 ท่านมาแทนเอ็ลเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์ ผู้ได้รับเรียกสู่โควรัมอัครสาวกสิบสอง

เอ็ลเดอร์เคลย์ตันได้รับการสนับสนุนเป็นสาวกเจ็ดสิบเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เมื่อวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2001 ท่านได้รับใช้เป็นสมาชิกฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบตั้งแต่ปี 2008 และมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลภาคต่างๆ ในยูทาห์ ท่านช่วยเอ็ลเดอร์เดวิด เอ. เบดนาร์แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองในการดูแลภาคแอฟริกาตะวันออกเฉียงใต้และภาคแอฟริกาตะวันตก ท่านยังรับใช้เป็นสมาชิกคณะกรรมการประชาสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน ท่านเคยรับใช้เป็นที่ปรึกษาในฝ่ายประธานภาคอเมริกาใต้ตอนใต้ในปี 2002–2003 และเป็นประธานภาคในระหว่างปี 2003–2006

ท่านเกิดที่ซอลท์เลคซิตี้ ยูทาห์ สหรัฐอเมริกาในปี 1950 ท่านแต่งงานกับเคธี แอนน์ คิปป์ในปี 1973 ในพระวิหารซอลท์เลค ทั้งสองมีลูก 7 คนและหลาน 20 คน

เอ็ลเดอร์เคลย์ตันได้รับปริญญาตรีในสาขาการเงินที่มหาวิทยาลัยยูทาห์และปริญญาด้านกฎหมายที่มหาวิทยาลัยแห่งแปซิฟิก ท่านเป็นทนายในแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี 1981 ถึง 2001

ท่านได้รับใช้เป็นสาวกเจ็ดสิบภาค ตัวแทนเขต ที่ปรึกษาประธานคณะเผยแผ่ สมาชิกสภาสูง อธิการ ประธานคณะเผยแผ่สเตค และครูชั้นเรียนหลักธรรมพระกิตติคุณ ท่านรับใช้เป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลาในเปรูตั้งแต่ปี 1970 ถึง 1971 ■

เอ็ลเดอร์เกอร์ริท ดับเบิลยู. กอง

ฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบ

เอ็ลเดอร์เกอร์ริท ดับเบิลยู. กอง ผู้ได้รับเรียกเมื่อเร็วๆ นี้ให้รับใช้ในฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบ จำการกระตุ้นเตือนที่มาถึงท่านได้ขณะรับใช้เป็นผู้สอนศาสนาในไต้หวัน

ผู้สนใจคนหนึ่งเข้ามาในการประชุมศีลระลึก “ผมรู้สึกได้รับการดลใจให้เขียนข้อความสั้นๆ ถึงเขาด้วยรหัสมอร์สทำนองนี้ ‘ขอต้อนรับเข้าสู่การประชุมศีลระลึก ผมมีความสุขที่ได้เห็นคุณที่นี่!’”

ผู้สนใจคนนั้นบังเอิญเป็นผู้ควบคุมเครื่องรับวิทยุและดีใจที่ได้รับข้อความ “ผมประหลาดใจที่บางสิ่งบางอย่างที่ผมเคยเรียนรู้เมื่อหลายปีก่อนได้ช่วยให้ผม . . . เข้าถึงคนๆ หนึ่งในวิธีที่พิเศษ” เอ็ลเดอร์กองกล่าว

การเรียนรู้และการยื่นมือช่วยเหลือผู้อื่นเป็นวิถีชีวิตของเอ็ลเดอร์กองตั้งแต่เด็กเมื่อท่านเรียนรหัสมอร์สสมัยเป็นลูกเสือ ในปี 1977 ท่านได้รับปริญญาตรีศิลปศาสตร์สาขาเอเชียศึกษาและสาขามหาวิทยาลัยศึกษาจากมหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์ ในปี 1979 ท่านได้รับปริญญาโทสาขาปรัชญา และในปี 1981 ท่านได้รับปริญญาเอกสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจากมหาวิทยาลัยอ๊อกซ์ฟอร์ด

เอ็ลเดอร์กองเคยรับใช้ในการเรียกมากมายของศาสนจักร รวมทั้งสมาชิกสภาสูง หัวหน้ากลุ่มมหาปุโรหิต ประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สเตค ครูเซมินารี อธิการ ประธานงานเผยแผ่สเตค ประธานสเตค และสาวกเจ็ดสิบภาค ในช่วงที่ท่านได้รับเรียกเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบในปี 2010 ท่านรับใช้เป็นสมาชิกโควรัมที่ห้าของสาวกเจ็ดสิบในภาคยูทาห์เซาธ์

ในปี 1985 เอ็ลเดอร์กองรับใช้เป็นผู้ช่วยพิเศษของปลัดกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐ และในปี 1987 ท่านทำงานเป็นผู้ช่วยพิเศษของเอกอัครราชทูตสหรัฐประจำกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ตั้งแต่ปี 1989 ถึง ปี 2001 ท่านรับใช้หลายตำแหน่งที่ Center for Strategic and International Studies ในวอชิงตัน ดี.ซี.

เกอร์ริท ดับเบิลยู. กองเกิดที่เรดวูดซิตี รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ในปี 1953 ท่านกับซูซาน ลินด์เซย์ กอง ภรรยามีบุตรสี่คนและมีหลานสามคน ปู่ย่าตายายของเอ็ลเดอร์กองอพยพจากประเทศจีนไปอยู่สหรัฐอเมริกา ท่านสืบสายบรรพชนย้อนกลับไป 33 รุ่นจนถึงกองมังกรรุ่นที่หนึ่ง เกิดเมื่อ ค.ศ. 837 ทางภาคใต้ของประเทศจีนในช่วงปลายราชวงศ์ถัง ■

อธิการเจราลด์ คอสเซ

อธิการควบคุม

อธิการดีน เอ็ม. เดวีส

ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายอธิการควบคุม

เจราลด์ คอสเซกำลังเริ่มสถาปนางานอาชีพในธุรกิจจัดจำหน่ายอาหารในฝรั่งเศสตอนอายุ 33 ปีเมื่อประธานบริษัทเรียกท่านไปพบ เขาได้สังเกตถึงความเชื่อมันทางวิญญาณของเจราลด์และความสามารถของท่านในการทำการตัดสินใจที่ดีและรวมพนักงานเป็นหนึ่งเดียว—คุณลักษณะที่พัฒนาผ่านการงาน การรับใช้ และความเป็นผู้นำในศาสนจักร ประธานสรุปว่าเจราลด์เป็นคนที่เขาไว้วางใจได้

ยังความประหลาดใจให้แก่เจราลด์ ไม่นานท่านได้รับหน้าที่รับผิดชอบบริหารพนักงาน 1,800 คน ณ เวลาที่ท่านได้รับเรียกเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบในหนึ่งทศวรรษต่อมา ในเดือนเมษายนปี 2008 ท่านเป็นผู้บริหารบริษัทจำหน่ายอาหารหลายบริษัท

ทักษะทางธุรกิจและการบริหารของอธิการคอสเซ ร่วมกับการรับใช้ทางศาสนาและประสบการณ์ความเป็นผู้นำ จะช่วยท่านเป็นอย่างยิ่งในฐานะอธิการควบคุมคนใหม่ของศาสนจักร อธิการคอสเซ ผู้ได้รับใช้เป็นที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายอธิการควบคุมตั้งแต่เดือนมีนาคมปี 2012 ได้รับการเรียกใหม่ไม่กี่วันหลังการประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม ท่านมาแทนเอ็ลเดอร์แกรีย์ อี. สตีเวนสัน ผู้ได้รับการสนับสนุนสู่โควรัมอัครสาวกสิบสองในวันที่ 3 ตุลาคม 2015

อธิการเจราลด์ ฌอง คอสเซ อธิการควบคุมคนที่ 15 ของศาสนจักร เกิดที่เมืองบอร์โด ฝรั่งเศส ในปี 1963 ท่านแต่งงานกับวาเลรี บาแบง ในปี 1986 ที่พระวิหารเบิร์น สวิตเซอร์แลนด์ ทั้งสองมีบุตรห้าคนและหลานห้าคน

นอกจากประสบการณ์ของท่านในฝ่ายอธิการควบคุมและในฐานะเป็นสมาชิกโควรัมสาวกเจ็ดสิบ ท่านได้รับใช้เป็นที่ปรึกษาในฝ่ายประธานภาคยุโรปและเป็นสาวกเจ็ดสิบภาค ประธานสเตค ที่ปรึกษาประธานสเตค ที่ปรึกษาอธิการ ผู้นำกลุ่มมหาปุโรหิต และประธานโควรัมเอ็ลเดอร์

ในวัยหนุ่ม อธิการคอสเซค้นพบความสุขรวมทั้งศรัทธาผ่านการรับใช้ของท่านในศาสนจักร ท่านรับใช้เป็นผู้เล่นเปียโนปฐมวัยเมื่ออายุ 12 ปีและเป็นประธานโรงเรียนวันอาทิตย์เมื่ออายุ 16 ปี ท่านยังทำหน้าที่หลายอย่างของฐานะปุโรหิตแห่งอาโรน

“การรับใช้ในศาสนจักร,” รวมถึงการร่วมกับบิดาของท่านในหน้าที่เป็นอธิการและประธานสาขา “ช่วยให้ผมมีประจักษ์พยาน” ท่านกล่าว

อธิการคอสเซได้รับปริญญาโทในสาขาธุรกิจจากสถาบันบริหารธุรกิจ ESSEC ในฝรั่งเศสเมื่อปี 1987 ก่อนเริ่มงานอาชีพของท่าน ท่านเข้าประจำการกองทัพอากาศฝรั่งเศส ซึ่งท่านได้รับมอบหมายสู่หน่วยงาน NATO ■

“สมัยเป็นวัยรุ่น” อธิการดีน เอ็ม. เดวีสกล่าว “การมีสนามหญ้าที่ตัดได้สวยงามที่สุดในละแวกบ้านนำปีติมาสู่ผม และผมเรียนรู้บทเรียนสำคัญว่า ความพยายามเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อยสามารถสร้างความแตกต่างได้จริงในเกือบทุกสิ่งที่เราทำ” การให้มากขึ้นอีกเล็กน้อยกลายเป็นมาตรฐานที่จะช่วยท่านอย่างดีต่อไปในฐานะที่ปรึกษาที่หนึ่งคนใหม่ในฝ่ายอธิการควบคุม

อธิการเดวีสได้รับใช้เป็นที่ปรึกษาที่สองของอธิการแกรีย์ อี. สตีเวนสัน ผู้ได้รับการสนับสนุนเป็นสมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสองเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 2015

ดีน ไมรอน เดวีสเกิดที่ซอลท์เลคซิตี้ ยูทาห์ สหรัฐอเมริกาในปี 1951 ท่านเติบโตเป็นหนึ่งในลูกแปดคน ท่านแสดงความสำนึกคุณต่อบิดามารดาผู้ที่ไม่เพียงรักและบำรุงเลี้ยงลูกๆ เท่านั้นแต่ยังช่วยพวกเขาให้เห็นคุณค่าของพรในการทำงาน ท่านแต่งงานกับดาร์ลา เจมส์ในปี 1973 ในพระวิหารซอลท์เลค ทั้งสองมีบุตร 5 คนและหลาน 14 คน

อธิการเดวีสยังได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญขณะอาศัยอยู่ในซานฟรานซิสโก แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ในปี 1989 ระหว่างเกิดแผ่นดินไหว ท่านเห็นประจักษ์ถึงความเสียหายรุนแรงที่เกิดขึ้นกับอพาร์ทเมนท์ที่ไม่มีฐานที่มั่นคง “การใคร่ครวญถึงเหตุการณ์ในวันนั้นตอกย้ำความคิดและจิตใจของข้าพเจ้าว่า หากจะต้านทานพายุร้าย แผ่นดินไหว และภัยพิบัติในชีวิตได้สำเร็จ เราต้องตั้งอยู่บนรากฐานอันแน่นอน. . .รากฐานของพระเยซูคริสต์” (“รากฐานอันแน่นอน,” เลียโฮนา, พ.ค. 2013, 9)

อธิการเดวีสทำงานกับศาสนจักรตั้งแต่เดือนกรกฎาคมปี 1995 ล่าสุดนี้ท่านเป็นผู้อำนวยการบริหารแผนกโครงการพิเศษของศาสนจักร มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องอสังหาริมทรัพย์เพื่อจุดประสงค์พิเศษ การออกแบบพระวิหาร และการสร้างพระวิหาร

ก่อนทำงานกับศาสนจักร อธิการเดวีสทำงานกับ High Industries, Inc. ของแลนแคสเตอร์ เพนซิลเวเนีย และ Bechtel Investments, Inc. ของแซนแฟรนซิสโก แคลิฟอร์เนีย ท่านได้รับปริญญาตรีในสาขาเศรษฐศาสตร์การเกษตรที่มหาวิทยาลัยบริคัมยังก์และสำเร็จการศึกษาโปรแกรมบริหารขั้นสูงที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดและมหาวิทยาลัยนอร์ธเวสเทิร์น

อธิการเดวีสเคยรับใช้เป็นประธานคณะเผยแผ่เปอร์โตริโก ซานฮวน ที่ปรึกษาประธานคณะแผยแผ่ ประธานสเตค ที่ปรึกษาประธานสเตค เลขาธิการสเตค สมาชิกสภาสูง ในฝ่ายอธิการหลายครั้ง และเป็นผู้สอนศาสนาเต็มเวลาในคณะแผยแผ่อุรุกวัย/ปารากวัย ■

อธิการดับเบิลยู. คริสโตเฟอร์ วัดเดลล์

ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายอธิการควบคุม

ไบรอัน เค. แอชตัน

ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญ

ในฐานะนักกีฬาวิทยาลัย คริสโตเฟอร์ วัดเดลล์ได้รับทุนการศึกษาวอลเลย์บอลที่มหาวิทยาลัยแซนดีเอโกสเตทในแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา แต่ท่านเรียนรู้ความสำนึกคุณสำหรับอธิการคนหนึ่งผู้ถามท่านเกี่ยวกับเรื่องอื่นๆ เมื่อท่านอยู่บ้านช่วงปิดภาคเรียน

“เขาไม่ได้ถามว่า ‘วอลเลย์บอลเป็นอย่างไรบ้าง’ แต่ถามว่า ‘คุณเป็นอย่างไรบ้าง คุณสวดอ้อนวอน มั่นคง และแข็งขันในศาสนจักรอยู่หรือไม่’ ผมขอบคุณมากๆ สำหรับคำถามเหล่านั้น [เกี่ยวกับ] . . . สิ่งที่สำคัญที่สุด” อธิการวัดเดลล์เล่า

การมุ่งเน้นในสิ่งที่สำคัญที่สุดได้ช่วยอธิการวัดเดลล์ให้ดำเนินชีวิตเหมาะสมกับคติพจน์ของครอบครัวสองอย่าง “กลับมาอย่างมีเกียรติ” และ “วางใจในพระเจ้า” ความวางใจนั้นช่วยให้ท่านหยุดวอลเลย์บอลไว้เพื่อรับใช้งานเผยแผ่ หลังจากกลับมาจากงานเผยแผ่ ความวางใจนั้นช่วยให้ท่านมีความสัมพันธ์รักใคร่ทางไกลกับหญิงสาวที่มหาวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่ง ต่อมา หลังจากแต่งงานกันแล้ว การวางใจพระเจ้าช่วยให้พวกเขาฟังพระวิญญาณเมื่อตัดสินใจย้ายบ้าน

“คุณทำสิ่งต่างๆ ในวิธีของพระเจ้า” ท่านกล่าว “และทุกสิ่งจะออกมาดี”

การวางใจในพระเจ้าจะเป็นพรให้อธิการวัดเดลล์ต่อไป ผู้ได้รับใช้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่แห่งสาวกเจ็ดสิบตั้งแต่เดือนเมษายนปี 2011 และขณะนี้เป็นที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายอธิการควบคุมแล้ว

เวย์น คริสโตเฟอร์ วัดเดลล์เกิดที่ลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย ในปี 1959 ท่านแต่งงานกับแครอล สแตนเซลในเดือนกรกฎาคม ปี 1984 ในพระวิหารลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย ทั้งสองท่านมีบุตรสี่คนและหลานสามคน ท่านได้รับใช้เป็นที่ปรึกษาในฝ่ายประธานภาคอเมริกาใต้ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือและจะอยู่ในเปรูเป็นเวลาสั้นๆ

อธิการวัดเดลล์ได้รับปริญญาตรีในปี 1984 จากมหาวิทยาลัยแซนดีเอโกสเตท ท่านยังทำงานหลังได้รับปริญญาแล้วในโปรแกรม Executive MBA ที่บีวายยู เริ่มในปี 1984 ท่านทำงานกับ Merrill Lynch ซึ่งต่อมาท่านได้เป็นรองประธานอันดับหนึ่งของการลงทุน

อธิการวัดเดลล์ได้รับใช้เป็นสาวกเจ็ดสิบภาค ประธานคณะเผยแผ่สเปน บาร์เซโลนา (ที่ท่านเคยรับใช้เป็นผู้สอนศาสนาหนุ่มเต็มเวลา) ประธานสเตค ที่ปรึกษาในฝ่ายประธานสเตค ที่ปรึกษาในฝ่ายประธานคณะเผยแผ่ อธิการ และที่ปรึกษาในฝ่ายอธิการ ■

บราเดอร์ไบรอัน เค. แอชตันได้รับเรียกให้รับใช้ในฝ่ายประธานโรงเรียนวันอาทิตย์สามัญขณะที่ท่านกำลังเสร็จสิ้นจากการรับใช้เป็นประธานคณะเผยแผ่เทกซัส ฮิวสตัน เซาธ์ การเรียกดังกล่าวประกาศในเดือนมิถุนายน และท่านได้รับการสนับสนุนในช่วงการประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 2015

บราเดอร์แทด อาร์. คอลลิสเตอร์ยังคงเป็นประธาน และบราเดอร์เดวิน จี. เดอร์แรนท์ผู้เคยรับใช้เป็นที่ปรึกษาที่สองตั้งแต่เดือนเมษายน ปี 2014 กลายเป็นที่ปรึกษาที่หนึ่ง

ตำแหน่งว่างในฝ่ายประธานเกิดจากการแต่งตั้งจอห์น เอส. แทนเนอร์ให้รับใช้เป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์–ฮาวาย

ไบรอัน เคนท์ แอชตันเกิดในโพรโว ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา ในปี 1969 เป็นบุตรของเคนท์และวิคกี บราวน์ แอชตัน ท่านเป็นบุตรคนโตในจำนวนบุตรเก้าคน ท่านจำได้ว่าบิดามารดาของท่านเป็นครูสอนพระกิตติคุณที่บ้านอย่างสม่ำเสมอ

บราเดอร์แอชตันรับใช้งานเผยแผ่เต็มเวลาในคณะเผยแผ่เปรู ลิมาเซาธ์ การที่ท่านตัดสินใจรับใช้เป็นผลมาจากอิทธิพลของเพื่อนที่ดีคนหนึ่งผู้รู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนให้บอกท่านว่าท่านต้องรับใช้งานเผยแผ่ เมื่อเพื่อนบอกความรู้สึกนั้น ไบรอันรู้สึกถึงการยืนยันของพระวิญญาณ ในงานเผยแผ่ท่านประสบปัญหาสุขภาพที่มีผลบ้างอย่างขณะได้รับเรียกให้รับใช้เป็นประธานของสาขาใหญ่แห่งหนึ่ง ระหว่างนี้ท่านสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธาแรงกล้าอย่างต่อเนื่องเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระบิดาบนสวรรค์ “ผมเรียนรู้ว่าต้องพึ่งพาพระองค์ และพระองค์ทรงช่วยผม” ท่านกล่าว “การเรียนรู้ว่าต้องวางใจพระองค์ส่งผลในทุกๆ ด้าน”

หลังจากงานเผยแผ่ท่านเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์ ที่นั่นท่านพบเมลินดา เอิร์ลภรรยาในอนาคตของท่าน ก่อนแต่งงานกันเธอรับใช้ในคณะเผยแผ่สเปน มาลากา ส่วนบราเดอร์แอชตันทำงานทางภาคตะวันตกตอนกลางของสหรัฐ หลังจบจากงานเผยแผ่ของเธอ ท่านแต่งงานกันในพระวิหารเซนต์จอร์จ ยูทาห์ ทั้งสองท่านมีบุตรเจ็ดคน

บราเดอร์แอชตันได้รับปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ส่วนซิสเตอร์แอชตันเรียนแพทยศาสตร์ บราเดอร์แอชตันเป็นผู้ประกอบวิสาหกิจและได้ตั้งบริษัทหลายแห่ง

บราเดอร์แอชตันเคยรับใช้เป็นอธิการ สมาชิกสภาสูง ประธานโควรัมเอ็ลเดอร์ และครูชั้นเรียนหลักคำสอนพระกิตติคุณ ■

ผู้นำสตรีเข้าร่วมสภาศาสนจักร

ศาสนจักรได้เชิญสตรีให้รับใช้ในสภาผู้นำหลักสามสภา

ซิสเตอร์ลินดา เค. เบอร์ตัน ประธานสมาคมสงเคราะห์สามัญจะรับใช้ในสภาบริหารฐานะปุโรหิตและครอบครัว (เดิมคือสภาบริหารฐานะปุโรหิต) ซิสเตอร์บอนนี่ แอล. ออสคาร์สัน ประธานเยาวชนหญิงสามัญ จะรับใช้ในสภาบริหารผู้สอนศาสนา และซิสเตอร์โรสแมรี่ เอ็ม. วิกซอม ประธานปฐมวัยสามัญ จะรับใช้ในสภาบริหารพระวิหารและประวัติครอบครัว

ถึงแม้สตรีในฝ่ายประธานสามัญของสมาคมสงเคราะห์ เยาวชนหญิง และปฐมวัยจะเอื้อประโยชน์และให้คำแนะนำแก่สภาเหล่านี้เป็นประจำตลอดหลายสิบปี แต่การเชิญครั้งนี้ให้บทบาทต่อเนื่องในสภาดังกล่าว ■

จากซ้าย:โรสแมรีเอ็ม.วิกซอมประธานปฐมวัยสามัญ,บอนนีแอล.ออสคาร์สันประธานเยาวชนหญิงสามัญ, ลินดา เค. เบอร์ตัน ประธานสมาคมสงเคราะห์สามัญ

พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับแอลดีเอสในภาษาโปรตุเกส

พระคัมภีร์ไบเบิลฉบับแอลดีเอสในภาษาโปรตุเกสมีให้อ่านออนไลน์ในเดือนกันยายนที่ AsEscrituras.lds.org และมีอยู่บนโมบายแอปพลิเคชั่น Gospel Library ด้วย มีให้อ่านในรูปแบบอื่นเช่นกัน อาทิ ePub และ PDF รูปแบบตัวพิมพ์จะมีให้อ่านในเดือนมีนาคม ปี 2016 ในส่วนของการฟังและอักษรเบรลล์จะออกมาในปี 2016

ฉบับใหม่ชื่อว่า Bíblia Sagrada, Almeida *2015* อาศัยฉบับปี 1914 ของงานแปลพระคัมภีร์ไบเบิล João Ferreira Annes de Almeida เป็นหลัก ซึ่งคัดเลือกมาเพราะงานแปลเล่มนี้มีคุณภาพสูง ภายใต้การกำกับดูแลของฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสอง ทีมเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ สาวกเจ็ดสิบภาค นักภาษาศาสตร์มืออาชีพ และสมาชิกศาสนจักรทำงานห้าปีเพื่อทบทวนและจัดทำฉบับแอลดีเอส สมาชิกศาสนจักรประมาณ 1.4 ล้านคนพูดภาษาโปรตุเกส ■

ให้การบรรเทาทุกข์ผู้ลี้ภัย

องค์กรการกุศลแอลดีเอส งานด้านมนุษยธรรมของศาสนจักร ยังคงให้การบรรเทาทุกข์ในหลายพื้นที่ซึ่งเกิดวิกฤตการณ์ต่างๆ อันส่งผลให้คนจำนวนมากอยู่ในสภาพสิ้นหวัง ตัวอย่างที่ดำเนินการแล้วสามโครงการมีดังนี้

- ความขัดแย้งในยูเครนทำให้ประชาชนหนึ่งล้านคนต้องพลัดถิ่นตั้งแต่ปี 2014 หกสิบเปอร์เซ็นต์ของคนพลัดถิ่นเป็นผู้สูงอายุ องค์กรการกุศลแอลดีเอสยื่นมือช่วยเหลือโครงการพัฒนาของสหประชาชาติเพื่อร่วมมือกับองค์กรนอกภาครัฐในท้องที่ดูแลคนยากจนและผู้สูงอายุพลัดถิ่นเหล่านี้ องค์กรการกุศลแอลดีเอสจัดหาชุดสุขอนามัย และอาหาร 3 เดือนให้หน่วยงาน 37 แห่งที่จะดูแลประชาชน 13,000 คน
- ตั้งแต่เดือนมกราคม ผู้ลี้ภัยกว่า 350,000 คนที่หลบหนีสงครามกลางเมืองในซีเรียได้หาที่หลบภัยในยุโรป คาดว่าจะเพิ่มจำนวนเป็นสองเท่าราวสิ้นปี องค์กรการกุศลแอลดีเอสกำลังร่วมมือกับองค์กรนอกภาครัฐระหว่างประเทศ เทศบาลเมือง และหน่วยงานรัฐบาลในประเทศเพื่อสนองความต้องการของผู้ลี้ภัยและจัดหาแหล่งช่วยให้ที่ประชุมของศาสนจักรในท้องที่ใช้ช่วยเหลือคนเหล่านั้น
- เพื่อช่วยจัดหาที่พักพิงที่ดีกว่าให้แก่ค่ายผู้ลี้ภัยทั่วโลก องค์กรการกุศลแอลดีเอสจึงร่วมมือกับโครงการข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ พ่อค้าปลีกเฟอร์นิเจอร์ระหว่างประเทศได้ออกแบบโครงสร้างที่มีประสิทธิภาพมากกว่าเต็นท์ โครงสร้างดังกล่าวมีประตูและหน้าต่างให้ความมั่นคงปลอดภัยเพิ่มขึ้นและมีหลังคาแข็งแรงขึ้นเพื่อคุ้มกันผู้อาศัยจากสภาพดินฟ้าอากาศ ผู้คนกำลังไปรวมตัวกันที่การเคหะ 333 หน่วยซึ่งองค์กรการกุศลแอลดีเอสได้จัดเตรียมให้ค่ายผู้ลี้ภัยในอิราคีเคอร์ดิสถาน ■

โครงการสื่อคริสต์มาส

ในช่วงเทศกาลคริสต์มาสปี 2015 ศาสนจักรจะเริ่มโครงการสื่อประสมชื่อว่า “พระผู้ช่วยให้รอดประสูติ” โครงการดังกล่าวมุ่งเน้นเรื่องการหา รู้จัก และติดตามพระเยซูคริสต์ การได้รับพรอันเกิดขึ้นได้โดยการประสูติ คำสอน และการชดใช้ของพระองค์ งานชิ้นสำคัญของโครงการนี้คือวีดิทัศน์ใหม่ที่มีเด็กๆ จากทั่วโลกแบ่งปันประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดและฉลองการประสูติของพระองค์ในเบธเลเฮมเมื่อ 2,000 กว่าปีที่แล้ว ดูวีดิทัศน์และเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญของพระเยซูคริสต์โดยเข้าไปที่ [redacted].mormon.org ■

เด็กๆ พูดว่า “พวกเราเป็นมือของพระองค์”

เด็กๆ ทั่วโลกขานรับการรณรงค์ให้รับใช้ที่ริเริ่มโดยนิตยสารศาสนจักรอย่างกระตือรือร้น นิตยสารเชื้อเชิญให้เด็กๆ หาวิธีรับใช้ จากนั้นให้ลากเส้นตามรอยมือของพวกเขาลงบนแผ่นกระดาษ เขียนการรับใช้บนลายพิมพ์มือ แล้วส่งไปให้ เลียโฮนา

นิตยสารได้รับลายพิมพ์มือมากกว่า 30,000 แผ่นจากเด็กๆ ที่ยื่นมือแบ่งปันความรักของพระผู้ช่วยให้รอดอันเป็นพรแก่ครอบครัวและเพื่อนบ้านทั่วโลก

แรงบันดาลใจสำหรับการรณรงค์มาจากคำปราศรัยการประชุมใหญ่เดือนเมษายน ปี 2010 โดยประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุดชื่อว่า “เจ้าคือมือของเรา” ประธานอุคท์ดอร์ฟเล่าเรื่องรูปปั้นพระเยซูคริสต์ที่เสียหายในสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อไม่สามารถซ่อมแซมโดยหาพระหัตถ์มาแทนของเดิมได้ ชาวเมืองจึงเพิ่มถ้อยคำนี้ไว้ที่ฐานรูปปั้น “เจ้าคือมือของเรา”

การรับใช้ของเด็กๆ มีความพิเศษเท่าๆ กับลายพิมพ์มือที่พวกเขาส่งมา ตัวอย่างเช่น:

นาตาลี เอส. อายุ 5 ขวบจากฮ่องกงส่งลายพิมพ์มือมาสองแผ่น แผ่นหนึ่งเขียนว่า “หนูช่วยคุณแม่ทำงานรอบๆ บ้าน” และอีกแผ่นเขียนว่า “หนูช่วยเช็นคนที่นั่งเก้าอี้เข็น”

เอริค เอส. อายุ 11 ขวบจากรัสเซียอธิบายว่า “ในเมืองที่ผมอยู่ อากาศเย็นมากในฤดูหนาว” ครอบครัวหนึ่งย้ายมาอยู่ที่เมืองของผม และพวกเขาไม่มีเสื้อกันหนาว “ผมให้เสื้อกันหนาวของผมแก่อาร์เทอร์” เอริคกล่าว “และเขากลายเป็นเพื่อนผม”

กาบรีลา พี วัยสิบขวบจากเวเนซูเอลาเขียนตัวบรรจงบนลายพิมพ์มือของเธอว่า “ที่โรงเรียน หนูกับเพื่อนๆ อยู่ในชั้นหมากรุก หนูกำลังมองหาคนเล่นด้วยเมื่อหนูเห็นเด็กผู้ชายที่มาใหม่ดูเศร้าๆ หนูอยากช่วยแต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไร จากนั้นมีเสียงหนึ่งบอกหนูว่าหนูแค่ต้องเป็นเพื่อนกับเขา หนูเดินไปคุยกับเขา ตอนนี้เราเป็นเพื่อนสนิทกัน”

ลายพิมพ์มือจัดแสดงที่สำนักงานใหญ่ของศาสนจักรในซอลท์เลคซิตี้ ยูทาห์ สหรัฐอเมริกาเป็นเวลาสองสัปดาห์ในเดือนกันยายนและเดือนตุลาคม ■

อุทิศอนุสรณ์สถานการฟื้นฟูฐานะปุโรหิต

เมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2015 ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันประธานโควรัมอัครสาวกสิบสองเป็นประธานที่การอุทิศอนุสรณ์สถานในเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา สถานที่ซึ่งโจเซฟ สมิธและออลิเวอร์ คาวเดอรีได้รับฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนจากยอห์นผู้ถวายบัพติศมา ในทศวรรษ 1820 บริเวณนั้นเรียกว่าฮาร์โมนีย์ เพนซิลเวเนีย มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้นที่นั่นในประวัติศาสตร์ตอนต้นของศาสนจักรที่ได้รับการฟื้นฟู

- การพบกันของโจเซฟ สมิธกับเอ็มมา เฮล การผูกสมัครรักใคร่ และชีวิตแต่งงานช่วงแรกของพวกท่าน
- การมาถึงของออลิเวอร์ คาวเดอรีเพื่อช่วยเป็นผู้จดในการแปลพระคัมภีร์มอรมอน
- การแปลพระคัมภีร์มอรมอนส่วนใหญ่
- การฟื้นฟูฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนและ (ถึงแม้ไม่ทราบตำแหน่งแน่ชัด) ฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดค
- บัพติศมาครั้งแรกประกอบโดยสิทธิอำนาจฐานะปุโรหิตในสมัยปัจจุบัน
- รับการเปิดเผยที่กลายเป็นทั้งหมด 15 ภาคในพระคัมภีร์หลักคำสอนและพันธสัญญาและส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ไข่มุกอันล้ำค่า

อนุสรณ์สถานที่บูรณะใหม่รวมถึงศูนย์นักท่องเที่ยว ซึ่งขยายสองเท่าเป็นอาคารประชุมสำหรับสาขาหนึ่งในท้องที่ บ้านที่สร้างขึ้นใหม่ของโจเซฟกับเอ็มมา และของไอแซคกับเอลิซาเบธ เฮล บิดามารดาของเอ็มมา และทางเข้าไปถึงริมแม่น้ำซัสเควฮันนาซึ่งเชื่อว่าโจเซฟกับออลิเวอร์รับบัพติศมาที่นั่น

"ฮาร์โมนีย์ให้ความเงียบสงบและความคุ้มครองทางวิญญาณแก่โจเซฟ ทำให้ท่านจดจ่อกับการแปลพระคัมภีร์มอรมอน" ประธานเนลสันกล่าว "ตลอดช่วงเวลานี้ พระเจ้าทรงสอนโจเซฟให้รู้บทบาทอันสูงส่งของท่านในฐานะศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผย" ■

ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสันกับเวนดี้ภรรยาของท่าน เยี่ยมชมบ้านจำลองของโจเซฟและเอมมา สมิธ ที่พระคัมภีร์มอรมอนส่วนใหญ่ได้รับการแปล

นักเรียนเซมินารียกระดับการเรียนรู้ของพวกเขา

นักเรียนเซมินารีกำลังขานรับข้อกำหนดการสำเร็จการศึกษาที่เพิ่มขึ้นซึ่งนำมาใช้เมื่อปีที่แล้ว ตัวเลขที่ออกมาเมื่อเร็วๆ นี้แสดงให้เห็นว่า 81 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่ลงทะเบียนผ่านการประเมินปลายเทอม การเข้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้นจาก 71 เป็น 77 เปอร์เซ็นต์ และนักเรียนประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์บรรลุข้อกำหนดการอ่าน

ข้อกำหนดใหม่ช่วยครูเน้นหลักคำสอนสำคัญๆ ในการสอนของพวกเขา ขณะเดียวกันก็ช่วยนักเรียนมุ่งเน้นหลักธรรมเดียวกันนั้น

เยาวชนชายหญิงประมาณ 400,000 คนลงทะเบียนเรียนเซมินารีทั่วโลก ■

ฝ่ายประธานโควรัมสาวกเจ็ดสิบ

นั่งจากซ้าย: เอ็ลเดอร์แอล. วิทนีย์ เคลย์ตัน, เอ็ลเดอร์โดนัลด์ แอล. ฮอลล์สตรอม, เอ็ลเดอร์ริชาร์ด เจ. เมนส์, เอ็ลเดอร์เครก ซี. คริสเต็นเซ็น
ยืนจากซ้าย: เอ็ลเดอร์อูลิส์เสส ซวาเรส, เอ็ลเดอร์ลินน์ จี. รอบบินส์, เอ็ลเดอร์เกอร์ริท ดับเบิลยู. กอง

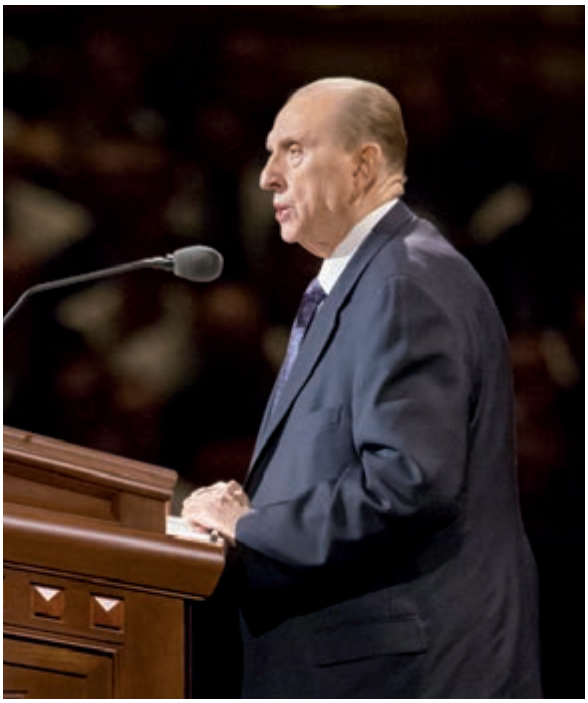

“พี่น้องทั้งหลาย โอกาสส่องสว่างอยู่รอบตัวเราทุกวัน ในทุกสภาวการณ์ที่เราพบเจอ” ประธานโธมัส เอส. มอนสันกล่าวในการประชุมใหญ่สามัญกึ่งปี ครั้งที่ 185 ของศาสนจักร “เมื่อเราทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะมีโอกาสเป็นแสงสว่างในชีวิตผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกครอบครัวเราและมิตรสหาย เพื่อนร่วมงาน แค่คนรู้จัก หรือคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง”

4 021257 11425 9
THAI

ศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์
แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย